

Giới thiệu Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn

Nội Dung Truyện:

"Không, van cầu em, không cần... chị là chị của em mà, sao em có thể đối xử với chị như vậy được?" Mắt cô rung rung, thanh âm run rẩy.

"Chị Lạc Tích Tuyết, em đừng giả dối! Tôi tận bây giờ tôi chưa hề coi em là chị, trong mắt tôi em chính là người con gái khiến tôi muốn đến phát điên".
Ánh mắt hằn đỏ đậm, đó là dấu hiệu của dục vọng.

Hắn tàn nhẫn cời quần áo của Tích Tuyết không còn một mảnh, không để ý cô gầy dựa cùng đau khổ van xin, dùng sức xuyên xỏ qua, hung hăng biến cô thành người con gái của hắn. Hắn quá yêu cô, yêu đến khắc cốt ghi tâm, năm hắn 9 tuổi lần đầu tiên nhìn thấy Tích Tuyết, tâm đóng băng đã lau, nay lại vì cô mà trầm luân thật sâu... Mười ba năm, hắn vẫn vì cô mà chờ đợi đến cuồng dại, cam nguyện vì cô buông hết thảy thù hận, chỉ vì muốn một ngày nào đó quang minh chính đại đứng bên cạnh cô. Nhưng điều làm hắn tan nát cõi lòng là khi rốt cuộc hắn trở thành người đàn ông mà vạn người kính mộ, có thể lực không lồ sau lưng cơ hồ gần như một tay che trời thì cô lại gả cho người đàn ông khác.

"Lạc Tích Tuyết, vì tôi muốn có được em, tôi không tiếc bất cứ thủ đoạn nào để đoạt lấy." Hắn kéo Tích Tuyết từ trong lễ đường bước ra, buộc cô phải ký tên vào giấy đăng ký kết hôn.

"Lạc Thiên Uy, tôi hận anh, mặc dù anh có được thân thể của tôi nhưng vĩnh viễn anh sẽ không có được trái tim của tôi". Cô rung rung, con ngươi đầy phần hận nhìn hắn. Hắn khiến cha cô đang ốm đau trên giường vì tức mà chết, giết chết vị hôn phu của cô, chiếm đoạt hết tài sản của cô, giam cầm... Cứ thế lần lượt bị giữ lấy, cô bị ác ma vô tình dẫm đạp, bóp nát. Thiếu niên ôn nhu đã từng dốc lòng che chở cho cô nay đã biến thành ác ma thú tính điên cuồng đoạt lấy cô. Thì ra 10 năm này hắn ẩn nhẫn, bắt quả chỉ là vì trò chơi trả thù nực cười này sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đêm mê loạn

Đêm lạnh như nước, ánh trăng mỏng manh thấm xuống đất xuyên qua mà cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong căn phòng biệt thự vô cùng rộng lớn, để chịu được thiết kế theo phong cách châu Âu.

Gió đêm đem màn che màu tím nhạt nhẹ nhấc lên, bóng dáng của hai cổ lửa nóng đang dây dưa, gắt gao kề nhau, cùng với ánh trăng ngoài cửa sổ trong trẻo nhưng lạnh lùng tạo thành một cảnh đẹp rực rỡ nhưng đối lập nhau.

Không mở đèn trong ánh sáng mờ mịt, người đàn ông ma mị, ngũ quan tựa như anh túc, tuyệt mỹ mà trí mạng. Nhưng giờ phút này lại tản ra khí tức nguy hiểm, hung ác cùng nham hiểm.

Động tác của hắn lạnh lùng mà cứng nhắc, không mang theo chút tình cảm nào, chỉ đơn thuần là thân thể giao nhau.

Mặc dù như thế nhưng dưới thân khuôn mặt của người con gái mang theo sự trầm luân sâu sắc.

Cô cos găng bày ra chiêu quyến rũ đầy ngạo nghễ, khuôn mặt vũ mị phong tình vạn chủng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng thở gấp, trăm phương ngàn kế muốn người đàn ông ở trên.

Cô hiểu cách lấy lòng một người đàn ông là như thế nào, nhất là loại sự tình này, phạm là những người đàn ông cùng cô có quan hệ thì tất cả về sau đều si mê cô, duy chỉ có người đàn ông này lại không như thế.

Hắn muốn cô cho tới bây giờ chỉ là không chút do dự chiếm lấy, trước đây gần như đã chấm dứt quan hệ, chỉ vì sinh lý quan hệ hay là vì khát vọng mà thôi. Bởi vì thậm chí cho tới bây giờ hắn không hề muốn cô đụng chạm vào hắn.

Có lẽ là không cam lòng, cô duỗi ngón tay mảnh khảnh ra chậm rãi quét qua cái trán, cái mũi, cái cằm ngay ngắn, lồng ngực rắn chắc của người đàn ông ở trên.

Thẳng đến khi cô chạm vào hắn, một vết sẹo bất mắt thỉnh linh trên ngực, ngón tay ngọc dừng lại, một đóa vết sẹo đỏ sậm như rấn nước uốn lượn quần lông ngực hắn, đột ngột, nổi bật, thực sự làm tăng làm vài phần thần bí cho người đàn ông vốn đã vô cùng anh tuấn này.

“Không được chạm vào nơi đó!”

Hắn thỉnh linh bất được tay cô, một âm lãnh bên tai mang theo cảnh cáo.

Người phụ nữ cả kinh, lập tức thay đổi biểu tình nịnh nọt, đưa tay vòng lên cổ của hắn, phát ra một tiếng hôn dỗi.

Người đàn ông như bị châm lửa, hắn ác độc chạy nước rút, đã man cướp đoạt, cùng cô một chỗ từ ga giường bên này lăn đến ga giường bên kia.

Nữ tử về mặt vũ mị xinh đẹp, hô hấp dồn dập, vì hắn không ngừng tiến công bên dưới, cô khắp người toàn thân run rẩy không còn mục đích câu dẫn nữa.

Nhưng ngay lúc đôi môi đỏ mongjmaan mê kiều diễm ướt át chuẩn bị in lên đôi môi mỏng của người đàn ông thì tất cả động tác bỗng ngừng lại một giây.

“Chủ nhân?” Trên mặt cô hiện lên một tia nghi hoặc đầy dụ dỗ, than hình kiều nhuỷễn hiện lên vài chỗ ửng hồng mắt tự nhiên. Nàng bắt mạch, tìm đầu vai của hắn úp mặt vào, khao khát hắn có thể cho nàng nhiều thêm.

“Chủ nhân người làm sao vậy?” Cô lập tức đuổi theo, tựa như rấn nước từ phía sau ôm lấy eo hắn.

Giữa hai hàng lông mày của Lạc Thiên uy hiện lên tia không kiên nhẫn. Hắn lạnh lùng đẩy cô ra, lãnh đạm nhắc nhở: “Cô quên một điểm tối trọng yếu nhất! Tôi không bao giờ hôn người đàn bà khác.”

“Vì cái gì? Vì cái gì mỗi lần chúng ta quan hệ với nhau anh đều không hôn em? Cũng không cho em hôn! Nếu như em có làm gì không tốt thì em có thể sửa mà!”

Nữ tử trên mặt hàm chứa oán hận. Cô – Trì Nhược Huân thân là sát thủ mị ảnh cấp cao biết bao nhiêu người đàn ông quỳ gối dưới váy. Mà cô trừ chủ nhân của bọn họ ra thì không có người đàn ông nào cô để vào mắt.

Cô kỳ vọng có thể độc chiếm được người đàn ông hoàn mỹ này. Cô chỉ chờ đợi một nụ hôn từ hắn mà thôi. Chẳng lẽ điều đó là quá phận sao?

“Bởi vì cô không có tư cách!”

Trong mắt Lạc Thiên Uy lạnh lùng xẹt qua một tia trào phúng. Không mang theo bất cứ tình cảm nào, hắn chỉ để lại một câu nói lạnh như băng rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hồi ức yêu thương

Đêm tĩnh lặng, chung quy cũng dễ khiến cho người ta nhớ lại những ký ức đã qua.

Hình dáng của Lạc Thiên Uy đứng lẳng lẳng trong bóng tối dưới ánh đèn mờ ảo. Tay kẹp lấy điều xì gà, nhàn nhạt thở ra vòng khói đem hắn phát họa thành người đàn ông ma mị.

Đứng trên ban công của biệt thự, ngắm nhìn toàn thành thị trên không, những ngọn đèn giống nhau hỗn loạn thành một đoàn, thế nhưng lòng hắn lại ở nơi nào.

“Tuyệt nhị, tôi rất nhớ em!” Trong mắt hắn có gì đó quang mang khó hiểu. Một hình ảnh xinh đẹp phủ đầy bụi cát giấu sâu trong lòng hắn, giờ lại nổi lên trong đầu hắn.

Bốn năm suốt 1268 ngày trôi qua, hắn đối với cô nhớ thương từng ngày từng ngày, càng gia tăng mãnh liệt chứ chưa từng ngưng lại.

Mặc dù trong bốn năm này, hắn có vô số nữ nhân, đã từng tận hưởng qua bao con hoan lạc nhưng trong mắt hắn, nội tâm ngoại trừ cô, cho tới giờ chưa hề có qua một người đàn bà nào.

Hắn yêu cô nhiều như vậy, chỉ tiếc cô không những không yêu hắn mà còn rất rất hận hắn.

“Em so với cô ta thì sao?” Trì Nhược Huân bực tức chắn mòng, chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Lạc Thiên Uy. Từ phía sau ôm lấy eo hắn, ngừ điệu ngà ngón hời.

“Cô có thể đi. Quan hệ của chúng ta dừng ở đây!” Lạc Thiên Uy hồ hững liếc nhìn người phụ nữ yêu mị, ném ra một câu nói lạnh như băng làm trái tim cô đông đá vì lời nói ấy.

Tri Nhực Huân sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Cô kêu rên nói: “Vì cái gì? Chủ nhân, ngài tại sao lại đối với em như vậy?”

Cô cho rằng cô và hắn mà nói là có bất đồng, lại không nghĩ tới hắn lại muốn đuổi cô đi. Suy tính trước đây cũng không hề giống nhau! Cô cho rằng bằng tài sắc hiện tại nhất định có thể nhốt tâm người đàn ông này lại. vậy mà cuối cùng cô vẫn thất bại thảm hại.

“Không cần ôm bất luận ảo tưởng gì đối với tôi. Như vậy quãng đời về sau này của cô sẽ trôi qua rất thống khổ. Một người đàn bà, tôi đựng qua nhiều nhất là chỉ một lần mà thôi.” Lạc Thiên Uy nhủ mảy mảy lộ ra vẻ chán ghét, giọng điệu càng thêm trầm thấp.

Tri Nhực Huân một hồi nội tâm thất lạc, cô đột nhiên quỳ rạp xuống, bắt lực ôm lấy thân thể to lớn của hắn, tấp giong cầu khẩn: “Uy, không cần vứt bỏ em được không, em cái gì cũng nguyện ý vì anh mà làm.”

“Nhực Huân, cô không cho tôi cảm giác này”. Lạc Thiên Uy không hề thương tiếc một cước đá văng cô ra, ngừng đầu bước đi, không quay đầu lại một lần mà hướng phòng tắm xa hoa bước đến.

Trước khi hắn đi cũng không quên vứt xuống một câu cảnh cáo đem nội tâm Tri Nhực Huân tan vỡ hoàn toàn.

“Thừa dịp tôi chưa thay đổi chủ ý, lập tức biến đi. Nếu không hậu quả cô tự biết.”

Tri Nhực Huân run rẩy như một đứa trẻ. Thần sắc trong nháy mắt lâm vào tuyệt vọng. Cô bụm mặt khóc chạy ra ngoài, tâm đã bị hắn gây thương tích đầy mình.

Chuyện như vậy đã xảy ra vô số lần ở vô số đàn bà của hắn.

Lạc Thiên Uy thoải mái nằm trong bồn tắm rộng lớn xa hoa, ngửa đầu nhìn trần nhà. Trong phòng tắm xa hoa bốc lên sương mù, góc cạnh rõ ràng của gương mặt hoàn mỹ hiện lên, có vẻ ma mị.

Tay phải hắn cầm ly rượu đỏ đựng đưa chất lỏng đỏ hồng bên trong, tay trái cầm một tấm hình.

“Tuyệt nhiên, bọn họ không có tư cách trách em. Tôi yêu em, chỉ yêu một mình em, trừ phi tôi không còn trên cõi đời này!” Hắn lầm bầm lầu bầu nỉ non trong miệng. Đôi mắt sắc bén, thâm thúy trong nháy mắt biến thành dịu dàng vô hạn, tràn đầy thâm tình.

Nhưng điều đó chỉ có biểu hiện trước mặt người con gái tên là Lạc Tích Tuyết mà thôi.

Trên kính thủy tinh bị hơi nóng bám lấy, Lạc Thiên Uy viết đi viết lại cái tên Tích Tuyết. Ngón tay lạnh băng viết đến tê dại, khiến cho người ta hiểu rõ hắn yêu sâu sắc và đau đớn đến tận xương tủy là như thế nào.

Trong phòng tắm màu sắc trang nhã nhưng lạnh lẽo được bố trí cùng với vài màu sắc ấm áp tạo nên sự hài hòa, không giống như khoảng cách trong tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Máu mưa dầm ngày

Ầm ầm...

Nương theo tia chớp chói mắt trên bầu trời, mưa tầm tã to như trút nước, tiếng sấm đĩnh tai như óc vang vọng trong không trung, cả màn đêm tựa hồ cũng bị phá vỡ theo tiếng sấm ấy.

Trong biệt thự âm u, mùi của máu lan tràn...

“Tiểu tử thú, để coi, mày còn chạy đằng nào?”

Một người phụ nữ trung niên ước chừng 30 tuổi đang cầm trong tay một cái cây thô to, hung dữ đuổi theo một cậu bé đang chạy trốn phía trước.

“Mày thực ỉnh là đại thiếu gia nhà giàu sao? Mày chẳng qua là do con đàn bà hạ đẳng kia sinh ra mà thôi, mày dựa vào cái gì ở trong căn nhà này? Dựa vào cái gì mà tranh giành tài sản với tao?”

Người đàn bà đem cậu bé bức đến trong một góc tường, một phát bắt được đôi vai gầy nhỏ bé và yếu ớt của cậu bé, gior cái cây to trong tay lên dùng hết lực mạnh mẽ thoáng cái vung đánh trên người cậu bé.

Cậu bé chỉ gất gao ôm lấy thân thể nhỏ bé của mình, trên người đầy rẫy những vết thương, máu ứ đọng ở vết thương cũ giờ lại thêm vô số vết thương mới, đôi môi trở nên trắng bệch vì cậu bé ra sức cắn nó, không mở miệng cầu xin tha thứ dù là nửa tiếng, chỉ là vết máu đỏ hồng theo khước môi chảy xuống.

Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng khí chất lộ ra trên người của cậu không tương xứng với tuổi một chút nào, thành thực mà cứng cỏi.

“Mày, cái loại hạ đẳng này!!! Đi chết đi, tao ày đi tìm cái chết!!!”

Người đàn bà hung hăng mở miệng mắng chửi những lời độc địa, đối diện với một cậu bé có khuôn mặt tuấn đạt như thế này cùng trong trí nhớ gương mặt của người phụ nữ phá gia đình của à lại giống nhau như đúc, làm cho bà ta càng thêm không khống chế được, cây gậy to trong tay càng dùng lực vung thẳng xuống.

“Phu nhân, không tốt rồi, lão gia đến đây, lão gia đã trở lại!”

Một người quản gia cỡ độ tuổi trung niên từ bên ngoài biệt thự hốt hoảng chạy vào, cản trở động tác đang chuẩn bị hạ xuống của người đàn bà kia, thần sắc kinh hoàng bầm báo.

“Lão gia đã trở lại sao?” Bà ta không cam lòng thu hồi cái cây to trong tay lại, kéo cái cằm của cậu bé lại hung hăng chế trụ, nghiêm nghị cảnh cáo: “Coi như tiểu tử nhà mày hôm nay gặp may, bắt quá chuyện vừa rồi nếu mày dám nói cho lão gia biết thì tao khẳng định lần sau so với lần này còn nặng hơn nữa đó, nghe rõ chưa?”

Cậu bé cắn răng gật gật đầu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương lộ ra sự quật cường.

Hắn nhất định sẽ báo thù, nữ nhân này đã không những hại chết mẹ của hắn, mà mỗi ngày còn ngược đãi đánh đập hắn, đến khi hắn trưởng thành nhất định nợ máu sẽ đòi bằng máu.

“Người đâu, đem hắn đến phòng trong nhốt lại đi, ba ngày không cho ăn cơm, nếu lão gia có hỏi thì nói hắn ra ngoài đi học.”

Đôi mắt người đàn bà híu híu, đứng đối diện với người quản gia phân phó.

“Vâng, phu nhân!” Quản gia cung kính vuốt cằm, xoay người sang chỗ khác, dùng ánh mắt hèn mọn bí ối đánh giá tiểu hài tử.

Cậu bé gọi là Lạc Thiên Uy, mới chỉ có 7 tuổi, là do lão gia bên ngoài trắng hoa với nữ nhân bên ngoài sinh ra. Người phụ nữ đó đã bị người đàn bà độc ác này giải quyết, nhưng nghiệt chủng của nàng ta lại được lão gia đưa về nhà, mấy ngày qua người phụ nữ độc ác này đã tìm đủ mọi cách hành hạ cậu bé để thỏa mãn nội tâm bất mãn và uất hận của mình.

Bất quá là hồ phụ sinh hồ tử, cậu bé mang hình hài cực kỳ xinh đẹp giống người phụ nữ kia như đúc, ngũ quan xinh xắn, tuổi còn nhỏ mà đã hội đủ tài năng của một bậc tinh anh, nhất là làn da trắng đến mức đến mức làm cho phụ nữ ghen tị nhưng đồng thời cũng mơ màng ôm ấp ảo tưởng.

“Tiểu thiếu gia, đi theo tôi”. Quản gia kéo thân thể đang nằm dưới đất của cậu bé đứng dậy, thô lỗ lôi cậu bé đi còn mang theo giọng điệu tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lãng nhục biến thái

“Phanh...”

Lạc Thiên Uy bị quản gia nặng nề ném xuống đất, cánh cửa của tầng hầm bị đóng lại, trước mắt hắn lâm vào một mảnh đen kịt, âm u.

“Hắc hắc, tiểu thiếu gia vừa rồi là tôi cứu tiểu thiếu gia nha, tiểu thiếu gia định cảm kích tôi như thế nào đây?”

Quản gia đáy mắt lập lòe lên ngọn lửa dục vọng, đôi mắt tham lam dâm tục nhìn chằm chằm vào Lạc Thiên Uy như đang nhìn một người con gái trần truồng, bước từng bước hèn mọn về phía cậu bé.

“Cút!” Khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên Uy hiện lên tia thị huyết tàn nhẫn, âm thanh lạnh như băng vạch phá đêm mưa tầm tã này, lộ ra một cổ ngoan độc bẩm sinh.

Quản gia như thể đang nghe được câu chuyện buồn cười nhất, hắn phát ra một tràng cười lạnh, một tay không cố kị chui vào trong quần áo của Lạc Thiên Uy.

“Muốn ta cút đi sao? Vậy ai đến bôi thuốc cho ngươi đây? Miệng vết thương của ngươi nghiêm trọng như vậy, không có ta thì ngươi sẽ chết đó”.

Câu nói như thể hiện sự quan tâm, nhưng một bên lại vuốt cằm đánh giá cậu bé chỉ có 6,7 tuổi trước mắt, trong mắt của cậu bé có hàn khí âm lãnh không phù hợp với tuổi làm cho tim hắn đập nhanh, nhưng mặc dù là vậy hắn cũng không có ý định buông tha dễ dàng như vậy

Hắn đã bị thương thành như vậy mà phu nhân còn dặn 3 ngày không cho ăn cơm, chắc chắn hắn sẽ không qua khỏi. Dù sao thì hắn cũng chết không bằng trước khi chết để hắn ném thử thế nào là dục tiên dục tử, dù sao cũng chưa bao giờ được ném qua một nam hài xinh đẹp như thế này.

“Để ta xem thử thương thế của ngươi ra sao.” Chưa kịp giặt quần áo của cậu bé xuống thì đã phát ra một tiếng rên thống khổ.

Nguyên lai là Lạc Thiên Uy đã thừa dịp hắt tới gần há mồm hết sức hưởng bả vai của hắc hung hăng cắn xuống, dòng máu đỏ tươi nương theo vai tên quân gia chảy xuống.

“Mày, cái tên tiểu tử thú này dám cắn ta! Xem ta hôm nay trừng trị ngươi như thế nào.” Tên quân gia hoàn toàn bị chọc giận, hắc hung hăng tát vào mặt cậu bé một bạt tai rõ kêu, kéo cậu bé lại gần.

“Thả ta ra, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận!” Tròng mắt Lạc Thiên Uy lạnh như băng bắn ra tia thị huyết, đồng tử dữ tợn, hắc hung khí lực toàn thân nắm chặt 2 tay lại thành nắm đấm.

Quân gia dữ tợn cười to lên, con ngươi đen lập lòe đùa cợt: “Tiểu tử, mày cho rằng mình là thiếu gia thật sao? Mày chẳng qua là nghiệt chủng do lão gia ở bên ngoài lưu lại mà thôi, ngoan ngoãn cho ta chơi mấy lần, có lẽ khi ta chán sẽ làm điều gì đó tốt ày, bằng không mày sẽ hối hận”.

Nói xong, hắc nắm chặt tóc của Lạc Thiên Uy, bàn tay hung ác kéo một cái.

Lạc Thiên Uy chịu đựng sỉ nhục, hung hăng trừng mắt quân gia, gân xanh trên trán cơ hồ sắp tuôn ra mà tên quân gia lại giật dây lưng của chính mình ra, xoay người cậu bé lại.

Ngoài cửa sổ gió lạnh tàn sát bữa bãi, sấm sét vang dội, nương theo gió lạnh như băng lọt vào tầng hầm, Lạc Thiên Uy rốt cuộc không nhịn được nữa khóc to lên.

Đúng lúc này, cánh cửa tầng hầm đột ngột bị đẩy ra, một người thiếu nữ mặc âu phục xuất hiện ở cửa ra vào.

Nàng như là thiên sứ trên trời giáng xuống, khoác trên người bộ váy được làm bằng tơ sợi, bên hông buộc một chiếc nơ bướm bướm, tóc dài đen nhánh buông ở hai vai, tại bên tóc mai kia có một cái cài tóc tinh xảo xinh đẹp.

“Buông hắc ra”. Lạc Tích Tuyết tức giận quát, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào tên quân gia, con người xinh đẹp tràn đầy chán ghét.

Vừa rồi nàng từ trong phòng đi ra, vừa vặn trong thấy quân gia kéo một cậu bé xuống tầng hầm, nàng từ xa đã nhìn thấy cậu bé này trắng nõn, điều này làm cho nàng lo lắng không phải bệnh cũ của tên quân gia biến thái này lại tái phát đó chứ.

“Đại tiểu thư là phu nhân bảo tôi đem hắc nhốt vào đây”. Hoa quân gia cũng không có ý định buông Lạc Thiên Uy ra, ngược lại còn đem phu nhân ra làm bìa chắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hắc nhắm trúng mục tiêu thiên sứ là nàng

“Cám ơn! Hoa quân gia, người đem mẹ kế ta ra đến ép ta. Nếu như ngươi không nghĩ ta sẽ đem chuyện này nói với cha ta biết thì lập tức đem Thiên Uy giao cho ta!”

Lạc Tích Tuyết lạnh giọng quát lớn, trong lồng ngực phập phồng phần nộ, kích động.

Trước mắt là một cậu bé còn chưa tới mười tuổi, toàn thân gầy tong suy yếu, trên người bộ quần áo cũ nát bị xé rách, lộ ra vết sẹo cũ lẫn vết thương mới, nhìn thật đáng thương.

Cậu bé trước mặt này là do cha từ bên ngoài dẫn về, là em trai của cô, thế mà lại bị đối xử như vậy. Nội tâm Lạc Tích Tuyết vừa là đau lòng vừa tức giận, khi nàng nhìn thấy trên mặt hắc động lại vết nước mắt lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Súc sinh! Một cậu bé nhỏ như vậy mà cũng không tha.

“Đại tiểu thư, người ngàn lần vạn lần đừng nói cho lão gia biết, việc này hết thảy đều là ý của phu nhân, thuộc hạ không có liên quan gì đến việc này hết”. Hoa quân gia trên khuôn mặt tươi cười, đối với Tích Tuyết cầu khẩn.

“Hoa quân gia, ngươi hẳn là biết rõ thân phận của hắc, chỉ bằng ngươi vừa rồi đối với hắc làm những việc gì thì ta hoàn toàn có thể đem ngươi vào cục cảnh sát, cho ngươi một tội hình sự?”

Lạc Tích Tuyết mang đồng tử quang lạnh thấu xương theo dõi hắc, thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại lộ ra lời cảnh cáo sắc bén.

Thân thể hoa quân gia run rẩy, vội vàng quỳ xuống khẩn cầu: “Đừng như vậy, tiểu thư, xin người đừng nói với lão gia, thuộc hạ lại càng không muốn đến cục cảnh sát đâu. Thối quen xấu này của thuộc hạ không phải người không biết, từ nay về sau thuộc hạ nhất định sẽ sửa, cũng không dám ngược đãi tiểu thiếu gia nữa.”

“Ta dựa vào cái gì mà tin người?” Lạc Tích Tuyết nghe lời cầu xin hèn mọn của hắn, không có chút động lòng nào.

“Đại tiểu thư, nếu như thuộc hạ còn đối với thiếu gia có hành vi này nữa sẽ đề người toàn quyền xử trí.” Hoa quân gia thề son sắt cam đoan.

“Như vậy còn chưa đủ!” Lạc Tích Tuyết lạnh giọng cắt đứt, xoay người sang chỗ khác, gần từng chữ: “Người nhất định phải đáp ứng ta, nếu lần sau mẹ k ể ta còn ngược đãi hắn, người trước tiên phải nói cho ta biết, nếu không ta sẽ đem sự việc ngày hôm nay nói cho cha ta biết.”

“Dạ, dạ, thuộc hạ biết rồi ạ!” Quân gia nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng cúi đầu khom lưng.

Lạc Tích Tuyết lúc này mới xoay người, đi vào chỗ Lạc Thiên Uy, đứng trước mặt hắn duỗi ra cánh tay trắng nõn hướng về hắn nói: “Chị mang em ra ngoài”.

Nàng hướng hắn mỉm cười, nàng cười tựa như một thiên sứ thanh tịnh không nhiễm chút bụi trần lại có một chút gì đó giống với ngôi sao rọi sáng chỗ hai người, một cái nháy mắt cũng không có mà nhìn thẳng về phía hắn.

Tâm Lạc Thiên Uy dao động, một loại xúc động khác thường nảy sinh dưới đáy lòng, chỉ là hắn cũng không duỗi tay của mình ra, mà thay vào đó là dòng từ lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía của Lạc Tích Tuyết, trong mắt hắn chợt lóe lên ý vị không hợp tuổi của hắn.

“Em làm sao vậy?” Lạc Tích Tuyết khó hiểu hỏi, tại sao em mình lại nhìn mình vớí ánh mắt có chút kỳ quái.

Nàng cứu hắn, hắn hẳn nên cảm kích nàng không phai sao? Như thế nào mà trên mặt hắn lại không có một tí nào ý muốn cảm tạ nàng vậy, ngược lại còn làm cho người ta khó có thể tới gần.

Lạc Thiên Uy không có đáp lại nghi vấn của Lạc Tích Tuyết, mà trực tiếp đứng lên đi đến trước mặt tên quân gia.

Trong bóng tối, bọn họ đều không nhìn thấy biểu lộ nào trên khuôn mặt của hắn, chỉ cảm thấy có một cỗ hàn khí càng ngày càng trầm hướng phía câu tên quân gia.

Thẳng đến khi thân hình hắn biến hóa nhanh nhẹn chuyển động về phía tên quân gia, trong tay chẳng biết lúc nào cầm một con dao bén nhọn, không đợi quân gia có bất kỳ phản ứng nào, hắn đã đem lưỡi dao hung hăng đâm tới.

“A!!!” Quân gia thống khổ kêu ré lên, thanh âm vọng vọng trong căn phòng tối om.

Máu tươi, tùy ý chảy xuống, một cỗ khí tức thị huyết tràn ngập trong phòng... Mà hắn lại đang cười khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Quỷ sa tăng trở về

Lạc Tích Tuyết lập tức đứng ngơ tại chỗ, nàng quả thực không thể tin được, đây chỉ là một tiểu nam hài mới này tuổi thôi lại làm ra sự tình này.

“Muốn cam đoan hắn từ nay về sau cũng không dám tái phạm, biện pháp tốt nhất chính là làm cho hắn không bao giờ mở miệng được nữa”. Lạc Thiên Uy lãnh ngạo liếc Lạc Tích Tuyết, một đôi con ngươi lập lòe huyết sắc giống như muốn đem cả linh hồn nàng hút vào trong đó vậy.

Lạc Tích Tuyết ý thức được điều này thân thể run rẩy từ từ hạ xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy nữa, rõ ràng chỉ sáu tuổi nhưng lại nói ra lời nói quá đỗi tàn nhẫn, đặc biệt cặp mắt kia quá đỗi lạnh lùng.

“Em...” Nàng cau mày lại nâng đôi lông mày đen, trừng mắt dõi theo hắn, trên mặt thể hiện sự phòng bị.

Cậu bé này nhìn không đơn giản như vậy, ít nhất Lạc Tích Tuyết lúc ấy cho rằng là vậy.

Mà trên thực tế, kể tiếp phát sinh một loạt sự tình chứng minh suy nghĩ ngay lúc đó của nàng - lạc Thiên Uy quả thật không phải là một cậu bé đơn giản.

Không lâu sau, cha Lạc Tích Tuyết phát hiện Lạc Thiên Uy bị ngược đãi, giận dữ vô cùng, hắn coi Lạc Thiên Uy là người thừa kế duy nhất sản nghiệp này, đối với hắn yêu thương hết mực, thậm chí còn xem hắn là do vợ chính thức của mình sinh ra.

Nhưng từ đêm đó, kể từ khi cứu hắn thì Lạc Tích Tuyết không gặp cậu bé danh nghĩa là em của mình nữa. Vì cha muốn bồi dưỡng người con trai độc nhất này nên đã đưa hắn ra nước ngoài học tập, chị em bọn họ chưa gặp nhau thêm lần nào nữa, dần dần Lạc Tích Tuyết cũng quên trong cuộc đời mình từng xuất hiện một người mang danh nghĩa là em trai của mình.

Cho đến mười năm sau

Đêm hôm đó, Lạc Thiên Uy vừa tròn mười sáu tuổi, tốt nghiệp từ nước ngoài trở về. Lạc phụ vì muốn chúc mừng con trai trở về nên đã tổ chức một bữa tiệc lớn.

Một bữa tiệc xa hoa, đèn thủy tinh cung đình óng ánh lóe sáng, đá cẩm thạch trơn bóng tán mắt chói mắt, tại đại sảnh ồn ào, quan khách đi tới đi lui như nước chảy, trong không khí tràn ngập hương vị của những mỹ vị hòa cùng với hương thơm của rượu đồ.

Đọc theo lan can, ngay tại bên cửa sổ hé ra một chiếc xô pha, kế bên là bóng dáng của một bóng dáng. Lạc Tích Tuyết đã tròn 20 tuổi, độ tuổi mà người con gái trở mã trở nên xinh đẹp rạng rỡ, Lạc Tích Tuyết chính là minh chứng cụ thể nhất. Đêm nay nàng mặc một chiếc váy dài thấp ngực, lộ ra tư thái xinh đẹp, hơn nữa đó là vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành làm ọi người đàn ông trên thế gian này nguyện mơ màng cũng chờ đợi.

Đêm nay là nàng dùng thân phận chủ nhân dự họp yến tiệc sinh nhật này. Tại ánh sáng của ánh đèn rọi xuống, Lạc Tích Tuyết trên tay cầm một ly rượu chân cao, một tay nhắc váy dài, như nữ thần mang khuôn mặt mỉm cười đi chào hỏi từng tân khách, khuôn mặt xinh đẹp kết hợp với lễ phục hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Âm nhạc vui sướng lan tràn khắp biệt thự vốn hẻo lánh này.

Đang ở độ cao trào, thời gian bỗng đếm ngược, trong phòng khách xa hoa đang được ánh đèn chiếu sáng bỗng nhiên tối om, bọn hạ nhân mặc trang phục trắng đem một chiếc bánh sinh nhật thấp đem vào chính giữa.

Nương theo tiếng nhạc là tiếng vỗ tay của mọi người, một người con trai xuất hiện khiến ọi người đều kinh diễm, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Một thân tây trang đen được cắt may tinh tế và tỉ mỉ từng chi tiết, thân hình cao lớn, môi mỏng kiều căng nhưng lại lạnh như băng, toàn thân tán mát ra khí chất ma mị cùng lãnh khốc, có loại cao quý áp đảo mọi người tựa như một vương giả, làm cho người ta sợ hãi không dám đến gần dù là nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Người thừa kế

Hiện trường náo nhiệt thoáng cái an tĩnh lại.

Tất cả tân khách đều thò đầu fra, đều đem ánh mắt ngưng trụ tại người đàn ông tuấn dật này.

“Wow, đẹp trai quá!” Ở đây có không ít phụ nữ bắt đầu không chế không nổi nữa nghẹn ngào thét lên.

Đứng bên cửa sổ, Lạc Tích Tuyết thân thể nhện không được run rẩy vài cái, khioon mặt tinh xảo trở nên có chút trắng bệch, đôi mắt như ngọc lưu ly sững sờ nhìn người đàn thiếu niên trước mắt.

Đây là em trai của cô sao?

Mười sáu tuổi, hán đã trưởng thành như vậy? Hiện tại đứng dưới ánh đèn quần áo ngăn nắp thoát đi ánh nhìn của người khác, rất khác với cậu bé từng khóc trong căn phòng tối om mười năm trước, một chút cũng không giống.

Lạc Tích Tuyết ở một khoảng cách xa nhìn hán, ở sâu trong nội tâm không biết sao lại sinh ra sự bất an. Tầm mắt hán rõ ràng không phải nhìn mình nhưng vì sao cô luôn cảm giác ánh mắt hán một mực dừng lại trên người của cô chưa từng rời đi.

Không sao đâu Lạc Tích Tuyết, mười năm rồi hán còn nhận ra cô nữa mới là chuyện lạ đó.

Đang nghĩ ngợi chỉ thấy Lạc phụ đặt ky rượu xuống, bước từng bước uy nghiêm hướng về phía hán.

“Các vị, cảm tạ mọi người đã dành thời gian đến đây dự sinh nhật của Thiên Uy. Đêm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của đứa con trai duy nhất của Lạc Chấn Long tôi, cũng là dịp đem tất cả tâm huyết của đời cho hán quản lý, từ nay về sau lời nói của Thiên Uy cũng chính là lời nói của Lạc Chấn Long tôi, hy vọng mọi người giống như trước nay duy trì như vậy, phụ tá cho con trai tôi. Tương lai thế giới là thuộc về tuổi trẻ các người.”

Lạc Chân Long đắc ý đưa tay lên bả vai Lạc Thiên Uy, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, hán đồng dạng khai mạc lý do của bữa tiệc này, lập tức nhận lấy một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Kế tiếp là thời gian cắt bánh ngọt, Lạc Thiên Uy tay cầm con dao nhỏ cắt thành từng khối bánh, hai tay đưa cho Lạc Chấn Long cùng các bậc tiền bối và anh em trong nhà.

Yến tiệc lần này kì thực là cơ hội để Lạc Chân Long tuyên bố với bên ngoài đứa con mười sáu tuổi sẽ nối nghiệp của hán.

Các tân khách từng đợt than thở bên không dứt bên tai, hương rượu đồ lan tràn, mỗi người đều vây quanh hán bày ra khuôn mặt tươi cười nịnh nọt.

Đang lúc sinh nhật diễn ra, Lạc Tích Tuyết lại một mình cầm một ky rượu đỏ trong tay, đi vào hoa viên của biệt thự.

Lúc mà ba nói ra những ý tứ đó cô biết phận nữ nhi như cô sớm muộn gì cũng lập gia đình nên tự động rút khỏi, không cùng em trai tranh đoạt.

“Tích Tuyết, sao lại đứng đây một mình thế?” Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói thanh nhuận trầm thấp của một người đàn ông.

Lạc Tích Tuyết giật mình, cười nhạt xoay người sang chỗ khác, ánh vào mắt nhìn là dung nhan tuần dật.

Sự tuần dật như thiên thần này, trên người lại tỏa ra khí tức vương tử nho nhã, cao quý, mảy kiếm anh tuần nhìn cô với ánh mắt cực kỳ dịu dàng như muốn đem cô chết chìm trong đó.

Hắn chính là bạn trai hiện tại của Lạc Tích Tuyết, người đàn ông này có gia thế hiển hách, bề ngoài cao lớn tuần dật, khí độ bất phàm, là còn trai độc nhất của tập đoàn Tiểu thị - Tiểu Vũ Trạch.

“Anh Vũ Trạch”. Lạc Tích Tuyết thân mật gọi hắn một tiếng, đôi mắt sáng như ánh sao nâng lên nhìn hắn. “Em chỉ ra đây hít thở không khí chút thôi, bên trong ngọt ngào quá”.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ôm hôn dưới ánh trăng

“Tích Tuyết, em có khỏe không?” Tiểu Vũ Trạch con mắt thâm trầm nhìn Lạc Tích Tuyết, hai đầu lông mày có một tia ý, do dự hồi lâu mới hỏi thẳng.

Lạc Tích Tuyết nâng cặp mắt thanh tịnh lên, nghiêng đầu khó hiểu hỏi lại: “Em đương nhiên là tốt rồi, sao anh lại hỏi vậy?”

“Bác vừa mới tuyên bố em trai em là người thừa kế gia nghiệp, em chẳng lẽ không chút nào để ý sao?” Tiểu Vũ Trạch dừng một chút, thần sắc nghiêm túc nhìn nàng.

Lạc Tích Tuyết chân mày giãn ra, bên môi hiện lên một nụ cười đậm nhạt: “Em vì sao phải chú ý? Hắn vốn chính là con trai ruột của ba thì ba truyền lại sản nghiệp cho hắn là chuyện rất bình thường mà”.

“Dù sao thì hắn cũng chỉ là đứa con riêng do một người phụ nữ không rõ lai lịch sinh ra thôi, em mới chính là người thừa kế chính thức, huống chi năm đó lúc mẹ em gần mất không phải bá phụ hứa sẽ đem toàn bộ gia nghiệp giao lại cho em đó sao?” Tiểu Vũ Trạch bóp chặt đôi vai gầy yếu của Tích Tuyết, có chút bất bình tức giận nói với nàng.

Lạc Tích Tuyết sắc mặt không chút thay đổi, bên môi nở ra một nụ cười hơi ngưng lại, nhắc tới mẹ trong lòng của nàng có chút cảm giác đau lòng.

Năm đó lúc mẫu thân sắp qua đời, phụ thân tại đầu giường đã hứa sẽ chiều cô nàng, còn muốn đem toàn bộ gia sản nhà họ Lạc trao lại cho nàng. Chỉ có điều mẹ qua vừa qua đời không bao lâu thì cha đã cưới mẹ kế, về sau còn trăng hoa bên ngoài. Nàng không phải không biết kể từ khi có Lạc Thiên Uy thì cha đối với nàng không còn như xưa nữa.

Không phải nàng muốn số gia tài kia, mà là cảm giác được nhân tình cảm của con người lạnh lùng như thế nào, lúc còn yêu nhau thì cha thề non hẹn biển với mẹ đến khi mẹ qua đời thì hết thấy lời hứa cũng tan thành mây khói.

“Vũ Trạch, không phải em còn có anh sao? Tuy cha không còn yêu thương em như trước, có thể do Thiên Uy là con trai duy nhất của cha nên để anh thừa kế gia nghiệp cũng thích hợp hơn em, em sớm muộn gì cũng phải lập gia đình chỉ cần có anh bên cạnh là đủ rồi.” Lạc Tích Tuyết suy nghĩ nói, đôi mắt Vũ Trạch nở một nụ cười rục rịch.

“Em đó, thiên lương quá đi!” Tiểu Vũ Trạch nheo nheo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, sùng nịch ôm nàng: “Tích Tuyết, không bằng chúng ta kết hôn sớm một chút được không, em đến chỗ anh ở đỡ phải chịu sự lạnh nhạt tại Lạc gia này”.

Lạc Tích Tuyết mỉm cười, trấn an hắn: “Chuyện kết hôn hãy chờ sau khi em tốt nghiệp hãy nói sau, thế nào đi nữa thì Thiên Uy là em trai của em chắc sẽ không đối với em như thế đâu”.

“Cũng vì hắn là em trai của em nên anh mới càng lo lắng... sợ hắn sẽ gây khó dễ cho em”. Tiểu Vũ Trạch thở dài, hai tay nâng gò má tiều tụy của Lạc Tích Tuyết lên, đôi con ngươi ngưng trong nhìn nàng.

Hắn không quên vừa rồi trên bữa tiệc, ánh mắt của Lạc Thiên Uy tuy đứng xa nhưng vẫn hướng về Lạc Tích Tuyết, có lẽ những người khác không để ý, nhưng là bạn trai Lạc Tích Tuyết đối với những người đàn ông có ý đồ với bạn gái mình thì hắn đặc biệt miễn cảm. Vừa rồi ánh mắt của Lạc Thiên Uy luôn nhìn chị mình, đó là ánh mắt chiếm giữ của một người đàn ông dành cho người đàn bà của mình, không giống như chị em đơn thuần, chỉ mong là hắn đã suy nghĩ quá nhiều nếu không thì sự việc e rằng sẽ không đơn giản như vậy.

“Không sao đâu, Thiên Uy dù gì cũng là em trai của em, làm sao có thể gây khó dễ cho em chứ?” Lạc Tích Tuyết tuy ngoài miệng nói giúp em trai mình nhưng trong lòng lại bất an vô cùng.

Vì để chứng tỏ quyết tâm của nàng cũng vì muốn làm bạn trai mình an lòng nên nàng đã chủ động kiễng mũi chân, hôn nhẹ lên môi của Tiểu Trạch Vũ.

Nơi bụi hoa yên tĩnh có ánh sáng của ánh trăng làm nền chiếu rọi cho đôi hai bong bóng đang ôm hôn nhau.

Ai cũng không phát hiện ra rằng, tại một cây đại thụ già có một đôi mắt ngăm đen như bảo thạch giờ phút này sang lên làm cho người ta liên tưởng đến ánh sáng liên quan đến máu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tìm hiểu trong đêm tối

Hơi lạnh của gió đêm, một vầng trăng non trên bầu trời đen kịt, bong đêm bao phủ xuống, không gian yên tĩnh tỏa ra một cỗ khí tức lạ lùng.

Lạc Tích Tuyết tạm biệt Tiểu Vũ Trạch sau đi thẳng về phòng nghỉ ngơi.

Gần nửa đêm, bữa tiệc xa hoa kết thúc, gia nhân đều đi nghỉ ngơi, khu biệt thự lại quay lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

Lạc Tích Tuyết chậm rãi đẩy cửa phòng ra, cô cũng không có mở đèn, trong phòng ngủ tối om chỉ có thể mượn ánh sáng của ánh trăng để tìm thấy chút đường đi.

Cửa sổ sát mặt đất được gió thổi phát phơ, tại dưới ánh trăng một bóng dáng cao lớn đứng sừng sững ngay bên tại cửa sổ.

“Ai?” Lạc Tích Tuyết hoảng sợ, cô cảnh giác lên tiếng hỏi, thân thể không tự giác mà run rẩy

Đã trễ như vậy rồi, sao trong phòng cô lại có một người đàn ông chứ?

Người đàn ông chậm rãi quay lại, đôi mắt thâm thúy như đá cẩm thạch chăm chú nhìn cô, bong lưng hắn cao lớn bị ánh sáng ngoài cửa sổ che bớt phần nửa, làm cho người ta có loại áp bách nói không nên lời.

“Đã lâu không gặp, Lạc Tích Tuyết!” Trên khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên Uy hiện ra sự lạnh lùng, cánh môi mỏng nói ra mấy chữ lạnh băng.

“Là em sao, Thiên Uy?” lạc Tích Tuyết thay đổi một hơi, nhưng thần kinh vẫn căng thẳng như cũ, đã trễ như vậy rồi, sao Thiên Uy lại đến phòng của cô làm gì?

Lạc Thiên Uy đứng tại chỗ không động, nhưng con mắt tinh mịch không ngừng đánh giá cô từ trên xuống dưới, Trên người hắn vẫn đang mặc bộ âu phục tại bữa tiệc kia, bề ngoài lạnh lùng kiêu ngạo, lộ ra khí tức nguy hiểm.

“Thiên Uy, muôn như thế này rồi em đến phòng chị làm gì vậy?” Lạc Tích Tuyết bị ánh mắt nhìn như vậy, da đầu có chút run lên, cô không khỏi nuốt miếng lấy can đảm hỏi thẳng hắn.

Lạc Thiên Uy không trả lời chỉ là từng bước tới gần cô, trong mắt của hắn có sự lạnh lùng như tu la địa ngục.

Tâm Lạc Tích Tuyết bắt đầu bất an, khuôn mặt lộ rõ sự bất an, chính cô cũng không hiểu được tại sao thấy em trai của mình mà cô lại sợ hãi như vậy?

Hắn thoát nhìn trừ có sự lãnh khốc ra thì cũng không có gì quá đáng sợ. Chẳng lẽ vì bọn họ đã quá lâu không gặp nên có sự xa lạ?

Chắc do 10 năm không gặp nên như vậy thôi, Lạc Tích Tuyết trong lòng tự an ủi mình.

Trong nháy mắt Lạc Thiên Uy đã bước tới đứng trước mặt cô, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào trên người cô, làm cho Lạc Tích Tuyết hoảng sợ.

“Hắn là ai?”

Ngưng mắt nhìn cô nửa ngày, Lạc Thiên Uy đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, trong lời nói còn lộ ra sự tức giận không thể nào giải thích được

“Hắn?” Lạc Tích Tuyết đột nhiên bị hắn hỏi như thế nên có chút nghĩ không ra, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Thiên Uy, trong mắt mang theo sự khó hiểu.

“Vừa rồi trong hoa viên, c ô ôm hôn một người đàn ông, tôi hỏi hắn là ai?” Long mày anh tuấn của Lạc Thiên Uy nhăn lại, ánh mắt sắc như kiếm nhìn cô, hai tay không tự giác nắm thành nắm đấm.

Chương 10: Cô có bạn trai.

Đôi mắt Lạc Thiên Uy nhìn cô lạnh thấu xương làm cho thân thể Lạc Tích Tuyết bất giác run rẩy.

Người đàn ông cùng cô hôn môi trong hoa viên không phải là Tiểu Trạch Vũ sao? Cái này thì có gì kỳ quái đâu, hắn vốn là bạn trai của cô mà? Vì cái gì mà cô cảm giác Lạc Thiên Uy có chút không cao hứng?

“Em đang nói đến Tiểu Vũ Trạch sao?” Lạc Tích Tuyết hỏi lại. “Hắn là bạn trai của chị, chị và anh ấy cũng sắp kết hôn rồi.”

Có lẽ là do Thiên Uy mới trở về nên không biết chuyện cô có bạn trai, hiện tại cô nên nói rõ với hắn để từ nay về sau tránh hiểu lầm.

“Kết hôn?” Hai hàng lông mày của Lạc Thiên Uy càng tỏa ra sự lạnh lùng không chịu nổi, hai từ này chậm rãi thoát ra từ khe răng của hắn.

Lạc Tích Tuyết gật đầu, mỉm cười nói: “Uh, chị học đại học cũng sắp xong, chờ sau khi tốt nghiệp sẽ cũng với Trạch Vũ kết hôn”.

Lạc Tích Tuyết nói rõ ràng, cô sẽ không tranh gia tài cùng hắn, cũng sẽ không làm chuyện gì gây ảnh hưởng đến Lạc gia cho nên sẽ không phải là kẻ thù của hắn.

Chỉ là cô không rõ chẳng lẽ Lạc Thiên Uy chỉ muốn gia sản của Lạc gia một cách đơn giản như vậy hay sao?

“Tôi không có ý đó!” Lạc Thiên Uy nhếch môi mỉm cười, trong mắt là sự hồ hững đầy đặc.

Không có? Lạc Tích Tuyết nhún mày, buồn bực ngẩng đầu nhìn hắn.

Đã không có sao hắn lại còn đến gian phòng của cô vào giờ này làm gì? Không phải đến cảnh cáo cô không được cùng hắn tranh đoạt tài sản sao?

“Em còn chuyện gì không?” Lạc Tích Tuyết điều chỉnh lại tâm tình, đối với Lạc Thiên Uy nói.

Dù sao hiện tại trời cũng đã khuya rồi, bọn họ tuy là chị em nhưng cô nam quả nữ ở trong một phòng cũng không tốt cho lắm.

“Cô đẹp ra rất nhiều.” Lạc Thiên Uy tựa hồ không có nửa điểm muốn rời đi, đôi mắt lạnh như băng thùy chung chưa từng rời khỏi người cô, đột nhiên nói một câu tán thưởng, khen ngợi cô.

“Hả?... Cảm ơn!” Lạc Tích Tuyết không ngờ rằng em trai của mình sẽ nói một câu như vậy, cô ngỡ ngàng một chút, hướng hắn cười cười.

Lạc Thiên Uy đánh giá cô một cách cẩn thận từ đầu xuống chân, một chỗ nhỏ nhất hắn cũng không bỏ qua.

Trong mắt hắn Lạc Tích Tuyết như con mèo mà hắn đã chờ đợi suốt 10 năm rồi cuộc hắn cũng chờ được đến ngày này.

“Tại sao cô lại cho hắn hôn?” Lạc Thiên Uy vươn tay sờ nhẹ lên trán cô đồng thời hỏi một câu.

“Em...?” Lạc Tích Tuyết sắc mặt cứng đờ, đưa hai mắt vô tội nhìn hắn, trên khuôn mặt dịu dàng hiện lên tia hoảng sợ. Hắn là em trai cô sao lại hỏi cô vấn đề như vậy, cô lớn như vậy rồi cùng người đàn ông khác kết giao là chuyện bình thường mà, hắn là em trai cô mà sao lại quan tâm đến vấn đề này?

“Từ nay về sau không được cho người đàn ông khác hôn.” Lạc Thiên Uy đem khuôn mặt anh tuấn của mình lại sát khuôn mặt của cô cùng cánh môi của Lạc Tích Tuyết gần trong gang tấc, tà mị ép sát vào cô.

Lạc Tích Tuyết chăm chú nhìn hắn, tâm bỗng nặng trĩu, đại não cũng mất đi ý thức trong năm giây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tội Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cô có bạn trai

Đôi mắt Lạc Thiên Uy nhìn cô lạnh thấu xương làm cho thân thể Lạc Tích Tuyết bất giác run rẩy.

Người đàn ông cùng cô hôn môi trong hoa viên không phải là Tiểu Trạch Vũ sao? Cái này thì có gì kỳ quái đâu, hắn vốn là bạn trai của cô mà? Vì cái gì mà cô cảm giác Lạc Thiên Uy có chút không cao hứng?

“Em đang nói đến Tiểu Vũ Trạch sao?” Lạc Tích Tuyết hỏi lại. “Hắn là bạn trai của chị, chị và anh ấy cũng sắp kết hôn rồi.”

Có lẽ là do Thiên Uy mới trở về nên không biết chuyện cô có bạn trai, hiện tại cô nên nói rõ với hắn để từ nay về sau tránh hiểu lầm.

“Kết hôn?” Hai hàng lông mày của Lạc Thiên Uy càng tỏa ra sự lạnh lùng không chịu nổi, hai từ này chậm rãi thoát ra từ khe răng của hắn.

Lạc Tích Tuyết gật đầu, mỉm cười nói: “Uh, chị học đại học cũng sắp xong, chờ sau khi tốt nghiệp sẽ cũng với Trạch Vũ kết hôn”.

Lạc Tích Tuyết nói rõ ràng, cô sẽ không tranh gia tài cùng hắn, cũng sẽ không làm chuyện gì gây ảnh hưởng đến Lạc gia cho nên sẽ không phải là kẻ thù của hắn.

Chỉ là cô không rõ chẳng lẽ Lạc Thiên Uy chỉ muốn gia sản của Lạc gia một cách đơn giản như vậy hay sao?

“Tôi không có ý đó!” Lạc Thiên Uy nhếch môi mỉm cười, trong mắt là sự hồ hững đầy đặc.

Không có? Lạc Tích Tuyết nhún mày, buồn bực ngẩng đầu nhìn hắn.

Đã không có sao hấn lại còn đến gian phòng của cô vào giờ này làm gì? Không phải đến cảnh cáo cô không được cùng hấn tranh đoạt tài sản sao?

“Em còn chuyện gì không?” Lạc Tích Tuyết điều chỉnh lại tâm tình, đối với Lạc Thiên Uy nói.

Dù sao hiện tại trời cũng đã khuya rồi, bọn họ tuy là chị em nhưng cô nam quả nữ ở trong một phòng cũng không tốt cho lắm.

“Cô đẹp ra rất nhiều.” Lạc Thiên Uy tựa hồ không có nửa điểm muốn rời đi, đôi mắt lạnh như băng thủy chung chưa từng rời khỏi người cô, đột nhiên nói một câu tán thưởng, khen ngợi cô.

“Hả?... Cảm ơn!” Lạc Tích Tuyết không ngờ rằng em trai của mình sẽ nói một câu như vậy, cô ngơ ngác một chút, hướng hấn cười cười.

Lạc Thiên Uy đánh giá cô một cách cẩn thận từ đầu xuống chân, một chỗ nhỏ nhất hấn cũng không bỏ qua.

Trong mắt hấn Lạc Tích Tuyết như con mèo mà hấn đã chờ đợi suốt 10 năm rồi cuộc hấn cũng chờ được đến ngày này.

“Tại sao cô lại cho hấn hôn?” Lạc Thiên Uy vươn tay sờ nhẹ lên trán cô đồng thời hỏi một câu.

“Em...?” Lạc Tích Tuyết sắc mặt cứng đờ, đưa hai mắt vô tội nhìn hấn, trên khuôn mặt dịu dàng hiện lên tia hoảng sợ. Hấn là em trai cô sao lại hỏi cô vấn đề như vậy, cô lớn như vậy rồi cùng người đàn ông khác kết giao là chuyện bình thường mà, hấn là em trai cô mà sao lại quan tâm đến vấn đề này?

“Từ nay về sau không được cho người đàn ông khác hôn.” Lạc Thiên Uy đem khuôn mặt anh tuấn của mình lại sát khuôn mặt của cô cùng cánh môi của Lạc Tích Tuyết gần trong gang tấc, tà mị ép sát vào cô.

Lạc Tích Tuyết chăm chú nhìn hấn, tâm bỗng nặng trĩu, đại não cũng mất đi ý thức trong năm giây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Uy hiếp

“Nghe không?” đôi mắt chim ưng của Lạc Thiên Uy nhìn chăm chăm cô, trong giọng nói mang theo sự uy hiếp ngang tàng.

Cô có nghe lắm không, em trai của cô lại yêu cầu cô không được hôn người đàn ông khác. Việc này là hấn dùng danh nghĩa em trai của cô quan tâm cô hay là...

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, gương mặt trắng trẻo định hướng về hấn nói: “Chị lớn như vậy rồi, cùng bạn trai của chị hôn môi là chuyện rất bình thường, em không cần quan tâm, đi ra ngoài đi”.

Mi tâm Lạc Thiên Uy bỗng nhiên nhú chặt lại, khuôn mặt tuấn tú hiện lên khí tức âm lãnh, hấn cứ như vậy chăm chú nhìn cô, tựa hồ rất bất mãn nhưng không có nói ra, chỉ là cảm thấy u ám tại trong ánh sáng yếu ớt này lại càng thêm lạnh lùng.

Lạc Tích Tuyết khản trương không dám nhìn hấn, chẳng biết tại sao Lạc Thiên uy ít nhiều cho cô cảm giác sợ hãi, nghĩ như thế nào cũng không đứng tại sao đêm thứ nhất mới về nước hấn lại đến phòng cô không chịu rời đi.

Nếu hấn không đi thì bọn họ cũng không thể cả đêm đều đứng trong cùng một phòng được, suy nghĩ một lát Lạc Tích Tuyết quyết định chính mình rời khỏi căn phòng này trước vẫn hơn.

Đi vào phòng khách, Lạc Tích Tuyết không thể nào ngủ được, Lạc Thiên Uy 10 năm trước và 10 năm sau không có điểm nào giống nhau cả.

Chân trời vạch ra ánh sáng ban ngày, Lạc Tích Tuyết chớp mắt được một chút đã bị đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc.

Hôm nay cô phải học hai môn tại khóa học, cô thế nào cũng phải lên lớp.

Cô dụi dụi mắt, không tình nguyện bò xuống giường, thay đồng phục mới tinh

Lúc xuống lầu cô định đi thẳng đến trường lại bị cha gọi đến ăn sáng.

Tuy nhiên cô biết cha gọi mình cùng hấn ăn sáng chung nhất định có chuyện muốn nói.

Bàn ăn bên cạnh, người trong nhà đều tụ tập đông đủ, ngồi ở bên trái chính là em trai cô Lạc Thiên Uy, bên phải là cha cùng với mẹ kế.

Đợi đến khi Lạc Tích Tuyết ngồi xuống, Lạc Chấn Long uy nghiêm mở miệng: “Buổi chiều ta phải đi Russia nói chuyện làm ăn đến 2 tuần sau mới về nên trong khoảng thời gian này chuyện công ty sẽ do Thiên Uy quản lý, mọi người phải giúp đỡ nó, làm cho nó quen dần với công việc của công ty”

“Dạ, lão gia ngài cứ yên tâm mọi người sẽ chiều cố Thiên Uy mà.” Mẹ kế nhanh miệng trả lời, vội vàng cho lão gia thấy tâm ý của mình.

“Ừ”. Lạc Chấn Long gật đầu, dời ánh mắt sang Tích Tuyết nói: “Tích Tuyết, dù sao con cũng đang trong giai đoạn thực tập; trong thời gian này con hãy đến công ty làm trợ lý cho Thiên Uy hỗ trợ cho nó, nó có cái gì không rõ hãy giúp đỡ nó.”

“Con biết rồi thưa cha”. Tích Tuyết dù rất ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đánh cuộc với ma quỷ

Ăn xong bữa sáng, Lạc Tích Tuyết xin nghỉ học theo ý của cha dẫn Thiên Uy đi tham quan công ty để tiếp xúc hoàn cảnh.

Tất cả các nhân viên từ cấp cao đến cấp thấp của công ty vừa nghe có tổng giám đốc mới đến nhậm chức liền xếp hàng chỉnh tề tại cửa lớn ra vào để nghênh đón.

Một chiếc xe Rolls-Royce dừng ngay tại cửa lớn của công ty thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Bước từ trên xe xuống là Đại tiểu thư Lạc Tích Tuyết, hôm nay cô mặc một thân váy trắng tơ sợi tổng hợp ôm trọn lấy dáng người mỹ lệ của cô, hơn nữa với diện mạo khuynh quốc khuynh thành làm cho người ta có cảm giác thành thực giỏi giang mà không mất đi đáng vẻ thanh xuân.

Lại nhìn tới ở đằng sau là bóng dáng của người đàn ông trong bộ tây trang màu đen đắt giá, thân hình cao lớn, ngũ quan rõ ràng, chưa đi vào cửa của công ty mà đã đem toàn bộ phụ nữ có mặt tại đây một bộ dạng mắt hờn.

“Wow, đây là tổng giám đốc mới của chúng ta sao? Đẹp trai quá”.

Hắn anh tuấn, tiêu sái mê người như vậy quả thực không tưởng tượng nổi.

Lạc Thiên Uy 16 tuổi là con trai độc nhất của Lạc gia sao? Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có năng lực kế thừa sản nghiệp lớn như vậy trên thế giới này thật hiếm những người đàn ông như vậy.

Những đôi mắt nóng hừng hực tập trung trên người của Lạc Thiên Uy, trên mặt của hắn cũng không có vẻ gì là mất tự nhiên, vẫn là một mảng lạnh lùng như vậy, đôi đồng tử thâm thúy, môi mỏng mím chặt giống như trời sinh hẳn vốn phải đứng trên cao vậy, để cho nhiều người ngưỡng mộ.

Khi hai người đi vào thang máy thì đám đông bên ngoài mới dần sơ tán đi.

“Em... Trước đây đã làm trong công ty sao?” Lạc Tích Tuyết đột nhiên cau mày hỏi thăm, trên mặt hiện lên sự lo lắng.

Mới vừa rồi những nhân viên nghị luận ngoài kia cô cũng có nghe được, trừ khen ngợi về bề ngoài của hắn, còn lại đều nghi ngờ năng lực làm việc của hắn, dù sao hắn cũng chỉ mới 16 tuổi mà cha đã giao cho hắn chức vụ cao như vậy sẽ không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

“Thế nào, nghi ngờ năng lực làm việc của tôi sao?” Lạc Thiên Uy xoay đầu lại, đột nhiên chống hai cánh tay lên đem Lạc Tích Tuyết vay vào trong ngực, ánh mắt mãnh liệt chăm chú nhìn cô.

“Em...” Lạc Tích Tuyết có chút không được tự nhiên khi bị hắn vây lấy như vậy, muốn giãy giụa nhưng lại sợ hắn hiểu lầm nên chỉ có thể nhắm mắt lại lắc đầu một cái: “Chị không có ý này”.

“Không có sao? Lạc Tích Tuyết bằng không chúng ta đánh cuộc thử đi?” Hắn thần bí nhún mày nói.

“Đánh cuộc? Đánh cuộc cái gì?” Lạc Tích Tuyết khó hiểu hỏi.

Lạc Thiên Uy cúi đầu cố gần môi cô, trong mắt thoáng hiện lên sự tính toán: “Trong thời gian một tháng, nếu như tôi không đảm nhiệm được chức vụ tổng giám đốc tôi sẽ tự động rút lui, nhưng nếu tôi làm được thì cô chuyển gì về sau đều phải nghe tôi”.

Lạc Tích Tuyết ngược mắt chống lại đôi mắt tinh nhuệ của hắn, không hiểu thâm ý trong lời nói của hắn là gì, chuyện gì cô cũng nghe theo hắn thì đối với hắn có ích lợi gì?

“Như thế nào, đồng ý hay không?” Hắn càng thêm gần cô, một cổ áp lực vô hình tiến tới cô làm cho Lạc Tích Tuyết theo bản năng lùi về sau một bước. Chương 13: Cảnh xuân lộ ra ngoài.

“Hả?” Cô âm thầm điều chỉnh hơi thở, hàng mi như cánh bướm khẽ run run nhưng cũng rất nhanh cô quyết định: “Vây cũng được”.

Cô đối với trò chơi này một chút hứng thú cũng không có nhưng vì dễ kích lệ tinh thần của em trai mà cô cùng hắn tạm thời đánh cuộc.

Khóe miệng Lạc Thiên Uy khẽ gợn lên, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia quỷ quyết: “Rất tốt, tôi nhất định sẽ thắng”!

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc một chút, đôi mắt như lưu ly ngưng lại nhìn hắn, chạm được đáy mắt sâu như biển của hắn, trong lòng cô vô tình nổi lên một trận lo lắng.

"Leng keng..." một hồi tiếng vang thanh thúy của thang máy vang lên, đã đến lầu 24 của tòa nhà.

Toàn bộ lầu này đều là phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Lạc Tích Tuyết vừa định bước chân ra ngoài cùng Lạc Thiên Uy giới thiệu sơ với hắn về nơi này.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy nhanh hơn cô, hắn đã ra ngoài từ lúc nào và ném cho cô lại một câu.

"Một ly cà phê Blue Mountain".

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ. Cái gì? Hắn muốn cô pha cà phê cho hắn sao? Tuy cha nói làm phụ tá cho hắn nhưng không có nghĩa hắn coi cô như osin của hắn vậy chứ, dù sao thì cô cũng là chị của hắn mà.

Chần chờ chốc lát, Lạc Tích Tuyết than nhỏ nhưng vẫn quyết định đi pha cà phê cho hắn, dù sao hắn cũng là em trai của cô và hắn cũng chỉ có 16 tuổi thôi, cô không nên so đo với hắn.

Điều chỉnh lại tâm tình, cô hướng phòng pha cà phê mà đi.

Vừa mới mở cửa phòng ra, chưa kịp phản ứng thì Lạc Tích Tuyết đã đụng phải bức tường thịt rắn chắc. Cô bị đau kêu lên một tiếng theo bản năng đưa tay lên vuốt trán.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Một giọng nói thanh thuần từ đỉnh đầu truyền đến, cô ngẩng đầu lên nhìn nhất thời sững sờ.

Nam tử trước mắt da dẻ, ngũ quan tuấn tú nhưng lại mang theo một vẻ dịu dàng. Trên người hắn tản mát ra khí tức phức tạp, giống như các loại khí hỗn hợp đặc biệt.

Là một người đàn ông tuấn tú dịu dàng, Lạc Tích Tuyết chỉ nhìn hắn một cái liền lập tức bị khí tức trên người hắn thu hút.

Hắn cao khoảng 1m80, bộ tây phục đen tôn lên vóc người hoàn mỹ, màu tóc nâu sẫm đẹp đến nỗi khiến người khác phải hít hà, một đôi mắt trong sáng giống như hoàng tử trong truyện cổ tích.

"Tôi không sao". Lạc Tích Tuyết ho nhẹ một tiếng quay mặt qua chỗ khác che giấu sự thất thố của mình.

Cô đã có bạn trai rồi chứ không phải như mấy cô nữ sinh nhìn thấy người đẹp trai là lại mặt đỏ tim đập như thế.

"Nhưng quần áo của cô!" Hàn Diệp Thần đưa mắt quét về phía trước ngực thăm uớt một mảng của Lạc Tích Tuyết, nhất thời trên mặt một mảng xấu hổ, luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi là do vừa rồi tôi không cẩn thận đụng phải cô".

Lạc Tích Tuyết nghe thế cũng hét lên, lúc này cô mới chú ý trước ngực, một mảnh áo do sự va chạm vừa rồi của hai người mà đã bị cà phê nhiễm uớt một mảng.

Làn váy mỏng manh dính sát vào ngực làm lộ ra một mảnh xuân sắc trước mặt người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cảnh xuân lộ ra ngoài

"Hả?" Cô âm thầm điều chỉnh hơi thở, hàng mi như cánh bướm khẽ run run nhưng cũng rất nhanh cô quyết định." Vậy cũng được".

Cô đối với trò chơi này một chút hứng thú cũng không có nhưng vì dễ kích lệ tinh thần của em trai mà cô cùng hắn tạm thời đánh cuộc.

Khỏe miệng Lạc Thiên Uy khẽ giơ lên, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia quý quyết." Rất tốt, tôi nhất định sẽ thắng"!

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc một chút, đôi mắt như lưu ly ngưng lại nhìn hắn, chạm được đáy mắt sâu như biển của hắn, trong lòng cô vô tình nổi lên một trận lo lắng.

"Leng keng..." một hồi tiếng vang thanh thúy của thang máy vang lên, đã đến lầu 24 của tòa nhà.

Toàn bộ lầu này đều là phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Lạc Tích Tuyết vừa định bước chân ra ngoài cùng Lạc Thiên Uy giới thiệu sơ với hắn về nơi này.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy nhanh hơn cô, hắn đã ra ngoài từ lúc nào và ném cho cô lại một câu.

"Một ly cà phê Blue Mountain".

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ. Cái gì? Hắn muốn cô pha cà phê cho hắn sao? Tuy cha nói làm phụ tá cho hắn nhưng không có nghĩa hắn coi cô như

osin của hấn vậy chứ, dù sao thì cô cũng là chị của hấn mà.

Chần chờ chốc lát, Lạc Tích Tuyết than nhỏ nhưng vẫn quyết định đi pha cà phê cho hấn, dù sao hấn cũng là em trai của cô và hấn cũng chỉ có 16 tuổi thôi, cô không nên so đo với hấn.

Điều chỉnh lại tâm tình, cô hướng phòng pha cà phê mà đi.

Vừa mới mở cửa phòng ra, chưa kịp phản ứng thì Lạc Tích Tuyết đã đụng phải bức tường thịt rắn chắc. Cô bị đau kêu lên một tiếng theo bản năng đưa tay lên vuốt trán.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một giọng nói thanh thuần từ đỉnh đầu truyền đến, cô ngẩng đầu lên nhìn nhât thời sửng sốt.

Nam tử trước mắt da dẻ, ngũ quan tuấn tú nhưng lại mang theo một vẻ dịu dàng. Trên người hấn tản mát ra khí tức phức tạp, giống như các loại khí hỗn hợp đặc biệt.

Là một người đàn ông tuấn tú dịu dàng. Lạc Tích Tuyết chỉ nhìn hấn một cái liền lập tức bị khí tức trên người hấn thu hút.

Hấn cao khoảng 1m80, bộ tây phục đen tôn lên vóc người hoàn mỹ, màu tóc nâu sẫm đẹp đến nỗi khiến người khác phải hít hà, một đôi mắt trong sáng giống như hoàng tử trong truyện cổ tích.

“Tôi không sao”. Lạc Tích Tuyết ho nhẹ một tiếng quay mặt qua chỗ khác che giấu sự thất thố của mình.

Cô đã có bạn trai rồi chứ không phải như mấy cô nữ sinh nhìn thấy người đẹp trai là lại mặt đỏ tim đập như thế.

“Nhưng quần áo của cô!” Hàn Diệp Thần đưa mắt quét về phía trước ngực thấm ướt một mảng của Lạc Tích Tuyết, nhât thời trên mặt một mảng xấu hổ, luôn miệng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi là do vừa rồi tôi không cẩn thận đụng phải cô”.

Lạc Tích Tuyết nghe thế cũng hét lên, lúc này cô mới chú ý trước ngực ,một mảnh áo do sự va chạm vừa rồi của hai người mà đã bị cà phê nhiễm ướt một mảng.

Làn váy mỏng manh dính sát vào ngực làm lộ ra một mảnh xuân sắc trước mặt người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vô tình thấy

“Anh muốn làm gì?”

Lạc Tích Tuyết thấy người đàn ông này không có ý tứ tránh đi mà còn nhìn vào cô chăm chăm làm cho cô khản trương dùng hai tay ôm ngực lại, cảnh giác chất vấn.

“Khăn đây, cô lau đi” hàn Diệp Thần trên mặt cũng tràn đầy lúng túng, đồ mặt đưa khăn cho cô, tự giác quay đầu đi.

Lạc Tích Tuyết nhận lấy khăn tay lau sơ qua, phát hiện mảng trước ngực vẫn còn bị ướt nên không thể không đổi trang phục.

“Tôi đi trước, cái này trả lại cho anh”. Cô lấy chiếc khăn tay trả lại cho hấn, xoay người ra khỏi phòng .

Hàn Diệp Thần quay đầu lại ngấm nhìn bóng lưng cô trong lòng không khỏi nảy lên một cảm giác rung động.

Lạc Tích Tuyết vừa đi vào phòng làm việc của mình, đang cởi áo thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô cầm điện thoại di động lên ấn xuống nút trả lời:” Anh Vũ Trạch, em còn định điện thoại cho anh đây.”

“Tuyết nhi, nhớ anh không?” Tiểu Vũ Trạch trêu chọc hỏi, thanh âm dịu dàng.

“Anh Vũ Trạch” lạc Tích Tuyết có chút ngượng ngùng đỏ mặt, cô nũng nịu một tiếng hỏi:” Gọi điện thoại cho em có chuyện gì không?”

“Sau khi tan việc anh tới đón em nha?” Hấn lười biếng nói ra một câu, hấn đã không chờ kịp để đến lúc gặp cô rồi.

“Đã được ạ, buổi tối gặp” Lạc Tích Tuyết vui vẻ cùng hấn nói thườn gian và địa điểm sau đó cúp máy.

Chỉ là cô vừa mới ngẩng đầu lên lại vừa vịn dụng phải một đôi mắt u lãnh, đáy mắt sắc bén nguy hiểm như lưỡi dao làm cho thân thể cô đột nhiên run lên.

“Thiên Uy” Cô kinh ngạc nhìn người tới, sống lưng dâng lên một cỗ lạnh lẽo bởi ánh mắt sắc bén ấy.

“Em vô phòng mà sao không lên tiếng” Lạc Tích Tuyết âm thầm điều chỉnh hơi thở, trong giọng nói mang theo chút trách cứ.

“Cà phê của tôi đâu?” Ánh mắt hần khóa chặt trên người cô, hơi thở lạnh lùng tỏa ra, chất vấn cô.

“Chị?” Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc một chút, vừa định giải thích thì phát hiện ánh mắt của Lạc Thiên Uy đang hướng đến trước ngực mình trong mắt còn phát ra một tia dục vọng.

Giờ phút này tóc của cô rối bù trước ngực, xuyên thấu qua tầng váy áo mỏng manh kia hần có thể nhìn thấy một cặp tuyết lê rất tròn, vừa trắng lại vừa mềm làm cho người ta không nhìn được mà thêm khát nó.

Cô theo ánh mắt nóng rực của hần nhìn xuống, khiếp sợ kêu lên, gò má đột nhiên đỏ ửng như trái cà chua chín.

Thì ra lúc này do nghe điện thoại nên cô không kịp thay áo để lúc này trên người cô chỉ mặc một chiếc váy màu trắng nửa kín nửa hở cứ như vậy lộ ra trước em trai mình.

Mặc dù Lạc Thiên Uy chỉ mới 16 tuổi nhưng nói thể nào đi nữa thì hần cũng là đàn ông, cô là chị mà ăn mặc như vậy khó trách Thiên Uy nhìn mình với ánh mắt như vậy.

“Chị đi thay trang phục trước đã”. Lạc Tích Tuyết sắc mặt ửng đỏ lúng túng nói, tốc độ nhanh như bay chạy thẳng vào phòng tắm.

Hôm nay cô làm sao vậy liên tục luống cuống trước hai người đàn ông.

Lạc Thiên Uy thật lâu mới tỉnh táo lại, gương mặt tuần tú khề giờ lên một nụ cười mê hoặc chứng sinh.

“Lạc Tích Tuyết, tối nay ở lại làm thêm giờ”. Hần để lại một câu nói hướng phía phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tội Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ép buộc cô làm thêm giờ

"Làm thêm giờ?" Lạc Tích Tuyết thay xong quần áo, giật mình đi ra ngoài.

Mặt Lạc Thiên Uy tinh bơ gặt đầu, nhìn trên mặt không có chỗ nào là không đúng:"Ừ, có chuyện gì quan trọng sao?"

"Nhưng..."Đôi mày thanh tú của Lạc Tích Tuyết nhíu lại, vẻ mặt có chút mâu thuẫn.

Cô vừa rồi đã đồng ý với anh Vũ Trạch là tối nay sẽ gặp hần, chẳng lẽ vì để em trai thích ứng với công việc mà thất hứa với anh ấy hay sao?

"Buổi tối chị còn phải viết luận văn, nếu không có chuyện gì quan trọng thì sau khi tan việc chị sẽ về". Cô do dự trong chốc lát quyết định nói. Dù sao ở công ty không phải chỉ có mình cô mới giúp được hần, huống chi cha giao công ty cho hần nếu cô tham dự nhiều quá cũng không tránh việc rườm rà phiền phức.

"Sau khi tan việc, cô ở ngay cổng công ty chờ tôi" lạc Thiên Uy giống như là không có nghe lời cô nói, thanh âm trầm thấp không cho phép cự tuyệt, xoay người rời khỏi phòng làm việc của cô.

"Thiên Uy" Lạc Tích Tuyết sững sốt, vừa định mở miệng gọi hần lại nhưng bóng lưng hần đã đi tới cửa phòng.

Cô chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài không có biện pháp đối với đứa em trai bá đạo này của mình, cô chỉ còn cách thất hẹn với anh Vũ Trạch thôi.

Thư ký của Lạc Thiên Uy làm cho hần ly cà phê nhưng hần không thích, cô chỉ có thể tự mình làm và đem qua văn phòng cho hần. Cô nghĩ hần muốn cô pha cà phê cho hần uống chủ yếu để cô biết rõ địa vị của cô tại công ty này thôi.

Tuy cha thương yêu hần đem toàn bộ công ty giao cho hần nhưng dù sao hần cũng không phải con của vợ chính thức sinh ra nên không tránh khỏi sự phản đối từ các thành viên trong ban Hội Đồng Quản Trị, vẫn có số đông ủng hộ cô.

Cô cũng không có ý định cùng hần tranh giành gia sản, dù sao không phải cùng một mẹ sinh ra nên việc có tình cảm chi em thật sự cũng rất khó.

Trước giờ tan việc mười phút, Tiểu Vũ Trạch rất đúng giờ nhắn tin cho cô "Tích Tuyết, anh đang ở công ty của em, em tan việc chưa?"

Cô đọc xong tin nhắn thấy ấm áp vô cùng. Anh Vũ Trạch nghĩ cô đang làm việc nên không muốn phiền đến cô nên chỉ có thể nhắn tin, điều này làm cô cảm thấy sự quan tâm của anh ấy.

Nhưng sau đó cô lại cảm thấy áy náy vì phải từ chối lời mời của hần sẽ làm hần thất vọng.

Vì muốn trấn an bạn trai nên Tích Tuyết chạy xuống lầu gặp hần nói rõ ràng. Tay cô sờ di động nói vào đó mấy chữ:"Em xuống ngay"

Ra khỏi cổng công ty, cô hướng mắt về phía chiếc xe đậu bên đường. Mỗi lần Tiểu Trạch Vũ tới đón cô đều đậu xe ngay bên đường chờ cô ra, lần này cũng không ngoại lệ.

Tua vào xe, Tiểu Vũ Trạch mặc trên mình cái áo T-shirt màu xanh dương, gương mặt tuấn tú hoàn mỹ dưới ánh sáng mặt trời, thân hình cao lớn càng thêm chói mắt, khiến không ít các cô gái bên đường quay đầu lại nhìn.

Chỉ là trong mắt của hắn từ trước cho tới bây giờ chỉ có mình Lạc Tích Tuyết, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm về phía cửa lớn của công ty, bất giác được dáng người mảnh mai dịu dàng không khỏi nở lên một nụ cười dịu dàng.

"Anh Vũ Trạch!" lạc Tích Tuyết hướng hắn phẩy tay chào, chạy về phía của hắn.

"Nơi này gió lớn đừng đứng chỗ này ta tìm nơi khác đi" Tiểu Vũ Trạch dịu dàng nói.

Lạc Tích Tuyết gạt đầu một cái lộ ra một nụ cười như hoa.

Anh Vũ Trạch lần nào cũng vậy đều suy nghĩ cho cô trước, nhưng cô chưa từng đem lại cho hắn cái gì nghĩ tới điều này làm cô có chút ảo não.

Chỉ là cô không chú ý trên tầng cao ốc rèm cửa sổ bị kéo ra, một đôi con ngươi lạnh lùng chăm chú nhìn một đôi nam nữ ở dưới.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cùng hắn dự tiệc

"Tích Tuyết, buổi tối muốn ăn cơm ở đâu?" Tiểu Vũ Trạch từ trong xe lấy ra một bó hoa hồng thật lớn tặng cho cô, dịu dàng hỏi ý kiến của cô.

"Anh Vũ Trạch, thật ra thì..."Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng lại có chút khó khăn để mở lời. Hắn yêu thương cô như vậy bảo cô cự tuyệt hắn bằng cách nào đây.

Tiểu Vũ Trạch nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Lạc Tích Tuyết thì liền hỏi: "Thật ra cái gì? Có phải em có chuyện muốn nói với anh không?"

Lạc Tích Tuyết do dự một chút nhưng vì em trai của cô nên chỉ có thể tạm thời làm người yêu uất ức xù." Anh Vũ Trạch, tối nay em phải ở lại làm thêm giờ với em trai em nên không thể cùng ăn cơm với anh được."

"A, hóa ra là như vậy" Tiểu Vũ Trạch thở dài nhẹ nhõm, thấy cô căng thẳng như vậy hắn còn tưởng chuyện gì quan trọng

Chỉ cần thấy cô có quan tâm mình là hắn cũng thấy ấm áp trong lòng rồi, mặc dù không cùng cô ăn cơm được hắn cũng có thất vọng đôi chút nhưng thấy trong lòng cô vẫn có hắn là đủ rồi.

"Anh Vũ Trạch, anh không tức giận sao?" Lạc Tích Tuyết sưng sờ chớp chớp đôi mắt đẹp, cô tưởng rằng thất hứa với hắn sẽ làm hắn không vui.

Vũ Trạch kéo hai vai cô lại, thân mật ôm lấy gò má của cô cười nói: "Tích Tuyết chỉ cần trong lòng em còn có anh là được rồi, cho dù không được ăn cơm cùng em cũng không sao cả. Em trai của em vừa trở về, tốt hơn hết em hãy dành chút thời gian giúp đỡ hắn."

"Anh Vũ Trạch, cảm ơn anh". Lạc Tích Tuyết dịu dàng cười, chủ động nhón chân đặt một nụ hôn nhẹ trên sườn mặt của hắn.

Tiểu Vũ Trạch hạnh phúc nhìn cô, nhận được nụ hôn này của cô hắn thấy ngọt vô cùng.

Dần dần cô vài câu, cho đến khi trời gần tối hắn mới không đành lòng lái xe rời đi.

Lạc Tích Tuyết vẫy tay chào bạn trai vừa xoay người lại thấy một chiếc xe Lamborghini sang trọng trước mặt cô.

"Lên xe!"

Lạc Tích Tuyết ngẩn người, không hiểu hỏi: "Không phải ở lại công ty làm thêm giờ sao?"

"Đây là việc làm thêm giờ." Lạc Thiên Uy lấy bộ lễ phục từ trên xe ném ra cho cô, thúc giục lần nữa: "Lên xe, thay"

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên nhìn lễ phục trong tay, nghi ngờ hỏi: "Em đưa lễ phục cho chị làm gì?"

"Tối nay có một bữa tiệc, cô phải đi với tôi" Lạc Thiên Uy đưa tay nhìn đồng hồ một cái, kim loại lạnh như chính khuôn mặt của hắn lúc này.

Mới một màn Lạc Tích Tuyết hôn Tiểu Vũ Trạch hắn đều thấy hết, hắn không phải đã cảnh cáo cô là không được để cho người khác hôn cô sao, cô lại càng không nên chủ động hôn bất kỳ người đàn ông nào. Hiện tại, cô lại chủ động hôn tên đó, điều này làm cho hắn đổ kị muốn nổi điên, cô cho tới tận bây giờ chưa chủ động hôn hắn lần nào cả (Dám chưa của anh này đáng yêu ghê, ước gì người ấy của mình cũng được một ít như anh. Haiz!!!!)

"Ừ!" Lạc Tích Tuyết gạt đầu một cái, thì ra muốn cô cùng đi dự tiệc với hắn, sao không nói sớm đi.

Mở cửa xe, cô ngồi vào ghế sau. Dù sao cửa xe là thủy tinh đặc biệt chỉ có thể từ bên trong nhìn thấy ra bên ngoài chứ bên ngoài nhìn vô cũng không thấy gì nên cô không ngần ngại thay bộ lễ phục vừa rồi.

Ai ngờ, khỏe mắt cô lơ đãng liếc qua kính chiếu hậu thấy hấn đang nhìn chăm chăm vào hình ảnh của cô trong kính.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Sự trần truồng hấp dẫn

"Em..."

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lập tức cầm quần áo che thân thể mình lại, đôi mắt cảnh giác nhìn về phía Lạc Thiên Uy, trong lòng nổi lên một sự tức giận.

Hấn tại sao có thể nhìn chăm chăm cô như vậy chứ? Nói thế nào đi nữa thì cô cũng là chị của hấn mà.

"Lạc Tích Tuyết, dáng người của cô có thể khơi lên vọng của mọi người đàn ông?" Lạc Thiên Uy gọi thẳng tên cô, ánh mắt hấn nóng bỏng lộ ra ý tứ khó hiểu, không tránh đi mà còn quan sát cô, khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự hứng thú rõ ràng.

Một bộ lễ phục dài màu xanh nhạt được thiết kế đẹp mắt tôn lên dáng người hấp dẫn thướt tha của cô, cổ áo hình chữ V khoét sâu lộ ra cái cổ mảnh khảnh, xương quai xanh gợi cảm, đôi mắt như lưu ly càng thêm sáng hơn dưới ánh đèn rực rỡ.

Giờ phút này cánh môi hồng nhạt, một đầu tóc được xõa ra hai bên vai. Cô như một thiên sứ giáng xuống nhân gian, cả người toát ra khí chất thanh thoát linh động làm cho người ta có cảm giác chạm cũng không thể chạm vào cô vì sợ bàn tay trần tục này sẽ làm bẩn một thiên sứ như cô.

Quả thực là trắng trợn.

Đôi mắt với sắc đẹp của Lạc Tích Tuyết trước mắt làm cho Lạc Thiên Uy không thể nào dời mắt được.

Hấn hận không thể chạy nhanh về phía cô đem cô hung hăng kéo vào trong ngực mà gầy xéo một phen.

"Thiên uy, chúng ta có thể đi được chưa?" Lạc Tích Tuyết thấy hấn vẫn nhìn chăm chăm mình như vậy làm cô có chút không được tự nhiên, khuôn mặt nghiêm mặt lại nhắc nhở hấn.

"Hả?" Lạc Thiên Uy thoáng giật mình một cái, trên người tản mát ra hơi thở nguy hiểm tràn đầy chiếm đoạt rồi lại giống như hoa anh túc trí mạng.

Nhịp tim Lạc Tích Tuyết đập nhanh liên hồi, trong lòng tràn đầy lo lắng, ánh mắt của hấn nhìn cô rất quý dị, làm toàn thân cô bỗng dâng lên một cổ không rét mà run.

Vì tránh ánh mắt nóng rực của hấn nên cô lên ghế phía trước ngay bên cạnh tay lái ngồi, trong nháy mắt một mùi hương nhàn nhạt tản ra trong không khí, làm cho tâm tình Lạc Thiên Uy sáng khoái hẳn lên.

Trông mặt của hấn càng thâm thúy hơn, mặt lại càng đỏ hơn(cute!!!!^^)

"Ừ!" Lạc Thiên Uy nghe được lời cô gật đầu một cái, nhìn cô một cái rồi thật vất vả mới đem tầm mắt từ trên người cô dời đi, lấy lại bình tĩnh mở khóa xe chìm vào trong bóng đêm.

Dọc theo đường đi hai người đều trầm mặc. Lạc Thiên Uy lái xe có vẻ không yên lòng.

Ánh mắt của hấn thỉnh thoảng quét về phía của người ngồi bên cạnh, trong mắt ánh lên một tia khát vọng tha thiết.

Hôm nay cô mặc lễ phục được thiết kế tẻ nhạt nhưng cũng lộ ra vài chỗ da thịt, khi ngồi xuống hấn có thể thấy đường cong thân thể hấp dẫn của cô, lớp vải mỏng manh ôm trọn bộ ngực hoàn mỹ của cô đối với hấn mà nói là sự trí mạng.

Trong thân thể của hấn dâng lên một cảm giác khác thường, miệng đắng lưỡi khô, trên trán là một trận mồ hôi. Làm thế nào? Hấn thật muốn ôm cô vào ngực để âu yếm cưng chiều cô, hấn thật sự rất muốn hôn cô.

Nhưng cô là chị của hấn nếu hấn làm như vậy thì nhất định sẽ dọa cô mất. Nhưng hấn lại không cam lòng, nếu bỏ qua cơ hội này thì không biết khi nào mới có cơ hội ngồi gần mình như vậy nữa.

Dù là ngày mai, hấn cũng không muốn đợi nữa hiện tại hấn chỉ muốn hôn cô thôi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Buông tôi ra

Một chiếc xe tải do khúc quanh đột nhiên lao ra, Lạc Thiên Uy vội vàng đạp thắng xe, chiếc lamborghini xoay tròn một vòng, trên mặt đất lưu lại một đường cong đẹp đẽ.

Lực tác động mạnh làm cho cả thân thể của Lạc Tích Tuyết sắp văng ra ngoài cửa sổ, may là trong thời khắc sinh tử ấy Lạc Thiên Uy đã kịp thời đem cô ôm vào trong ngực thật chặt. Hắn thậm chí còn không có quan tâm đến mạng sống của mình mà theo phản xạ có điều kiện lo bảo vệ cô sợ cô bị thương.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lạc Tích Tuyết thật vất vả mới định thần lại, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra chỉ thấy mình đang bị vây kín trong lòng ngực nam tính, cô không khỏi nằng nằng lên lời hỏi.

"Không sao, chẳng qua là có một chiếc xe chạy ẩu thôi". Lạc Thiên Uy đem cô ôm chặt trong ngực, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên tóc cô trong mắt lóe lên sự ảo não.

Nếu như không phải vừa rồi hắn mất hồn thì cũng sẽ không xảy ra sự tình như vậy, làm cho bọn họ xúi xẻo là mất mạng.

Hắn như dùng toàn bộ sức lực mà ôm lấy Lạc Tích Tuyết, làm cô hô hấp có chút khó khăn, cô thở hổn hển khó khăn nói: "Thiên Uy, mau buông chị ra, chị không thở được".

Lạc Thiên Uy hơi buông lỏng cô ra một chút, lại như cũ không có ý định buông cô ra, hắn lưu luyến thân thể của cô, cảm nhận thân thể ấm áp của cô loại cảm giác này làm cho hắn tham luyến không thôi.

"Tích Tuyết" thanh âm của hắn khàn khàn, vờn tay muốn chạm vào khuôn mặt cô nhưng lại bị cô theo bản năng né tránh.

"Em làm gì đấy, Thiên Uy?" Lạc Tích Tuyết không hiểu hành động quái dị này của hắn, cảnh giác nhìn hắn, kéo dài khoảng cách giữa cô và hắn.

Không biết có phải cô suy nghĩ nhiều không sao cô có cảm giác ánh mắt Lạc Thiên Uy nhìn cô lúc này rất nóng bỏng, không giống như em trai quan tâm chị gái, có mấy phần mập mờ gì đó mà cô không thể nào giải thích được.

Lạc Thiên Uy ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của cô, con ngươi tinh mịch thâm thúy khó dò, khóe miệng hắn gợn lên, cúi người lại gần cô.

"Lạc Tích Tuyết, chớ quên thân phận của cô tại bữa tiệc tối nay là bạn gái của tôi." Hắn chống lại ánh mắt của cô trong giọng nói có sự uy nghiêm khó kháng cự lại.

Nói xong hắn liền nổ máy xe chạy vào bóng đêm.

Lạc Tích Tuyết chớp đôi mi xinh đẹp như cánh bướm, trong con ngươi thoáng qua tia lúng túng, cô thở sâu, điều chỉnh lại nhịp tim.

"Chị biết rồi". cô bình tĩnh đáp lại trong mắt hiện ra sự phức tạp khó lý giải.

Bữa tiệc tráng lệ trong đại sảnh, đèn trang trí trên trần nhà tỏa ra ánh sáng nhu hòa, tiếng đàn dương cầm vang lên, khắp nơi đều là những tân khách mặc những bộ dạ phục đẹp đẽ, rượu thơm món ngon, phong phú đa dạng. Các vị khách đang trò chuyện vui vẻ, rõ ràng đây là tầng lớp thượng lưu.

Lạc Tích Tuyết vòng tay Lạc Thiên Uy bước vào hội trường.

Bọn họ vừa mới tiến vào phòng, tất cả mọi người đều im lặng cùng nhau đưa mắt về phía đôi nam nữ có diện mạo hơn người này.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp trông bọn họ thật đẹp đôi.

"Tổng giám đốc Lạc!" Lạc Thiên Uy vừa đến đã có người đến chào hỏi. Mặc dù hắn chỉ có 16 tuổi nhưng năng lực lại hơn người cùng thủ đoạn kinh doanh rõ ràng, trên thương trường mọi người ít nhiều đều nể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cả đêm làm bạn gái

Người đàn ông mặc dù đang cùng Lạc Thiên Uy trò chuyện nhưng ánh mắt nóng bỏng lại dừng ngay trên người Lạc Tích Tuyết, cùng lúc đó trong bữa tiệc này cũng không thiếu những ánh mắt không chút nào che giấu nhìn nàng.

Lạc Thiên Uy mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng đã có tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường, những năm gần đây hắn có tham gia tiệc rượu cũng không mang theo người đàn bà nào, hôm nay lại mang theo một cô gái đến, không biết nàng có thân phận gì?

“Vị tiểu thư này là?” người đàn ông tò mò mở miệng hỏi.

“Cô ấy là bạn gái của tôi” Lạc Thiên Uy ôm lấy Lạc Tích Tuyết, ngẩng đầu hướng về phía mọi người công khai. Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, chẳng biết tại sao nghe Lạc Thiên Uy nói như vậy trước mặt mọi người như thế làm cho tâm nàng giống như bị một thứ gì đó hung hăng đâm vào.

Chỉ là đang diễn trò, nàng phối hợp giả làm bạn gái của hắn tại bữa tiệc này thôi, mà sao có cảm giác như hắn đang nói thật vậy.

“À, thì ra là bạn gái của tổng giám đốc Lạc, khó trách lại xinh đẹp như vậy” Người đàn ông vừa nghe đến Lạc Tích Tuyết là bạn gái của Lạc Thiên uy thì lập tức bỏ đi ý nghĩ cùng tư tưởng vớ vẩn kia, trò chuyện cùng Lạc Thiên Uy vài câu sau đó tự giác lui xuống.

Nàng mặc dù xinh đẹp nhưng dù sao nàng cũng là bạn gái của Lạc Thiên Uy, hắn không dám đụng vào đâu, nhất là khi trước mặt mọi người Lạc Thiên Uy còn công khai nàng là người đàn bà của hắn.

Nhưng vẫn có vài người đàn ông không thức thời trước mặt Lạc Thiên Uy mà dám cả gan tiến lên chào hỏi nàng. Lãnh Khinh là một trong những người đàn ông đó.

“Tổng giám đốc Lạc, bạn gái của ngài rất đẹp, có thể giới thiệu với tôi một chút không?” Lãnh Khinh cầm một ly rượu đỏ đi tới, ánh mắt tà tứ nhìn chăm chăm trên người Lạc Tích Tuyết hưng phấn nói.

Gương mặt hắn tuấn tú tựa như yêu nghiệt, là một người đàn ông có mị lực như yêu tinh, bộ vest trắng đem về tà mị đó của hắn bộc lộ ra ngoài không soát một chút nào, thân thể cao lớn, đôi mắt hoa đào như ánh lên ánh cười mê hoặc chúng sinh, nhìn nàng không chút che giấu sự hứng thú của hắn đối với nàng.

Ánh mắt Lạc Thiên Uy trầm xuống, nhìn vị khách không mời mà đến này, gương mặt lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ điều này không cần thiết”

Hắn rất ghét ánh mắt trắng trợn của tên Lãnh Khinh này nhìn Tích Tuyết của hắn, cảm giác giống như bảo bối yêu thích nhất của hắn bị người ta dòm ngó vậy, hắn hận không thể móc đôi ngươi của người đàn ông này ra.

“Thiên Uy, tôi đi toilet chút” Lạc Tích Tuyết thấy mắt tự nhiên khi ánh mắt của Lãnh Khinh nhìn nàng chăm chăm như vậy, nhưng nàng càng không quen khi Thiên Uy công khai với mọi người nàng là bạn gái của hắn, bọn họ là chị em nên mặc dù là diễn trò nàng cũng cảm thấy không được thích hợp cho lắm nên muốn mượn cớ đi toilet.

“Ừ” Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, buông cái eo nhỏ nhắn của nàng ra. Lạc Tích Tuyết nhanh chóng rời khỏi phòng nhưng vẫn cảm thấy phía sau lưng có hai đạo ánh mắt nồng hừng hực bắn về phía nàng. Điều này làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Mặc dù không hiểu em trai mình đang nghĩ gì nhưng đứng trước người đàn ông tên Lãnh Khinh kia nàng nghĩ hắn có chủ ý xấu, không phải nàng không biết hắn, hắn chính là người đàn ông đào hoa thay đàn bà như thay áo hay xuất hiện trên các tờ báo cũng như tạp chí. Nàng không muốn là một trong những người đàn bà của hắn.

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, xoay người vừa muốn bước vào toilet thì đụng phải một người quen thuộc.

“Là cô?”

“Là anh”

Hai người cùng kinh ngạc kêu lên

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ăn đậu hũ của nàng

“Xin chào, tôi là Hàn Diệp Thần”. người đàn ông ưu nhã cười một tiếng, chủ động vươn tay chào hỏi Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn cũng gật đầu đáp lễ một cái, lịch sự vươn tay: “Xin chào, tôi là Lạc Tích Tuyết”. Nàng nhớ hắn là người ngày đó đụng phải nàng tại trong phòng giải khát của công ty.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng cũng không biết lời nào để nói. Lạc Tích Tuyết phát hiện người đàn ông này rất an tĩnh, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Một lát sau nàng lúng túng cười một tiếng, đánh vỡ sự trầm mặc của hai người: “Tôi phải đi trước, tạm biệt”. Nói xong, nàng xoay người rời đi. Hàn Diệp Thần nhìn phương hướng nàng rời đi một đôi mắt thâm u bỗng nhộn nhạo hắn lên, giống như nội tâm khô héo lâu nay của hắn được một giọt nước tươi mát nhỏ vào.

“Lạc Tích Tuyết” hắn nói thầm tên nàng, khoe miệng khoe nâng lên thành hình cánh cung.

Lạc Tích Tuyết ở trong phòng rửa tay, nhấn vài tin nhắn với Tiểu Vũ Trạch, tâm tình bình tĩnh đôi chút mới bước ra khỏi toilet.

Nàng ở trong phòng tiệc tìm kiếm bóng dáng của Lạc Thiên Uy, chỉ thấy hắn bị một đám người vây quanh trò chuyện. Nàng cũng không muốn quấy rầy hắn nên lặng lẽ đứng ở một góc cầm một ly rượu ưu nhã uống.

“Tiểu thư xinh đẹp có thể uống chung với tôi một ly không?” Lãnh Khinh cầm một ly rượu đỏ đi về phía nàng khuôn mặt tuấn tú mê người mang theo một nụ cười tà mị, thanh âm cợt nhả mị hoặc hỏi nàng.

“Vâng được ạ”. Lạc Tích Tuyết do dự gật đầu đồng ý, mặc dù đối với người đàn ông này nàng cũng không có bao nhiêu thiện cảm nhưng nhìn hắn là một vị khách quan trọng không thể đắc tội nên nàng cũng không còn cách nào khác.

Lãnh Khinh nâng con người màu đen yêu mị của mình lên, vẻ không kiên nhẫn trong mắt Lạc Tích Tuyết đều lọt vào trong mắt hắn. Mới đầu hắn đối với người con gái này có chút hứng thú, đợi cho nàng buông lỏng sự đề phòng thì sẽ tiến lại gần nàng, cho đến khi một bàn tay không kiêng nể gì đặt trên đôi gò bồng đảo non mềm của nàng cũng thuận tiện đem nàng vẩy vào trong ngực.

“Anh...” thân thể nàng cứng đờ, cả người giật mình, nàng hoảng sợ vội vàng đẩy hắn ra. Người đàn ông này lại dám làm càn như vậy, trước mặt mọi người mà dám đùa giỡn với nàng. Nếu như hắn không phải là đối tác làm ăn của em trai mình thì nàng đã cho hắn một bạt tai rồi.

“Haha, tức giận sao? Thật thú vị” lãnh Khinh cuồng tà cười, một đôi con ngươi nóng bỏng không chút nào che giấu dục vọng của chính mình.

Bộ dáng nàng giờ phút này thật đáng yêu, gương mặt có hai rặng mây ửng đỏ, trong sự thanh nhã lại mang theo quật cường. Không giống như lúc này thấy hắn mà nàng có sự dè dặt nhưng vẫn toát lên phong tình vạn chủng.

Tim của hắn giống như lỡ nhịp một bước, chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, có một cỗ lửa muốn phun trào.

Lạc Tích Tuyết tức giận trừng mắt liếc hắn, gương mặt đỏ lên, nàng thừa nhận muốn cùng hắn nói chuyện nhưng không có nghĩa là hắn lại sàm sỡ nàng giữa chốn đông người như vậy chứ? Thật đê tiện.

“Thật xin lỗi tôi có việc phải đi trước” Trong mắt nàng hiện lên một mảnh chán ghét, Lạc Tích Tuyết xoay người chuẩn bị rời đi thì ngay tại lúc này, ánh sáng trong phòng đột nhiên bị tắt cả phòng một mảnh tối đen. Trong đại sảnh tất cả mọi người đều kinh hoàng hét lên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lạc Tích Tuyết cũng mờ mịt co hồ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay to lớn kéo vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nụ hôn rung chuyển đất trời

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc ngẩn người, không phải nàng sợ bóng tối mà đột nhiên lại có người ôm nàng.

“Anh là ai?” Nàng kinh ngạc hỏi, muốn thoát ra khỏi ngực của người đàn ông này nhưng lại càng bị ôm chặt hơn. Lúc này cơ thể nàng dán chặt vào trong vòm ngực rắn chắc của hắn chỉ cách hai lớp y phục thật mỏng.

Nàng muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại bị người đàn ông ép sát vào vách tường, tỏa ra hơi thở nóng rực, đôi môi mỏng ép sát lên cánh môi như cánh hoa đào của nàng.

“A... Ừm...” Lạc Tích Tuyết tròn tròn hai mắt, khó có thể nhìn được sự việc xảy ra trước mắt, hàng lông mi khẽ run. Trong bóng tối, nàng không thấy rõ mặt của người đàn ông này chỉ là một ý thức đánh úp vào trong đầu nàng... Nàng bị cưỡng hôn.

Giữa hai cánh môi trần trọc cọ sát lẫn nhau, lưu luyến... Môi nàng có cảm giác ướt át giống như đóa sen trắng nở rộ vào sáng sớm, mang theo giọt sương kiều diễm tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Người đàn ông không cách nào điều chỉnh nụ hôn này được nữa, cái lưỡi như con rắn nước thăm dò hết mọi ngõ ngách trong miệng của nàng, thuần thục mở hàm răng của nàng, quần lấy lưỡi nàng ở chung một chỗ.

Mà sức lực cũng vừa phải nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng khiến ọi người đàn ông đều hung hăng muốn nàng một phen.

Lạc Tích Tuyết tức giận giằng giàng muốn thoát ra nhưng chỉ là phản kháng của nàng không ăn thua gì với sức lực của người đàn ông này. Vô luận nàng đá hắn hay đánh hắn thì một chút nhúc nhích hắn cũng không.

Đột nhiên theo một tiếng động bất ngờ truyền đến thì ánh sáng trong bữa tiệc được khôi phục lại. Lạc Tích Tuyết mở to hai mắt nhìn nhưng trước mắt không có bóng dáng của người đàn ông nào cả, không đợi nàng cắn xuống môi hắn mà hắn đã biến mất không thấy đâu.

Nàng nhàu mày, sắc mặt có chút khó coi đến tận cùng là người nào vừa làm chuyện như thế với nàng, thừa dịp đại sảnh cúp điện mà cưỡng hôn nàng.

Lạc Tích Tuyết tức giận chau mày dùng sức lau cánh môi mình đến mức đỏ lên.

“Người đẹp, buổi tối có cần người chở nàng về không?” Đột nhiên một âm thanh mị hoặc truyền đến tai nàng. Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên chỉ thấy

khuôn mặt tà mị cười của Lãnh Khinh đập vào mắt, hắn nghiêng người dựa vào tường; ánh đèn thủy tinh chiếu sáng đôi gò má tuấn mỹ của hắn.

“Không cần”. Lạc Tích Tuyết mặt không kiên nhẫn cự tuyệt hắn, xoay người rời đi. Nhưng trong lòng lại phiền muộn vô cùng bay giờ nàng không có tâm tình đi đối phó với tên trắng hoa này.

“Đừng lạnh lùng như vậy, chúng ta vừa mới thân mật xong mà” Lãnh Khinh kéo nàng qua đem nàng thuận thế kéo vào trong ngực, cúi người gần khuôn mặt nàng tà mị cười.

Lạc Tích Tuyết tròn mắt nhìn chăm chăm vào hắn, nói:” Thì ra người mới vừa rồi là anh?”

“Người đẹp, buổi tối tôi chờ em về được không?” Lãnh Khinh lấy ngón tay xẹt qua khuôn mặt nàng, môi hắn cách nàng rất gần, hắn cao 1m9 cơ hồ muốn áp đảo nàng, ánh mắt mập mờ:”Tôi nhất định sẽ làm cho em có một đêm khó quên.”

Lạc Tích Tuyết thân thể không được tự nhiên lui về sau, trong mắt không kìm nổi sự tức giận, nhưng Lãnh Khinh lại vờ như không thấy, khuôn mặt anh tuấn của hắn càng tiến gần về phía nàng, hô hấp nóng rực quét qua bên tai nàng hải lòng nhìn thân thể nàng run lên một chút, môi hắn cũng dán trên gò má của nàng.

“Các người đang làm gì vậy?” Một đạo âm thanh cuồng nộ vang lên ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nụ hôn rung chuyển đất trời

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc ngẩn người, không phải nàng sợ bóng tối mà đột nhiên lại có người ôm nàng.

“Anh là ai?” Nàng kinh ngạc hỏi, muốn thoát ra khỏi ngực của người đàn ông này nhưng lại càng bị ôm chặt hơn. Lúc này cơ thể nàng dán chặt vào trong vòm ngực rắn chắc của hắn chỉ cách hai lớp y phục thật mỏng.

Nàng muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại bị người đàn ông ép sát vào vách tường, tỏa ra hơi thở nóng rực, đôi môi mỏng ép sát lên cánh môi như cánh hoa đào của nàng.

“A... Ừm...” Lạc Tích Tuyết tròn tròn hai mắt, khó có thể nhìn được sự việc xảy ra trước mắt, hàng lông mi khẽ run. Trong bóng tối, nàng không thấy rõ mặt của người đàn ông này chỉ là một ý thức đánh úp vào trong đầu nàng... Nàng bị cưỡng hôn.

Giữa hai cánh môi trần trọc cọ sát lẫn nhau, lưu luyến... Môi nàng có cảm giác ướt át giống như đóa sen trắng nở rộ vào sáng sớm, mang theo giọt sương kiều diễm tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Người đàn ông không cách nào điều chỉnh nụ hôn này được nữa, cái lưỡi như con rắn nước thăm dò hết mọi ngõ ngách trong miệng của nàng, thuần thục mở hàm răng của nàng, quần lấy lưỡi nàng ở chung một chỗ.

Mà sức lực cũng vừa phải nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng khiến ọi người đàn ông đều hung hăng muốn nàng một phen.

Lạc Tích Tuyết tức giận giằng giằng muốn thoát ra nhưng chỉ là phản kháng của nàng không ăn thua gì với sức lực của người đàn ông này. Vô luận nàng đá hắn hay đánh hắn thì một chút nhúc nhích hắn cũng không.

Đột nhiên theo một tiếng động bất ngờ truyền đến thì ánh sáng trong bura tiệc được khôi phục lại. Lạc Tích Tuyết mở to hai mắt nhìn nhưng trước mắt không có bóng dáng của người đàn ông nào cả, không đợi nàng căn xuống môi hắn mà hắn đã biến mất không thấy đâu.

Nàng nhàu mày, sắc mặt có chút khó coi đến tận cùng là người nào vừa làm chuyện như thế với nàng, thừa dịp đại sảnh cúp điện mà cưỡng hôn nàng.

Lạc Tích Tuyết tức giận chau mày dùng sức lau cánh môi mình đến mức đỏ lên.

“Người đẹp, buổi tối có cần người chờ nàng về không?” Đột nhiên một âm thanh mỉa mai hoặc truyền đến tai nàng. Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên chỉ thấy khuôn mặt tà mị cười của Lãnh Khinh đập vào mắt, hắn nghiêng người dựa vào tường; ánh đèn thủy tinh chiếu sáng đôi gò má tuấn mỹ của hắn.

“Không cần”. Lạc Tích Tuyết mặt không kiên nhẫn cự tuyệt hắn, xoay người rời đi. Nhưng trong lòng lại phiền muộn vô cùng bay giờ nàng không có tâm tình đi đối phó với tên trắng hoa này.

“Đừng lạnh lùng như vậy, chúng ta vừa mới thân mật xong mà” Lãnh Khinh kéo nàng qua đem nàng thuận thế kéo vào trong ngực, cúi người gần khuôn mặt nàng tà mị cười.

Lạc Tích Tuyết tròn mắt nhìn chăm chăm vào hắn, nói:” Thì ra người mới vừa rồi là anh?”

“Người đẹp, buổi tối tôi chờ em về được không?” Lãnh Khinh lấy ngón tay xẹt qua khuôn mặt nàng, môi hân cách nàng rất gần, hân cao 1m9 cơ hồ muốn áp đảo nàng, ánh mắt mập mờ: “Tôi nhất định sẽ làm cho em có một đêm khó quên.”

Lạc Tích Tuyết thân thể không được tự nhiên lui về sau, trong mắt không kìm nổi sự tức giận, nhưng Lãnh Khinh lại vờ như không thấy, khuôn mặt anh tuấn của hân càng tiến gần về phía nàng, hô hấp nóng rực quét qua bên tai nàng hải lòng nhìn thân thể nàng run lên một chút, môi hân cũng dán trên gò má của nàng.

“Các người đang làm gì vậy?” Một đạo âm thanh cuồng nộ vang lên ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Quyền rũ hân

"Thiên Uy, em biết là anh sẽ trở lại mà"

Vi Tĩnh Nam toàn thân mặc một bộ váy ngủ trễ ngực màu đỏ sậm, vật liệu hết sức mỏng manh đem đường cong trên thân thể nàng ta lộ ra một cách rõ ràng. Lúc này nàng ta đang nhẹ vênh đôi môi đỏ mọng, đôi tay thân mật ôm cổ Lạc Thiên Uy, thanh âm nũng nịu đến chảy cả nước.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, gương mặt nhất thời có chút cứng nhắc, nàng kinh ngạc nhìn Vi Tĩnh Nam thân mật với em trai của nàng trong mắt thoáng qua chút phức tạp.

Vi Tĩnh Nam vốn là con gái riêng của mẹ kế, năm nay mười tám tuổi, vẫn còn đang học cấp ba, cùng Lạc Thiên Uy trên thực tế không có quan hệ máu mủ, nhưng nói thế nào thì trên danh nghĩa vẫn là chị của hân vì sao lại ôm ấp hân như vậy? Chẳng lẽ mẹ kế muốn con gái bà ta gả vào nhà danh gia sao?

"Buông ra!" Lạc Thiên Uy chán ghét đẩy người phụ nữ đang bám trên mình của mình ra, đôi con ngươi thâm u thoáng hiện lên sự không kiên nhẫn, thanh âm hân lạnh lẽo nói.

"Thiên Uy" Trên mặt Vi Tĩnh Nam thoáng hiện qua sự nghi ngờ nhưng cũng không chịu yếu thế, khoe mắt nàng khẽ nhếch lên hướng tới hân một tia nhìn mỉa mai, thân thể xinh đẹp cũng thuận thế hướng vào trong lòng ngực của hân.

"Á!" Lạc Thiên Uy không có ôm nàng mà còn lạnh lùng đẩy nàng ta ra ngoài xoay người rồi đi làm cho Vi Tĩnh Nam ngoài ý muốn đột ngột ngã xuống mặt đất.

Nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, một đôi mắt đượ hàm chứa tức giận, hướng Lạc Thiên Uy rống to: "Lạc Thiên Uy! Ngươi thật quá đáng!"

Trong đôi mắt băng lãnh của Lạc Thiên Uy hiện lên tia trào phúng, trên khuôn mặt cương nghị không hề có cảm xúc gì, chỉ là trước sau dùng một giọng nói lạnh lẽo nói, nhắc nhở nàng: "Đừng quên, ngươi không có thân phận gì trong gia đình này cả"

"Anh..." Sắc mặt Vi Tĩnh Nam trong nháy mắt trở nên trắng bệch, mắt đẹp trừng to, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt thành quyền.

Lạc Thiên Uy nói những lời này giống như thanh kiếm đâm thẳng vào đáy lòng nàng làm nàng hơi đau vô cùng, cảm giác nhục nhã mãnh liệt đủ để cho nàng gất gao cắn môi dưới.

Không sai, nàng cũng không phải con gái ruột thịt của cha, mẹ của nàng trong nhà này cũng chỉ là vợ ba nhưng Thiên Uy không phải cũng chỉ là con riêng thôi sao, không phải do phụ nhân chính thức sinh ra. Nếu không phải cha xem trọng hân giao hết mọi sản nghiệp cho hân thì nàng cũng không cần phải chủ động quyền rũ hân như thế này.

"Tam tiểu thư, thuộc hạ có nấu một nồi canh, có cần đem một chén đến phòng người không ạ?" Quân gia thấy Vi Tĩnh Nam nhất thời lúng túng có ý tốt muốn phá vỡ bầu không khí bế tắc này.

"Không cần sự tốt bụng của các người!" Vi Tĩnh Nam không chút khách khí đẩy quân gia ra, giận dữ bỏ chạy.

"Quân gia" Lạc Tích Tuyết vịn quân gia thiếu chút nữa đứng không vững quan tâm nói: "Người không sao chứ?"

"Đại tiểu thư?" Quân gia ngẩng đầu nhìn Lạc Tích Tuyết, thờ dài thật sâu nói: "Nếu phụ nhân còn thì ở Lạc gia này sẽ không loạn như thế này đâu"

Lạc Tích Tuyết nhắm đôi mắt lại, trên mặt có nhiều suy nghĩ. Nàng biết Quân gia Ngô đang nói đến thời nàng còn nhỏ cùng cha mẹ một nhà ba người hạnh phúc, từng ngày đều trôi qua vui vẻ, đoạn thời gian kia là khoảng thời gian đẹp nhất của nàng.

Chỉ tiếc mẹ hiền mất sớm cha liền cưới liền tiếp hai mẹ kế, còn từ bên ngoài đem Lạc Thiên Uy về, bây giờ trong Lạc gia âm thầm đổ sức tranh giành tài sản vốn không còn là cái nhà nữa rồi.

"Quân gia, người đem chén canh lên phòng con nha!" lạc Tích Tuyết dịu dàng cười, che giấu tâm tình trong mắt.

"Đại tiểu thư, người chờ một chút tôi sẽ bùng lên cho người" Quân gia lập tức gạt đầu một cái đi tới nhà bếp, tiểu thư thích nhất là đồ ăn khuya do bà làm.

Chỉ chốc lát sau, quân gia bùng lên một chén canh nóng hổi đưa tới trước mặt của Tích Tuyết, nàng nhận chén canh cảm ơn quân gia Ngô, cũng không trở về phòng mà đi tới phòng của Lạc Thiên Uy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Vào phòng của hấn

"Thiên Uy, em có trong phòng không?" Lạc Tích Tuyết đi tới trước cửa phòng của em trai, gõ cửa nhẹ giọng hỏi.

Cánh cửa khép hờ nhưng bên trong không có ai đáp lại.

"Thiên Uy, là chị" Nàng gõ cửa lần nữa, thanh âm so với lúc đầu to hơn một chút, nhưng trong phòng như cũ không có tí động tĩnh nào.

Kỳ quái? Lạc Tích Tuyết trong lòng buồn bực, mới vừa rồi nàng còn thấy hấn trở về phòng mà? Cũng không thấy hấn trở ra chẳng lẽ trong phòng đang xem ti vì nên không nghe thấy tiếng nàng gọi.

Nàng không khỏi tò mò dán lỗ tai vào gần cửa phòng chỉ nghe tiếng nước chảy, nàng nghĩ chắc em trai của nàng đang ở trong phòng tắm. Nhìn chén canh trong tay nàng do dự một chút cuối cùng vẫn quyết định đẩy cửa vào,

Dù sao tối nay nàng tới tìm hấn là để hòa hoãn quan hệ anh chị em trong nhà, mặc kệ mọi người có phải là vợ chính thức hay không chính thức sinh ra hay không thì tóm lại đều là chị em cùng cha khác mẹ về sau phải chung sống hòa thuận hơn.

Vừa vào cửa nàng mới phát hiện ra căn phòng này lớn gấp mấy lần so với phòng của nàng, phong cách thiết kế cũng cực kỳ xa hoa, tất cả đồ gia dụng đều theo tiêu chuẩn tối tân nhất của Âu Mỹ, xem ra cha đối với đứa con trai là cực kỳ yêu thương và xem trọng.

Có một loại cảm giác chất chất trong lòng, Lạc Tích Tuyết cường bách mình không nên đi so đo với em trai, nàng hít sâu một hơi đi tới kéo rèm cửa bên cạnh, nhìn ra bên ngoài thông qua kính thủy tinh, không khỏi nhớ đến mẹ.

Cha và mẹ hai gia đình môn đăng hộ đối, ban đầu cha cưới mẹ là vì mục đích sự nghiệp cũng không có tình yêu thật sự, cưới mẹ xong đối với mẹ cũng không tệ, cả nhà ba người bọn họ cùng nhau vui vẻ qua mấy năm.

Cho đến khi mẹ qua đời, cha không những lập tức cưới mẹ kế mà còn dẫn Lạc Thiên Uy về. Từ lần đầu nàng nhìn thấy Lạc Thiên Uy, cũng biết là do cha trăng hoa ong bướm với người đàn bà khác bên ngoài mới sinh ra hấn, mặc dù lúc đó mẹ nàng có biết cha trăng hoa bên ngoài nhưng cũng không có vạch trần cha cũng chính vì vậy mà buồn bực không vui để mắc bệnh nặng bất hạnh qua đời.

Đối với Lạc Thiên Uy trong lòng nàng rất mâu thuẫn, một mặt không muốn giận lấy sang hấn bởi vì hấn không có tội gì cả mặt khác chính bởi sự xuất hiện của hấn đã cướp đi tất cả những thứ vốn thuộc về nàng. Sản nghiệp Lạc gia có hơn một nửa là do ông ngoại để lại theo đúng nghĩa thì nàng là cháu ông ngoại nên nàng có toàn quyền thừa kế không tới lượt người bên ngoài xen vào, nhưng mấy năm qua cha cực kỳ yêu thương Thiên Uy không phải bởi vì hấn là con trai, tuổi còn nhỏ mà năng lực hơn người mà còn vì mẹ hấn là người đàn bà mà cha yêu thương nhất.

Cha muốn đem những điều tốt đẹp nhất dành cho hấn, mà nàng cũng là con ruột của cha lại chỉ có thể đứng ở bên ngoài, thậm chí khi mâu thuẫn qua đời vẫn chấp nhận sự lãng nhãng của cha để hòa hoãn mối quan hệ trong gia đình.

Suy nghĩ lại một chút nàng cảm thấy có chút bi ai. Người ngoài nhìn vào đều nghĩ nàng là đại tiểu thư của một gia đình danh gia vọng tộc nhưng có mấy ai biết đó chỉ là cái danh.

Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi, kéo rèm cửa lên. Nàng quay đầu đi vừa vặn thấy khung hình trên bàn làm việc của em trai nàng. Từ góc độ của nàng nhìn sang thì người trong hình là một người con gái nhưng nàng không nhìn rõ khuôn mặt ấy.

Có phải đó là mẹ của hấn không? Có thể làm cho hấn để bụng bàn làm việc chắc hẳn đây là một người rất quan trọng đối với hấn.

Nhưng đối với mẹ của hấn nàng cũng có chút tò mò, không biết rốt cuộc là một người phụ nữ như thế nào mà làm cho cha nhiều năm yêu sâu sắc như vậy?

Tò mò nàng tiến từng bước một về phía chiếc bàn, đến khi đưa tay cảm khung hình lên thì người trong hình này là....

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Con mỗi

Dây cung trong đầu Lạc Tích Tuyết vào thời khắc này căng lên, cô khó có thể tin mà nhìn tấm hình trong tay mình, mắt trừng thật to.

Váy tơ sợi may theo kiểu công chúa, sợi tóc mềm mại phiêu dạt buông xuống hai vai, làn da trắng nõn, gương mặt tinh xảo, một đôi mắt to sáng ngời, linh động có hồn giống như một nàng công chúa cao quý xinh đẹp bước ra từ truyện cổ tích vậy, làm cho lòng người mê mẩn nhưng lại không dám đến quá gần.

Người trong tấm ảnh này không phải là cô sao? Lạc Tích Tuyết cẩn thận đem tấm hình quan sát thật kỹ, lúc mới bắt đầu cô còn không dám tin nhưng đến cuối cùng thì không thể nghi ngờ gì nữa, ánh mắt của cô có chút mê mẩn, trong đầu nhất thời hỗn loạn một mảng.

Cô tin chắc người trong tấm hình chính là cô, nhưng Lạc Thiên Uy tại sao lại có hình của cô? Cô không nhớ là mình có đưa hình cho hắn? Chẳng lẽ là cha cho?

Có thể coi là cha cho nhưng Thiên Uy là em trai của cô, em trai mà lại đem hình của chị gái đặt trước bàn làm việc như vậy là có ý gì đây? Cô cùng hắn từ lần gặp nhau lúc còn bé thì những ngày gần đây bọn họ mới gặp lại nhau, cô không cảm thấy quan hệ của bọn họ thân thiết đến mức này rồi.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy đau đầu, cơ hồ đứng không vững, đúng lúc này thì có một giọng nói trầm thấp lạnh lùng truyền đến: "Ai đó?"

Lạc Thiên Uy có chút nghi ngờ hỏi, hắn vừa mới từ phòng tắm ra thì cảm thấy có cái gì đó không đúng, mơ hồ cảm thấy có người trong phòng của hắn.

"Tùy tiện vào phòng của tôi đúng là càng ngày càng không có quy củ" Hắn cho rằng người vào là Vĩ Tĩnh Nam nên giọng nói tương đối lạnh lùng còn mang theo sự tức giận trong đó.

"Chị..." Lạc Tích Tuyết hơi run một chút, cô không ngờ Lạc Thiên Uy lại đột ngột xuất hiện như thế, một khắc xoay người cô vô tình làm rơi khung hình trong tay xuống, vỡ nát tan tành, ngay sau đó là tiếng hét của cô: "Á!!!"

Lạc Thiên Uy nhìn khung hình vỡ nát trên mặt đất, trong lòng xẹt qua sự đau lòng, ngẩng đầu lên nhìn thấy người mà mình thương nhớ từng ngày đang đứng trước mặt mình làm cho sắc mặt hắn hòa hoãn chút ít.

"Cô tại sao lại ở trong này?" Hắn nghi hoặc hỏi. Tiến lên tìm tòi nghiên cứu đôi mắt, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thần kinh có chút căng thẳng, cô hoảng hốt cúi đầu, theo bản năng nắm chặt làn váy của mình, thanh âm khẽ run.

"Chị, chị... mang canh tới cho em"

"Tôi không có thói quen uống canh" Lạc Thiên Uy lạnh lùng trả lời, một đôi mắt lạnh băng lóe ra sự hưng thú khiếp người, giống như là bắt được một con mồi ngon.

Hắn bước từng bước thật dài hướng phía sofa ngồi xuống, từ trên bàn lấy ra một điều thuốc, hít sâu một hơi mang theo vẻ tà mị nhưng không kém phần cao quý.

Lạc Tích Tuyết có chút ngây người, đồng thời cũng nhíu đôi mày đẹp lại, cô rất muốn nhắc nhở em trai mình hắn hiện tại chỉ có 16 tuổi đang là tuổi mới lớn, hút thuốc là không tốt cho sức khỏe.

Chỉ là cô chưa kịp mở miệng thì thấy Lạc Thiên Uy liếc cô một cái đột nhiên mở miệng hỏi: "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

"Hà? À... chị..." Lạc Tích Tuyết không khỏi cảm thấy có chút lúng túng, đồng thời trong tâm có sự ảo não khó nói, cô rõ ràng là chị của hắn nhưng sao mỗi lần đứng trước mặt em trai thì cô cứ có cảm giác bị áp bức, muốn nói điều gì cũng thật khó khăn.

"Chị tới... là hy vọng em không trách chuyện vừa rồi của Tĩnh Nam... về sau cả nhà ta sống hòa thuận với nhau... chuyện vừa rồi em đừng nói cho cha biết." Cô dứt quãng nói giống như phải dùng hết sức lực bình sinh mới nói xong một câu hoàn chỉnh.

Chỉ là Lạc Thiên Uy cũng không có nghe mà đôi môi hắn hết ở ra lại khép lại làm cho nhịp tim của cô đập càng lúc càng nhanh. Đột nhiên, hắn đặt tàn thuốc trong tay xuống bước từng bước một lại gần cô, trông mắt đen tĩnh mịch đem cô khóa chặt trong phạm vi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tôi nay hãy ở lại đây

Hắn muốn làm cái gì đây?

Thân thể Lạc Tích Tuyết nhất thời cứng ngắc, thân thể tiếp xúc thân mật như thế làm cho cô cơ hồ quên đi hô hấp của chính mình.

Nhịp tim đập càng nhanh hơn, hai mắt phòng bị nhìn chăm chăm vào hắn, đôi mắt trong như nước ánh lên tia sợ hãi, mắt thấy khuôn mặt anh tuấn của hắn càng ngày càng gần mình.

“Lạc Thiên Uy!” Cô căng thẳng dùng sức toàn thân em trai cô ra, cô thật sự sợ hãi muốn thoát ra khỏi chỗ này, lạnh lùng quát lên: “Em muốn làm gì?”

Con người Lạc Thiên Uy tĩnh mịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của cô, cảm nhận được cô muốn thoát khỏi hắn, trong đầu hắn giờ phút này ánh lên suy nghĩ không thể để cô đi như vậy, bàn tay đem cô ôm chặt vào lòng, trong mắt tràn đầy ngọn lửa chiếm đoạt.

“Lạc Thiên Uy, em mau buông chị ra, chị còn phải trở về phòng” Lạc Tích Tuyết dùng sức đẩy hắn ra lần nữa, cô thật sự không chịu được ánh mắt nóng bỏng của em trai nhìn mình như vậy

“Tôi nay hãy ở lại đây” Lạc Thiên Uy càng ôm chặt cô hơn, thân thể cao lớn ôm cơ thể cô thật chặt, ngữ điệu trầm thấp mang theo sự uy nghiêm khó có thể kháng cự.

“Không cần! Chị muốn trở về phòng của chị” Lạc Tích Tuyết không chút do dự đẩy hắn ra, kháng cự muốn rời khỏi đây, nhưng Lạc Thiên Uy không nói lời gì mà chỉ ôm cô đặt ở dưới thân của hắn, còn hắn cũng nằm đè lên người cô.

“Tích Tuyết” Hắn dịu dàng gọi tên của cô, hai tay chống đầu của cô, cúi người đến gần cơ thể của cô. Ngón tay Lạc Thiên Uy mon trón lưu luyến hai gò má tinh xảo của cô, xuống tới cổ rồi xương quai xanh cho đến khi áo lộn xộn làm lộ ra một đôi gò bồng đảo tròn tròn.

Trong mắt của hắn lộ ra khát vọng rõ ràng, nhưng khi tay nâng lên thì lại dừng giữa không trung. Lạc Tích Tuyết hoảng sợ ngược mắt lên nhìn người đàn ông này, tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, cả người cô như đang ở gần ranh giới của sự sụp đổ.

Trời ơi, Lạc Thiên Uy làm sao có thể làm như vậy với cô cơ chứ? Bọn họ là chị em mà.

“Chị!” Lạc Thiên Uy đột nhiên gọi cô một tiếng, con người tĩnh mịch bị hắn hết sức đè xuống thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng đáng yêu, thân mật chui vào trong ngực của cô: “Trên người chị có mùi hương của mẹ”

Trên trán Lạc Tích Tuyết hiện ra mấy vạch đen nhưng trong lòng lại thả lỏng một hơi. Thì ra Thiên Uy đang coi cô như người mẹ đã mất nhiều năm của hắn, may thật nàng còn tưởng hắn có ý đồ bất chính gì với cô

Lạc Tích Tuyết cảm thấy may mắn vỗ ngực của mình, ngẩng đầu nhìn Lạc Thiên Uy trong mắt khôi phục lại sự dịu dàng vốn có

“Thiên Uy ngoan, em ngủ sớm một chút, chị sẽ ở chỗ này với em” Cô không có đẩy hắn ra mà ngược lại còn sờ sờ đầu của đứa em trai này, chủ động ôm hắn vào trong ngực, dùng tình thương của một người mẹ mà quan tâm hắn.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết suy nghĩ, đứa em trai này của nàng cũng cùng cô có vài điểm giống nhau, hắn mất mẹ từ nhỏ, mặc dù cha yêu thương mẹ hắn nhưng bởi vì mẹ hắn qua đời từ lúc hắn còn nhỏ như vậy, bỏ hắn lẻ loi một mình trong cuộc đời này khó trách hắn mới vừa rồi đem cô trở thành mẹ hắn.

Lạc Tích Tuyết đơn thuần nghĩ, thuận thể đem Lạc Thiên Uy ôm càng chặt hơn làm cho hắn có thể cảm nhận được chút ấm áp này

“Chị, chị sẽ không bỏ em mà đi đúng không?” Lạc Thiên Uy đột nhiên lộ cái đầu từ trong ngực cô lên đôi mắt thâm trầm nhìn nàng hỏi.

“Không biết” Lạc Tích Tuyết mỉm cười lắc đầu.

“Có thể ở lại bên cạnh em suốt cuộc đời không?” Lạc Thiên Uy lại hỏi

Lạc Tích Tuyết nhún chân mày lại, có chút do dự nói: “Cái vấn đề này... chị còn phải lập gia đình nữa mà”

“Em muốn chị mãi mãi ở bên cạnh em” Lạc Thiên Uy ôm chặt lấy cô, giống như sợ người khác sẽ cướp cô đi vậy

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lãnh Khinh gọi điện

Đêm dần khuya, ánh trăng dịu dàng theo cửa sổ lẳng lặng đổ xuống, yên lặng mà an bình. Lạc Tích Tuyết ôm em trai vào lòng, đợi cho hắn ngủ thiếp đi cô mới khe khẽ đứng dậy đi ra khỏi phòng. Tối nay nhất định cô sẽ một đêm mất ngủ. Trở lại phòng mình, Lạc Tích Tuyết thở dài thật sâu, thật lâu không thể ngủ được.

Tối nay cô đã thấy được mặt yêu ốt của em trai cô, cô đột nhiên cũng liên tưởng đến khi còn bé cô khát khao tình thương của mẹ như thế nào, nhưng mẹ của hai bọn họ đều qua đời sớm nên bọn họ chỉ có thể che giấu cảm xúc của mình dù có đau khổ đến mấy cũng không cho ai biết.

Vậy mà tất cả lại thành như thế này, nếu không phải vì cha không chung tình sẽ không làm cho cô và hắn cùng lúc mất đi tình thương của một người mẹ.

Lạc Tích Tuyết vượt khuôn mặt đau đớn, xem ra sau này cô phải đối xử với đứa em trai này tốt hơn một chút, em trai còn nhỏ tuổi như vậy nhưng lại bị cha giao trọng trách quá nặng nề, lại không có mẹ quan tâm nhất định hắn sẽ cảm thấy áp lực, cô là chị phải quan tâm em trai mình nhiều hơn mới phải

Nghĩ đi nghĩ lại Lạc Tích Tuyết mơ màng ngủ.

Ngày thứ hai đến lớp. Lạc Tích Tuyết vì đêm qua ngủ muộn nên cả ngày hôm nay toàn thân đều mệt mỏi rã rời, cô ngáp một cái, nàng thấy Trần Tiểu Mạt cô bạn thân của cô đang nghiêm túc xem gì đó không khỏi tò mò một chút.

“Tiểu Mạt, đang xem gì đấy?” Cô nhẹ giọng hỏi, sợ giảng viên đang giảng nghe thấy.

“Lãnh Khinh hắt lại lên trang nhất rồi, đẹp trai quá đi” Mặt Trần Tiểu Mạt kích động lạ thường, một đôi mắt si mê nhìn chăm chăm tờ báo giải trí trong tay.

Lạc Tích Tuyết cảm tò bảo lên nhìn bỗng ngạc nhiên: “Là hán?” Người đàn ông trong bữa tiệc đã đùa giỡn nàng.

“Tích Tuyết, cậu biết hán sao?” Trông mắt Trần Tiểu Mạt đột nhiên sáng lên.

“Không biết” lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, bổ sung thêm một câu: “Chỉ là thấy qua một lần thôi”

“Hán có đẹp trai không? Có giống như hình trên mấy tờ báo này không?” Trần Tiểu Mạt thành cây hoa si hỏi tới hỏi lui.

Lạc Tích Tuyết hơi cau mày lại, không hiểu nhìn về phía bạn tốt: “Tiểu Mạt, không phải cậu thích loại đàn ông này chứ? Cậu xem tin tức về hán nhiều như vậy cũng biết hán chắc chắn không phải là người đàn ông tốt”

“Ai nói vậy? không chừng đó chỉ là mặt bên ngoài của hán thôi chứ trong nội tâm lại là chuyện khác đấy?” Trần Tiểu Mạt lập tức phát huy khả năng nâng cao thần tượng của mình lên.

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc cô một cái, biết lúc này không thể cùng cô bạn tốt tranh chấp loại vấn đề vô vị này, đúng lúc tan lớp cô ôm một đồng sách vở ra khỏi phòng học

“Reng...” tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi, nàng cầm lên nhìn thì thấy một dãy số lạ

“Xin chào, tôi là Lạc Tích Tuyết, cho hỏi ai ở đầu dây vậy ạ?” Do dự một chút cô bấm xuống nút nghe.

“Người đẹp, còn nhớ tôi là ai không?” Điện thoại ở đầu dây nên kia truyền đến tiếng nói đùa giỡn của người đàn ông.

“Không biết” Lạc Tích Tuyết nhú nhú mày, giọng nói này có chút quen thuộc nhưng nàng không biết là của ai

“Em đoán một chút xem...” Tiếng cười nhẹ bay vào trong tai nàng.

“không muốn đoán, nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây” Lạc Tích Tuyết mất kiên nhẫn nói.

“Khoan đã, người đẹp tính khí vẫn còn nóng như vậy? Anh là Lãnh Khinh đây.” Khóe miệng hán khẽ nâng lên một chút, dám không để cho hán chút mặt mũi như thế cũng chỉ có một mình cô.

“Tích Tuyết tối nay tại khách sạn Kim Lăng có bữa tốt nghiệp tiệc rượu, cậu đi với mình không?” Lúc này, Trần Tiểu Mạt từ phía sau chạy tới vỗ vai Lạc Tích Tuyết thấy cô đang nói chuyện điện thoại không khỏi tăng âm lượng lời nói lên.

Lạc Tích Tuyết suy tính một chút, bởi vì bạn thân đột nhiên xuất hiện nên nàng không nghe rõ câu nói của Lãnh Khinh là gì, cô hướng bạn tốt cười cười nói: “Được thôi”

Trần Tiểu Mạt cùng với Lạc Tích Tuyết lựa chọn thời gian và địa điểm gặp rồi mỗi người rời đi.

Mà Lạc Tích Tuyết đang cầm điện thoại trong tay cảm thấy nhàm chán nên nói một câu: “ừ, cứ như vậy đi”. Nói xong cô cũng không để Lãnh Khinh có cơ hội miệng liền đem điện thoại cúp.

Trong căn phòng hào hoa của một khách sạn, Lãnh Khinh đang lười biếng nằm trên giường, khi hán nghe được tiếng gác máy của điện thoại hán tức giận quăng điện thoại sang một bên.

Đáng ghét, lại còn dám ngắt điện thoại của hán! Cô ấy là người đầu tiên.

“Khinh, chúng ta làm lần nữa chứ...?” Một đôi tay mảnh khảnh trắng nõn như ngọc từ phía sau quần lên cổ hán, thân thể người phụ nữ đầy đặn vừa mới tắm xong kèm theo một mùi hương ma sát phía sau lưng của hán.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bữa tốt nghiệp tiệc rượu

“Cạn ly!”

Buổi tốt nghiệp tiệc rượu này nam nữ ngồi vây quanh nhau, cầm ly rượu chúc mừng lẫn nhau.

Trong khách sạn ánh đèn mờ mờ ảo ảo, tiết tấu chậm của ca khúc vang lên. Nơi này tràn ngập không khí của rượu, trên mặt tất cả mọi người đều mang theo nụ cười, chìm đắm trong mùi hương của rượu.

Lạc Tích Tuyết vừa mới đẩy cửa đi vào, không cẩn thận đụng phải một người đàn ông làm anh ta ngã nằm trên nền gạch trên tay còn cầm một chai rượu, say đến bất tỉnh nhân sự.

“Anh không sao chứ? Lạc Tích Tuyết đi tới đỡ hấn dậy

Người đàn ông giùng giàng tự mình đứng lên, quát:”Tôi không có say ai nói tôi say tôi còn có thể uống được nữa”Nói xong câu đó, hấn đụng phải ghế sofa nằm luôn trên đó không dậy được nữa.

Lạc Tích Tuyết nhìn bộ dạng này của hấn lắc đầu một cái, tiệc rượu vừa mới bắt đầu mà hấn đã say thành ra như vậy rồi.

“Tích Tuyết, cậu tới rồi? Chúng ta mau vào trong đi”Trần Tiểu Mạt hướng cô vẫy vẫy tay, cầm tay cô kéo đi.

Trong phòng bạn học vừa thấy Lạc Tích Tuyết tới, tất cả đều vỗ tay huyết sáo, đặc biệt là mấy bạn nam còn từng người tranh giành muốn cùng cô hát.

Tích Tuyết vốn là hoa khôi nổi tiếng của trường lại chưa từng công khai bạn trai Tiểu Vũ Trạch, bình thường chỉ có thể đứng xa nhìn lần này dù sao cũng là buổi tốt nghiệp cuối cùng đương nhiên bọn họ muốn nắm lấy cơ hội được gần cô rồi.

Thấy bạn bè đối với cô nhiệt tình như thế nên lạc Tích Tuyết cũng không nỡ cự tuyệt, cùng bạn bè ca hát vui vẻ đến mức quên cả thời gian.

Trong khi đó Lạc Thiên Uy lại đang chờ cô ở nhà, kể từ lúc năm giờ hấn tan việc về nhà thì sắc mặt rất khó coi.

Hấn đợi cô đã ba tiếng rồi mà vẫn không thấy cô trở về, rốt cuộc không nhịn được nữa hấn gọi điện cho cô.

“Alo, ai vậy ạ?” nghe được điện thoại di động trong túi rung lên, cô cầm lấy điện thoại ra bên ngoài nhấn nút trả lời.

“Không phải cô quên đường về nhà rồi chứ?” Lạc Thiên Uy giọng nói lúc này khò khò được tốt cho lắm, hấn cho là Lạc Tích Tuyết ra ngoài hẹn hò với Tiểu Vũ Trạch, trong lòng vừa mâu thuẫn lại vừa tức giận kèm theo một cỗ nồng nặc vị chua.

“Là em sao, Thiên Uy?” Lạc Tích Tuyết sững sờ một chút, nghe thấy giọng nói của em trai không khỏi nghĩ tới sao đột nhiên hấn lại gọi điện ỳnh?” Có chuyện gì không? Chị vẫn còn ở bên ngoài, em về nhà rồi thì coi đi ngủ sớm đi”

Nói xong cô nhìn ra ngoài một chút, hiện tại bây giờ đã tám giờ rồi, không biết mấy giờ thì tiệc rượu này mới kết thúc.

“Lạc Tích Tuyết, trước mười giờ cô phải có mặt tại nhà, nếu không thì cô hãy ngủ ở bên ngoài luôn đi” Lạc Thiên Uy trong mắt thoáng qua ngọn lửa, giọng nói uy hiếp vang lên sau đó liền cúp điện thoại.

Lạc Tích Tuyết sững sờ nhìn chăm chăm điện thoại trong tay, em trai mình hôm nay làm sao vậy giống như ăn phải núi lửa vậy, vô duyên vô cớ lại phát hỏa với cop? Mới tám giờ đã vội vã thức giục cô trở về, chẳng lẽ trong nhà có chuyện gì sao?

Lạc Tích Tuyết trong lòng không yên nghĩ cuối cùng cô quyết định về nhà xem một chút.

Vào phòng chào tạm biệt các bạn cô liền chuẩn bị dời đi.

“Tích Tuyết hay để mình đưa cậu về?” Trần Tiểu Mạt lời kéo tay của cô qua nói.

“không cần đâu, cậu cứ ở lại chơi vui vẻ với họ mình tự về được mà” Lạc Tích Tuyết chào tạm biệt cô rồi xoay người đẩy cửa phòng ra ngoài.

Bước ra khỏi khách sạn, gió thổi qua mặt lạnh lẽo, Lạc Tích Tuyết cảm thấy đau đầu, vừa rồi cô đã uống quá nhiều. Không suy nghĩ nhiều nữa cô chạy ra phía trước chuẩn bị đón một chiếc xe về.

Nhưng không nghĩ dạ dày đột nhiên bị nhồi một cái, cô quẹo vào một ngõ hẻm, vừa muốn ngồi chồm hổm để nôn mửa thì một cỗ máu tanh theo hướng gió thổi về phía cô.

Lạc Tích Tuyết trong đầu quay cuồng lập tức ý thức được có điều gì đó không đúng nên cô vội vàng rời đi nhưng một bóng đèn đã đè lên cô.

Trong bóng tối, có một bàn tay từ phía sau lưng che miệng của cô lại, một thanh con dao bén nhọn như muốn cắt vỡ cổ họng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hấn bị thương

“Ừm...”

Lạc Tích Tuyết dùng sức toàn thân giãy dụa, chân tay đập lung tung.

“Đừng lên tiếng, nếu không tôi lập tức sẽ giết cô” Thanh âm lạnh lùng của người đàn ông vang lên bên tai.

Lạc Tích Tuyết co rúm lại một chút, dừng lại giãy dụa, không phát ra âm thanh nào.

Người đàn ông kéo cô vào một góc tối của con hẻm, không lâu sau đó họ nghe thấy tiếng bước chân của bọn côn đồ.

“Tìm thấy người chưa?” Một tên cầm đầu híп mắt hỏi.

“Kỳ quái, mới vừa rồi vẫn còn ở đây mà, qua bên kia tìm chút coi” Đôi mắt của Văn Thân Nam liếc nhìn xung quanh một vòng thấy không có gì khác thường nên dẫn bọn đàn em đi chỗ khác.

Nghe được tiếng bước chân càng ngày càng đi xa, thần kinh Lạc Tích Tuyết mới buông lỏng được chút xíu, cô nghiêng người ý bảo người đàn ông buông cô ra.

“là anh?” Người đàn ông buông cô ra, một cái chớp mắt cô nhớ tới khuôn mặt quá mức anh tuấn dưới ánh trăng đêm đó cả gan làm điều xằng bậy với cô.

Lại là Lãnh Khinh?

Cô như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ gặp hắn trong tình huống như thế này? Hắn không phải có rất nhiều tiền sao? Sao lại bị đám côn đồ kia rượt đuổi vào trong ngõ hẹp như thế này? Không phải hắn đặc tội với người nào đó chứ?

“Người đẹp, là em?” Lãnh Khinh ngẩng đầu lên, ánh mắt tinh mịch nhìn chằm chằm cô, khuôn mặt tà mị xẹt qua tia vui mừng như có lại như không.

Nếu không phải vì người đẹp này thì hắn cũng sẽ không từ ngàn dặm xa xôi đang nghỉ ngơi trên đảo mà chạy về đây, không nghĩ tới mới về nước lại bị một đám người ám sát, bị bọn côn đồ này phục kích thiếu chút nữa là bỏ mạng.

KHông nghĩ tới hắn lại gặp cô trùng hợp như thế này, cô đến tốt cùng là ông trời ban cho hắn sao?

Ánh mắt thâm trầm của Lãnh Khinh nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết thấy gương mặt kiều diễm của cô phiếm hồng thật là mê người, hắn nhin không được đưa tay muốn đem cô ôm vào trong ngực.

“Anh làm gì đấy?” Lạc tích Tuyết cảnh giác lui về sau một bước, cô rất không thích ánh mắt hắn nhìn co, càng không muốn cùng hắn tiếp xúc quá nhiều.

Cô đẩy hắn ra, chuẩn bị rời đi lại thấy sắc mặt của Lãnh Khinh có gì đó không ổn.

Mới vừa rồi Lãnh Khinh bị Lạc Tích Tuyết đẩy ra nên bị động vào vết thương, làm hắn hít thở có chút khó khăn.

“Anh làm sao vậy?” lạc Tích Tuyết nghi ngờ đến gần, lại thấy trước ngực áo của hắn có một mảng đỏ tươi, cô sợ hãi kêu lên: “Anh bị thương?”

“Người phụ nữ ngốc” Lãnh Khinh hướng cô gầm nhẹ một tiếng, bởi vì cô đã không để ý và coi thường hắn.

“Vết thương của anh có nghiêm trọng không?” Lạc Tích Tuyết lo lắng nhíu lông mày lên hỏi, chủ động nâng hai cánh tay của hắn lên gác lên vai của cô: “Đi, tôi dẫn anh đi bệnh viện”.

“Chính em làm tôi ra nông nổi này đấy!” Lãnh Khinh tức giận khiển trách nhưng thấy cô lo lắng cho hắn thì trong lòng lại thấy ấm áp vô cùng.

“Việc này thì có liên quan gì đến tôi chứ?” Lạc Tích Tuyết dùng hết sức đỡ hắn, buồn bực hỏi. Người đàn ông này ăn gì mà nặng thế!!!

“Ai cho em dám cúp điện thoại của tôi?” Lãnh Khinh nhỏ giọng mà căm tức hỏi

Lạc Tích Tuyết nhú mày: “Tôi ngắt điện thoại của anh sao? Anh có gọi điện cho tôi há?”

Lãnh Khinh bị một câu cô nói mà sắc mặt xanh ngắt, gân xanh hiện lên dữ dội, hận không thể ngay tại chỗ này bóp chết cô: “Em là người phụ nữ không có lương tâm, tránh ra”

Hắn hung hăng hướng Lạc Tích Tuyết rống lên một câu, sức lực không nhẹ đẩy cô ra.

Lần đầu tiên trong đời hắn chủ động gọi điện ột cô gái, gặp phải sự cự tuyệt không nói gì nhưng thậm chí ngay cả điện thoại hắn có gọi cho cô mà cô cũng không nhớ nổi, có thể thấy được cô căn bản không có đặt hắn ở trong lòng.

“Anh...” Lạc Tích Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, không biết tại sao hắn lại có phản ứng lớn như vậy, vừa định mở miệng nói nhưng không ngờ trên đầu đột nhiên một hồi mơ màng, cô ôm lấy đầu té xỉu trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cả đêm kích tình nở rộ

Nóng...

Lạc Tích Tuyết nằm trên giường lớn mềm mại, khẽ cong người lên chỉ cảm thấy cả người nóng ran, có một cỗ lửa nóng hùng hực thiêu đốt cơ thể cô.

Cô nhú lại đôi mày thanh tú lại, cảm thấy mình hôn mê thật lâu, toàn thân nóng rực, một cảm giác đói khát mạnh mẽ từ trong người cô nảy sinh.

“Người đẹp nhỏ, em không nghĩ là mình bị người ta bỏ thuốc sao?” Lãnh Khinh mở ánh đèn nhu hòa trên tường lên, đôi mắt tà mị nghi ngờ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ có khuôn mặt tinh xảo và nụ cười mê hoặc chứng sinh trên giường, ánh mắt ngày càng trở nên thâm trầm.

Lúc này cô hít thở hạnh phúc, môi đỏ mọng mơn mởn, mái tóc xõa tung như tơ lụa, bộ dạng mát mẻ, dưới ánh đèn mờ mờ, mỗi một đường cong trên cơ thể cô như ẩn như hiện, hai chân phơi bày ra bên ngoài, thân thể lung linh hấp dẫn mềm mại như vậy lộ ra như đánh vào điểm trí mạng của người đàn ông, làm cho người ta không thể dời mắt được.

“Ưm nóng quá!” Lạc Tích Tuyết khó nhịn yêu kiều kêu lên một tiếng, chủ động đưa tay tháo cúc áo trước ngực, cô nóng quá, trước mắt mơ hồ một mảng, cũng không ý thức được mình đang làm gì, chỉ là muốn thông qua phương thức đơn giản nhất này để làm giảm đi cái nóng của cơ thể.

“Người phụ nữ đáng chết, không được cởi nữa.” Lãnh Khinh trong mắt dấy lên ngọn lửa dục vọng, theo động tác cởi áo của cô thì thân thể cũng lộ ra ít nhiều trước mặt hắn, hắn chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, hô hấp cũng dần trầm xuống.

Chỉ là trong hân rờ ràng Lạc Tích Tuyết không phải là người phụ nữ có thể đụng vào, trước hết bất luận gia thế bối cảnh của cô như thế nào đi nữa thì hân đối với cô đã có cảm giác rung động khác thường nên không muốn chiếm tiện nghi cô như thế.

Cho nên hắn đã rất nỗ lực để áp chế cỗ lửa nóng trào dâng, lý trí cầm quần áo của cô lên cái từng khuy lại cho cô, mặc dù tiếp xúc với cơ thể nhẵn nhụi của cô nhưng hắn vẫn cắn răng đi tới bên giường thay cô lấy thuốc giải.

Ai ngờ khi hắn vừa mới đứng dậy thì Lạc Tích Tuyết lại đột nhiên bắt lấy tay hắn dán trên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hừng hực của cô, trong miệng rữ rử nói: “Không cần đi!” Vũ Trạch.

Tự chủ vào giờ khắc này của Lãnh Khinh hoàn toàn biến mất nhường cho khát vọng nguyên thủy nhất.

“Người đẹp, là em chọc tôi” hai mắt hắn đỏ lên, tháo cà vạt vứt qua một bên, đem dây lưng bên hông kéo phất ra, trực tiếp nhào tới

“Ưm” Trên thân thể đột nhiên chịu sức nặng thật lớn làm cho Lạc Tích Tuyết khó chịu kêu ra tiếng, chỉ là cô còn chưa kịp đẩy hắn ra thì Lãnh Khinh đã đem hai tay của cô nắm thật chặt ở phía dưới.

Đôi môi nhỏ nhắn của cô bị hắn chặn lại, hương vị đặc biệt của người đàn ông chui thẳng vào chóp mũi của cô, xen lẫn nồng đậm lửa nóng, kích động mập mờ.

Trong đầu Lạc Tích Tuyết bây giờ chỉ còn là một mảng hỗn loạn, thân thể cô cứng nhắc đón nhận nụ hôn mãnh liệt như gió lốc mưa rào của người đàn ông ở trên, vốn muốn nói gì đó nhưng chỉ có thể bị đầu lưỡi nóng bỏng chặn trở lại, cuối cùng tất cả đều hóa thành từng tiếng rên nhẹ mê người.

Nụ hôn của hắn điên cuồng kịch liệt đủ để cho cô không thể nào thở được.

Không để ý trên người còn có vết thương, Lãnh Khinh đã thô bạo xé quần áo của cô vứt sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: một phòng mập mờ

Quản gia Ngô vừa mở đèn phòng khách lên thì đã thấy khuôn mặt đen thui của Lạc Thiên Uy, ánh mắt lạnh lẽo ngồi trên sa lon, cả người toát ra sự lạnh lùng khó gần, giống như muốn giết người.

“Thiếu gia, người còn chưa ngủ sao?” Bà sợ hết hồn, giọng nói cũng theo đó mà run lên.

Lạc Thiên Uy ngẩng đầu nhìn bà một cái, con ngươi đen thâm u giống như quỷ cất giọng hỏi: “Tiểu thư đã về chưa?”

“Đại tiểu thư...” nửa ngày sau quản gia mới phản ứng lại, mới nhớ người Lạc Thiên Uy hỏi là đại tiểu thư, trong lòng không tránh được nghi ngờ từ lúc nào mà thiếu gia quan tâm đại tiểu thư như thế,

“Đại tiểu thư còn chưa về nhà à!” Quân gia Ngô sững sờ trong chốc lát, lại nói: “Không đúng, đại tiểu thư mỗi ngày đều về nhà rất đúng giờ không phải tối nay có chuyện gì rồi chứ?”

Dù sao sự nghiệp Lạc gia lớn như vậy thì trên đường gặp bọn giặc cướp không phải là chuyện khác thường gì.

Lạc Thiên Uy nghe quân gia Ngô nói như thế nên trong lòng càng thêm nóng nảy, cũng không quản Lạc Tích Tuyết xảy ra là chuyện thật hay giả, quan trọng là cô còn chưa có về, hần cầm áo ra ngoài, vọt ra khỏi nhà.

“Thiếu gia, đã trễ thế này người còn đi đâu nữa?” Quân gia Ngô thấy Lạc Thiên Uy đột nhiên lao ra khỏi cửa, kinh ngạc hướng bóng lưng của hắn.

“Tìm Lạc Tích Tuyết” Lạc Thiên Uy ném lại một câu, đã biến mất trong bóng đêm.

Màn đêm tối đen, bầu trời trắng xám, chỉ le lói mấy ngôi sao thật nhỏ. Lạc Tích Tuyết từ từ mở mắt, trước mắt cô là một không gian xa lạ, thân thể cô run lên. Trên người cô chỉ có một tấm chăn mỏng, theo động tác ngồi dậy của cô mà từ từ trượt xuống.

Thân thể trần truồng của cô lộ ra trong không khí, trên người của cô đã rấy những vết hôn lớn bé.

“Àm...”

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, như bị sét đánh, có ai nói cho cô biết đến tận cùng là đêm qua xảy ra chuyện gì không?

Trong đầu cô chỉ có một mảng hỗn loạn, từng mảnh ghép ký ức nhỏ nối lại với nhau, cô nhớ hôm qua sau khi gặp Lãnh Khinh thì cô bất tỉnh, sau đó cả người nóng ran, bị hần mang đến khách sạn, chuyện xảy ra sau đó cô không thể nào nhớ nổi.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy. Lạc Tích Tuyết nhìn những vết hôn trên người mình như thế này sắc mặt đột nhiên trắng bệch, hồng bết rồi không phải đêm qua cô đã cùng ai đó...chứ? Còn là Lãnh Khinh xảy ra quan hệ?

Không thể nào, ông trời ngàn vạn lần không thể đùa cợt cô như thế được, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút thì đêm qua rõ ràng cô đã có phản ứng rất kỳ quái, rõ ràng là cô đã bị hạ được, nhưng là lúc nào chẳng lẽ là tại bữa tiệc rượu tối nghiệp sao?

Lạc Tích Tuyết nghĩ tới nghĩ lui kẻ nào mà hèn hạ như vậy hãm hại cô, lúc này trong phòng tắm đột nhiên không còn nghe thấy tiếng nước chảy nữa.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên. Lãnh Khinh sẽ tới đây sao? Không cần, cô không muốn đối mặt với hắn bây giờ, cũng không muốn để cho hắn nhìn thấy bộ dạng của cô vào lúc này.

Bằng tốc độ nhanh nhất Lạc Tích Tuyết vén chăn lên, nhảy xuống giường, nhặt lên chiếc váy và đồ lót rải rác trên mặt đất mặc vào người mình. Sau đó lấy tốc độ chóng mặt rời khỏi gian phòng này.

Chỉ là vừa chạy ra ngoài không nhìn được áo nào một chút, mới vừa rồi vì gấp quá nên cô quên nhất một chuyện quan trọng nhất. Không phải nói nữ nhân lần đầu tiên đều có lạc hồng hay sao? Cô như thế nào mà hồ đồ như thế không kịp kiểm tra một chút đã chạy ra tới đây rồi.

Hiện tại quay trở lại đó là chuyện không thể nào, cô chỉ có thể rời đi, chỉ là vừa quay mặt lại đã bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bị em trai bắt gặp

"Tích Tuyết, cậu còn chưa về nhà sao?"

Trần Tiểu Mạt tối hôm qua ở bữa tiệc uống hơi nhiều, nên thuê một căn phòng trong khách sạn để nghỉ ngơi, không nghĩ tới mới hừng sáng đã đụng phải bạn tốt Lạc Tích Tuyết, không phải cô ấy nên về nhà từ sớm rồi sao? Thế nào mà vẫn còn ở trong khách sạn thế này?

"Tiểu Mạt" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy bạn tốt Tiểu Mạt nàng khẽ buống lỏng một hơi. Thật là may mắn, nếu để người ngoài biết được hôm qua cô cả đêm không về nhà lại làm ra sự tình này thì chắc cô không có đất để dung thân luôn

"Tích Tuyết, sao sắc mặt của cậu lại khó coi như thế? Còn nữa, tối hôm qua chẳng phải cậu đã về nhà rồi sao, thế nào mà cũng không gọi điện báo anh biết là cậu đã bình an? Minh gọi cho cậu cả đêm mà không có ai bắt máy cả. Cậu rút cuộc hôm qua đã làm cái gì?" Trần Tiểu Mạt lo lắng nhìn bạn tốt hỏi ra một loạt vấn đề.

Lạc Tích Tuyết một bụng oan ức, bị Trần Tiểu Mạt hỏi liên tục như vậy làm cho tâm tình cô trong nhất thời không biết trả lời như thế nào, trong mắt ươn ướt át một mảnh.

"Tiểu Mạt, mình..." Cô kích động muốn đem tất cả chuyện xảy ra vào tối hôm qua kể cho bạn tốt nghe.

"Tích Tuyết, cậu làm sao vậy? có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Trần Tiểu Mạt khẩn trương lôi kéo cánh tay của Lạc Tích Tuyết, lo lắng hỏi.

Ở trong mắt cô, Tích Tuyết vẫn là một người con gái kiên cường, ngay cả khi mẹ của cô ấy qua đời cũng thấy cô rất ít rơi nước mắt nhưng hôm nay lại thấy cô khóc nhiều như vậy.

"Tiểu Mạt, tối hôm qua mình..." Lạc Tích Tuyết tận lực không chế tâm tình của mình, nhưng nước mắt không ngăn được cứ rơi xuống.

Tiểu Mạt càng thêm gấp gáp: "Tối hôm qua như thế nào?"

"Tối hôm qua mình bị say rượu" Lạc Tích Tuyết hít mũi một cái, đột nhiên thay đổi giải thích: "Cha không ỉnh uống rượu nhưng tối hôm qua lại say như vậy còn ở trong khách sạn cả đêm, ngộ nhờ truyền ra ngoài để giới truyền thông biết được thì mình chết chắc."

Cô vừa mới nghĩ đến, tối hôm qua cô cùng người đàn ông khác nảy sinh quan hệ, là Lãnh Khinh- hẳn là thần tượng của Tiểu Mạt, nếu như cô nói cho bạn tốt biết tất cả sự thật tối hôm qua thì Tiểu Mạt nhất định không tin tưởng coi như có tin thì cô ấy cũng sẽ thất vọng, cô chỉ còn cách một mình chịu đựng thôi.

"Thì ra cậu lo lắng điều này, không sao đâu, đã có mình che chở cho cậu rồi." Trần Tiểu Mạt vỗ vỗ bả vai của cô, một bộ dáng đầy nghĩa khí nói.

Lạc Tích Tuyết nhìn nàng cảm kích cười một tiếng: "Cám ơn cậu, Tiểu Mạt". Cô đang rầu bộ dáng này của mình, không biết làm cách nào để ra khỏi khách sạn đây.

"Không cần khách sáo, chúng ta là bạn tốt mà".

Lạc Tích Tuyết cũng không biết cô trở về nhà như thế nào nữa, chỉ biết cô ra khỏi khách sạn lập tức gọi taxi chạy thẳng một mạch về nhà.

Tài xế taxi mập mờ nhìn cô một cái, dù sao nàng đang trong bộ quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bời, một bộ dáng hoảng loạn, rất giống như người vợ cùng người khác lên lút bị chồng bắt gặp vậy.

Cố gắng bình phục lại tâm tình, Lạc Tích Tuyết làm như chưa có chuyện gì xảy ra đẩy cửa vào.

"Cô còn biết trở về nhà sao?" Lạc Thiên Uy cả người tựa như điêu khắc mặt đen lại ngồi trong phòng khách.

"Em..." Lạc Tích Tuyết giật mình, vốn là muốn lên lút về phòng làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng không nghĩ tới lại bị em trai bắt gặp.

"Nhỏ giọng chút, trong nhà còn có những người khác nữa." Lạc Tích Tuyết vội vàng ra hiệu cho em trai cô, khẩn trương kéo hần qua một bên, nhỏ giọng nói.

Nếu như để mẹ kế biết được cô đang có bộ dáng này không chừng trước mặt cha sẽ nói này nói nọ, cô không thể để mẹ kế và Vi Tĩnh Nam phát hiện được.

"Tối hôm qua cô đã đi đâu? Không phải tôi đã nói là phải về trước mười giờ rồi sao?" Đôi tay của Lạc Thiên Uy nắm lấy eo cô, đem cô áp thẳng đến bức tường, đôi mắt sắc bén hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Dấu hôn trên cổ

"À? Việc đó..."

Lạc Tích Tuyết chớp chớp hàng mi như cánh bướm, tròn mắt trong suốt luồng cuống, vốn đã cố hết sức để đè nén uất ức nhưng em trai cô lại hỏi như vậy làm cô thiếu chút nữa nước mắt lại trào ra.

"Tối hôm qua chị định nghe điện thoại của em không sẽ trở về, không ngờ lại..." Mặc dù cô rất kiên cường ngăn nước mắt không rơi xuống nhưng nói đến đây cô rốt cuộc không nói được nữa. Chẳng lẽ muốn cô nói cho em trai biết là tối hôm qua cô bị người ta bỏ thuốc rồi nảy sinh quan hệ với người đàn ông khác sao?

"Sau đó thì sao?" Lạc Thiên Uy trên mặt có vẻ bí hiểm hỏi, hần càng tiến lại gần cô, môi mông cách gương mặt của cô chỉ trong một cự ly ngắn, hần có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của cô.

Lạc Tích Tuyết né tránh ánh mắt của em trai, đây là chuyện khó mở miệng lại bị em trai ép hỏi như vậy làm cô không biết phải làm sao, cô đưa tay chống lên lồng ngực của hần nói: "Em... đừng đứng gần chị như vậy!"

"Lạc Tích Tuyết, rốt cuộc hôm qua cô đi nơi nào?" giọng nói lãnh khốc của Lạc Thiên Uy đột nhiên nâng lên một âm lượng, thấy cô ấp a ấp úng nửa ngày cũng không nói hết câu làm cho hần mơ hồ đoán được nhất định có chuyện gì đó xảy ra.

"A, em đừng nói lớn tiếng như vậy có được không?" Lạc Tích Tuyết vội vàng che miệng của hần lại, khẩn trương hướng bốn phía nhìn một chút, tùy tiện

viện lý do tránh hấn."Chị... chị tối hôm qua uống say nên cùng về nhà của đứa bạn thân ở qua đêm"

"Cô uống say sao?" Đôi mắt của Lạc Thiên Uy thâm thúy hỏi ngưng trọng nhìn cô, ánh mắt hiện lên một tia nghi ngờ hỏi cô:"Tại sao lại không nhận điện thoại của tôi?"

"Ngốc, chị say rồi làm sao có thể nhận điện thoại của em được chứ?" Lạc Tích Tuyết tức giận mắng hấn một câu, bỗng ngáp một cái, xoay người lên phòng.

Cũng chính thời khắc cô xoay người kia làm Lạc Thiên Uy nhìn thấy dấu hôn trên cổ của cô.

"Lạc Tích Tuyết!!"

Mấy chữ này cơ hồ là Lạc Thiên Uy nói ra từ khe răng, đáy mắt tình mạch vọt lên sự tức giận, trong lồng ngực như có một ngọn lửa sắp bùng nổ, xen lẫn cơn ghen tức cuộn cuộn, quả thật hận không thể đem cô đốt cháy.

Người con gái đáng chết này dấu hôn trên cổ cô là sao đây? Chẳng lẽ tối hôm qua...

Lạc Thiên Uy quả thật không thể nghĩ thêm được gì nữa rồi, hấn bước bước lớn về phía Lạc Tích Tuyết, nắm chặt hai vai của cô ép sát cô vào trong tường.

"Thiên Uy, em làm sao vậy?" Lạc Tích Tuyết không hiểu tại sao em trai cô lại kích động như vậy, cô nâng chân mày lên, lo lắng muốn rời khỏi đây:"Em buông chị ra, chị phải về phòng"

"Tối hôm qua cô ở chung với người đàn ông nào?" Sắc mặt Lạc Thiên Uy xanh mét, hai hàng lông mày anh tuấn hiện đầy lo lắng, hấn cắn răng nói lên những lời này, hơi thở lạnh băng tỏa ra xung quanh.

"Hả? Chị..." Lạc Tích Tuyết khiếp sợ mở to mắt, ngực một hồi co rút, cô không nghĩ tới chuyện tối hôm qua lại bị em trai cô phát hiện, xem ra hấn thực sự rất tức giận, cô không hiểu lắm. Đây là hấn bắt bình giùm cô sao?

"Cô cứ nhiên thừa dịp cha không có ở nhà len lén chạy ra ngoài quan hệ cùng người đàn ông khác"Trong mắt Lạc Thiên Uy hiện ra sự ảm nẫn của ngọn lửa muốn bùng nổ, thấy Lạc Tích Tuyết chỉ cúi đầu không nói, không có bộ dáng giải thích làm cho lòng của hấn một trận đau nhói.

Thật đúng như hấn nghĩ sao? Tối hôm qua cô đi cùng với Tiểu Vũ Trạch còn cùng hấn...?

"Chị không có." Lạc Tích Tuyết lắc đầu phủ nhận, trong lòng cảm thấy chua xót, cô cắn môi nói:"Chuyện tối hôm qua là ... chuyện ngoài ý muốn!"

Trong mắt Lạc Thiên Uy lửa giận càng sâu, ghen tỵ mãnh liệt xé rách tim hấn, hai tay hung hăng nắm thành quyền:"Nói như vậy là cô thừa nhận hôm qua thật đã cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Mất khống chế cảm xúc

"Chị..."

Ngực Lạc Tích Tuyết đập phập phồng, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cô cắn cánh môi đến mức trắng bệch, hai mắt khép hờ không phản kháng gì được.

Lạc Thiên Uy nhìn nàng trong bộ dáng này, trong lòng đã chắc chắn, hai tay hấn nắm chặt lại thành nắm đấm, gương mặt tuấn tú nổi lên một cỗ khí lạnh khác nghiệt, cảm xúc cơ hồ đã mất khống chế.

"Người đàn ông kia là ai?" Hai mắt hấn đỏ lên, hung hăng nện một quyền lên tường gần sát bên người cô, khớp xương vang lên răng rắc, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên dày đặc.

"Á!" Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, không hiểu tại sao em trai mình lại kích động như thế.

"Có phải là Tiểu Vũ Trạch không?" Hấn gắt gao nhìn chăm chăm cô, bàn tay đem bả vai của cô nắm chặt lại, sử dụng sức lực to lớn của một người đàn ông cơ hồ muốn đem vai của cô bóp nát.

"Đau quá..." Lạc Tích Tuyết bị đau kêu lên một tiếng, nhũu đôi mày thanh tú lại, đúng sức giằng co:"Lạc Thiên Uy, buông chị ra"

"Nói, tối hôm qua có phải cô ở cùng với Tiểu Vũ Trạch không? Cô cùng hấn đã làm những gì? Nói mau, nói!!!" Sức lực ở tay của Thiên Uy càng tăng thêm nữa, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo như ma quỷ, kiên nhẫn đã mất hết không còn một chút nào, chỉ còn lại sát khí trong mắt.

"Thiên Uy, em buông chị ra trước đã" Tâm tình Lạc Tích Tuyết cũng có chút kích động, đối với con ác mộng tối hôm qua, cô thật sự không muốn nhắc lại, tiếc là em trai của cô cứ nhắc đến việc này có chết cũng không buông ra.

"KHông buông, cô phải nói cho tôi biết đó là người đàn ông nào? Nếu không có chết tôi cũng không buông!" Lạc Thiên Uy cố chấp giữ lấy cô, trong mắt tràn đầy sự tức giận cùng ghen ghét, nắm lấy bả vai cô không buông lỏng.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy bất đắc dĩ, tối hôm qua sự tình xảy ra đã khiến cho cô mệt mỏi vô cùng cô bây giờ không có tâm tình để đi giải thích với đứa em trai cố tình gây sự này.

"Thiên Uy, em nghe chị nói, chị đã mười tám tuổi rồi, chị có thể chịu trách nhiệm với những việc chị làm, em chỉ là em trai của chị, chị không cần phải báo cáo mọi việc mà chị làm cho em biết".

Cô dùng sức đẩy hấn ra, trong lòng có một góc khuất không muốn người khác đụng vào, giọng nói của cô trở nên nguội lạnh hơn bao giờ hết.

Trong mắt Lạc Thiên Uy mang theo lửa giận ngút trời, Lạc Tích Tuyết chỉ nói một câu mà như đem tắt cả hy vọng của hấn dầm nát hoàn toàn.

Hấn chỉ là em trai của cô?

Những lời này từ trong miệng cô thoát ra, cô chỉ coi hấn là em trai, cho nên hấn không có tư cách xen vào chuyện của cô, thậm chí cô cùng người đàn ông nào phát sinh quan hệ thì hấn cũng không có tư cách biết.

"Lạc Tích Tuyết, cô đủ rồi đó" Hấn nở một nụ cười lạnh như tu la địa ngục, gương mặt tuấn tú cương nghị tan mát ra ngọn lửa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trước ngực của cô đang thờ dốc.

"Thiên Uy, em muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết nhìn đứa em trai của mình có vẻ khác thường, cô đưa tay ôm ngực, kinh hoàng lùi về phía sau một bước, luống cuống hô.

Lạc Thiên Uy dùng sức ở cạnh tay một cái, liền đem cô vây tại trong ngực, ngón tay sờ qua gương mặt cô, một tay khác ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, làm cho cơ thể của hai người dính sát vào nhau không có khe hở.

"Chị sao?" Hấn châm chọc cười một tiếng, thanh âm quỷ mị trầm thấp vang lên bên tai cô: "Tôi sẽ cho cô biết rằng hôm qua không về nhà thì hậu quả như thế nào!"

"Xoạt..."

Hấn tàn nhẫn xé rách quần áo của cô không thương tiếc, lộ ra bộ ngực trắng nõn trước mặt hấn.

"Á á..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tình yêu cấm kỵ

Thanh âm hoảng sợ từ trong phòng khách vang lên.

"Em" Lạc Tích Tuyết vội vàng dùng đôi tay che ở trước ngực mình, không thể tin nhìn hành động ác liệt của đứa em trai này, trong mắt chứa đầy oán giận cùng nộ khí.

Cô quả thật không thể tin được, cô cùng với em trai cùng cha khác mẹ lại đang trong nhà công khai xé quần áo của cô.

Lạc Tích Tuyết toàn thân co quắp lại, sắc mặt trắng bệch, Lạc Thiên Uy, đến tận cùng thì hấn muốn làm gì đây.

Lạc Thiên Uy sắc mặt không thấy hổ thẹn đầu hết, một tay hấn dùng sức đem toàn thân cô dán chặt vào trong cơ thể hấn. ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt của cô một cách mập mờ.

Thân thể Lạc Tích Tuyết giống như có cái gì nặng nề đè phải, cô kinh hãi ngược mắt lên nhìn khuôn mặt tựa như điêu khắc của em trai mình, trong lúc nhất thời quên mất giãy dụa.

Ngay tại lúc này Lạc Thiên Uy nắm cằm của cô, ánh mắt tình mãnh nhưng nóng rực, tầm mắt hấn rơi trên cánh môi đỏ mọng mê người của cô, ngay sau đó nở một nụ cười tà mị, nghiêng người nhắm ngay môi cô mà hôn.

"Các người đang làm cái gì vậy?" Một thanh âm kinh hãi vang lên.

Lạc Thiên Uy không vui chau mày, không tình nguyện mà buông Lạc Tích Tuyết ra, dừng lại động tác còn đang dang dở.

Mà Lạc Tích Tuyết giờ phút này cũng hoàn hồn lại, cô chỉnh lại quần áo, hướng nơi phát ra âm thanh mà nhìn người đang đứng.

Chỉ thấy mẹ kế Lam Thu Đình đang khiếp sợ một màn trước mắt, trong tay đang cầm túi lớn đột nhiên tuột xuống chân, sững sờ ngay tại chỗ, cơ hồ quên phản ứng như thế nào.

"Mẹ kế!" Lạc Tích Tuyết vội vàng đẩy em trai mình ra xa, muốn giải thích với mẹ kế đôi chút nhưng lời vừa đến miệng nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Lúc này quần áo cô xốc xếch, đầu tóc rối bời, lại bị em trai ép vào góc tường, người nào thấy một màn như vậy mà không liên tưởng đến một cảnh mập mờ, huống chi mẹ kế vẫn luôn mơ ước đến gia sản của Lạc gia nên sẵn sàng lấy việc này của cô cùng em trai báo cho cha biết.

"Hai người các người vừa mới làm cái gì?" Lam Thu Đình bình phục tâm tình khiếp sợ, thay thành một gương mặt lạnh lùng, mở miệng chất vấn.

Con người Lạc Tích Tuyết co lại, hàm răng cắn chặt vào đôi môi đỏ mọng, muốn tìm ra một lời giải thích hợp lý.

Cô hiểu tính tình của người mẹ kế này, chuyện vừa xảy ra nếu cô không có lời nào để nói thì nhất định bà ta sẽ đem mọi chuyện nói cho cha biết không sót một chữ, đến lúc mặc kệ đối với cô hay với Thiên Uy đều bất lợi.

"Haha, không nói ra được đúng không? Các người thật là lớn mật, là chị em mà dám làm ra loại sự tình này?" Ánh mắt Lam Thu Đình sắc như dao, cười lạnh đùa cợt: "KHông biết khi nào gia biết chuyện này sẽ tức mà chết!"

Lạc Thiên Uy trong mắt thoáng qua tia lạnh lùng sắc bén, hắn đem Lạc Tích Tuyết bảo vệ ở sau lưng, con người hung ác quét về phía khuôn mặt người đàn bà với lớp phấn dày, nhướn mày khinh miệt nói: "Tôi đang nói chuyện với chị của tôi còn không đến phiên người ngoài như bà xen vào"

"Người ngoài? Lạc Thiên Uy, cậu dám nói tôi là người ngoài?" Lam Thu Đình bị một câu nói này của Lạc Thiên uy làm cho nóng nảy, vốn là bà còn muốn lợi dụng chuyện vừa rồi của bọn họ để đổi một số tiền hiện tại thì bà không thể không báo chuyện này cho lão gia biết.

"Hừ, đừng cho rằng mới vừa rồi tôi không thấy hai người các người làm gì, chờ lão gia trở lại, tôi nhất định sẽ đem chuyện này nói cho lão gia biết không thiếu một chữ". Mẹ kế ghen ghét nói, khóe miệng nở ra một nụ cười hả hê.

"Tùy bà" Lạc Thiên Uy ôm Lạc Tích Tuyết đi lên lầu hai, môi mông để lại một câu, chỉ là thanh âm ấy làm cho người ta không rét mà run, uy hiếp nói: "Chỉ là mạng của con gái bà tôi không đảm bảo"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thiếu niên xấu xa

Lạc Tích Tuyết cùng Lạc Thiên Uy đi lên lầu, hai người một đường đi đều không nói gì, mà sau lưng còn nghe được tiếng oán trách của mẹ kế.

"Thiên Uy, chị thật sự rất mệt mỏi, em để chị về phòng của chị được không?" Đi tới cửa phòng, Lạc Tích Tuyết không để lạc Thiên Uy mở miệng đã đẩy cửa đi vào, vội vã tiến vào.

Lạc Thiên Uy đứng ở cửa phòng, trông mắt đen phức tạp, có chút bị thương bất đắc dĩ, cuối cùng hắn cũng nghe lời cô xoay người rồi đi.

Xem ra muốn để cho cô tiếp nhận hắn, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều dù sao bọn họ cũng là chị em, hắn cần cho cô thời gian để thích ứng với mối quan hệ biến chuyển này.

Về phần đêm qua cô đã ở cùng với người đàn ông nào, hắn dám động đến người phụ nữ của Lạc Thiên Uy này thì nhất định sẽ chịu hậu quả.

Lạc Tích Tuyết vừa về phòng của mình, chuyện đầu tiên mà cô làm là đi tắm, cô rất ghét trên người mình có mùi của người đàn ông khác.

Ở trong phòng tắm, cô cẩn thận chà chà những dấu hôn, đợi đến khi nó đỏ hắn lên thì mới thay áo ngủ đi ra ngoài.

Có chút mệt mỏi cô nằm lên giường, tròn tròn mắt nhìn trần nhà, cả người cứng đờ như pho tượng.

Tối hôm qua cả đêm đến tận cùng là có chuyện gì cô còn chưa hiểu, hiện tại lại xuất hiện thêm một đứa em trai kỳ quái, hành động của Lạc Thiên Uy vừa rồi là có ý gì? Không phải hắn định hôn cô chứ?

Lạc Tích Tuyết bị chính ý nghĩ này của mình làm cho giật mình, cơ hồ bật dậy. Không thể nào, tuyệt đối không có chuyện như vậy được, bọn họ là chị em, Lạc Thiên Uy sao lại có ý nghĩ trái luân thường đạo lý như vậy.

Nhưng nếu không phải vừa rồi hắn muốn hôn cô, thì chẳng lẽ động tác vừa rồi của hắn là muốn đánh cô? Bởi vì đêm qua cô không về còn quan hệ với người đàn ông khác nên hắn sợ mất mặt mũi của Lạc gia nên định cho cô một bạt tai.

Cô che khuôn mặt của mình lại, tìm không khỏi đập liên hồi, nguy hiểm thật nếu mẹ kế không kịp thời xuất hiện thì có lẽ em trai đã cho cô một bạt tai rồi. Cô lớn như vậy rồi nếu như bị em trai của mình đánh thì chẳng phải mất thể diện lắm sao?

Nhưng mà bây giờ em trai cô không phải là vấn đề phiền toái nhất, mà là mẹ kế, bà ta cho rằng cô cùng với em trai ở phòng khách quan hệ lén lút, nếu bà ta nói việc này cho cha biết thì cha sẽ nổi cơn thịnh nộ không trừng phạt cô mới là lạ.

lạc Tích Tuyết tâm tình phiền não nghĩ, vừa mới mở điện thoại di động ra trong đó có nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, nhiều nhất là của bạn trai cô Tiểu Vũ Trạch.

Thấy bạn trai lo lắng quan tâm mình như thế, lòng của cô nhói một cái như chìm vào trong đáy cốc. Nếu như đêm qua cô cùng Lãnh Khinh có phát sinh quan hệ thật thì trong sạch của cô không còn cô làm sao mà xứng đáng với tình yêu của Vũ Trạch dành cho cô đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lạc Tích Tuyết cảm thấy hổ thẹn với bạn trai của mình, cô tắt điện thoại di động quyết định ngủ một giấc đến sáng mai.

Đợi đến lúc cô tỉnh lại đã là gần hoàng hôn ngày hôm sau rồi, Lạc Tích Tuyết cảm thấy bụng rất đói, cô rời giường xuống lầu, muốn tới phòng bếp kiểm chút đồ ăn lại phát hiện trong nhà thật sự rất yên tĩnh chỉ có mình cô.

Chẳng lẽ mẹ kế lại nhanh như vậy đã bay tới Russia nói cho cha biết?

Trong tủ lạnh không có gì, quản gia Ngô không biết đi đâu rồi mà Lạc Thiên Uy thiếu niên xấu xa đó càng không biết ở chỗ nào.

"Cô đang nghĩ tới sao?" Sau lưng bất thành linh truyền đến tiếng nói làm cho lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, em trai yên lặng không tiếng động đột nhiên xuất hiện làm cô còn tưởng là quỷ.

"Không có, sao chị lại mắng em?" Lạc tích Tuyết nặn ra một nụ cười, trong lòng thầm nghĩ sao em trai cô biết được, mới vừa rồi là cô mắng hấn là một đứa trẻ xấu xa, nhưng chỉ làm bầm trong miệng thôi chẳng lẽ hấn có thuật đọc tâm sao.

"Cô đói bụng sao?" Lạc Thiên Uy thấy Lạc Tích Tuyết tìm thức ăn ở khắp nơi.

"Ừ, thật đói" Lạc Tích Tuyết ôm bụng, nhón chân lên ngăn tủ tìm kiếm" Em biết quản gia thường làm điểm tâm để chỗ nào không?

"Tôi ăn rồi" Lạc Thiên Uy thành thật trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: cùng nhau ăn cơm

"Cái gì?"

Lạc Tích Tuyết mở to mắt, quản gia chuẩn bị những món điểm tâm kia để trong tủ lạnh chẳng lẽ đã bị hấn ăn hết.

"Ai bảo cô không rời giường sớm" Khóe mắt lạc Thiee Uy khe héch lên tựa như tức giận nói. Hấn đã ở ngoài cửa đợi cô một ngày rồi.

Lạc Tích Tuyết chớp chớp hàng lông mi thật dài, có chút kinh ngạc hỏi:"Chẳng lẽ em chờ chị này giờ sao?"

Trên khuôn mặt Lạc Thiên Uy nổi lên một mảng đỏ ửng, bị đoán trúng tâm tư nên có chút quần bách nói:"Hôm nay tôi không phải đi làm"

"vậy sao?" Lạc Tích Tuyết cố y che miệng lại cười, lại gần mặt của hấn, nhéo nhéo hai má đang đỏ lên của hấn:"Em thật đáng yêu"

Lạc Thiên Uy dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi mặc dù thường ngày hấn thường biểu hiện không giống những đứa bạn cùng trang lứa nhưng số tuổi của hấn còn rất nhỏ.

"Đừng nói tôi đáng yêu, tôi là một người đàn ông thành thực" Lạc Thiên Uy bày ra một bộ mặt nghiêm túc thô lỗ, có bộ mặt phớt lờ cùng Lạc Tích Tuyết giải thích. hấn ghét chị đem hấn thành một đứa bé.

"Được thôi, em là một người đàn ông thực thụ được chưa." Lạc Tích Tuyết cung chịu sờ sờ đầu hấn:" Chị muốn ra ngoài ăn cơm, em có muốn đi cùng chị không?"

"Muốn". Lạc Thiên Uy không chút do dự gật đầu, Hiện tại cô muốn đi đâu hấn sẽ đi theo đến đó, hấn không muốn bỏ lỡ cô lần nữa.

"vậy em ở chỗ này chờ chị, chị lên trên lầu thay bộ đồ khác đã"lạc Tích Tuyết nhẹ giọng nói rồi đi lên lầu.

lạc Thiên Uy cũng vội vàng đuổi theo:"Tôi đi với cô". Hấn một giây đồng hồ cũng không muốn tách cô ra.

Trong gương, lạc Tích Tuyết đổi một thân váy màu vàng nhạt, cổ áo đường viền hoa văn lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, mái tóc đen quần lộn thật to

buồng xuống hai vai, gương mặt tỉnh táo, nhẵn nhụi trơn bóng chỉ là một bộ quần áo đơn giản nhưng cũng làm cho người ta không rời mắt khỏi cô được.

"Chỉ mặc bộ này xem được không, Thiên Uy?" Lạc Tích Tuyết quay đầu lại thấy em trai đang không chớp mắt nhìn cô, làm cô không khỏi mỉm cười.

Lạc Thiên Uy vội vàng gật đầu, tâm không tự chủ được nhảy lên: "Rất đẹp!"

Lạc Tích Tuyết giờ khoe môi lên, đi tới dắt tay em trai mới: "Đi thôi, hôm nay chị mời, dẫn em đi ăn một bữa thật ngon"

Lạc Thiên Uy rất tự nhiên cầm tay cô, cảm thấy đôi tay lạnh lẽo ở trong tay cô đột nhiên ấm áp hẳn lên, trong lòng rung lên cảm giác khác thường.

hai chị em lái xe đến một nhà hàng sang trọng kiểu phương tây. lạc Tích Tuyết chọn một vị trí gần cửa sổ kéo em trai ngồi xuống. Bàn ăn tinh xảo, ánh đèn thủy tinh rọi cả gian phòng, bên tai vang lên tiếng nhạc, đem lại không khí vô cùng tốt cho bữa ăn.

"Em thích ăn cái gì?" Lạc Tích Tuyết cong đôi môi đỏ mọng lên nói, đưa tờ thực đơn cho Lạc Thiên Uy: "Muốn ăn cái gì thì tự mình kêu đi"

"Chị ăn cái gì thì em ăn cái đó" Con người nóng rực của Lạc Thiên Uy khóa chặt cô, khoe môi hiện lên nụ cười tà mị.

"hà?" lạc Tích Tuyết ngần ra, ngay sau đó nhìn thực đơn hướng phía người phục vụ nói: "trước tiên cho hai ly cam vắt, hai phần bít tết bảy phần chín, hai chén canh cá hồi"

Nhân viên phục vụ nhanh chóng nhớ kỹ những món cô gọi, nói tiếng "Quý khách dùng com vui vẻ" rồi đi xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau, Lạc Tích Tuyết một tay chống cằm ngó ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Mà Lạc Thiên Uy thì đem toàn bộ sự chú ý dồn vào trên người Lạc Tích Tuyết, nhìn cánh môi như hai cánh hoa của cô khẽ run run căng mọng như có nước bắn ra làm cho tâm trí hắn bay đầu mất, hắn mong một ngày nào đó hắn có thể đường hoàng hôn lên cánh môi kia

"Thiên Uy, em có bạn gái chưa?" Lạc Tích Tuyết quay đầu lại chợt hỏi ra một câu nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Giới thiệu bạn gái cho hắn

"Không có" Lạc Thiên Uy ngần ra, thần sắc kiên định lắc đầu một cái.

Tinh thần của hắn lúc nào cũng tập trung trên người cô làm gì có thời gian mà nhìn những người con gái khác, hắn thích cô và cũng chỉ muốn một mình cô.

"Không có sao?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc "Chị còn tưởng rằng em yêu từ sớm rồi"

Em trai cô từ nhỏ đã ở nước ngoài, có quen qua đồng bạn gái cũng không có gì là lạ.

Chắc là vì em hắn chỉ mới mười sáu tuổi lại chưa quen một người con gái nào nên đối với cô mới có chút ảo tưởng? Lạc Tích Tuyết liếc trộm Lạc Thiên Uy một cái, thấy ánh mắt sáng quắc của hắn vẫn nhìn cô như cũ thì cô càng xác nhận ý nghĩ này.

Em trai cô đang trong thời kỳ trưởng thành, ở cái tuổi này đối với những thanh thiếu niên đều sinh ra rất nhiều hứng thú khác thường, hơn nữa em trai cô bình thường lại không cùng bất kỳ người con gái nào qua lại, đem tâm tư đặt trên người cô cũng không có gì là lạ.

"Thiên Uy, em có muốn thử qua cảm giác yêu không?" Cánh môi Lạc Tích Tuyết hé mở, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lạc Thiên Uy với ánh mắt nóng bỏng.

Nhịp tim của Lạc Thiên Uy như bị lỡ một nhịp, có cảm giác rung động khác thường dưới đáy lòng.

Cô ấy nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cô ấy thấy hắn tốt? Muốn cùng hắn yêu nhau sao?

"Cũng được". Hắn không chậm trễ chút nào gật đầu một cái, gương mặt đỏ ửng.

"Haha, em trai còn biết xấu hổ đấy" Lạc Tích Tuyết cười khanh khách, giờ tay lên mức một muỗng thức ăn đưa tới bên miệng hắn: "Nếm một chút xem"

"Được" Lạc Thiên uy nghe lời cô nói mở cánh môi ra ngậm một hớp.

"Thế nào? Có phải cảm giác vừa đắng đắng lại vừa ngọt ngào đúng không?" Lạc Tích Tuyết cười nhìn hắn, một đôi thủy眸 sáng long lanh.

Khoe môi Lạc Thiên Uy nâng lên thành mặt hình cung: "Ừ"

"Chờ em lớn lên một chút sẽ hiểu, tình yêu vừa ngọt ngào lại vừa đắng đắng như thế" Lạc Tích Tuyết nói một câu, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn ra

ngoài cửa sổ.

Vừa ngọt ngào lại vừa đáng đáng, cô ấy là đang muốn nói hấn sao? Mỗi lần nhìn thấy Lạc Tích Tuyết ở bất kỳ thời điểm nào hấn đều muốn cùng cô thân mật hơn, nhưng là cô luôn tránh né cùng kháng cự hấn, trong lòng của hấn lại có sự mất mát không nói nên lời, cho là cô không thích hấn.

"Thiên Uy, mấy ngày nữa chờ chị rảnh rồi, chị sẽ giới thiệu cho em một vài cô gái để em làm quen" Lạc Tích Tuyết đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, lấy lại tinh thần, dịu dàng nhìn Lạc Thiên Uy nói.

Em trai cô quan tâm sự nghiệp quá nhiều, lo là việc tiếp xúc với các cô gái cùng trang lứa nên cô có bổn phận là chị phải giúp hấn thu xếp ổn thỏa chuyện này.

"Không cần" Lòng tràn đầy hy vọng của Thiên Uy bị một câu nói của cô mà rơi xuống đáy cốc, hấn lạnh lùng nói khuôn mặt phút chốc trở nên đau đớn.

Hấn biết cô không bao giờ chấp nhận hấn, cô chỉ xem hấn như em trai, không thể nào có chuyện yêu hấn? Cô gấp như vậy muốn giới thiệu bạn gái cho hấn, nhất định là để hấn không quản cô cả ngày, như vậy cô có thể tự do tìm người đàn ông khác rồi.

Lạc Thiên Uy tay nắm thật chặt thành quyền, lần đầu tiên trong đời hấn đau thể này và càng cảm hận thân phận chị em của bọn họ hơn bao giờ hết.

nếu như không phải do tăng máu mủ ruột thịt ngăn trở thì hấn giờ phút này đã thổ lộ với cô, để cho cô trở thành người phụ nữ của hấn.

Lạc Tích Tuyết thấy em trai mình tức giận, cô cũng không hiểu cô đắc tội với hấn chỗ nào, chỉ có thể cúi gằm đầu dùng thìa bạc ăn com, không muốn nhiều lời nữa.

"Sao em không ăn đi Thiên Uy?" Cô thấy Lạc Thiên Uy đông cũng không muốn động vào thức ăn, cô không khỏi lo lắng hỏi.

"Không thích" Lạc Thiên Uy tức giận nói.

Lạc Tích Tuyết để thìa xuống, thái độ ôn hòa:"Vậy em muốn ăn cái gì?"

"Tôi muốn ăn... chị..." Con người mị hoặc thâm trầm của Lạc Thiên Uy nhìn cô, khóe miệng giờ lên một nụ cười nhạt, cố ý sát lại gần cô nói:" Làm com cho tôi ăn"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngừa thai

"Hả?" Lạc Tích Tuyết sững sốt một chút khóe môi cứng đờ.

Hấn muốn cô nấu com cho hấn ăn sao? Nhưng cô là thiên kim đại tiểu thư có bao giờ xuống bếp đâu sao nấu com cho hấn ăn được.

"Chị không biết làm sao?" Lạc Thiên Uy tựa hồ nhìn thấu tâm tư của cô.

"Ai nói chị không biết làm?" Lạc Tích Tuyết không phục hừ một cái, cô cũng không muốn cho đứa em trai này cười nhạo cô đâu, cầm túi xách lên, cô nháy mắt với Lạc Thiên Uy:" Chị với em đi siêu thị mua thức ăn về nấu"

Hai chị em trả tiền, ra khỏi phòng ăn, đi tới một siêu thị lớn đa dạng về hàng hóa dịch vụ.

Lạc Tích Tuyết đi vào siêu thị trên tay cầm một cái giỏ, nhìn đông nhìn tây một chút. Lạc Thiên Uy im lặng đi theo sau, đẩy một chiếc xe đẩy.

"Thiên Uy, em thích ăn cái gì đây?" Lạc Tích Tuyết đi dạo nửa ngày mới nhớ tới những thứ mình cần mua.

"Chị ăn cái gì, tôi ăn cái đó" Lạc Thiên Uy vẫn nói lại câu nói kia.

Lạc Tích Tuyết suy nghĩ xiu, cuối cùng quyết định nói: "Ừ, chị tính làm mấy món sò trường"

Lạc Thiên Uy kinh ngạc nhìn cô, khuôn mặt không thể tin được, tựa hồ như đang chất vấn: chị mà cũng có những món sò trường sao? Việc căn bản nhất là nấu com không biết chị có làm được không đây?

"Thiên Uy, không nên dùng ánh mắt hoài nghi như thế nhìn chị, chị mặc dù không tự mình xuống bếp nhưng có thấy anh Vũ Trạch làm không ít lần, nên tôi nay có thể đảm bảo cho em một bữa tối hài lòng." Lạc Tích Tuyết ôm gương mặt của Lạc Thiên Uy lại tràn đầy tự tin mà nói.

Trước kia cô thường tới nhà anh Vũ Trạch chơi, có vài món cô thích ăn muốn anh Vũ Trạch làm nên cô xem nhiều tự động cũng quen tay.

Lạc Thiên Uy tâm nhất thời trầm xuống, cau mày hỏi: "Tiểu Vũ Trạch thường tự xuống bếp làm đồ ăn cho cô sao?"

"Đúng vậy" Trên mặt Lạc Tích Tuyết nổi lên nụ cười ngọt ngào, nói tới bạn trai, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Lòng Lạc Thiên Uy đau nhói, hắn đột nhiên cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt Lạc Tích Tuyết lúc này rất chói mắt, hắn không thích cô vì người đàn ông khác mà cười như vậy, cô là của hắn, cho dù có đối tốt với cô như thế nào đi chăng nữa thì trong tâm cô cũng chỉ có Tiểu Vũ Trạch mà thôi, tại sao lại là hắn?

Lạc Thiên Uy nắm chặt tay thành nắm đấm, khớp xương trắng bệch, ắn nhẫn tức giận.

"Thiên Uy, em làm sao vậy?" Lạc Tích Tuyết nhìn về mặt nhợt nhạt của em trai có chút khác thường, không khỏi lấy hắn một cái kinh ngạc hỏi.

Lạc Thiên Uy giật lấy cái giỏ trong tay cô, trong mắt lóe lên sự kiên định."Tích Tuyết, tối nay tôi sẽ xuống bếp làm cho chị ăn"

"Hả?" Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa cho là mình nghe nhầm, hắn nói gì, hắn muốn tự thân xuống bếp làm đồ ăn cho cô ăn, nhưng chẳng lẽ hắn biết làm sao?

"Hả cái gì?" Lạc Thiên Uy đưa tay ôm hông cô, kéo cô vào trong ngực, dán sát bên tai cô trầm thấp hỏi: "Tích Tuyết muốn ăn gì?"

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ nhìn em trai cô như một người khác, chưa tỉnh hồn lại nên cũng không thấy đáng về ái muội của hai người.

Hai chị em vừa cười vừa mua một đồng đồ lớn, đến quầy thu ngân, Lạc Thiên Uy móc tiền trong bóp ra, còn Lạc Tích Tuyết thì bị máy trên quầy hấp dẫn.

"Bà xã, em thích hương vị gì, hương tiêu, dâu tây hay là chanh?" Từ phía sau cô có đôi vợ chồng đang chọn lựa thức ăn.

"Ông xã, có thể lấy cái đó không?" Người phụ nữ dựa sát vào lồng ngực người đàn ông đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Người ta vẫn thích anh chủ động trực tiếp một chút"

"Không được, bà xã, em quên lần trước chúng ta không có chuẩn bị các biện pháp phòng tránh nên em mang thai ngoài ý muốn sao?" Người đàn ông kiên quyết bác bỏ.

Kể tiếp bọn họ có nói gì nữa thì Lạc Tích Tuyết cũng không có nghe lọt, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, tối hôm đó cô hình như không có sử dụng các biện pháp phòng hộ gì cả, vạn nhất ngoài ý muốn cô có thai thì nên làm thế nào?

"Chị cũng muốn mua một hộp sao?" Lạc Thiên Uy thanh toán xong tiền hàng, thấy Lạc Tích Tuyết vẫn nhìn chằm chằm vào hộp đồ ăn lại nói với cô nhận viên: "Thêm một hộp nữa"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

"Hả?" Nhân viên quầy trên trán lập tức hiện ra mấy cái vạch đen.

"Cái đó là sản phẩm không bán cho người chưa thành niên" Sững sờ trong chốc lát, cô nhân viên có tinh thần nghề nghiệp mà nói với hắn.

"Có tiền vẫn không mua được sao?" Guong mặt tuần tú của Lạc Thiên Uy hiện lên sự ần nhẫn lại xen lẫn tức giận, lại có người dám không bán đồ cho hắn.

"Thiên Uy, không có gì đâu, chị không cần cái đó" Lạc Tích Tuyết mới hoàn hồn, liền vội vàng kéo em trai đi:"Ngốc, chị đâu có nói là muốn mua cái kia. Đi, về nhà thôi"

Lạc Tích Tuyết vừa thẹn vừa giận kéo Thiên Uy ra khỏi siêu thị, cho đến lúc tới bãi đậu xe cô mới buông hắn ra, cô buồn bực ngồi vào xe thờ hờn hển, trên mặt đã đỏ một mảng.

Mới vừa rồi thật là mất mặt, Lạc Thiên Uy này không biết hắn nghĩ gì trong đầu, cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy lại muốn mua cái đồ vật đó, hắn không biết là hắn còn chưa trưởng thành sao? Cũng may cô nhận viên đó có trách nhiệm nên không bán cho hắn, bằng không một khi mua về nhà rồi thì mẹ kế nhất định lại có đề tài để mà nói với cha đây.

Trên đường về nhà, Lạc Tích Tuyết bĩu môi, không nói thêm gì với Lạc Thiên Uy, ngược lại tâm tình của Lạc Thiên Uy rất tốt, trong đầu không ngừng nhớ tới hình ảnh xấu hổ đến mức đáng yêu của Tích Tuyết lúc này.

Ngoài cửa sổ ánh trăng lượn lờ, bóng đêm mông lung. Một tia ánh sáng mong manh xuyên qua rèm che cửa sổ mỏng, chiếu vào gian phòng, soi rọi bóng hình xinh đẹp của người con gái.

Lạc Tích Tuyết ngước mắt lên nhìn bầu trời đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ nhưng buồn rầu.

Đêm hôm đó cô cùng Lãnh Khinh rút cuộc có phát sinh chuyện gì không, cô một chút cũng không nhớ nổi, nhưng vì để phòng ngừa trường hợp xấu xảy ra thì chuyện ngừa thai là rất cần thiết.

Nhưng vấn đề là, loại thuốc tránh thai này cô mua như thế nào đây?

Nếu là một người con gái đi tiệm thuốc mua loại thuốc này thì rất dễ bị hiểu lầm, rất dễ bị người ta nghĩ là loại phụ nữ lẳng lơ; nhưng nếu đi bệnh viện thì cô lại lo lắng bệnh viện sẽ báo về cho cha biết, vì để giữ danh dự của Lạc gia nên việc cô giả cho Lãnh Khinh không phải là chuyện không thể xảy ra.

Cho nên bệnh viện là cô không thể đi, ngày mai cô chỉ có thể cải trang đến tiệm thuốc mua thôi.

"Haiz!!!" Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi, cô thật sự rất mệt mỏi, đã đợi không kịp Thiên Uy gọi cô xuống ăn cơm rồi nên cô đi ngủ.

Đợi đến khi Lạc Thiên Uy làm xong bữa tối, đi vào phòng phát hiện thấy cô thế nhưng đã ngủ thiếp đi, ngay cả quần áo trên người cũng không thay ra.

Cô chắc đã mệt lắm rồi.

Lạc Thiên Uy nghĩ tới điều này đến gần bên giường cô, muốn giúp cô thay bộ đồ ngủ để ngủ thoải mái hơn. Tay cách lớp váy thật mỏng, mon trốn theo lưng cô dần đi xuống, cho đến khi kéo váy cô ra một cách khéo léo, lộ ra một thân thể trắng nõn ngọc ngà.

Ngón tay không tự chủ được thăm dò thân thể cô, bàn tay lạnh của hắn chạm phải một thân thể mềm mại làm cho tâm hắn dao động.

Ánh mắt của Lạc Thiên Uy tối sầm lại, một cỗ khí nóng rực từ sâu trong cơ thể đang gợn sóng. Cơ hồ là không chần chừ, hắn nắm vòng eo mảnh khảnh của Lạc Tích Tuyết, đem thân thể mềm mại của cô ôm vào trong ngực. Cơ thể của cô thoang mùi hương nhẹ, quanh quẩn chớp mũi hắn làm hắn kích động dâng trào.

Lạc Thiên Uy trong lòng không khỏi tăng lên gia tốc. Môi mòng nóng bỏng của hắn tiến lại gần cô, hồ hấp nóng rực, hắn cúi người đè cô dưới thân, nhẹ nhàng mút cô cô lại vừa thoát quần áo của cô đi.

Ngón tay của hắn tháo nút cài dây áo ngực của cô ra, từng chiếc từng chiếc rơi xuống nền nhà lạnh lẽo, cho đến khi cơ thể hoàn mỹ lộ hoàn toàn trước mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật

"Tuyết nhi"

Trong bóng tối, hắn gọi tên của cô, thanh âm khàn khàn mang theo sự đè nén đã lâu, giống như đến từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng hắn, tựa như ma quỷ bên tai cô ní non.

Hắn ôm cô vào trong ngực, một đôi mắt đen tĩnh mịch chăm chú nhìn vào cô, nhìn đôi môi đỏ mọng mà hắn đã thèm muốn từ lâu, trong mắt hắn dấy lên một tầng sương mù.

Ngón tay của hắn dừng lại trên môi của cô, xẹt qua gò má bóng loáng, lên mi tâm của cô, cảm nhận sự tồn tại chân thật nhất của cô. Mà Lạc Tích Tuyết đang ngủ say cũng không nhúc nhích, như một con búp bê khéo léo, ngoan ngoãn để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Nếu như thời gian có thể ngừng lại ở thời khắc này thì tốt biết mấy, hắn hy vọng mỗi ngày đều có thể ôm cô ngủ như thế này, mùi thơm của cô chỉ có thuộc duy nhất về một mình hắn, cảm thụ vẻ đẹp của cô cũng chỉ có mình hắn.

Chỉ là hắn cũng biết một nguyện vọng đơn giản như thế nhưng đối với hắn lại xa xỉ đến cỡ nào.

Cô là chị của hắn, là chị em cùng cha khác mẹ với hắn, đứng trên luân lý đạo đức thì việc hắn yêu say đắm cô là việc mà người đời không thể nào chấp nhận, thậm chí sẽ gặp phải những lời nhục mạ của người đời.

Nếu như hắn muốn cưới cô, thích cô, nhất định sẽ dọa đến cô, mà cha hắn nhất định cũng sẽ không bao giờ đồng ý, cho nên hắn chỉ có thể che giấu tình cảm của mình, yên lặng làm một người em, một người bạn bên người cô.

Nhưng là, khi hắn biết được có người đàn ông khác chạm vào cô thì hắn thật không có biện pháp nào nữa, hắn thật sự rất đố kỵ, không cách nào làm người đi con giận, hắn thích cô lâu như vậy hôn cũng không dám hôn cô nhưng người đàn ông kia tại sao lại có thể chạm vào nua thân mà hắn một lòng bảo vệ như thế?

Lòng của Lạc Thiên Uy hung hăng co rút lại một chút, trong con người tràn đầy sự đau đớn.

"Tuyết nhi, em là của anh, là người phụ nữ của Lạc Thiên Uy này" Tay Lạc Thiên Uy mạnh mẽ ôm cô kéo vào ngực, ghé vào bên tai cô nói nhỏ: "Bây giờ và vĩnh viễn về sau, vô luận sống chết như thế nào thì em cũng phải ở bên cạnh anh, cùng anh vĩnh viễn ở chung một chỗ"

Hắn ôm cô thật chặt, ôm vô cùng chặt, cho đến khi thân thể của hai người dán sát không có chút khe hở nào, cho đến khi tay của hắn không thể chặt hơn nữa.

Chuyện đêm qua làm cho hắn sợ hãi. Hắn sợ người con gái trong ngực hắn bây giờ sẽ như mây sẽ chỉ là mây khói, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng rời xa hắn, dù hắn có cố gắng thế nào cũng không được nữa.

Hắn không muốn là em trai của cô, hắn muốn là một người đàn ông của cô, cả đời là người đàn ông của cô, có như vậy thì cô mới có thể mãi mãi ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn đều không rời bỏ hắn.

Hắn ôm cô thật chặt, cảm thụ sự tồn tại chân thật của cô, cảm thụ hương thơm trên người cô, nghe hơi thở trầm ổn của cô, hắn có thể đè nén giục vọng của mình xuống để chỉ được ôm cô như thế này.

"Ừm..." Lạc Tích Tuyết khó khăn thở, trong mộng cô cảm thấy có một áp lực cường đại đang gắt gao trói buộc cô.

Lạc Thiên Uy nhanh chóng buông cô ra, đưa tay chà nhẹ sau lưng cô cho cô dễ thuận khí, cánh môi đỏ mộng tròn bóng dưới ánh đèn thủy tinh càng thêm mê người, trong lòng hắn một trận run sợ.

Không kiềm chế được chính mình, hắn cúi đầu, đem môi hắn đặt lên môi cô.

Cảm giác giống như chạm phải điện, tê dại trong nháy mắt truyền khắp cơ thể của hắn, môi cô thơm mềm, làm cho hắn nghiện, tựa như hắn đang hút phiện, hôn thế nào cũng không đủ cuối cùng cũng chỉ có thể trầm luân.

Rốt cuộc hắn không thể thỏa mãn chỉ với nụ hôn này, chiếc lưỡi tinh xảo của hắn cạy mở hàm răng của cô ra, hướng vào sâu trong miệng cô dò xét.

Trong nháy mắt lưỡi của cả hai tiếp xúc lẫn nhau, hắn giống như bị giật điện, cả người run lên, cô ngọt quá, miệng hắn phát ra tiếng rên rỉ mê say.

Phía dưới dục vọng của đàn ông bắt đầu có phản ứng, cô giãy dụa thân thể, đưa hai tay vòng qua cổ của hắn, hai người dính sát vào nhau thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngủ cùng giường chung gối suốt cả đêm

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi lên bóng dáng của hai thân thể đang ôm nhau trên giường.

Lạc Tích Tuyết lật người, vô ý thức duỗi lưng một cái, lại sờ bên cạnh một cái cô cảm thấy có gì đó rất ấm áp, là quần gia Ngô mới đổi cho cô một cái gối ôm mới sao.

Đôi mắt mộng lung còn hơn buồn ngủ của cô mở ra, lúc này mới phát hiện thứ cô đang sờ là lồng ngực của một người đàn ông, mà theo lồng ngực của hắn tầm mắt của cô di chuyển lên trên.

"A a a....."

Cô phát ra một tiếng la thất thanh, mắt mở to hết cỡ, thiếu chút nữa làm cô té xuống giường rồi.

Lạc Thiên Uy, sao hắn lại ngủ trong phòng của cô? Mà càng làm cho cô không thể tin được là bọn họ còn ôm nhau ngủ trên cùng một giường, hai người bọn họ cứ như vậy ôm nhau suốt đêm sao.

Mất Lạc Tích Tuyết trầm thật to, thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ, việc này làm cho cô nghĩ đến hôm cô ở khách sạn cùng Lãnh Khinh xảy ra chuyện ấy.

Nhưng ít ra Lãnh Khinh là người xa lạ, cùng lắm là cô thất thân mà thôi, nhưng Lạc Thiên Uy thì không như thế. Hắn là em trai của cô, hai người bọn họ nằm ngủ chung còn ra thể thống gì nữa.

Lạc Tích Tuyết cơ hồ không dám nghĩ đến hậu quả, sắc mặt trắng bệch một hồi, hít thở sâu, đẩy mạnh Lạc Thiên Uy bên cạnh.

"Lạc Thiên Uy, em tỉnh dậy cho chị, làm sao em lại ở trong này?"

"Chớ quấy rầy, quần gia Ngô hôm nay tôi được nghỉ phép" Lạc Thiên Uy trẻ con nói, lật người kéo lấy chân cô làm cái gối đầu, tiếp tục thoải mái ngủ.

"Lạc Thiên Uy" Lạc Tích Tuyết tức giận vô cùng, hung hăng lấy cái gối đập vào hắn. "Lạc Thiên Uy, em đứng dậy cho tôi, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại ở trong phòng của chị?"

Cô tức giận chất vấn, lồng ngực phập phồng, thật là buồn cười, tỉnh dậy liền thấy em trai bò lên giường của cô, hắn hôm qua làm gì nhất định phải cho cô một lời giải thích thỏa đáng, không thì hắn không xong đâu.

"Đầu" Lạc Thiên Uy cuối cùng cũng tỉnh dậy, tròng mắt ủa hắn trong suốt, không giống như người vừa mới tỉnh dậy, biết mà còn hỏi: "Chị, sao chị lại ở trong phòng của em?"

"Phòng của em?" Lạc Tích Tuyết hơi nhú nhú mày, tức giận trừng mắt liếc hần một cái: "Cầu xin em rõ ràng một chút, đây là phòng của chị"

"Phòng của chị? Tại sao em lại ở trong phòng của chị? Còn nằm ở trên giường của chị nữa?" Lạc Thiên Uy chớp chớp đôi mắt đẹp, nở một nụ cười mờ ám, quái dị.

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt nhìn hần: "Chị làm sao biết được? Chị cũng đang muốn hỏi em đây?"

Em trai cô nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là hôm qua cô mộng du đem em trai về phòng của cô sao?

"Em không biết" Lạc Thiên Uy sờ sờ cái ót, đột nhiên đem Lạc Tích Tuyết vây vào trong ngực, lật người một cái đem cô đặt dưới thân, cô dưới hần trên, nói: "Có phải chị thích em hay không, tối hôm qua lên vào phòng em ôm em tới đây?"

"Chị..." Lạc Tích Tuyết khóc không ra nước mắt, lời biện bạch cũng có vẻ vô lực: "Làm sao có thể như vậy được?"

"Hai đứa đang làm gì đó?" Đột nhiên, ở cửa truyền đến âm thanh lạnh lẽo, tựa hồ còn ẩn chứa cổ tức giận không lồ, cắt đứt đối thoại của hai chị em.

Lạc Tích Tuyết ngược mắt nhìn sang, nhất thời chấn động, trên sống lưng mồ hôi lạnh chảy xuống.

Cha!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một cái tát

Thần sắc lạc Chấn Long âm trầm lạnh lùng, trong tròng mắt đen ngung kết một cổ tức giận, hần sai bước đi lên trước, không chút do dự cho Lạc Tích Tuyết một bạt tai.

"Tích Tuyết, con bây giờ là bộ dáng gì đây? Mẹ kể con tới Russia tìm ta, nói với ta con cùng Thiên Uy có quan hệ ta còn không tin, không nghĩ tới khi ta vừa mới trở lại lại để ta thấy tình huống như thế này." Lạc Chấn Long hung hăng trách cứ cô, đôi mắt hùng hực lửa giận nhìn về phía Tích Tuyết.

"Cha, chuyện không phải như cha nghĩ đâu, hãy để con giải thích đã" Lạc Tích Tuyết lấy tay che bên má phải đang nóng rực của mình, nước mắt cũng theo đó mà tràn ra.

Thân thể cô run run, uất ức đáng thương, bà vai cô run nhẹ, sắc mặt trắng bệch.

Cha thế nhưng không tìm hiểu rõ nguyên do đã cho cô một bạt tai? Cha biết rõ cô không phải là đứa con gái như thế mà.

"Cha, thật ra thì..." Lạc Thiên Uy đau lòng ngang nhiên chen vào đỡ bà vai của Tích Tuyết, ngẩng đầu lên tức giận trừng Lạc Chấn Long.

"Con câm miệng" Lạc Chấn Long quát con trai mình, hần nhú mày, ánh mắt lãnh khốc trừng Lạc Tích Tuyết: "Tích Tuyết, em trai con mới mười sáu tuổi, nó còn chưa đến tuổi vị thành niên, còn con đã hai mươi tuổi rồi, loại quan hệ nam nữ trái luân thường đạo lý này đến con nít còn hiểu, không cần ta phải dạy cho con chứ?"

"Cha..." Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, trong mắt nước mắt càng trào ra hơn. Tại sao cha lại nói như vậy, đây chẳng phải là cha đang che chở cho Lạc Thiên Uy và chỉ trích cô sao?

Tại sao? Cũng bởi vì hần là con trai, có thể kế thừa gia nghiệp, cho nên cha trọng nam khinh nữ bảo vệ cho hần sao?

"Con hiểu được chăm sóc cho em trai là chuyện tốt, nhưng mọi việc dù sao cũng phải có giới hạn, nếu như con vượt qua giới hạn này, nếu có lần sau nữa thì không phải chỉ là một cái tát đơn giản như thế này. Ta nói như vậy, con hiểu không?" Thanh âm Lạc Chấn Long tràn ngập sự cảnh cáo, trong mắt chưa bao giờ tràn đầy hân khí như thế, giống như Lạc Tích Tuyết không phải là con gái của hần mà chỉ như một lợi phẩm chờ trao đổi mà thôi.

Lạc Tích Tuyết rùng mình liên tiếp, trong mắt chứa đựng nước mắt, chỉ có thể uất ức gật đầu một cái: "Dạ, con biết rồi"

Lạc Chấn Long nắm hai nắm tay phát ra tiếng răng rắc, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Thiên Uy đang đứng ở một bên, che giấu trong mắt sự tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: "Thiên Uy, một chút nữa xuống ăn sáng với cha, đem báo cáo của công ty trong mấy ngày qua báo cáo lại cho cha".

"Dạ" Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, mặc dù giọng nói rất cung kính nhưng đôi con ngươi lại tràn đầy địch ý nhìn cha của mình.

Hần hận chính bản thân hần, hần thế nhưng lại làm tổn thương Tích Tuyết của hần, lại còn để cho cha trước mặt hần tát cô một bạt tai.

Hần nhìn thấy cô rơi nước mắt làm lòng hần đau nhói, nếu không phải bởi chính hần đem qua mê luyện ôm cô không rời đi thì sáng nay sẽ không bị cha bắt gặp, càng sẽ không làm cho cô bị đánh, nghĩ tới đây, trong con ngươi của Lạc Thiên Uy hiện lên tia ảo não.

Lạc Chấn Long không nói gì nữa rồi đi, chỉ là mang theo sự tức giận khó nói nên lời. Lạc Tích Tuyết khép hờ đôi mắt, lòng mi có chút run run, vẻ mặt

đau khổ. Cha thật đã nghĩ oan cho cô, cô chưa bao giờ làm gì làm cha thất vọng và bại hoại danh tiếng của Lạc gia.

Lạc Thiên Uy thận trọng đến gần cô, cầm chân phủ lên bà vai yếu ớt của cô, dịu dàng nói: "Chị đi ngủ chút đi, lát tôi sẽ tìm cha giải thích"

"Không cần, dù sao cha cũng nghĩ là chị sai, em không cần phải chịu phạt đâu" Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, khẽ thở dài một tiếng, nghi ngờ hỏi: "Chị chỉ muốn biết, tối ngày hôm qua giữa chúng ta có xảy ra chuyện gì hay không thôi".

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ngủ lầm giường

"Tôi hôm qua tôi uống hơi nhiều nên đi nhầm phòng" Ánh mắt Lạc Thiên Uy thâm trầm nhìn Lạc Tích Tuyết, thanh âm thật thấp.

Hắn vốn tính toán ý lại vào cô, thật không ngờ cha lại đột nhiên xuất hiện, còn cho cô một bạt tai, hắn có thể cảm nhận được giờ phút này Lạc Tích Tuyết đau lòng như thế nào, nếu lấy chuyện tối hôm qua kích thích cô thì chắc có lẽ cô sẽ kích động mất.

Hắn không đành lòng thương tổn cô nữa.

"Uống nhiều sao?" Lạc Tích Tuyết giống như bắt được một cái phao cứu mạng, cô vội vã nóng nảy hỏi: "Không phải em chủ động đến phòng chị, chúng ta không có chuyện gì xảy ra hết đúng không?"

Nhìn đôi mắt cô bỗng sáng lên, Lạc Thiên Uy chỉ có thể dè xuống ý tà niệm, gạt đầu một cái: "Đúng vậy, em chỉ ôm chị ngủ suốt cả buổi tối thôi, hai chúng ta không xảy ra chuyện gì cả."

Mà trên thực tế tối hôm qua động tác của hắn cùng lắm chỉ là hôn cô mà thôi, hắn lo lắng Lạc Tích Tuyết tỉnh lại nên hắn cũng không dám có hành động gì quá đáng.

"Vậy là được rồi." Lạc Tích Tuyết thở phào một hơi, may mắn vỗ ngực. Cũng may, cô với em trai là trong sạch.

Xem ra sau này lúc ngủ, cô nhất định phải đóng cửa thật kỹ, nếu như tình huống tương tự như vậy xảy ra đừng nói cha không tha thứ cho cô mà ngay cả chính cô cũng sẽ không tha thứ mình.

"Chị có khỏe không?" Lạc Thiên Uy lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, trong con ngươi có sự tự trách thật sâu, đều là hắn hại cô.

"Chị không sao" Lạc Tích Tuyết miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng, trong lòng đối với Lạc Thiên Uy nảy sinh cảm giác chán ghét, cô phiền não nói: "Không phải cha vừa nói lát em qua gặp cha sao? Em đi đi".

"Ừ vậy em đi trước" Lạc Thiên Uy cảm thấy có chút thất bại gạt đầu một cái, hắn biết lúc này người mà cô không muốn nhìn thấy nhất là hắn, về mặt hắn phức tạp nhìn Lạc Tích Tuyết một cái, xoay người rồi đi.

Nghe được tiếng cửa đóng lại, nước mắt ần ần của Lạc Tích Tuyết không kìm chế được nữa chảy dài trên má. Cha đánh cô, cha vì em trai mà đánh cô? Cha biết rõ tính tình của cô, tuyệt không thể làm ra cái loại sự tình quá quái đó, nhưng cha lại tình nguyện tin em trai mà không tin cô.

Tâm rét lạnh.

Lúc mẹ còn sống, cha dành hết mọi sự quan tâm cho cô nhưng khi mẹ đi rồi cũng đem theo tình thương của cha dành cho cô đi mất. Cô đem chân đạp trên đầu, cả người co rút lại khóc lớn, để giải tỏa ức chế trong lòng.

Trong thư phòng một mảnh an tĩnh. Lạc Thiên Uy đang báo cáo tình hình công ty cho Lạc Chấn Long.

"Không tệ, Thiên Uy xem ra tài quản lý công ty của con rất tốt". Lạc Chấn Long hài lòng đóng tài liệu lại, vỗ vai của Thiên Uy: "Về sau con ở trong công ty hãy học hỏi nhiều thêm nữa, gia nghiệp của Lạc gia sau này đều là của con, con đừng làm cha thất vọng."

Lạc Thiên Uy gạt đầu một cái, cũng không bởi vì cha khen ngợi mà thấy vui vẻ, mà hắn vội vã muốn giải thích giúp Tích Tuyết: "Cha, chuyện tối ngày hôm qua thật ra là chị không có sai, là do con uống quá nhiều rượu nên đi nhầm sang phòng của chị".

"Thiên Uy, con là con trai duy nhất của cha, tất cả của cha sẽ đều là của con coi như người có lỗi là con thì cha cũng không thể trách con được" Trông mặt Lạc Chấn Long thâm thúy nói: "Nhưng do chị của con bất đồng, nó cũng chỉ là con gái sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, cha không thể dung túng cho nó để nó không dựa vào đó mà tranh giành tài sản với con."

Mỗi lần thấy gương mặt của Lạc Tích Tuyết, hắn lại nghĩ đến vợ trước của hắn, năm đó nếu không phải do cô ta cản trở thì mẹ của Thiên Uy thế nào chết được? Trước kia gia sản Lạc gia có một nửa là của vợ trước hắn nên hắn mới im hơi lặng tiếng sống với cô ta, nhưng bây giờ vợ trước của hắn chết rồi, hắn đương nhiên không thể nào phân chia nửa tài sản đó cho con gái của cô ta, Lạc Tích Tuyết hắn sớm muộn gì cũng sẽ gả cô đi.

Chương 45: Một lòng chỉ nhớ thương cô

Trên bàn ăn một mảnh tịch tịch. Người trong nhà quây quần ăn sáng nhưng ai cũng trầm mặc không nói gì. Biệt thự to lớn, trang hoành xa xi, đồ gia dụng đều là nhập từ nước ngoài về, lúc này lại có vẻ lạnh lẽo khác thường, không có chút cảm giác của gia đình.

“Cha, con không ăn bữa sáng con đi học trước”. Lạc Tích Tuyết thấy không khí như vậy, bây giờ có ngồi xuống cùng gia đình ngồi ăn thì cũng cảm thấy ngọt ngào không vui vẻ gì không bằng cô xin đi ra ngoài cho thoải mái hơn.

Lạc Chấn Long không nói gì chỉ nghiêm mặt lại, tiếp tục bữa ăn của mình hoàn toàn không bị câu nói của cô mà ảnh hưởng đến tâm tình. Mà Lam Thu Đình lại càng thêm lấy cảm tình của hắn liên tục gấp thức ăn bỏ vào chén hắn, nghĩ Tích Tuyết không nên ở đây là đúng, trong nhà chỉ cần có mình con gái bà Vi Tĩnh Nam là đủ rồi.

“Cha, con cũng ăn no rồi”. Lạc Thiên Uy bỏ thìa xuống, cầm áo khoác trên ghế lên chuẩn bị đuổi theo Lạc Tích Tuyết đi ra ngoài.

“Đứng lại”. Lạc Chấn Long quát lên, kêu Thiên Uy tới, ý vị sâu xa nói với hắn: “Thiên Uy, bây giờ con đang tuổi phát triển, ăn ít như vậy làm sao mà no được, lại đây ăn thêm một chút nữa đi.”

“Cha, con thật sự no rồi, còn chị ấy...” Lạc Thiên Uy một lòng chỉ nhớ tới Lạc Tích Tuyết, cô vẫn chưa có ăn gì mà đã ra khỏi cửa nhất định sẽ không tốt cho sức khỏe.

Lạc Chấn Long trầm mặc cắt đứt lời của hắn: “Thiên Uy, chị của con đã hai mươi tuổi rồi, nó hiểu được phải chăm sóc mình như thế nào, con không cần lo lắng cho nó như thế”.

“Thiên Uy, Tích Tuyết không phải không có bạn trai, không chừng nó có hẹn với Tiểu Vũ Trạch đi ăn sáng rồi, con cứ mặc kệ nó đi, lại đây ném thử chút đồ ăn do mẹ nấu đi”. Lam Thu Đình biết lão gia yêu thương đứa con trai này nên vội vàng thay lão gia khuyên giải hắn, vừa không quên nhắc cho hắn một chén cháo.

Vốn là Lạc Thiên Uy lo lắng cho Lạc Tích Tuyết, không nhất thiết phải đuổi theo cô để cô có thời gian suy nghĩ nhưng khi lời mẹ kể nói thì không để ý sắc mặt âm trầm của Lạc Chấn Long mà chạy ngay ra ngoài.

Cô đi tìm Tiểu Vũ Trạch sao? Không được, hắn sẽ không cho hai người đó có cơ hội gặp nhau đâu

“Thiên Uy, cháo con còn chưa có ăn đây?” Lam Thu Đình còn đang múc bát cháo còn chưa kịp đem cho Lạc Thiên Uy thì đã thấy hắn chạy như bay ra ngoài, bà làm bộ gào thét vừa lại gần chỗ Lạc Chấn Long oán trách: “Lão gia, người xem Thiên Uy đứa nhỏ này hắn đối với Tích Tuyết có phải là quá tốt rồi hay không?”

Lạc Chấn Long không có nghe lời Lam Thu Đình nói, chỉ là sắc mặt càng thêm âm trầm, trong mắt thoáng xẹt qua cái gì đó, thâm sâu khó dò.

Lạc Tích Tuyết từ biệt thự đi ra, cô đi lang thang trên đường cái rộng lớn, người đến người đi tấp nập rộn ràng. Người đi học người đi làm ai cũng vội vã. Cô thở sâu một cái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm giác mặt trời ngày hôm nay đặc biệt chói mắt.

Vốn là giờ phút này cô nên đi học nhưng nghĩ tới cái đêm mình cùng cái tên Lãnh Khinh kia, lại không dùng bất cứ biện pháp ngừa thai nào, vì ngần ngại hậu quả nên cô rẽ vào một hiệu thuốc nhỏ trong hẻm.

Vì tránh để người khác nhận ra mình nên cô cố ý đeo khẩu trang, mất kính nhanh chóng mua một hộp thuốc ra trả tiền rồi chạy nhanh ra ngoài.

“Két.....” Bởi vì khẩn trương nên cô đi nhanh về phía trước cũng không chú ý ở phía trước có một chiếc xe hơi đang chạy tới xem chút nữa là đụng trúng cô. Xe dừng lại đúng bên người cô, bên trong là một gương mặt tuấn tú quen thuộc.

Chương 46: Không nghĩ sẽ nhìn thấy anh

“Tích Tuyết, sao em lại ở đây?” Tiểu Vũ Trạch bước xuống xe khó có thể tin được nhìn người con gái trước mắt, không phải Tích Tuyết nên đến trường vào giờ này sao? Sao cô ấy lại ở trong con hẻm nhỏ này?

“Anh Vũ Trạch?” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc sững sờ, sắc mặt lập tức một mảng trắng một mảng xanh. Thật không sai sợ điều gì sẽ gặp đúng điều đó, cô len lén tới con đường nhỏ hẹp này để mua thuốc tránh thai, chính là lo sợ bạn trai của cô sẽ biết được mắc công cô lại giải thích. Nhưng hiện tại thì tốt rồi cô bị anh Vũ Trạch bắt gặp tại chỗ luôn.

“Tích Tuyết, sao em lại ở chỗ này? Sao sắc mặt em khó coi vậy? Em có sao không?” Tiểu Vũ Trạch cảm nhận được ánh mắt của cô có gì đó không đúng, nên cô cũng lo lắng hỏi.

“Em, em không có việc gì... không có gì. Chắc là do thời tiết nóng quá nên cơ thể cảm thấy có chút mệt mỏi thôi” Nhịp tim của cô đập loạn lên, cô đem thuốc tránh thai giấu kỹ trong túi, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Bị cảm nắng sao?” Tiểu Vũ Trạch vừa nghe cô bị cảm nắng, vội vàng quan tâm sờ cái trán của cô, thấy trán cô rất nóng, lập tức đem cô kéo lên xe: “Tích Tuyết, anh dẫn em đi bệnh viện xem một chút”.

“Bệnh viện?” Lạc Tích Tuyết giật mình, vội vàng tránh tay của Tiểu Vũ Trạch ra, sắc mặt càng thêm khó coi. Nếu là đi bệnh viện bị bác sĩ kiểm tra có thai thật thì cô không có cách nào giải thích với Vũ Trạch.

“Em không muốn đi bệnh viện” Thái độ Lạc Tích Tuyết cứng ngạnh, giọng nói cương quyết, đôi tay cô níu chặt cửa xe, không muốn đi vào.

“Nhưng sắc mặt của em khó coi như vậy, không đi bệnh viện thì biết làm như thế nào?” Tiểu Vũ Trạch hơi nhíu chân mày, kéo tay của cô qua, dịu dàng dụ dỗ nói: “Tích Tuyết ngoan, cùng anh đi bệnh viện được không?”

“Không!” Lạc Tích Tuyết vội vàng lắc đầu, sắc mặt cô kém như vậy là tại vì cô bất ngờ gặp anh Vũ Trạch tại đây, chờ anh đi rồi thì sắc mặt cô sẽ đỡ hơn.

“Anh Vũ Trạch, anh không đi làm sao? Anh đi làm đi em tự mình về nhà nghỉ ngơi xui là khỏe rồi”. Lạc Tích Tuyết khéo léo nói với hắn, giọng nói êm ái thúc giục hắn đi mau.

Tiểu Vũ Trạch đòi nào chịu đi khi thấy cô trong tình trạng thế này, hắn nắm cằm của Lạc Tích Tuyết lên nói: “Tích Tuyết, em ngã bệnh rồi, làm sao anh bỏ em lại đây được? Em vẫn là ngoan ngoãn cùng anh đi bệnh viện thôi”.

Lạc Tích Tuyết im lặng thờ dài, xem ra anh ấy sẽ không dễ dàng rời đi như vậy nhưng cô cũng không thể cùng anh đi bệnh viện. Bất đắc dĩ nên cô cũng chỉ nói: “Anh Vũ Trạch, em không chịu được mùi thuốc trong bệnh viện đâu hay anh đưa em về nhà của anh để em nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Cô muốn anh Vũ Trạch trực tiếp đưa cô về nhà của cô nhưng nhớ lại những gương mặt xa lạ trong ngôi nhà kia cô thả ở trong biệt thự của bạn trai nghỉ ngơi một chút.

“Ừ, như vậy cũng được” Tiểu Vũ Trạch vui mừng trong bụng, lập tức gật đầu đồng ý. Kéo có cơ hội khi nào Tích Tuyết mở miệng chủ động đến nhà hắn hướng chỉ ở biệt thự của hắn cũng có bác sĩ riêng, hắn có thể tự tay chăm sóc cho cô dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn rồi.

“Em lên xe đi, anh hôm nay không đi làm sẽ ở bên cạnh em cả ngày”. Tiểu Vũ Trạch dìu Lạc Tích Tuyết lên xe, cài dây an toàn cho cô, nhìn gương mặt diêm lệ của cô hắn đã mơ ước được cùng cô có thời gian bên nhau như thế này lâu rồi.

Lạc Tích Tuyết ngồi vào trong xe, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng được buông xuống, cô thở ra một hơi thật sâu, cầm điện thoại lên nhấn cho bạn tốt Trần Tiểu Mạt, nhờ cô ấy xin cho cô nghỉ ngày hôm nay.

Chiếc xe đen chạy thẳng đến biệt thự Tiểu gia. Một chiếc xe Lamborghini khác cũng đồng thời theo sát sau bọn họ.

Lạc Thiên Uy hưng hăng đập tay xuống tay lái, đáng chết, Lạc Tích Tuyết quả nhiên đi tìm Tiểu Vũ Trạch, cô cứ như vậy không chờ được muốn đi gặp tên đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sau khi tắm

Biệt thự ngay lưng chừng núi, ngôi màu đỏ lưu ly dưới ánh mặt trời tản mát ra ánh sáng dịu nhẹ. Tiểu Vũ Trạch dừng xe bên ngoài biệt thự, dắt tay Tích Tuyết bước vào trong.

“Thiếu gia, người đã về!!” Một người quản gia độ tuổi trung niên tiến lên tiếp đón.

“Ừ, gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của tôi tới đây” Tiểu Vũ Trạch để Lạc Tích Tuyết ngồi vào ghế sofa, lại sờ sờ cái trán của cô, ngay sau đó âm thanh ôn tồn phân phó.

“Vâng” Quân gia cung kính gật đầu, lập tức xoay người đi gọi điện thoại. Lạc Tích Tuyết đứng đây gọi hần lại: “Bác Chu, không cần phiền vậy đâu bác, con không sao”

“Thiếu gia, chuyện này...” Quân gia khó xử nhìn về phía Tiểu Vũ Trạch, thiếu gia đã ra lệnh thì hần không thể nào cãi lời nhưng hần cũng biết Lạc tiểu thư luôn có sức ảnh hưởng đến thiếu gia.

“Tích Tuyết, nghe lời anh đi” Thanh âm Tiểu Vũ Trạch dịu dàng, hần ôm eo cô thấp giọng dỗ dành như đang dỗ một đứa trẻ ương bướng.

“Không mà, anh Vũ Trạch, người ta không muốn bác sĩ chẩn đoán gì đâu” Lạc Tích Tuyết ôm cổ của hần, cong đôi môi đỏ mọng lên hướng hần làm nũng: “Anh Vũ Trạch, em không sao thật mà, em muốn đi tắm, tắm xong em đi ngủ một lát, dậy sẽ khỏe hơn thôi.”

Tiểu Vũ Trạch nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, khuôn mặt anh tuần hiện lên nhu tình khó tả, hần cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi của cô, cung chịu nói: “Được rồi, anh nghe em”.

Lạc Tích Tuyết cảm kích hôn trả lại trên gò má hần, liền đi theo quân gia lên lầu hai. Căn phòng trên lầu hai kia là phòng chuyên dụng của cô, là anh Vũ Trạch cố ý để dành riêng cho cô. Mỗi lần cô tới đây Tiểu Vũ Trạch sẽ bảo bọn người làm trong nhà dọn dẹp lại phòng cho cô ở.

Đó là chứng tỏ địa vị của cô tại Tiểu gia cũng là chứng minh vị trí của cô trong lòng Tiểu Vũ Trạch, cô là thiếu phu nhân tương lai của Tiểu gia đó là chuyện sớm muộn.

“Lạc tiểu thư, tôi đã chuẩn bị nước tắm xong cả rồi”. Một người làm nữ từ phòng tắm đi ra, cung kính nói với cô một tiếng, liền đi ra cửa.

Lạc Tích Tuyết ôm áo tắm đi vào phòng. Thoát quần áo ra ngoài, cô đem sữa tắm hương thơm dịu nhẹ thoa trên người, loại sữa tắm này là do anh Vũ Trạch cho trồng các loại hoa tươi rồi tự mình điều chế thành sữa tắm cho cô, hần nói mùi hương này tự nhiên thanh nhã nên rất hợp với cơ thể của cô.

Lạc Tích Tuyết cũng rất thích mùi hương này, bởi vì đây là do bạn trai tự chế ra nên nó rất có ý nghĩa đối với cô.

Cô tỉ mỉ dùng sữa tắm thoa khắp thân thể, đem cơ thể cô toàn thân rửa sạch một lần, cho đến khi trên người cô chỉ còn mùi hương dịu nhẹ này, là mùi hương mà cô thích mà anh Vũ Trạch cũng thích.

Sau khi tắm xong, Lạc Tích Tuyết chỉ khoác một chiếc khăn tắm, từ trong phòng tắm đi ra. Trong phòng một mảnh tắm tối, chỉ cách đó không xa bên sofa có một cái đèn sáng nhàn nhạt. Cô giật mình, rõ ràng lúc cô vào phòng tắm là đèn lớn đã được mở.

Lạc Tích Tuyết vươn tay muốn chạm vào công tắc đèn nhưng lúc này một bóng đen cao lớn đột ngột xuất hiện, tiến đến gần cô. Một đôi tay cường tráng có lực đưa tới quấn chặt vòng eo của cô, ôm thân thể thơm ngát của cô do vừa mới tắm xong vào trong ngực.

Lạc Tích Tuyết bị hành động bất ngờ của người đàn ông làm cho giật mình, cô có chút kinh hoảng muốn giãy dụa, nhưng người đàn ông có lẽ đoán được động tác kế tiếp của cô nên hần vững vàng chế trụ hai tay cùng hai chân của cô, dùng lực vừa đủ để không làm cô bị thương đồng thời cũng làm cho cô không thể nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Yêu cầu

“Anh Vũ Trạch” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc muốn đẩy hần ra theo bản năng giãy dụa.

Hai cánh tay Tiểu Vũ Trạch ôm chặt vòng eo thon gọn của cô, cúi đầu cái lưỡi liếm lấy vành tai của cô, hần khẽ cắn, ở bên tai cô nói nhỏ: “Tích Tuyết, nhớ anh không? Anh mỗi ngày đều nhớ đến em”.

Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lòng bàn tay nắm lại thật chặt, cô rất muốn bật thốt lên, cô cũng rất muốn hần nhưng lời đến khóe miệng thì không thể nào thoát ra được.

Hôm nay cô không còn là một cô gái thuần khiết như lúc mới quen hần nữa, mặc dù việc đó cô không muốn và người đàn ông đó cô không thích nhưng việc cũng đã lỡ rồi, trong lòng cô ít hay nhiều đều có chút tiếc nuối.

Nếu anh Vũ Trạch biết đêm đó cô cùng Lãnh Khinh có phát sinh quan hệ thì có thể còn giống như bây giờ thích cô nữa không? Lạc Tích Tuyết trong lòng lo âu, do dự, không biết đem chuyện đêm đó nói với hần như thế nào.

“Tuyết nhi” Tiểu Vũ Trạch đưa tay xoa gò má mịn màng của cô, nhẹ nhàng đẩy mái tóc dài của cô ra phía sau, ánh mắt nóng rực ngưng trọng nhìn cô: “Trước kia, anh cho rằng em là người con gái truyền thống nên ngay cả hôn anh cũng không dám hôn em, vì sợ sẽ dọa đến em nhưng hiện tại anh không còn lo lắng điều đó nữa vì anh nghĩ Tuyết nhi của anh thật sự rất yêu anh nên sẽ mở lòng ra với anh”.

Tiểu Vũ Trạch nhiệt tình hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, cuồng nhiệt chiếm lấy cô, đem lưỡi hần thăm dò vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi của cô, làm hô hấp của cả hai trở nên dồn dập.

Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt ánh mắt ngơ ra, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, cô đẩy hắn ra: “Không được, anh Vũ Trạch không được”

Về mặt cô cực kỳ thấp thòm, trong lòng giống như bị một cái gì đó sắt nhọn đâm vào, cực kỳ khó chịu, lời của anh Vũ Trạch có nghĩa gì? Hắn tại sao lại nói cô “mở lòng ra”? Chẳng lẽ hắn phát hiện gì rồi sao?

“Không cần sao?” Tiểu Vũ Trạch dừng hôn lại, có chút kích động nắm bả vai của cô nói: “Trong túi áo của em chứa đầy thuốc tránh thai, chẳng lẽ không phải là tính tới nay cho anh rồi sau đó sẽ dùng thuốc sao? Hay em có người đàn ông khác?”

“Không, anh Vũ Trạch! Em chỉ thích anh, em không có người đàn ông nào cả, em chỉ thích mình anh thôi” Mặt Lạc Tích Tuyết biến sắc, vừa vội vừa sợ nhìn hộp thuốc tránh thai trong tay của hắn, trong lúc nhất thời không biết giải thích như thế nào, chỉ là vội ôm hắn để chứng tỏ trái tim của cô.

“Tuyệt nhỉ?!” Lòng của Tiểu Vũ Trạch nhảy lên, hắn không ngờ trong tình huống cấp bách cô lại tỏ lộ với hắn như thế, có thể thấy được địa vị của hắn trong lòng của cô, cái hộp thuốc tránh thai này nhất định là tới nay cô định cho hắn rồi sau đó sẽ uống nó để phòng ngừa.

Tiểu Vũ Trạch trong lòng lướt qua nhu tình cùng sự vui sướng hả hê, hắn nhìn cô không chớp mắt, đột nhiên cúi người xuống hai tay bế Tích Tuyết lên, thân mật ôm lấy cô: “Tuyệt nhỉ, em có biết anh chờ câu nói này của em bao lâu rồi không?”

Lạc Tích Tuyết ngơ ngẩn không nói gì, chỉ lẳng lặng nằm trong lòng Tiểu Vũ Trạch. Chẳng biết sao nằm trong lòng anh Vũ Trạch cô có cảm giác ấm áp lạ thường.

Tiểu Vũ Trạch ôm lấy cô bước từng bước dài về phía phòng ngủ của hắn, đây là địa phương thuộc về hắn, hắn không cho phép có bất cứ mùi vị của người phụ nữ nào quanh đây nhưng tới nay là lần đầu tiên hắn phá lệ, bởi vì người con gái này là Tuyết nhi của hắn, người mà hắn đã thương yêu gần đây năm.

Con người thâm thúy của hắn tràn đầy ánh sáng nhu hòa, cử chỉ nhẹ nhàng đem Lạc Tích Tuyết đặt trên chiếc giường lớn trắng nõn, sau đó hắn cũng tự mình nằm lên.

Hắn đè lên thân thể của cô, si mê hôn môi cô, một tay tháo chiếc khăn tắm đang che đậy thân thể của cô ra, bàn tay thô to chiếm lấy thân thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tâm tình mâu thuẫn

“Ừm...”

Lạc Tích Tuyết nhắm hờ con mắt, đôi môi đỏ mọng phát ra những tiếng rên rỉ mê người, kích thích Tiểu Vũ Trạch hơn nữa.

Hắn càn quét mọi góc ngách ngọt ngào trong miệng cô, điên cuồng thoát quần áo trên người hắn ra, hắn không chờ được nữa rồi, hắn muốn cô, muốn cảm thụ những gì tốt đẹp nhất thuộc về cô.

Dưới ánh đèn mờ mờ, cô tĩnh lặng như một nữ thần, trên chiếc ga giường trắng càng thêm có vẻ mỏng lung mà duyên dáng. Trông mắt Tiểu Vũ Trạch đen láy hứng hực lửa nóng, hắn không hề chớp mắt nhìn người con gái ở dưới thân, đáy mắt có tham muốn giữ lấy hiện lên rõ ràng.

“Anh Vũ Trạch... anh muốn làm gì...” Lạc Tích Tuyết bị đôi mắt hắn hù dọa, cơ thể cô co rút về phía sau, một mực thối lui về phía cuối giường.

Nụ cười của Tiểu Vũ Trạch ưu nhã như thường ngày, chỉ là động tác của hắn không chút nào dịu dàng kéo lấy chân của cô, đem lấy cô lần nữa nằm ở dưới người hắn.

“Tích Tuyết, anh đã đợi em năm năm rồi, tới nay em hãy cho anh đi” Hô hấp hắn cực nóng phun trên gò má tinh xảo của cô, trong mắt rõ ràng như muốn nuốt chửng cô.

“Không, không cần! Anh Vũ Trạch, không cần...” trong lòng Lạc Tích Tuyết chấn động, vội vàng hoảng sợ lắc đầu, kháng cự muốn đẩy hắn ra.

Cô không phải là không muốn cho hắn mà là hiện tại cô không thể cho hắn được, cô không muốn ngay cả bản thân cô có còn thanh bạch hay không cũng không biết mà đã cho hắn, cứ như vậy trao thân cho hắn, cô không muốn làm cho anh Vũ Trạch đau lòng, nếu như cô không phải là xử nữ nữa thì cô không tưởng tượng được anh Vũ Trạch sẽ đau lòng và thất vọng như thế nào.

Bọn họ yêu nhau đã năm năm, anh Vũ Trạch cũng chưa từng chạm vào cô, mà cô thì một lần sơ sót đã xảy ra một đêm với Lãnh Khinh, nếu như cô thật đã không còn trong trắng làm sao cô dám đối diện với anh Vũ Trạch đây.

“Không cần sao? Tích Tuyết em quên rằng em đã quên trong túi áo em có thuốc tránh thai để chuẩn bị cho đêm nay sao, chẳng lẽ anh đã nghĩ sai?” Tiểu Vũ Trạch nâng cằm của cô lên, trông mắt tuần dật trở nên u ám.

Không chờ Tích Tuyết có phản ứng gì, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn đã cúi xuống, đặt môi mọng của hắn lên cánh môi của cô lần nữa, cuồng nhiệt xâm

nhập trong miệng cô, chiếm đoạt ngọt ngào thuộc về cô, từng chút từng chút hưởng thụ...

“Ừm....” Lạc Tích Tuyết cố gắng chống cự, nhưng thân thể Tiểu Vũ Trạch cường tráng nằm rạp trên người cô, bất luận cô có giãy dụa như thế nào thì cũng không làm hấn nhúc nhích nửa phần.

Môi lưỡi tiếp xúc thân mật như có dòng điện khác thường chạy qua, khiến Lạc Tích Tuyết vừa vội lại vừa sợ. Cô sợ nếu anh Vũ Trạch phát hiện ra chân tướng, phát hiện ra cô không còn thuần khiết như trong tưởng tượng của hấn nữa thì sẽ như thế nào?

Dưới tình thế cấp bách, cô chỉ có thể cắn môi hấn, cố gắng gọi lý trí của hấn quay về. ai ngờ, Tiểu Vũ Trạch chỉ bị đau trong chớp mắt, ngay sau đó đôi môi ấm áp của hấn đã chạy dọc theo đường cong hoàn hảo trước ngực cô rồi một đường đi xuống, để lại những dấu hôn nóng rực cùng tê dại...

Quản gia Chu đang sắp xếp cho những người hầu dọn dẹp mọi ngõ ngách trong khu biệt thự, thiếu gia khó có được rảnh rỗi mà mang Lạc tiểu thư đến đây nghỉ phép, bọn họ là người làm trong gia đình phải có bổn phận dọn dẹp biệt thự sao cho sạch sẽ để lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Lạc tiểu thư.

“Đing đoang.....” Ngoài cổng truyền đến tiếng bấm chuông dồn dập, quản gia đi ra ngoài mở cổng.

“Cậu là?” Cổng chính vừa mở ra, đứng phía ngoài là một người thiếu niên mặc chiếc áo gió màu đen, người thiếu niên này trông rất quen mắt, giống như quản gia đã thấy ở đâu đó.

“Tôi là Lạc Thiên Uy, chị của tôi Lạc Tích Tuyết có phải ở đây không?” Lạc Thiên Uy nói thân phận của mình ra, hai con mắt sắc bén cứ như vậy nhìn thẳng vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bị hấn bắt gặp

“À, thì ra là Lạc thiếu gia”

Quản gia Chu nghe được lời giới thiệu của Lạc Thiên Uy nhất thời hai mắt tỏa sáng. Hấn chính là em trai của Lạc tiểu thư mới mười sáu tuổi đã được giao trách nhiệm là tổng giám đốc của tập đoàn Lạc thị, trên ti vi cũng có nói nhiều về hấn, khó trách cảm thấy quen mắt.

“Chị tôi đâu?” Trên mặt Lạc Thiên Uy là sự lạnh nhạt thường ngày, hấn chỉ một lòng muốn mau chóng nhìn thấy Tích Tuyết của hấn.

“A, Lạc tiểu thư vừa mới cùng thiếu gia lên lầu rồi, để tôi đi gọi cô ấy xuống”. Quản gia lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nhiệt tình mời Thiên Uy vào phòng khách của biệt thự.

Nghe được tin Lạc Tích Tuyết hiện đang ở cùng Tiểu Vũ Trạch, đôi mắt hẹp dài của Lạc Thiên Uy hiện ra tia ẩn nhẫn.

Hai tay hấn nắm thành quả đấm thật chặt, trực tiếp trầm mặt đi lên lầu: “KHông cần, tự tôi lên tìm chị ấy”.

“Hả?” Quản gia ngẩn ra, sắc mặt có chút khó xử. lạc thiếu gia cứ như vậy mà xông lên, ngộ nhờ quấy rầy thiếu gia cùng Lạc tiểu thư thì sẽ không tốt.

“Thế nào?” lạc Thiên Uy ngừng bước chân, trong mắt lóe lên tia sắc bén, hấn xoay đầu lại chất vấn.

“Việc đó...” Trên khuôn mặt quản gia nở một nụ cười, suốt nửa ngày mới tìm được lý do viện cớ: “Lạc thiếu gia, ngài không biết đường, để tôi dẫn ngài đi”.

Nói xong, hấn nói với người giúp việc một vài điều, tự mình dẫn Lạc Thiên Uy lên lầu hai.

Bên trái dãy hành lang là phòng mà Tiểu Vũ Trạch đặc biệt vì Lạc Tích Tuyết mà giữ riêng cho cô, quản gia đương nhiên trước tiên phải đưa hấn đến đây.

“Lạc tiểu thư, cô có ở bên trong không ạ?” Quản gia Chu lễ phép gõ cửa gọi cô.

Nhưng chờ cả nửa ngày bên trong hoàn toàn không có người đáp lại. Hấn gõ thêm hai cái nữa: “Lạc tiểu thư, em trai của cô đến tìm cô, cô có ở trong đó không?”

Vẫn là không có người đáp lại.

“Ngươi chắc là chị tôi ở trong này chứ?” Lạc Thiên Uy không khỏi có chút nghi ngờ, gõ cửa nửa ngày cũng không có người đáp lại, rất rõ ràng là Lạc Tích Tuyết không ở trong đó.

Trong mắt quản gia cũng nhất thời xẹt qua sự nghi ngờ, không đúng, lúc này hấn rõ ràng dẫn cô vào trong phòng này mà, chẳng lẽ lúc sau thiếu gia lại.....?

“Lạc thiếu gia, có thể là thiếu gia nhà tôi đã dẫn Lạc tiểu thư ra ngoài rồi, nếu không cậu ở trong phòng khách chờ một chút, tôi gọi điện cho thiếu gia?”
Quần gia khom người cung kính hỏi.

Lạc Thiên Uy nhướng mày cũng không có suy nghĩ nhiều nói: “Như vậy cũng được”.

Nói xong hắn xoay người đi xuống lầu.

Chỉ là chân hắn vừa bước được vài bước lại nghe thấy thanh âm trầm thấp đầy quyền rũ mập mờ phát ra từ một căn phòng.

“Anh Vũ Trạch”

Hắn nghe âm thanh này cũng đủ biết đó là Tích Tuyết, cô ở nơi nào? Đang cùng Tiểu Vũ Trạch làm gì?

Đáng chết!

Trong lòng Lạc Thiên Uy bùng lên ngọn lửa lớn, môi mím chặt thành một đường, hắn sai bước đến căn phòng phát ra âm thanh.

“Lạc thiếu gia cậu muốn đi đâu?” Quần gia đuổi theo đi lên ngăn Lạc Thiên Uy lại, hắn không muốn Lạc thiếu gia phá chuyện tốt của thiếu gia nhà họ.

“Tránh ra!” Tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy càng thêm lạnh lùng, môi mím cứng rắn nói ra hai chữ.

Trên trán quần gia rì ra tầng mồ hôi lạnh, thanh âm lấy lòng nói: “Lạc thiếu gia, Lạc tiểu thư đã quen thiếu gia nhà tôi năm năm rồi thì việc xảy ra giữa bọn họ là chuyện rất bình thường, cậu đừng đi quấy rầy bọn họ”.

“Cút!!!!” Ánh mắt Lạc Thiên Uy run lên, hắn một cước đạp quần gia ra, không do dự hướng gian phòng đi tới.

“Ken két...”

Hắn đẩy cửa phòng ra, cảnh tượng bên trong lọt hoàn toàn vào mắt hắn, âm hàn trong mắt hắn càng trở nên nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đau lòng rời đi

Lạc Thiên Uy cứ như vậy xuất hiện ở cửa. Thân hình hắn cứng lại, đứng thẳng, ánh mắt lảng động lạnh lùng, trong lòng hiện lên một cỗ khí nóng, môi mím chặt thành một đường.

Nhìn hai người trong phòng, tròng mắt của hắn hiện lên sự chua chát, ngay sau đó bị sự đau lòng cùng tuyệt vọng thấu tâm can thay thế. Hắn nắm chặt thành quyền, chiếc cằm căng thẳng, thân thể run run. Hắn khẽ mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không thể mở miệng được.

Hắn có thể nói được cái gì đây? Lấy tư cách gì để nói? Hắn chẳng qua cũng chỉ là em trai của cô, trừ cái thân phận này ra thì căn bản cái gì hắn cũng không có.

Mặc dù lòng hắn đầy ngập lửa ghen, muốn xông lên trước kéo Tiểu Vũ Trạch ra khỏi người Lạc Tích Tuyết nhưng làm như vậy thì có thay đổi được gì đâu? Tiểu Vũ Trạch là bạn trai chân chính của cô, hai người bọn họ là đôi tình nhân thật sự thì hắn có tư cách gì mà xen vào? Hắn lấy lý do là em trai của cô để phản đối sao?

Tâm, hung hăng co quắp lại, thương thế khắp người làm hắn không thể nào thờ nổi.

Lạc Thiên Uy ngẩng đầu lên, cắn răng nhẫn nại, vẻ mặt vì khắc chế mà có chút vặn vẹo.

“Thiên Uy” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn bóng dáng quen thuộc đang đứng ở cửa, vẻ mặt cô hốt hoảng, vội vàng đẩy Tiểu Vũ Trạch ra.

Tại sao em trai cô lại ở đây? Làm sao để hắn thấy tình cảnh thân mật giữa cô và anh Vũ Trạch đây? Hắn chỉ mới có mười sáu tuổi thôi, hình ảnh bây giờ của cô sẽ ảnh hưởng đến em trai cô.

Lạc Tích Tuyết vội vàng lấy chiếc khăn tắm lên che người lại, nhưng vừa bước xuống giường thì Tiểu Vũ Trạch từ đằng sau đã ôm cô lại: “Bảo bối, em muốn đi đâu vậy?”

“Thiên Uy, hắn... Ừm.....” Lạc Tích Tuyết vừa định mở miệng thì Tiểu Vũ Trạch đã chặn môi của cô lại, hắn không coi ai ra gì hôn cô, cố ý trước mặt Lạc Thiên Uy biểu thị công khai cô là của Tiểu Vũ Trạch hắn.

Nhìn người trước mắt mình, thân thể bị hôn đến mù mịt, Lạc Thiên Uy cảm thấy lòng mình như chìm xuống đáy bể.

Hắn không thể nào tiếp nhận được chuyện người con gái mà mình yêu thích lại trước mặt mình nằm trong vòng tay của người đàn ông khác.

Lòng hần như bị dao cắt, có loại chua xót từ trong cổ họng xông lên, cuối cùng mắt hần cũng ươn ướt. Kiên quyết xoay người, ánh mắt lạnh lẽo mà trống rỗng.

Hần không thể nào ảo tưởng nữa, càng không thể lưu luyến cô không buông nữa.

Hần hận cô, hận cô cứ như vậy mà chối bỏ hần! Tại sao cô không thể đợi hần lớn lên, cô muốn hần cũng có thể cho cô, tại sao cô không chờ hần?

Cũng bởi vì bọn họ là chị em sao? Buồn cười cho tăng máu mũi kia, hần không thể yêu cô, chỉ có thể tro mắt nhìn cô bị người đàn ông khác cướp đi, đúng khi để đoạt lại cô hần cũng không có, chỉ có thể nhếch nhác xoay người rời đi.

Lạc Tích Tuyết, tại sao em lại là chị của tôi? Tại sao?

“Rầm!” Lạc Thiên Uy nặng nề nện một quyền vào tường trên mu bàn tay ứ đọng máu, nhưng hần vẫn như cũ điên cuồng đập, không ngừng, không ngừng. Trên tay phải đầy máu nhưng hần không biết như thế nào là đau, có lẽ hần đã mất cảm giác rồi.

Hần không muốn dừng lại bởi nếu hần dừng lại thì trong đầu chỉ toàn hình ảnh của hai người bọn họ đang ôm hôn thôi.

Hình ảnh đó hần không thể nào tiếp nhận được, cái cảm giác đau lòng đó lại ùn ùn kéo tới, đẩy hần vào địa ngục tuyệt vọng.

Tại sao, Lạc Tích Tuyết lại là chị của hần? Tại sao hần lại đi thích chị của mình?

Biết rõ là không thể, biết rõ là không đúng nhưng hần không tự chủ được mà đi yêu cô, bị cô hấp dẫn, một lòng cứ hăm sâu vào.

Nhưng Tích Tuyết cũng không thích hần, cô thích Tiểu Vũ Trạch, cô muốn cùng những người đàn ông khác lui tới, hần cũng không có đủ tư cách để phá tan hạnh phúc của cô.

Hần không biết sao nữa, hần không muốn cô bị tổn thương nhưng hần cũng không thể bỏ được cô.

Hần hy vọng hần có thể lấy thân phận em trai để yên lặng bên cạnh bảo vệ cô nhưng đến khi tận mắt chứng kiến cô cùng người đàn ông khác ôm hôn thì tim của hần như bị ai đó cứa vào, cái loại cảm giác đó đau đến tê tâm liệt phế, quả thật đem hần sống không bằng chết.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Có một loại yêu gọi là buông tay

Sáng sớm, ánh sáng màu vàng từ mặt trời chiếu vào, gió nhẹ phát qua lá cây. Tất cả đều là màu sắc mới mẻ.

Cánh cổng lớn của biệt thự Tiểu gia được mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh từ bên trong đi ra. Gió mát thổi qua mái tóc của cô, quần áo màu trắng tung bay theo gió, bà vai gầy yếu giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là cô sẽ bị ngã vậy.

Lạc Tích Tuyết theo bản năng kéo áo trước ngực che cổ của mình lại, đôi tay ôm lấy thân thể, trên tay cầm túi xách, cô bước ra khỏi biệt thự.

Mới vừa ra khỏi cổng sắt lớn thì bỗng có một sức mạnh mạnh mẽ kéo cô tới. Đôi tay Lạc Thiên Uy giữ chặt bà vai của cô, một đôi mắt tịch mịch mà nóng bỏng đang gắt gao nhìn cô.

“Thiên Uy, em...” thế nào mà lại ở nơi này?

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc tròn to mắt, đôi môi khô khốc, tầm mắt ngưng tụ trên đôi mắt hiện đầy tơ máu của Thiên Uy.

Em trai cô không phải đứng ở chỗ này cả một buổi tối chứ? Cô nhủ đôi này thanh tú lại, trong lòng dâng lên kinh ngạc khó nói, chẳng lẽ cả đêm qua hần không ngủ đứng bên ngoài biệt thự cả đêm chờ cô?

“Cô cùng Tiểu Vũ Trạch tối hôm qua.....” Đôi tay của Lạc Thiên Uy nắm chặt bà vai của Lạc Tích Tuyết, trông mắt u ám nhìn thẳng về cô, thanh âm khàn khàn chất vấn.

Hần còn hỏi cô hôm qua có chuyện gì không? Chẳng phải không cần hỏi hần cũng đã biết rồi sao, tại sao còn ôm hy vọng hỏi cô, chẳng lẽ nhất định phải nghe từ miệng cô nói ra câu đó hần mới cam tâm sao?

“Chỉ cùng với anh Vũ Trạch thật ra thì.....” Lạc Tích Tuyết mở miệng muốn giải thích gì đó nhưng lại không biết nói từ đâu. Thiên Uy chỉ là em trai cô, tối qua cô cùng anh Vũ Trạch có xảy ra chuyện gì cũng không nhất thiết phải nói cho hần biết.

Lạc Thiên Uy lôi cô đến gần hần, vốn định hỏi cô một lần nữa nhưng khi thấy khắp người cô đầy rẫy những dấu hôn thì thân thể hần cứng lại.

Những vết hôn này!!!!!!

Đây là lần thứ hai hấn ở trên người cô thấy những vết hôn như vậy rồi, chứng minh đây không phải là lần đầu tiên của cô. Cô đã sớm không thuộc về hấn, mà hấn vẫn còn ở nơi này kiên trì, chấp nhất làm gì nữa đây?

Lạc Thiên Uy có chút mất tinh táo mở vạt áo của Tích Tuyết ra, trên làn da trắng nõn mịn màng là hàng loạt những dấu hôn trái rộng khắp cơ thể, xinh đẹp mà chói mắt.

“Chị quả nhiên đã.” trong mắt Lạc Thiên Uy xẹt qua sự mất mát, hấn bị thương chăm chú nhìn cô: “Chị là cam tâm tình nguyện sao? Chị muốn cùng Tiểu Vũ Trạch ở chung một chỗ sao?” Kết hôn, gả cho hấn?

“Thiên Uy?” Lạc Tích Tuyết hơi buồn cười nhìn hấn, không hiểu vì sao Thiên Uy lại hỏi như thế, nhưng cô không thể chấp nhận chuyện em trai lại mở tung vạt áo của cô ra.

“Tiểu Vũ Trạch thật tâm yêu chị sao? Chị rất thích hấn sao?” Lạc Thiên Uy thấy Lạc Tích Tuyết không nói lời nào, hấn có chút gấp gáp vội vã hỏi: “Hấn cả đời sẽ đối tốt với chị chứ? Cả đời chỉ thương mình chị sao? Hấn có khi nào khi dễ chị không?”

“Thiên Uy, Vũ Trạch là bạn trai của chị” Lạc Tích Tuyết bị ánh mắt của Lạc Thiên Uy hù dọa, cô giùng giằng bật thốt lên.

Ngực Lạc Thiên Uy chấn động, trong lòng nổi lên nỗi khổ khó thấu như đang bị khoét thành một vết thương rộng.

“Em hiểu rồi”.

Hấn xoay người rời đi, trên khuôn mặt hiện lên vẻ ưu thương.

“Nếu như hấn là sự lựa chọn của chị mà chị cũng thích hấn thì em sẽ rời đi, không bao giờ quấy rối chị nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hiểu lầm

Nhìn bóng lưng em trai cô rời đi, Lạc Tích Tuyết sững sờ như người mất hồn. Tại sao cô cứ cảm thấy lời của em trai cô đầy hàm ý? Hơn nữa ánh mắt của hấn nhìn cô không giống ánh mắt của em trai dành ột người chị gái.

Loại ánh mắt này cô có nhìn thấy qua khi đêm qua cô bị anh Vũ Trạch đặt dưới thân. Khi đó trên người cô, anh Vũ Trạch một đường hôn khắp thân thể của cô, dù động tác của hấn rất dịu dàng, triền miên nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ham muốn mãnh liệt chiếm lấy của anh Vũ Trạch đối với cô.

Cô cũng muốn cho hấn, anh Vũ Trạch là người đàn ông mà cô yêu nhất, cô cũng hy vọng sẽ giao mình cho hấn nên cô cũng không có đẩy hấn ra, chỉ là nhàn nhạt đáp lại hấn, cô không muốn làm cho anh Vũ Trạch thất vọng, càng không muốn anh đau lòng.

Nhưng là khi bọn họ chuẩn bị làm bước cuối cùng, cô vẫn nhịn không được mà khóc lên.

Không phải cô cảm thấy uất ức mà cô thật sự rất sợ.

Bất cứ người đàn ông nào cũng muốn lần đầu tiên của người con gái mình yêu sẽ dành ỉnh sao? Huống chi cô cùng anh Vũ Trạch đã có tới năm năm yêu nhau, nếu anh Vũ Trạch phát hiện ra cô đã không còn là xử nữ nữa rồi thì nhất định sẽ nghĩ cô đã phản bội hấn.

Mặc dù đêm đó là do có người hạ độc cô nhưng cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Cô cảm thấy cô rất có lỗi với anh Vũ Trạch, sợ hấn phát hiện ra chân tướng của đêm hôm đó. Nếu như đêm hôm đó không có chuyện gì xảy ra thì cô vẫn còn là một xử nữ nhưng nếu cô không còn là xử nữ nữa thì anh Vũ Trạch có chia tay với cô không?

Cô không biết cho nên khi anh Vũ Trạch chuẩn bị tiến vào thì cô đột nhiên khóc nức lên. Tiểu Vũ Trạch cho là hành động của hấn đã dọa đến cô nên hấn ào nào buông cô ra, ần nhẫn lau nước mắt trên mặt cô, dùng nụ hôn ẩm ướt của hấn để lau khô nước mắt cho cô, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực.

Hấn cứ như vậy ôm cô suốt cả đêm, cho đến khi bình minh Tích Tuyết thừa dịp hấn còn ngủ, len lén chạy ra ngoài.

Cô không có cách nào đối mặt với yêu cầu của bạn trai cô, cô vốn không có lý do tuyệt nhưng cô không thể không đẩy hấn ra và còn khóc nữa.

Cô biết anh Vũ Trạch rất yêu cô nên cô càng không có dũng khí để giải thích chuyện đêm đó với anh. Cô đi trên đường nhộn nhịp, bước vào một quán cà phê tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Cô gọi cho Lạc Thiên Uy nhưng điện thoại của hấn không liên lạc được. Lạc Tích Tuyết không hiểu trong lời nói của hấn là có ý gì? Chẳng lẽ cô hại em trai cô đứng suốt đêm bên ngoài nên hấn tức giận?

Chắc là như vậy rồi!!!

Lạc Tích Tuyết suy đoán nghĩ, đồng thời trong lòng cũng có chút ảo não, tối hôm qua cô không nên ở lại với anh Vũ Trạch mà bỏ quên em trai cô.

“Tiểu thư, cô đã về” Vừa về tới nhà quán gia Ngô đã ra đón cô, giúp cô cầm túi xách.

“Ừ” lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, ngồi vào bàn ăn chuẩn bị ăn cơm.

“Hôm nay sao chỉ có mình con ăn cơm vậy bác?” Lạc tích Tuyết nghi ngờ hỏi, nhìn quanh bốn phía cũng không có ai, người trong nhà đi đâu hết cả rồi.

Quán gia Ngô bưng món ăn lên cho cô, nói:”Lão gia buổi tối phải đi tiếp khách, phu nhân thì mang Tam tiểu thư ra ngoài dạo phố rồi, thiếu gia thì nói muốn ra nước ngoài nên đi làm thủ tục rồi ạ”

“Lạc Thiên Uy thật muốn ra nước ngoài?” Lạc Tích Tuyết tròn tròn mắt, cô tưởng rằng hẳn chỉ nhất thời giận cô, không nghĩ tới tiểu tử này lại đi thật.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chờ hán đêm khuya

“Uy thiếu gia lúc này trở lại nhà gặp lão gia nói muốn đi ra nước ngoài học tiếp, rồi đừng đừng đi ra ngoài cũng không biết ai chọn vị thiếu gia này” Quán gia Ngô múc cho Tích Tuyết một chén canh, giọng nói có chút khinh thường.

Bà không thích việc lão gia trọng nam khinh nữ như thế, Lạc thiếu gia vừa mới trở lại đã đem toàn bộ sản nghiệp giao cho hán, vậy Tích Tuyết tiểu thư thì làm như thế nào? Dù gì thì cô cũng là con gái ruột của lão gia mà.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết có chút phức tạp, liếc thấy ngoài cửa sổ trời đã tối, cô không khỏi lo lắng cho em trai.

Thiên Uy rốt cuộc có tâm tình gì tại sao đột nhiên lại đòi ra nước ngoài? Xem ra cô cần phải gặp hán hỏi rõ mới được.

“Quán gia Ngô, bác ngồi xuống đây ăn cùng cháu đi” Lạc Tích Tuyết lời kéo quán gia ngồi xuống, đưa cho bà một bộ bát đĩa.

Quán gia Ngô mỉm cười nhìn cô, cả nhà này chỉ có mình tiểu thư là tôn trọng bà không coi bà như người làm.

Sau khi ăn tối xong, quán gia Ngô đi quét dọn phòng, còn Lạc Tích Tuyết thì ngồi trên sofa tại phòng khách, vừa đọc tạp chí vừa chờ em trai về.

Cô rất lo lắng cho đứa em trai này, không thể nói lý do tại sao có lẽ do bọn họ có máu mủ tương thông và cùng mất mẹ từ nhỏ.

Cô biết em trai trở về nhà này sẽ không thích ứng kịp, dù sao Thiên Uy từ nhỏ cũng chỉ có một mình quen cuộc sống cô đơn ở nước ngoài, hán không có tình thương của mẹ, cha lại không ở bên cạnh nên hẳn nhất định so với người bình thường càng cần nhiều ấm áp hơn.

Vốn là cô có thể làm bạn với hán kết quả tối hôm qua đã vì anh Vũ Trạch mà bỏ quên hán, nhất định trong lòng Thiên Uy không dễ chịu.

Có lẽ nên kiếm bạn gái cho hán, như vậy hán sẽ không còn thiếu cảm giác ấm áp nữa, nhưng tuổi này của hán nói chuyện yêu đương có lẽ là quá sớm.

Lạc Tích Tuyết suy nghĩ miên man, rốt cuộc cô mơ màng ngủ lúc nào không hay.

Đợi đến nửa đêm Lạc Thiên Uy trở lại phát hiện trong phòng khách vẫn có đèn sáng, hán đoán là quán gia Ngô quên tắt đèn, vì vậy hán lê thân mệt mỏi đi tắt đèn không ngờ lại bắt gặp một bóng dáng nho nhỏ nằm trên sofa.

Là cô sao? Lạc Tích Tuyết! Cô cư nhiên đang đợi hán.

Tim Lạc Thiên Uy cứng lại, thân thể mệt mỏi của hán nhất thời phấn khởi hán lên, trong lòng lạnh lẽo bỗng có dòng nước ấm chảy qua.

“Tích Tuyết, về phòng ngủ thôi” Hán tới gần sát mặt cô, giọng nói dịu dàng:”Ngủ ngoài này sẽ bị cảm lạnh đó”.

“Ừm” Lạc Tích Tuyết hiển nhiên không có nghe thấy lời hán nói, cô lật người đem trọn thân thể nép vào trong ngực hán.

Lạc Thiên Uy thuận thế ôm cô, nhìn người trong lòng đang ngủ say như vậy, hán nhìn không được vươn tay lưu luyến di chuyển trên dung nhan diễm lệ của cô, nhẹ nhàng đụng vào môi của cô, cảm giác mềm mại, ấm áp, làm cho lòng hán dao động lần nữa.

Lúc ban ngày vừa vận hạ quyết tâm rời khỏi cô, hiện tại hán lại nhìn không được nữa tiếp cận cô.

Trong giấc mộng, Lạc Tích Tuyết có lẽ là bởi vì khát nước nên cô đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc.

Chính hành động lơ đãng này đã làm cho Lạc Thiên Uy vô cùng khó khăn, cổ họng hán căng thẳng, kiềm chế không được đem môi khóa lên môi cô.

Hai thân thể hòa quyện vào nhau trên ghế sofa trong phòng khách, ôm nhau trao nhau nụ hôn nóng bỏng, cảm giác tê dại như bị điện giật lần nữa đánh úp Thiên Uy.

Hắn tham luyến hôn cô, một tay khác thuận thể chui vào áo cô, xoa bóp trên da thịt lạnh mìn.

Hắn say mê vẻ đẹp của cô, không cách nào tự kiềm chế được, đã không còn thỏa mãn với chạm nhẹ như vậy nữa rồi mà hắn cạy mở hàm răng của cô ra, hướng vào trong sâu thẳm nhất của khoang miệng cô mà đoạt lấy, mà bàn tay cũng dần dần di chuyển khắp người cô, đặt lên cái tròn tròn.

“Ừm, Trạch” Lạc Tích Tuyết vô thức ngậm một tiếng, vươn tay ôm cổ Lạc Thiên Uy, dần dần bắt đầu đáp lại hắn.

Thân thể Lạc Thiên Uy cứng đờ, bà vai rõ ràng run lên, từng trận chua xót trong lòng lại tản ra.

Thì ra trong lòng cô trước sau đều chỉ có Tiểu Vũ Trạch, hắn căn bản không phải là người đàn ông trong lòng cô, cái nhận thức này làm cho hắn đau lòng, ngực dâng lên trận chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Xem mắt

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu vào phòng của Tích Tuyết, cả căn phòng trở nên ấm áp cực kỳ.

Lạc Tích Tuyết mơ hồ mở mắt ra, phát hiện mình không phải nằm trên ghế sa lon cứng nhắc mà là chiếc giường rộng rãi thoải mái hơn rất nhiều, trên người cô mặc áo ngủ, đang đắp chăn.

A? Kỳ quái? Lạc Tích Tuyết kinh ngạc vuốt đầu, tối hôm qua không phải cô nằm trên sa lon chờ em trai về sao? Thế nào mà đột nhiên lại nằm trong phòng cô thế này?

Chẳng lẽ đêm qua có ai ôm cô trở về phòng? Là Thiên Uy sao?

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi sao?” Quản gia Ngô đẩy cửa đi vào, cầm trong tay một hộp quà tinh xảo.

“Ừ” Lạc Tích Tuyết xoa xoa đôi mắt buồn ngủ cho tỉnh táo hơn, cười yếu ớt hỏi: “Có chuyện gì vậy bác?”

“Lão gia vừa mới gọi điện thoại về, nói là cô nhanh chóng rời giường sau đó thay lễ phục tới khách sạn Bắc Hải” Quản gia Ngô đưa lễ phục tới, truyền đạt lời nói.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc sùng sốt: “chẳng lẽ cha muốn con cùng cha xuất hiện tại bữa tiệc?” Bình thường loại sự việc này không phải cha hay đi cùng em trai cô sao?

“Đại tiểu thư, xem ra lão gia vẫn rất coi trọng cô, cho nên cơ hội này cô phải nắm cho chặt” Giương mặt quản gia Ngô đột nhiên mừng rỡ, vội vàng nhắc nhở Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt gật đầu một cái, cũng không suy nghĩ gì nhiều, cô mang dép lê đi vào trong phòng tắm.

Tắm rửa xong cô soi gương thay lễ phục cha vừa gọi tới. Đây là một loại váy dài sát đất, lần váy tầng tầng, phía trên được đính những hạt kim cương nhỏ, cả người cô giống như một đóa hoa kiều diễm đang thời nở rộ, đem đường cong hoàn hảo trên cơ thể cô phát họa ra không sót một chút nào.

Tóc dài đen nhánh phủ xuống vai, trên cổ đeo chuỗi dây chuyền ngọc trai, gò má tinh xảo nhìn quyền rũ động lòng người, một cái nhún mày hay một nụ cười cũng đủ mê hoặc chúng sinh.

Đây là lần đầu tiên cha chọn lễ phục cho cô cho thấy bữa tiệc này nhất định rất quan trọng, Lạc Tích Tuyết cho là như vậy.

Khách sạn Bắc Hải nằm trong khu vực cực kỳ đắt giá của thành phố này.

Xe riêng rớt cuộc cũng tới nơi. Cửa xe được nhân viên khách sạn mở ra, nghiêm chỉnh phục vụ chứng tỏ được huấn luyện rất chuyên nghiệp, đối với Lạc Tích Tuyết lễ phép nói: “Lạc tiểu thư, chào mừng cô đến với khách sạn Bắc Hải”.

Lạc Tích Tuyết mỉm cười hướng hắn gật đầu, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, cô đi tới lầu ba, nguyên cả lầu này đã được Lạc Chấn Long bao hết.

Lạc Tích Tuyết đứng trước cửa phòng hít sâu hai cái, mới đẩy cửa đi vào, chỉ là cảnh tượng bên trong làm cho cô thất kinh.

Không có bữa tiệc như trong tưởng tượng của cô càng không có tân khách cảm lý rượu bất chuyện rôm rả, cả gian phòng chỉ có ba người.

Hai người cỡ độ tuổi trung niên trong đó có một người là cha cô, còn có một bóng dáng cao lớn tuấn dật phi phàm đưa lưng về phía cô.

“Tích Tuyết, con tới rồi à?” Mọi người thấy cô tới trên mặt đều lộ ý cười.

Lạc Tích Tuyết nhảy cảm không khí có gì đó không đúng, cô đang đứng ở cửa chần chờ không biết có nên đi vào hay không.

“Còn đứng đó làm gì? Tới đây ngồi nhanh lên” Giọng Lạc Chấn Long uy nghiêm không cho phép cự tuyệt.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể nhắm mắt đi vào phòng, ai ngờ cô còn chưa đi tới bên cạnh cha thì đã bị phu nhân ở ghế sofa bên kia kéo tay cô bắt cô ngồi gần mình.

“Con chính là Lạc Tích Tuyết, dáng dấp quả nhiên rất xinh đẹp, cùng con trai của ta rất xứng đôi” Người phụ nữ trung niên nhìn chăm chăm Lạc Tích Tuyết tựa hồ rất hài lòng”Chấn Long, chúng ta quyết định như vậy đi, Tích Tuyết đưa con gái này sẽ là con dâu của Hàn gia tôi.”

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, kinh ngạc tròn to hai mắt, vị phu nhân này nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cha xếp đặt buổi xem mắt này sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Sao lại là hấn?

“Cha...”

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn cha của mình, không biết vì sao đột nhiên lại đi an bài buổi xem mắt này?

“Vị này là Lâm phu nhân, Đồng sự trưởng của tập đoàn Hàn thị, cũng là bạn lâu năm của cha, còn không mau chào đi?” Lạc Chấn Long không giải thích nhiều, mà chỉ đơn giản nói với Lạc Tích Tuyết một câu, liền ra lệnh cho cô cúi chào.

“Chào Lâm phu nhân.” Lạc Tích Tuyết lễ phép cúi chào người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ này nhìn lướt qua thì cỡ hơn ba mươi tuổi, trên người vẫn giống như còn dấu vết của thiếu nữ, một thân trang phục màu đen ôm sát đường cong hoàn hảo trên cơ thể bà.

“Haha, tôi càng nhìn Tuyết nhi tôi càng thích, Thần, con cũng lại ngồi gần đây xem!” Lâm phu nhân hài lòng lôi kéo tay Lạc Tích Tuyết, giọng nói mềm mại hướng đứa con trai quý từ nói.

“Biết!” Thân hình hấn cao lớn đẹp trai, tựa hồ lần xem mắt áp đặt này của cha mẹ cũng khiến hấn không có chút hứng thú nào, hấn cúi đầu nói, không tình nguyện mà đi tới.

“Thần, đây là Lạc Tích Tuyết, con gái của bác Lạc” Lâm phu nhân nhiệt tình giới thiệu hai người trẻ tuổi với nhau “Tuyết nhi, hấn là Hàn Diệp Thần, mới từ nước ngoài về còn không hiểu rõ lễ nghi Trung Quốc, con đừng trách nó làm gì”.

“Không sao ạ”. Lạc Tích Tuyết mím môi lắc đầu một cái, thấy Lâm phu nhân tích cực giới thiệu cho cô như vậy, còn cha thì đang sử dụng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn cô, cô chỉ cứng nhắc vươn tay chào hỏi người đàn ông đang cúi đầu trước mặt.

“Xin chào, tôi là Lạc Tích Tuyết”. Coi như là quen biết bằng hữu đi, dù sao thái độ của người đàn ông này đoán chừng cũng không ưa gì cô.

“Ừ” Quả nhiên người đàn ông chỉ nói một chữ đầy lạnh lùng, không thêm ngẩng đầu nhìn cô một cái.

“Hàn Diệp Thần!” Sắc mặt của Lâm phu nhân trầm xuống, hấn làm như vậy không chỉ nể mặt mũi Lạc Tích Tuyết mà còn không đem người mẹ này để trong lòng.

“Biết rồi!” Người đàn ông không kiên nhẫn nhàu mày, lúc này mới cảm đi động bỏ vào túi quần, đưa tay bắt lấy tay Lạc Tích Tuyết: “Chào, tôi là Hàn Diệp Thần”.

“Là anh (cô)” Hai người cùng đồng thanh phát ra một câu kinh ngạc.

Lạc Tích Tuyết tròn to hai mắt, người đàn ông trước mắt này không phải là người mà cô đụng phải ở công ty của cha hay sao? Sau đó bọn họ cũng gặp lại nhau tại bữa tiệc, chỉ mới gặp nhau vài lần nên cô cũng không để tâm, không ngờ lại gặp hấn trong bữa gặp mặt ngày hôm nay.

“Thế nào? Hai đứa đã sớm biết nhau sao?” Lạc Chấn Long cùng Lâm phu nhân đều kinh ngạc, hai người trẻ tuổi này nhìn qua không thể nào cam tâm tình nguyện chấp nhận buổi xem mắt này, không ngờ tới chúng đã sớm biết nhau.

“Ở công ty Lạc thị, con đã gặp qua Lạc tiểu thư” Ánh mắt Hàn Diệp Thần nóng rực nhìn chăm chăm Lạc Tích Tuyết, thay đổi thái độ lạnh lùng sang về hứng thú.

Dung nhan thanh lệ của cô đã sớm in sâu vào trong lòng hắn rồi, hắn cũng phải người đi điều tra cô không nghĩ tới lại gặp cô trong tình huống này.

Vốn hắn đối với lần xem mắt này một chút hứng thú cũng không có, nhưng đối lại người gặp là cô thì đó lại là chuyện khác rồi.

Lạc Chấn Long ý vị sâu xa nhìn Tích Tuyết một cái: “Tích Tuyết, vậy sao?”

“Dạ” lạc Tích Tuyết che giấu phức tạp trong mắt, miễn cưỡng cười một tiếng.

Cô lúng túng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Hàn Diệp Thần nhìn cô chăm chăm, sắc mặt cô cứng đờ, vội vàng rút tay ra khỏi tay hắn nhưng Hàn Diệp Thần lại nắm càng chặt hơn, tựa hồ hắn không có ý định buông ra.

“Anh...” Cô không hiểu nhìn hắn.

Khỏe miệng Hàn Diệp Thần cong lên, một tay ôm eo Lạc Tích Tuyết, hướng Lạc Chấn Long ưu nhã nói: “Bác Lạc, con rất hài lòng với hôn sự này, kế tiếp có lẽ chúng ta nên thương lượng chút về thời gian tổ chức hôn lễ đúng không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tác hợp một đôi

“Anh xem, bọn chúng thật xứng đôi”.

“Thật là một đôi trời sinh”.

Hai nhà vây quần bên bàn ăn, trên bàn bày đủ loại cao lương mỹ vị, có món ăn mà bình thường Tích Tuyết thích ăn nhất. Chỉ là tâm trạng cô giờ phút này không có hứng thú để ăn, bên tai vang lên tiếng cười đùa vui vẻ của Lâm phu nhân.

Cha cũng không ngừng lên tiếng phụ họa, Hàn Diệp Thần càng thêm trắng trợn không ngừng gấp món ăn bỏ vào bát cho cô, nghiêm nhiên hai người bọn họ như một cặp tình nhân đã yêu nhau nhiều năm rồi, lần này chỉ chờ hôn lễ mà thôi.

Chỉ có Lạc Tích Tuyết trong đầu kêu khổ, cô bưng ly trà trên bàn lên uống cạn phân nửa.

Thật là đáng!

Đây là loại trà gì? Bình thường cô uống cũng không thấy đắng như hôm nay, sao hôm nay nó lại khó uống như vậy?

Cha rốt cuộc là có ý gì đây? Biết rõ cô cùng anh Vũ Trạch đã yêu nhau nhiều năm như thế, sao hôm nay đột nhiên lại an bài cho cô đi xem mắt, còn giới thiệu một người cho cô lập gia đình nữa.

Đây không phải làm khó cho cô sao? Vốn cô và anh Vũ Trạch đang ngăn cách bởi chuyện đêm hôm đó của cô nay lại xảy ra việc này cô làm sao mà giải thích với anh Vũ Trạch đây.

“Tích Tuyết, em nếm thử miếng bánh ngọt này đi”. Hàn Diệp Thần đột nhiên sẵn sàng gấp cho cô một miếng.

“Cảm ơn”. Lạc Tích Tuyết lễ phép cười cười, chỉ là nụ cười như vậy cũng làm trong lòng Hàn Diệp Thần xôn xao một trận.

Lâm phu nhân nhìn bọn họ than mặt qua lại như thế thì cười tươi như hoa, vội lôi kéo tay Lạc Chấn Long thỏa thuận hôn kỳ.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy cô như đang ngồi trên đồng lửa, trên sống lưng bắt đầu đổ mồ hôi hột, cô đường đường đã có bạn trai mà lại chạy tới đây xem mắt, nếu anh Vũ Trạch biết được chắc chắn sẽ giận cô.

Nhưng Lâm phu nhân và Hàn Diệp Thần đều là bạn làm ăn của cha, ở trên bàn cơm này cô không thể làm mất mặt cha được nên chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó, trong lòng hy vọng bữa cơm này sẽ nhanh chóng qua.

Rốt cuộc nhịn được đến lúc bữa cơm kết thúc, Lâm phu nhân lôi kéo cha đi trước, Lạc Tích Tuyết vừa định lên xe riêng thì Diệp Thần đã lái xe chạy tới gọi cô lại.

“Tích Tuyết, anh đưa em về”. Hàn Diệp Thần xuống xe, mở cửa xe cho cô, rất lịch sự làm động tác mời cô lên xe.

“Không cần đâu” Lạc Tích Tuyết cự tuyệt, dù sao lúc này là nề mặt cha nên cô mới ngồi cho đến hết bữa cơm, giờ mà còn lên xe của hắn thì rất có lỗi với anh Vũ Trạch.

“Tích Tuyết, con cứ để cho Diệp Thần đưa con về nhà đi, xe riêng một hồi cha có chuyện cần phải dùng” Lạc Chấn Long đột nhiên dừng ở sau lưng của Lạc Tích Tuyết, hắn đánh giọng nói với cô.

Lạc Tích Tuyết ngó ngần, có chút khó xử, lại chỉ có thể nghe lời cha mà gật đầu: "Con biết rồi"

Lâm phu nhân từ trong xe nhô đầu ra, cười nói: "Diệp Thần, một hồi nhớ mang Tích Tuyết ra ngoài đi dạo một chút, các con chơi về muộn cũng không sao."

"Dạ, mẹ" hàn Diệp Thần dĩ nhiên là rất vui về đồng ý, hần thuận thế đem Lạc Tích Tuyết ngồi vào xe, cùng hai vị trưởng bối chào tạm biệt.

Dọc theo đường đi, hai người đều trầm mặc không nói gì, nhất là Lạc Tích Tuyết cô vẫn lo mải mê ngắm cảnh ngoài cửa sổ, không muốn nhiều lời với Hàn Diệp Thần.

Việc hôn sự này đối với cha là việc buôn bán có lời, nhưng đối với cô mà nói không vui về chút nào, trong lòng cô trước giờ chỉ có anh Vũ Trạch mà thôi, trừ hần ra cô không thích bất kỳ một người đàn ông nào nữa cả.

Vốn là cô thừa dịp đi riêng với Hàn Diệp Thần như thế này sẽ nói rõ ràng cho hần hiểu,, không ngờ tới ngoài cửa xe cô nhìn thấy em trai cô Lạc Thiên Uy đang ôm hôn một người con gái khác.

Mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng bong lưng em trai cô nhận ra được, hần chính là Thiên Uy.

Đã trễ thế này rồi mà sao hần vẫn chưa về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hần dẫn con gái về nhà

Em trai cô có bạn gái sao?

Lạc Tích Tuyết nghi ngờ nghĩ, Lạc Thiên Uy ở cái tuổi này có thể được coi là yêu rồi.

Xe dừng ngay trước cổng biệt thự Lạc gia, Lạc Tích Tuyết sau khi nói tiếng cảm ơn thì vội vàng mở cửa xe, nhưng dù cô có cố gắng như thế nào thì cửa xe vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là có người đã đem khóa lại.

"Cám ơn anh, tôi muốn xuống xe" Lạc Tích Tuyết hướng Hàn Diệp Thần lễ phép gật đầu một cái. Có chút gấp gáp muốn rời khỏi.

"Ngay cả một nụ hôn tạm biệt cũng không có sao?" Hàn Diệp Thần xoay đầu lại, một cánh tay khoác lên ghế dựa, ánh mắt lấp lánh nhìn Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết sững sốt, thân thể khẽ run run, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Hàn tiên sinh, anh thật biết nói đùa".

"Tôi không phải đang nói đùa" Hàn Diệp Thần buông mi xuống, đột nhiên lại gần Lạc Tích Tuyết, đem cô vây giữa ghế ngồi và lồng ngực của hần: "Tôi bây giờ được xem là vị hôn phu của em rồi, chỉ hôn vị hôn phu của mình một cái thôi không phải em cũng để ý đó chứ?"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, lập tức đẩy lồng ngực của hần ra: "Hàn tiên sinh, ngài đừng như vậy tôi đã có bạn trai rồi."

"Cho nên..." Hàn Diệp Thần trong mắt không có chút kinh ngạc, hần đã sớm đoán được Lạc Tích Tuyết hần đã có bạn trai rồi, một người con gái xinh đẹp như cô thì bên cạnh không thể không có một người đàn ông nào?

Lạc Tích Tuyết bình phục lại nhịp tim, tỉnh táo mở miệng: "Cho nên tôi với anh là không thể nào, hôm nay chẳng qua là một vở kịch mà thôi, không phải anh muốn làm thật đó chứ".

"Nếu như tôi nghiêm túc thì sao?" Ánh mắt Hàn Diệp Thần sáng quắc nhìn về hướng cô trong mắt không che giấu chút hứng thú nào.

"Việc này..." lạc Tích Tuyết gạt mình, hai tay luống cuống đan vào nhau, cô không nghĩ Hàn Diệp Thần sẽ nói như thế, cô chỉ có thể cúi đầu nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi chỉ yêu bạn trai của tôi thôi."

"Nói như vậy là tôi không có cơ hội?" hàn Diệp Thần nhìn cô, trong mắt xẹt qua sự thất vọng.

"Đúng vậy" Lạc Tích Tuyết khẳng định gật đầu một cái, ngừng đầu lên nhìn hần với ánh mắt đầy thiện cảm: "Nếu như anh không ngại thì không bằng về sau chúng ta làm bạn bè bình thường cũng được mà".

Hàn Diệp Thần khổ sở cười một cái, ánh sáng trong đôi mắt trầm xuống: "Haiz, xem ra cũng chỉ có thể như vậy".

Nói xong hần mở cửa xe cho Lạc Tích Tuyết vào nhà.

Nhìn bóng lưng cô dần xa, chân mày của hần không tự giác nhíu lại: "Lạc Tích Tuyết, em biết không? Hàn Diệp Thần tôi chưa bao giờ cùng người con gái nào làm bạn bè, nếu như muốn cùng tôi kết giao bạn bè thì người con gái đó nhất định phải là vợ tương lai của tôi."

Nhờ ánh trăng Lạc Tích Tuyết đi vào biệt thự Lạc gia, chỉ là cô còn chưa có đầy phòng khách ra thì bên trong đã truyền tới giọng nói kiều mị của phụ nữ.

“Ừm, Thiên Uy, anh thật là hư... Không cần nha, anh xem thử cái này có xinh đẹp không?”

Lạc Tích Tuyết theo bản năng nhú mày, trong đôi mắt đẹp hiện ra sự nghi ngờ, thanh âm này không giống của mẹ kế hay của Vi Tĩnh Nam chẳng lẽ Thiên Uy đem bạn gái xa lạ về nhà? Không phải cô vừa nhìn thấy họ trên đường đó sao?

Mang theo nghi hoặc cô đẩy cửa đi vào, đập vào mắt cô là hai thân thể đang quấn chặt vào nhau.

Một cô gái vóc người gợi cảm đang giang chân ngồi trên đùi của em trai cô, chỉ thấy cô ta đang tìm mọi cách để mời gọi Thiên Uy, cô làm ra vẻ ngượng ngùng nhưng thân thể lại như rắn quấn trên người hắn.

Đôi môi mềm mại hôn từng chút một trên vòm ngực nam tính của hắn, đôi tay như không xương quấn trên cổ hắn, không ngừng thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ảnh cảm

Ánh mắt của Lạc Tích Tuyết trừng lớn, hoàn toàn không thể tin được nhìn một màn trước mắt.

Thật là ảnh cảm.

Người con gái quỳ gối trên ghế sa lon, tư thế vô cùng mờ ám. Đây không phải là vấn đề yêu sớm mà nó thuộc về việc làm của người trưởng thành rồi.

Nhìn động tác của hai người thành thạo như vậy tựa hồ còn rất chuyên nghiệp nữa?

Lạc Tích Tuyết cứ đứng sững sờ ra như vậy, khuôn mặt đỏ bừng, mà trước mặt hai người không coi ai ra gì tiếp tục thực hiện động tác làm người khác đỏ mặt tía tai.

“Uy, anh xem người ta mặc bộ áo ngủ này có đẹp không?” An Ny Na ỡm ẹo, bày ra bộ dáng mê người trước mặt của Lạc Thiên Uy, cố đem bộ váy trong suốt vén lên cao, còn có cổ áo chữ V khoét sâu làm lộ ra phân nửa bộ ngực.

Cô ho nhẹ một tiếng, vừa mới chuẩn bị bước lên lầu thì đã nhìn thấy cô gái bên người em trai cô đang dần dần cởi quần áo ra. An Ny Na đầu tiên là cởi quần trong ra trước khiến nó rớt xuống phân nửa thì dừng lại, lại kéo một dây áo ngủ xuống, nửa ẩn nửa hiện nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra cảnh xuân bên trong, cảnh xuân trước mắt như vậy làm cho con người ta cả người nóng ran khó chịu.

“Uy thiếu, đến đi mà!” Cô ta đưa tay đặt trên ngực của mình một tay khác thì vuốt khắp thân thể của Lạc Thiên Uy, trong ánh mắt đều là lửa nóng có ý mời gọi.

Lạc Thiên Uy khóa miệng chứa đựng nụ cười thần nhiên không có đẩy cô ta ra, trong con ngươi không nhìn ra chút xúc động nào, nhưng cũng không nhúc nhích mà cứ ngồi trên ghế như thế mặc cô ta muốn làm gì thì làm.

An Ny Na đương nhiên nghĩ việc Lạc Thiên Uy không nói gì chính là khích lệ cô ta nên cô bắt đầu ồm ọ thoát hết bộ áo ngủ mỏng dính trên người xuống, thân thể tuyệt mỹ cứ thế bại lộ trong không khí.

“Uy thiếu, người ta muốn!” An Ny Na thấy Lạc Thiên Uy vẫn thờ ơ như cũ thì cô dứt khoát đưa tay mở cúc áo trên người hắn xuống, tay thon dài thăm dò trong vạt áo, trêu chọc bộ phận nhạy cảm trên thân thể hắn.

Ánh mắt Lạc Thiên Uy run lên, chợt có chút chán ghét đẩy cô ta ra.

An Ny Na không hiểu tại sao hắn lại phản ứng lạnh lùng như thế, giọng nói cực kỳ kỳ mị hoặc vang lên: “Uy, sao lại thế?”

Lạc Thiên Uy không để ý đến cô ta, chỉ là ánh mắt tinh mịch không hề chớp nhìn bóng dáng ngoài cửa.

ở ngoài cửa, Lạc Tích Tuyết cơ hồ đang vô cùng khiếp sợ, thân thể cứng đờ.

Cô dù gì đi nữa cũng đã hai mươi tuổi rồi, nhưng tình huống như thế này có lẽ vẫn còn quá xa lạ với cô. Các cô gái trẻ bây giờ sao lại lơn mật như thế?

Có phải cô quá mức bảo thủ rồi không, cô cùng anh Vũ Trạch suốt năm năm yêu nhau cũng không có bước tiến triển nào, đêm đó là cô to gan lắm mới cùng anh Vũ Trạch làm như thế?

Lạc Tích Tuyết nhìn cô gái có vẻ ngoài hơi lai trước mắt, cô vừa mới có hành động lơn mật với em trai cô làm cho cô kinh ngạc một hồi.

“Uy, cô ta là ai thế?” An Ny Na cao ngạo ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy địch ý nhìn Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên vừa định cùng An Ny Na giải thích chút quan hệ của cô với Thiên Uy lại nghe thấy giọng ra lệnh đầy lạnh lùng của hắn: “Cô có thể đi rồi”.

“Tại sao?” Mặt An Ny Na liền biến sắc, đem Lạc Tích Tuyết quan sát từ trên xuống dưới, ánh mắt ai oán nhìn Lạc Thiên Uy nói: “Chẳng lẽ anh tính làm cùng cô ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hồ ly tinh

“Cút, đừng để tôi nói lại lần thứ hai”.

Lạc Thiên Uy chán ghét chau mày, không kiên nhẫn lên tiếng nhắc An Ny Na một lần nữa, cho tới bây giờ hắn ghét nhất là người phụ nữ không biết thất thời.

“Uy, anh vì cô ta mà cự tuyệt em?” An Ny Na lấy quần áo lên che cơ thể mình lại, trong mắt có một cổ bất mãn cùng tức giận, ánh mắt cừ địch nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết.

Cô tư thái hoàn mỹ, tóc vàng xoắn gợi cảm, dung nhan tinh xảo, vốn quyến rũ vô vùng mà giờ phút này trên khuôn mặt xinh đẹp ấy có chút vằn vẹo biến hình, không cam lòng cùng lửa giận.

Lạc Thiên Uy không có phủ nhận mà là mặc cho An Ny Na hiểu lầm, hắn cảm ly rượu đỏ cổ cao lên ưu nhã mà thường thức nó, trong mắt bén nhọn như dao lại không cho người ta hiểu được hắn đang nghĩ gì.

Nếu như có thể hắn cũng hy vọng lời An Ny Na nói lúc này là sự thật, cùng Lạc Tích Tuyết đường đường chính chính làm chuyện đó một lần, hắn đối với cô đã khát vọng từ lâu, nếu có thể cùng cô tâm hồn huyền làm một thì thật tốt biết bao.

An Ny Na thấy Lạc Thiên Uy đang lạc vào suy nghĩ của riêng hắn như người mất hồn, hoàn toàn không đem lời nói của cô ta để trong lòng thì trên mặt lại càng thêm căm tức, dứt khoát cùng hắn vạch mặt.

“Lạc Thiên Uy, anh thế nhưng vì người đàn bà kia mà không quan tâm đến tôi? Anh chờ đó, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người đâu!” Cô khóc rống lên, nước mắt to chùng hạt đậu dần rơi xuống, nhìn qua vừa có điểm đáng yêu lại có điểm quật cường.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy em trai cô cứ chậm chạp thờ ơ, cô ngược lại cảm thấy lời nói của cô gái này có ý tứ, mặc dù cô ấy yêu em trai cô nhưng đó là một cô gái dám yêu dám hận.

“Thật ra thì, tôi và Thiên Uy...” Cô có ý tốt đi lên giải thích một chút, cô với Thiên Uy chỉ là quan hệ chị em mà thôi.

Nhưng Lạc Tích Tuyết chưa nói hết câu thì đã bị An Ny Na đẩy ra, tức giận quát cô: “Cút ngay, cô là hồ ly tinh làm cho Thiên Uy không còn quan tâm đến tôi nữa!”

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, hồ ly tinh? Cô ta đang nói gì vậy?

Cô gái này cứ nghĩ cô là người thứ ba xen vào giữa cô ta và Thiên Uy sao, chỉ việc cô xuất hiện ở đây mà cô ta nghĩ như thế sao? Tại sao cô ta không động não suy nghĩ chút, xuất hiện tại biệt thự Lạc gia không phải chỉ là người con gái của Thiên Uy mà có thể là chị gái cũng được mà?

An Ny Na không muốn nghe Lạc Tích Tuyết giải thích, cô ta nhếch nhác ôm quần áo cùng những giọt trên mặt chạy ra ngoài.

Không phải cô chấp nhất hiểu lầm mà cô biết trên đầu giường của Thiên Uy bên cạnh bàn có để một khung ảnh của một người con gái, mới đầu cô không biết cô gái này là ai, cô cho là chị hoặc em của Thiên Uy... là người thân của hắn. Cho đến khi cô vô tình làm rơi khung hình xuống đất thì Thiên Uy đột nhiên đối với cô phát khí, còn chính miệng nói cho cô biết người con gái trong ảnh là người con gái mà Thiên Uy hận yêu nhất.

Từ ngày đó trở đi cô vẫn thầm yêu người con trai mà trong lòng anh ta đã có hình bóng của một người con gái khác, khó trách cô năm lần bảy lượt muốn cùng hắn xảy ra quan hệ hắn cũng không chịu, chẳng lẽ hắn vì cô gái kia mà giữ sao?

Mang theo nghi ngờ, cô vẫn để ý những cô gái bên cạnh Thiên Uy nhưng cô căn bản không tìm được người con gái trong hình là ai, vì Thiên Uy đã ít có bạn gái lại đối với cô càng ngày càng xa cách.

Cho đến khi cô len lén theo hắn về Trung Quốc còn thấy hắn mua nữ trang về nhà, cô liền đoán được cô gái mà hắn yêu thương đang cùng hắn ở một chỗ, nhưng vì Lạc Thiên Uy không cho phép nên cô không thể tới biệt thự Lạc gia, cho tới hôm nay Lạc Thiên Uy cư nhiên gọi điện thoại cho cô cho cô cơ hội quý báu này.

Ai ngờ trùng hợp lại gặp Lạc Tích Tuyết, cô chỉ nhìn một lần cũng đủ biết cô ta chính là người trong khung ảnh mà Thiên Uy hay để đầu giường ngủ.

Nếu như là người khác thì cô còn có cơ hội tranh thủ nhưng cô gái trước mắt này lại là người con gái mà Thiên Uy yêu nhất nên dù cô làm việc gì cũng là uống công.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Căn phòng cách vách thờ đóc

“Thiên Uy, không cần đuổi theo cô ấy sao?” Lạc Tích Tuyết nâng tròng mắt trong suốt lên hỏi Lạc Thiên Uy.

Cô gái vừa rồi thật lòng thích em trai cô chỉ là cô không hiểu vì sao em trai lại đối với người ta lạnh lùng như thế, nếu đã không thích người ta thì vì sao còn dẫn người ta về nhà?

Lạc Thiên Uy không nói gì, chỉ mím môi nhìn cô, trong con ngươi lạnh lùng tỏa ra một hơi thở rét lạnh.

Đáng chết, cô cứ như vậy hy vọng hắn có người con gái khác sao? Chẳng lẽ đối với cô hắn cùng người con gái khác qua lại cũng không có gì khó chịu sao?

“Chỉ hy vọng tôi đuổi theo cô ta?” Con ngươi Lạc Thiên Uy tĩnh mịch nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, hai tay nắm lại thành hai quả đấm.

“Hả?” Lạc Tích Tuyết ngẩn người, chỉ nghĩ tới sự đau lòng của người con gái hồi nãy mà cô gạt đầu một cái: “Cô ta giống như rất đau lòng, chị cảm thấy em nên...”

Cô định nói với em trai cô là đối với con gái cần dịu dàng chút, coi như không thích người ta thì cũng có thể uyển chuyển dùng phương thức khác để cự tuyệt, còn những lời mà hắn nói lúc nãy nghe có vẻ rất tàn nhẫn.

“Chỉ nhất định muốn tôi đuổi theo An Ny Na để chị có thể cùng Tiểu Vũ Trạch bên nhau mà không ai quấy rầy đúng không? Lạc Tích Tuyết, chị thật ích kỷ vô tình” Lạc Thiên Uy lạnh lùng cắt đứt lời cô, ánh mắt sắc bén như chim ưng muốn dò vào chỗ sâu nhất trong lòng cô, hắn thống hận nói.

Hắn hận cô, cư nhiên có thể như vậy không để ý đến hắn? Bởi vì cô sợ hắn quấn lấy cô, làm cho cô không có cơ hội cùng Tiểu Vũ Trạch một chỗ sao? Cho nên mới đem hắn cách ly như thế? Tại sao trong mắt cô thủy chung vẫn không có hắn dù chỉ một chút? Chẳng lẽ cũng bởi vì mối quan hệ máu mủ này sao?

Nếu thật sự là như vậy thì hắn sẽ thành toàn cho cô. Lạc Thiên Uy xoay người, khóe miệng nâng lên một nụ cười tự giễu, bi thương.

Không đợi Lạc Tích Tuyết mở miệng, hắn đã bước chân xoay người rời đi.

“Thiên Uy...” Khi hắn đi đến cửa thì Lạc Tích Tuyết đột nhiên gọi hắn lại, chỉ gọi tên hắn rồi không nói gì nữa.

Cô không biết nên nói như thế nào với em trai cô, cho nên lời đến khóe miệng thì không nói gì nữa.

Thôi cứ để hắn đi giải sầu cũng tốt. Nhưng là cô không có để ý đến, đáy mắt Lạc Thiên Uy đầy chua xót, đối với cô hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ mất rồi.

Những ngày sau đó Lạc Tích Tuyết chưa từng gặp Thiên Uy dù chỉ một lần, hắn luôn đi sớm về trễ hoặc như hắn cố ý tránh mặt cô, mỗi lần mà cô có nhà thì hắn lại không có và ngược lại. Cứ như vậy hai người dù ở chung một mái nhà nhưng chưa từng chạm mặt nhau.

Nhưng cô có nghe quản gia nói em trai cô nay đã học nhiều thói quen xấu, hay mang theo những người con gái khác từ bên ngoài về nhà không thì cũng đem bộ dáng say khướt về.

Nhưng khi Lạc Tích Tuyết về đến nhà thì tất cả lại bình thường lại, Lạc Thiên Uy mặc dù mang người con gái về nhà nhưng chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Cho đến ngày gần tới đó, vốn là Tích Tuyết buổi tối còn có mấy tiết học nhưng cô mấy ngày này thật sự rất mệt mỏi nên xin nghỉ.

Cô nằm trong phòng của cô, đang muốn ngủ thì lại nghe được trong căn phòng sát bên truyền ra âm thanh kích động.

“A.....Ừ.....Thiên Uy, anh nhanh lên chút.....Ừm.....”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Học xấu

“Thiên Uy”.

Lạc Tích Tuyết nghe tiếng thét chói tai của người con gái thì lập tức ngồi dậy, nhất thời rợn cả tóc gáy.

Chuyện gì xảy ra? Em trai cô lại mang con gái về nhà nữa sao?

“Bác Ngô!” Cô đi ra khỏi phòng, tìm quản gia.

“Ah, đại tiểu thư tối nay sao cô còn chưa đi học?” Quản gia Ngô trên tay cầm khăn đi tới, kinh ngạc phát hiện lúc này Tích Tuyết còn ở trong nhà.

“Con hiện tại có chút không thoải mái nên con xin nghỉ” Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt giải thích một câu, nhớ đến chuyện em trai, cô nghi ngờ hỏi: “Quản gia, em trai có phải dẫn người con gái khác về nhà đúng không ạ?”

Quản gia vừa nghe đến tiểu thư hỏi chuyện này thì thờ dãi một cái: “Đại tiểu thư, cô không biết chứ thiếu gia càng ngày càng hư rồi”.

“Sao vậy bác? Thiên Uy gần đây xảy ra chuyện gì sao?” Lạc Tích Tuyết lập tức hỏi tới, cô gần đây bận chuyện tốt nghiệp nên không có thời gian quan tâm em trai cô.

Quản gia Ngô sắc mặt có chút phức tạp, bà nhìn phòng ngủ của Thiên Uy một cái, kéo Lạc Tích Tuyết đến nói nhỏ: “Thiếu gia gần đây thường mang phụ nữ từ bên ngoài về nhà, mỗi ngày đều qua đêm ở đây, lão gia thì đi công tác không biết được chuyện này còn Tam phu nhân thì nịnh nọt hẳn.

“Cái gì? Thiên Uy thường xuyên mang phụ nữ về nhà sao?” Lạc Tích Tuyết kinh hãi sững sờ, thiếu chút nữa không có phản ứng. Nếu không phải chính tai nghe quản gia Ngô nói thì cô không thể nào tin được em trai cô lại hư hỏng như vậy.

Trước kia cô tưởng em trai cô không để ý đến con gái hiện tại lại có hứng thú như thế? Chẳng lẽ Thiên Uy đang trong thời kỳ trưởng thành nên mới thế.

Quản gia Ngô nói không sai, nếu cứ để Thiên Uy tiếp tục như vậy thì nó sẽ hư mất.

Không được, cô là chị của hắn nhất định phải tìm hắn nói chuyện một chút.

“Đại tiểu thư cô đi đâu vậy?” Quản gia Ngô thấy Tích Tuyết đang hướng đến phòng của Thiên Uy đi tới thì vội vàng cản trở.

Lạc Tích Tuyết quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bác nói rất đúng không thể để cho nó tiếp tục làm như vậy nữa, con đi tìm nó nói chuyện.”

“Đại tiểu thư, tìm thiếu gia không cần gấp gấp như thế, ngộ nhỡ cô xông vào như vậy thấy cái không nên thấy thì thiếu gia còn ghét cô hơn đấy.”

“Ừ, vậy thôi con trở về phòng chờ hắn”. Lạc Tích Tuyết suy nghĩ một chút, cảm thấy bà nói đúng, mặc dù cô là chị nhưng cũng không nên quấy rầy chuyện riêng tư của hắn, gật đầu một cái nói: “Bác Ngô, khi nào Thiên Uy đi ra thì phiền bác nói cho con biết một tiếng”.

“Tôi biết rồi đại tiểu thư”.

Lạc Tích Tuyết trở về phòng ngủ, dù có tường cách âm nhưng cô vẫn nghe được âm thanh đó nên cô không thể nào ngủ được mà cô ngồi dậy xem tin tức một chút.

Chỉ là nhìn một chút nhưng do cô đã mệt mỏi cả ngày nên dần dần chìm vào giấc ngủ.

Mơ hồ từ trong giấc ngủ tỉnh dậy cô phát hiện trước mặt mơ hồ có bóng người, dụi dụi con mắt nhìn kỹ thì ra là em trai cô Lạc Thiên Uy.

Hắn đứng ở bên cạnh giường cô hơn nữa còn không mặc áo.

“Thiên Uy” Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, nhìn Lạc Thiên Uy ở trước mắt, kinh hoàng lập tức ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chỉ vui đùa một chút mà thôi

“Tích Tuyết tư thế ngủ của chị thật đáng yêu” Lạc Thiên Uy xoay người hướng Lạc Tích Tuyết cười mập mờ, cúi người lại gần mặt cô nói: “Lại còn chảy nước dãi nữa!”

“Hả? Thật sao?” Sắc mặt Lạc Tích Tuyết lập tức cứng đờ, có chút khó chịu. Lại bị em trai bắt gặp tư thế ngủ của cô bất nhã như thế, cô thật sự rất mất

thể diện, cô lúng túng hỏi: “Thiên Uy, sao em lại vào phòng của chị?”

“Nghe quán gia nói chị tìm tôi?” Lạc Thiên Uy ngồi xuống, mày kiếm chau lại đưa tay nắm lấy tay Tích Tuyết.

“Em...” Lạc Tích Tuyết bị hành động đột ngột đó của hần hù dọa, cô thấy tay hần nắm chặt tay mình nhưng cũng không biết mở miệng như thế nào cho hần buông ra nên chỉ có thể luống cuống gật đầu: “Ừ”

Cô quả thật muốn tìm hần nói chuyện thật nghiêm túc, chỉ là hiện tại cô nên nói với hần thả tay của cô ra trước thì tốt hơn.

“Thiên Uy, em có thể thả tay của chị ra không?” Cô lấy hết dũng khí để nói.

Nhưng Lạc Thiên Uy đột nhiên lại cắt đứt lời của cô, đem ôm cô chặt hơn, có thâm ý hỏi: “Tích Tuyết, mới vừa rồi chị ngủ có ngon không?”

“Không ngon lắm”. Lạc Tích Tuyết nói thật, trong mộng cô luôn nghe được âm thanh kỳ quái, nên ngủ không an ổn lắm.

“Tại sao lại không ngon?” Lạc Thiên Uy khước mắt chau lên, hỏi tiếp.

Hần đương nhiên biết cô tại sao lại ngủ không ngon, hần cố ý cùng người con gái khác thân mật, muốn xem phản ứng của cô nhưng thực sự đã làm hần thất vọng.

Khi hần đi ra khỏi phòng và đến phòng cô thì phát hiện cô đã ngủ rồi, hần cùng người con gái khác gây động tĩnh lớn như vậy nhưng cô vẫn có thể ngủ được? Có thể thấy cô không quan tâm hần đến cỡ nào?

“Giống như gặp ác mộng” Lạc Tích Tuyết vuốt vuốt đôi mắt vừa tỉnh ngủ, chợt nhớ tới chuyện muốn nói với hần, về mặt cô trở nên nghiêm túc: “Thiên Uy, gần đây em có phải bữa tối rất ít về nhà hay không? Còn dẫn theo con gái về nhà nữa?”

Trông mặt Lạc Thiên Uy nheo lại, trái tim xông lên một ngọn lửa vô danh: “Chẳng lẽ chị hy vọng tôi đem phụ nữ ra bên ngoài? Rất xin lỗi, nơi này cũng là nhà tôi, tôi muốn làm thế nào cũng được”.

“Thiên Uy, không phải chị muốn can thiệp vào cuộc sống của em nhưng em cũng nên biết tuổi của em không đủ lớn để làm những chuyện như thế với lại con gái nhà người ta mà cả đêm không về như thế cũng không phải là chuyện tốt”. Lạc Tích Tuyết tận lực uyển chuyển biểu đạt ý của mình.

“Chị rút cuộc muốn nói cái gì?” Lạc Thiên Uy có chút không giải thích được điều mà Lạc Tích Tuyết vừa nói, trong lòng suy nghĩ cô nói vậy là có ý tứ gì có phải đang quan tâm hần không?

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, rồi cuộc quyết định nói rõ điều mình muốn nói: “Thiên Uy, trưởng thành sớm không phải là chuyện quá tốt, mặc dù chị biết em từ nhỏ đến lớn, suy nghĩ cởi mở nhưng cũng nên tiết chế một chút, ít nhất không nên mang con gái về nhà làm loạn”.

“Ai nói với chị là tôi yêu bọn họ? Lại nói tôi làm loạn, đối với bọn họ thì tôi chỉ vui đùa chút thôi”. Lạc Thiên Uy nhún mày, tràn đầy nghiên cứu nhìn cô, không cảm thấy có gì sai nói.

“Vui đùa một chút cũng không được, em còn nhỏ như vậy sao có thể học những điều xấu đó”. Lạc Tích Tuyết nghe em trai cô nói như thế thì quả thật bị hần làm cho tức chết. Hần nghĩ gì đây trời?

“Tôi cũng không muốn làm vậy nhưng tôi thích người con gái khác nhưng cô ấy không có thích tôi nên tôi chỉ có thể đi tìm những người khác để chơi đùa thôi”. Ánh mắt Lạc Thiên Uy tĩnh mịch nhìn chằm chằm Tích Tuyết, khóe miệng nâng lên nụ cười cô đơn.

Nếu như có thể thì hần thực sự chỉ muốn có mình cô, cùng cô ở chung một chỗ, nhưng cô lại không thích hần, vì quên cô hần chỉ có thể tìm kiếm trên ở những người phụ nữ kia. Chỉ vì hần không muốn quấy rầy đến cô, hần nghĩ sẽ thành toàn cô với người con trai mà cô yêu, chỉ cần cô vui về hần cái gì cũng có thể làm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chị thích em nhất

“Em thất tình sao?”

Lạc Tích Tuyết về mặt phức tạp chống lại đôi mắt thâm thúy của Lạc Thiên Uy, trầm mặc một lúc sau mới buông ra một câu như thế.

Khó trách em trai cô tại sao lại đột nhiên trở nên khác thường như thế, thì ra là bị người con gái khác cự tuyệt, cũng không biết giải quyết phiền muộn trong lòng như thế nào nên mới biến thành một bộ dáng bất cần đời như thế này.

Haiz, đều do cô gần đây quá bận rộn nên không có thời gian quan tâm hần, chuyện thất tình như thế là chuyện hay gặp ở tuổi trưởng thành.

“Em không cần phải quá đau lòng, em là một người con trai ưu tú nhất định sẽ gặp cô gái khác tốt hơn nhiều, cô gái đó là không có mắt nên mới cự tuyệt em như thế”. Lạc Tích Tuyết vỗ vai Thiên Uy, dùng giọng nói an ủi nói với hắn.

“Chỉ cảm thấy em rất ưu tú?” Lạc Thiên Uy vui mừng trong bụng, trong mắt chớp động ánh sáng.

“Ừ, chị thích em nhất” Lạc Tích Tuyết mỉm cười, cúi đầu ngay trên trán Thiên Uy hạ xuống một nụ hôn.

Lòng Lạc Thiên Uy rõ ràng nhảy căng lên. Một đôi con người thâm trầm lập tức mừng rỡ, hai má tuấn dật đột nhiên đỏ ửng.

Lạc Tích Tuyết vừa mới nói cái gì? Cô nói cô thích hắn? Hắn không có nghe lầm, cô nói cô thích hắn.

Chẳng lẽ là lúc trước hắn hiểu lầm, thật ra trong lòng của cô cũng có hắn nhưng ngại vì thân phận chị em nên cô mới không dám biểu lộ ra.

Đôi mắt Lạc Thiên Uy hiện ra ánh sáng như bảo thạch, hắn đột nhiên kích động cầm tay của Lạc Tích Tuyết, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: “Tích Tuyết, em rất vui vì chị nói như thế.”

“Đại tiểu thư, lão gia đã trở lại, ời người đến phòng của lão gia có chút chuyện”. Lạc Thiên Uy khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí để chuẩn bị tỏ lộ với cô nhưng chưa hết câu thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ của quản gia Ngô.

Lạc Tích Tuyết vừa nghe là cha tìm cô chỉ đành gật đầu một cái: “Con biết rồi bác Ngô, con qua liền”.

“Thiên Uy, cha tìm chị có việc, chị qua phòng cha trước, em có chuyện gì muốn nói thì chút nữa gặp chị.” Lạc Tích Tuyết cúi đầu, nói với Lạc Thiên Uy một tiếng sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Lạc Tích Tuyết rời đi, trong lòng Lạc Thiên Uy xẹt qua sự hưng phấn.

Thật tốt quá, hôm nay hắn thật vui vẻ, thì ra Tích Tuyết cũng thích hắn, vậy hắn không cần phải ra nước ngoài, không cần ép mình thích người khác nữa, hắn chỉ muốn tâm hắn chỉ có cô, to gan theo đuổi Tuyết nhi của hắn là được rồi.

Lạc Tích Tuyết ra khỏi phòng ngủ, từng bước đi tới phía cuối hành lang lầu ba ở đó có thư phòng của cha.

“Ken két” Một tiếng cửa mở ra, Lạc Chấn Long không ngẩng đầu lên, khuôn mặt lạnh lùng như thường ngày, thanh âm lạnh lẽo lan tràn trong không khí: “Đi vào cũng không biết gõ cửa sao?”

“À, con xin lỗi!” Lạc Tích Tuyết lập tức nói xin lỗi, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng qua sự xấu hổ.

“Hừ” Sắc mặt Lạc Tích Tuyết không kiên nhẫn, trông mặt đen sắc lạnh, trầm giọng chất vấn: “Tích Tuyết, nghe nói gần đây Hàn Diệp Thần có hẹn con nhưng con cự tuyệt?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Bức hôn

Lạc Tích Tuyết ngăn người ngay sau đó gật đầu một cái. Xem ra đúng như cô suy đoán cha tìm cô là vì chuyện của Hàn Diệp Thần.

Sắc mặt Lạc Chấn Long âm trầm xuống, tay vỗ mạnh trên mặt bàn: “Khốn kiếp, con tại sao lại cự tuyệt hắn? Ta đã nói với Lâm phu nhân các con tháng sau sẽ đính hôn”.

“Cha!” Lạc Tích Tuyết ngăn ra, ít có thể tiếp nhận được, cô liều mạng lắc đầu: “Không, con không muốn gả cho hắn!”

Ánh mắt Lạc Chấn Long lạnh lùng nhìn đứa con gái của mình, giọng nói không kiên nhẫn quát: “Từ lúc nào đến lượt con nói không được? Công ty Bắc Âu là công ty hệ thống truyệnfull.vn tốt nhất thế giới, em trai con vừa mới lên chức tổng giám đốc, khó tránh khỏi Hội Đồng Quản Trị có người không phục, nếu như nó nắm được cái hợp đồng với công ty Bắc Âu thì về sau địa vị của nó mới vững chắc trong công ty. Con thân là chị nó thì nên dốc lòng giúp cho nó chứ.”

Nghe cha nói như thế, lòng Lạc Tích Tuyết như chìm xuống đáy cốc, cha tại sao lại trọng nam khinh nữ như thế, chẳng lẽ vì tiền đồ của em trai mà phải hy sinh hạnh phúc cả đời của cô sao?

Nói thế nào thì cô cũng là con ruột của cha mà, tại sao thái độ của cha đối với cô và em trai khác nhau một trời một vực như thế.

“Cha, con đã quen anh Vũ Trạch lâu như vậy rồi, con chỉ thích mình anh ấy. Huống chi không phải trước kia cha đồng ý cho con và anh ấy quen nhau sao? Tại sao giờ cha lại thay đổi bắt con cưới Hàn Diệp Thần?” Mười ngón tay của Lạc Tích Tuyết bấu lại thật chặt, tâm tình có chút kích động hỏi.

Lạc Chấn Long trong mắt thoáng qua tia sắc bén lạnh lùng: “Bởi vì Tiểu thị đối với ta không có giá trị lợi dụng nữa, con cùng Tiểu Vũ Trạch ở chung một

chỗ cũng không có kết quả gì. Ta cảnh cáo con, Lạc Tích Tuyết, hiện tại còn mấy ngày nữa là con phải đính hôn với Hàn Diệp Thần rồi, con không được phép qua lại với Tiểu Vũ Trạch nữa, nếu con làm hư chuyện của Thiên Uy thì về sau con đừng mong đến chuyện thấy Tiểu Vũ Trạch nữa.

“Không được, cha không được làm hại anh Vũ Trạch.” Trái tim Lạc Tích Tuyết một hồi co rút nhanh, cô vội vã van xin Lạc Chấn Long.

Cô biết cha có một thế lực rất lớn có khả năng lấy đi sinh mệnh của bất kỳ ai, cô không hy vọng cha làm hại anh Vũ Trạch.

“Nói như vậy là con đã đồng ý?” Lạc Chấn Long nheo mắt lại, trên mặt không có một tia cảm xúc, chỉ có lạnh lẽo bức bách.

Lạc Tích Tuyết cắn môi dưới, chỉ có thể đem nước mắt nuốt vào tim. “Chỉ cần anh Vũ Trạch không có chuyện gì thì con đồng ý cùng Hàn Diệp Thần qua lại.”

“Rất tốt, Tích Tuyết, thật ra thì Hàn Diệp Thần cũng thích con, nếu như con thật lòng tiếp nhận hắn thì ta nghĩ cả hai đều sẽ rất hạnh phúc”. Lạc Chấn Long hài lòng nhìn Tích Tuyết, thay đổi giọng điệu ôn hòa hẳn.

“Cha, nếu không còn chuyện gì khác thì con xin đi trước”. Lạc Tích Tuyết cố nhịn nước mắt, trong lòng có uất ức không thể nào nói ra được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Lạc Chấn Long thấy mục đích đã đạt được thì cũng không giữ Tích Tuyết lại làm gì chỉ phất tay áo bảo cô rời đi.

Đóng cửa thư phòng lại thân thể Lạc Tích Tuyết rũ rời ngồi rạp xuống cạnh cửa, nước mắt nhịn không được nữa chảy ra ngoài.

Mẹ, đây thật sự là cha của con sao? Tại sao sau khi mẹ chết, cha đối với con không thấy chút tình thương yêu nào, ngay cả hạnh phúc cuộc đời của con mà trong mắt cha cũng có thể lợi dụng được.

Cha vì em trai mà dùng tính mạng của người khác bắt cô cưới người đàn ông mà cô không có tình cảm.

Điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Xã giao ước hẹn

Lạc Tích Tuyết cầm điện thoại trên tay thấy người gọi là Tiểu Vũ Trạch.

Trời mới biết cô bây giờ có bao nhiêu khao khát muốn được nhận cuộc điện thoại này, muốn được nghe giọng nói của anh Vũ Trạch. Nhưng cô lại không thể.

Cha vừa cảnh cáo cô nếu cô còn qua lại với anh Vũ Trạch thì cha nhất định sẽ làm hại anh ấy.

Anh Vũ Trạch là người duy nhất trên cuộc đời này quan tâm cô mà cô đã từng làm tổn thương anh quá nhiều nên cô nhất định không thể để anh có một tia thương tổn nào thêm nữa.

Cho nên cô chỉ có thể khóc và ngắt máy điện thoại.

Chỉ mong ngày mai là ngày mới bắt đầu, anh Vũ Trạch nếu như chúng ta có thể quen nhau thì chắc có lẽ chúng ta đã không phải khổ như thế này rồi.

Sáng hôm sau, Lạc Tích Tuyết rời giường sớm cô đi đổi số di động mới. Cô làm như vậy chính là không muốn anh Vũ Trạch liên lạc với cô nữa. Cô nhấn vài tin nhắn với ý chia tay. Mặc dù trong lòng người cô yêu là anh Vũ Trạch nhưng bắt buộc dĩ vì cha nên cô chỉ có thể lựa chọn tạm thời rời xa anh mà thôi.

Nếu như anh Vũ Trạch vẫn còn thích cô, nguyện ý vì cô mà tiếp tục chờ thì bọn họ còn có cơ hội chẳng? Nhưng nếu trong thời gian đó anh gặp được một người con gái tốt hơn cô thì cô cũng sẽ vui vẻ chúc anh hạnh phúc.

Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi, ngẩng đầu lên vừa vặn thấy người đi tới trước mặt cô là Hàn Diệp Thần.

“Tích Tuyết, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp em ở chỗ này.” Hàn Diệp Thần ưu nhã cười, trong mắt hiện đầy kinh ngạc và mừng rỡ.

“Ừ”. Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt cười đáp lại.

Cô cũng không ngờ rằng thế giới này lại có nhiều chuyện trùng hợp như thế, quan trọng hơn là cô thấy Hàn Diệp Thần giống một công tử nho nhã mà cũng thích đi đến những chốn này.

“Tích Tuyết, không biết em có thể cho tôi một cơ hội mời em một bữa cơm không?” Hàn Diệp Thần thấy Lạc Tích Tuyết không có bài xích hẳn nên hắn mới đưa ra yêu cầu như vậy.

Lạc Tích Tuyết xẹt qua sự không kiên nhẫn: “Anh cùng tôi dạo phố trước, giờ tôi vẫn chưa đói”. Cô có ý muốn gây khó khăn cho hắn.

“Tốt, chúng ta đi”. Hàn Diệp Thần cười rất tươi, rất tự nhiên đem cánh tay của Lạc Tích Tuyết vòng qua tay hắn, dẫn cô đi dạo.

Vốn Lạc Tích Tuyết nghĩ Hàn Diệp Thần không thích cùng con gái đi dạo như thế này, đi dạo một vòng thì cô phát hiện ra hắn rất quen thuộc với khu vực ở đây, nhất là các quầy bách hóa, cơ hồ cô muốn mua cái gì hắn đều mua cho cô.

Đi dạo suốt cả một buổi sáng, Hàn Diệp Thần mượn không ít lý do để tặng cô cái này cái kia tất nhiên đều là những món không quá đắt để cô có thể nhận được.

Cô không có lý do nào để cự tuyệt bữa cơm của hắn nữa nên hai người lại đi tìm một nhà hàng dùng bữa.

Vừa đi vào phòng ăn, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thế giới này thật sự rất nhỏ, cô thấy em trai cô đang dùng bữa với một cô gái xinh đẹp tóc vàng ngay tại cửa sổ.

“Ah, Tích Tuyết, em trai em cũng ở đây? Thật là trùng hợp, không định chào hỏi sao?” Hàn Diệp Thần cũng nhìn thấy Lạc Thiên Uy, định kéo Tích Tuyết qua bắt chuyện xiu.

Lạc Tích Tuyết bĩu môi, nhàn nhạt lắc đầu một cái: “Không cần, chúng ta ngồi bên kia đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Không cách nào thương hắn

Ánh mắt sắc bén của Lạc Thiên Uy từ khi nhìn thấy Lạc Tích Tuyết đi vào phòng ăn cùng một người đàn ông lạ mặt thì liền trở nên thâm thúy hơn.

Nhất là người đàn ông này còn đưa tay nắm tay cô, đỡ cô ngồi xuống sofa, ánh mắt của hắn quả thật muốn giết người.

Đáng chết, người con gái này một chút cảnh giác cũng không có sao? Bị người ta sờ mó như vậy mà cô một chút phản kháng cũng không có. Còn hắn chỉ cần đụng nhẹ là cô đã khóc nức lên rồi.

Thật ra thì không phải Tích Tuyết không cảm nhận được tay của Hàn Diệp Thần đang đặt ngang hông của cô, trên thực tế cô cảm thấy không được tự nhiên, rõ ràng trên bàn ăn có thể ngồi đối diện nhau nhưng hắn lại lôi kéo cô ngồi chung phía với hắn.

Nói chung bọn họ không phải rất quen nhau, nếu không phải vì danh nghĩa vợ chưa cưới thì tính đúng ra bọn họ gặp nhau tổng cộng còn chưa tới năm lần.

Năm lần mà thôi, đừng nói là ngồi cùng một phía ăn cơm thân mật như vậy mà ngay cả cái nắm tay cô cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

“Cái đó, Hàn tiên sinh” rốt cuộc không nhịn được nữa, cô lên tiếng nhắc nhở hắn.

“Gọi anh là Thần” Ánh mắt Hàn Diệp Thần sang quắc nhìn chăm chăm Lạc Tích Tuyết, nhích lại gần cô, hơi thở nóng rực phun trên gò má của cô.

Sắc mặt của Lạc Tích Tuyết cứng đờ, trong lòng dâng lên sự chán ghét, cô nhích thân thể ra xa, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Thần, anh có thể ngồi ra phía kia một chút được không? Như vậy là quá gần, tôi có chút không được thoải mái.”

“Tích Tuyết, chúng ta gần đính hôn rồi em nên học cách thích ứng với anh mới đúng.” Hàn Diệp Thần không có ý tứ ngồi nhích ra phía kia, chỉ là ánh mắt nhiệt tình không hề chớp nhìn cô, trong ánh mắt có sắc thái rực rỡ.

“Như vậy?” Sắc mặt cô biến hóa, thấy Hàn Diệp Thần không muốn thả cô ra thì trong đầu nhanh chóng nghĩ cách nào ứng phó.

“Đừng rồi Thần, anh thường đi dạo phố sao?” im lặng trong chốc lát cô hỏi sang chuyện khác để tránh vấn đề lúc này.

Hàn Diệp Thần lắc đầu một cái, rót cho Tích Tuyết một chén trà xanh: “Không phải rất thường đi dạo”.

“Mới vừa rồi tôi thấy anh quen thuộc đường phố như thế?” Lạc Tích Tuyết mở to mắt, nghi ngờ hỏi.

Hàn Diệp Thần cười nhẹ: “Bởi vì khu phố lúc này là thuộc cửa hàng kinh doanh của nhà anh nên anh cũng thường hay đi khảo sát nên mới quen thuộc như thế.”

“Nói như vậy, khu vực mua sắm lúc này là của nhà anh sao?” Lạc Tích Tuyết cũng sờ, kinh hãi. Người đàn ông này đúng là thâm tàng bất lộ, khó trách mới vừa rồi hắn đối với khu mua sắm kia quen thuộc như thế thì ra là của nhà hắn.

“Ừ” Con người đen của Hàn Diệp Thần chớp động sáng như ngọc lưu ly, một đôi môi mỏng hé mở, hắn nghiêng người lại gần Lạc Tích Tuyết, nói nhỏ bên tai cô: “Em về sau gả cho anh thì khu mua sắm đó cũng sẽ là của em”.

Lạc Tích Tuyết ngó ngần, sắc mặt có chút cứng đờ, hẳn cho cô là người con gái như thế sao?

Cô không phải là loại con gái ham danh lợi như thế, càng sẽ không vì thế lực của gia đình hẳn mà gả cho hẳn, đó là cha nhìn trúng hẳn thôi chứ cô thì không chút nào thích hẳn, người trong lòng mà cô muốn gả nhất là anh Vũ Trạch.

Một bữa ăn cơm mà Lạc Tích Tuyết không nói gì, cô phát hiện cho đến bây giờ cô và Hàn Diệp Thần không có gì để nói, bọn họ cách nhau tới 5,6 tuổi. Giữa bọn họ có khoảng cách khá lớn mà cũng không có điểm nào chung.

Nếu như kết hôn thì e rằng nửa đời sau không có mấy hạnh phúc, cô cũng không hy vọng mình ở nhà ngồi không làm thiếu phụ nhân mà chỉ hy vọng tìm được tình yêu đích thực thuộc về cô.

Rèm cửa sổ màu tím nhạt được kéo lên, khuôn mặt trong bóng tối của Lạc Thiên Uy làm người khác khó đoán được hẳn đang nghĩ gì, cuồng ngạo tà mị, giống như Satan địa ngục, lúc này hẳn đang ngồi trong phòng Lạc Tích Tuyết chờ cô về.

Lạc Tích Tuyết vất vả lắm mới ứng phó với Hàn Diệp Thần để đưa cô về nhà sớm, cả người cô mệt lả. Cô dùng chút sức lực cuối cùng đẩy cửa đi vào định đi tắm rồi đi ngủ.

Ai ngờ vừa mới đi vào trong thì một đôi mắt thâm u lóe ánh sáng trong căn phòng tối mịt làm cô sợ tới mức rút cả túi xách xuống, cô vội vàng mở đèn.

Trời ơi, không phải cô gặp quỷ chứ.

Thế nhưng đôi mắt đó còn nhanh hơn cô một bước, trong nháy mắt đã tới gần cô.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, nhờ ánh trắng nên cô mới nhìn rõ thì ra người ở trước mặt là em trai cô Lạc Thiên Uy.

“Thiên Uy, sao giờ này em lại ở trong phòng chị lại còn không mở đèn nữa, thiếu chút nữa hù chết chị rồi.” Lạc Tích Tuyết vỗ ngực, cố gắng bình ổn hơi thở, đưa tay muốn mở đèn.

Đứa em trai này của cô thế nào mà trốn trong phòng hù cô một phen giật mình.

Lạc Thiên Uy bắt lấy cánh tay muốn mở đèn của cô lại, con người đen nhánh, không nói một lời nhìn chăm chăm cô, trong đêm tối có loại quỷ mị khó nói nên lời.

“Thiên Uy” Lạc Tích Tuyết bị hành động đột ngột của em trai và ánh mắt của hẳn làm cho hết hồn.

Lòng của cô không khỏi run lên, âm thanh mang theo chút run rẩy nói: “Tôi như vậy chị nhìn có chút không quen, có gì thì để mở đèn rồi nói được không?”

Hai con mắt của Lạc Thiên Uy vẫn là chăm chăm nhìn cô, không mở miệng.

Lạc Tích Tuyết trong lúc nhất thời không biết làm sao, em trai cô bị sao vậy? Cô nhớ là không có đặc tội với hẳn?

Hai người cứ như vậy mà mặt đối mặt, không khí quỷ dị trầm xuống. Cho đến khi Lạc Tích Tuyết không chịu nổi nữa, chuẩn bị xoay người rồi đi thì giọng nói giận dữ của Lạc Thiên Uy lại vang lên: “Chị cùng người đàn ông kia có quan hệ gì?”

“Người đàn ông nào?” Lạc Tích Tuyết cảm thấy có chút khó hiểu, hẳn đang nói đến ai, Hàn Diệp Thần sao?

“Đừng có giả vờ, chính hôm nay tôi thấy chị đi dạo phố cũng một người đàn ông còn ăn cơm với hẳn nữa” Lạc Thiên Uy tiến lại gần cô hơn, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt mang theo âm hàn, giống như cuồng phong ăn mòn lòng người.

Trước kia cô cùng với Tiểu Vũ Trạch đi chung với nhau hẳn không thể nhúng tay vào vì bọn họ là một cặp yêu nhau nhưng bây giờ cô đi với người đàn ông khác, hình như đây là người cô mới quen.

Cô không phải tuyên bố chỉ thích một mình Tiểu Vũ Trạch thôi sao? Vì sao vừa mới nói thích hẳn không lâu nay lại đi cùng với người đàn ông khác? Cô là đang cố ý sao?

Con người Lạc Tích Tuyết trong suốt ánh lên tia không thể tin: “Em theo dõi chị?”

Lạc Thiên Uy từ chối cho ý kiến, hẳn hung hăng nắm lấy bả vai cô, ánh mắt phản hận chất vấn nói: “Nói, cô cùng hẳn rốt cuộc có quan hệ gì?”

Vốn Lạc Tích Tuyết vì tương lai của em trai mà bị cha bức ép cùng người đàn ông khác đính hôn, việc này đã làm cô khổ sở lắm rồi bây giờ lại vô duyên vô cớ bị em trai chất vấn làm cô càng không kiên nhẫn.

“Chị không việc gì phải nói với em? Em chỉ là em trai của chị, chẳng lẽ chị kết bạn với ai cũng phải nói cho em biết?” Cô tức giận hất tay của Lạc Thiên Uy ra, có chút chán ghét khí thế bá đạo của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bá đạo dây dưa

Rèm cửa sỏ màu tím nhạt được kéo lên, khuôn mặt trong bóng tối của Lạc Thiên Uy làm người khác khó đoán được hắn đang nghĩ gì, cuồng ngạo tà mị, giống như Satan địa ngục, lúc này hắn đang ngồi trong phòng Lạc Tích Tuyết chờ cô về.

Lạc Tích Tuyết vất vả lắm mới ứng phó với Hàn Diệp Thần để đưa cô về nhà sớm, cả người cô mệt lả. Cô dùng chút sức lực cuối cùng đẩy cửa đi vào định đi tắm rồi đi ngủ.

Ai ngờ vừa mới đi vào trong thì một đôi mắt thâm u lóe ánh sáng trong căn phòng tối mịt làm cô sợ tới mức rút cả túi xách xuống, cô vội vàng mở đèn.

Trời ơi, không phải cô gặp quỷ chứ.

Thế nhưng đôi mắt đó còn nhanh hơn cô một bước, trong nháy mắt đã tới gần cô.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, nhờ ánh trắng nên cô mới nhìn rõ thì ra người ở trước mặt là em trai cô Lạc Thiên Uy.

“Thiên Uy, sao giờ này em lại ở trong phòng chị lại còn không mở đèn nữa, thiếu chút nữa hù chết chị rồi.” Lạc Tích Tuyết vỗ ngực, cố gắng bình ổn hơi thở, đưa tay muốn mở đèn.

Đứa em trai này của cô thế nào mà trốn trong phòng hù cô một phen giật mình.

Lạc Thiên Uy bắt lấy cánh tay muốn mở đèn của cô lại, con ngươi đen nhánh, không nói một lời nhìn chăm chăm cô, trong đêm tối có loại quỷ mị khó nói nên lời.

“Thiên Uy” Lạc Tích Tuyết bị hành động đột ngột của em trai và ánh mắt của hắn làm cho hết hồn.

Lòng của cô không khỏi run lên, âm thanh mang theo chút run rẩy nói: “Tôi như vậy chị nhìn có chút không quen, có gì thì để mở đèn rồi nói được không?”

Hai con mắt của Lạc Thiên Uy vẫn là chăm chăm nhìn cô, không mở miệng.

Lạc Tích Tuyết trong lúc nhất thời không biết làm sao, em trai cô bị sao vậy? Cô nhớ là không có đắc tội với hắn?

Hai người cứ như vậy mà mặt đối mặt, không khí quỷ dị trầm xuống. Cho đến khi Lạc Tích Tuyết không chịu nổi nữa, chuẩn bị xoay người rồi đi thì giọng nói giận dữ của Lạc Thiên Uy lại vang lên: “Chị cùng người đàn ông kia có quan hệ gì?”

“Người đàn ông nào?” Lạc Tích Tuyết cảm thấy có chút khó hiểu, hắn đang nói đến ai, Hàn Diệp Thần sao?

“Đừng có giả vờ, chính hôm nay tôi thấy chị đi dạo phố cũng một người đàn ông còn ăn cơm với hắn nữa” Lạc Thiên Uy tiến lại gần cô hơn, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt mang theo âm hàn, giống như cuồng phong ăn mòn lòng người.

Trước kia cô cùng với Tiểu Vũ Trạch đi chung với nhau hắn không thể nhúng tay vào vì bọn họ là một cặp yêu nhau nhưng bây giờ cô đi với người đàn ông khác, hình như đây là người cô mới quen.

Cô không phải tuyên bố chỉ thích một mình Tiểu Vũ Trạch thôi sao? Vì sao vừa mới nói thích hắn không lâu nay lại đi cùng với người đàn ông khác? Cô là đang cố ý sao?

Con ngươi Lạc Tích Tuyết trong suốt ánh lên tia không thể tin: “Em theo dõi chị?”

Lạc Thiên Uy từ chối cho ý kiến, hắn hung hăng nắm lấy bả vai cô, ánh mắt phản hận chất vấn nói: “Nói, cô cùng hắn rốt cuộc có quan hệ gì?”

Vốn Lạc Tích Tuyết vì tương lai của em trai mà bị cha bức ép cùng người đàn ông khác đính hôn, việc này đã làm cô khổ sở lắm rồi bây giờ lại vô duyên vô cớ bị em trai chất vấn làm cô càng không kiên nhẫn.

“Chị không việc gì phải nói với em? Em chỉ là em trai của chị, chẳng lẽ chị kết bạn với ai cũng phải nói cho em biết?” Cô tức giận hất tay của Lạc Thiên Uy ra, có chút chán ghét khí thế bá đạo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Thổ lộ

Lạc Thiên Uy hiển nhiên không ngờ rằng Lạc Tích Tuyết lại đột nhiên đối với hắn nổi giận, mà câu hắn chỉ là em trai của cô làm cho hắn càng hăm sâu vào vực thẳm.

Con người tình mệnh thoáng hiện qua tia đau xót, hắn hung hăng cắn răng, nổi giận nói: "Lạc Tích Tuyết, thân phận của chị hiện tại là đại tiểu thư của Lạc gia, không thể tùy tiện kết giao bạn bè, chị tốt nhất là cắt đứt mối quan hệ kia đi khỏi phải làm cho cha và tôi mất thể diện".

Lạc Tích Tuyết nghe lời của em trai nói trái tim băng giá tới cực điểm, thân thể của cô khẽ run, không cách nào ngăn chặn phần nộ.

Hắn cho là cô muốn có quan hệ với Hàn Diệp Thần sao? Nếu như cha không phải vì tiền đồ của hắn thì sao lại hy sinh hạnh phúc của cô, để cho cô qua lại với Hàn Diệp Thần.

Cô còn chưa trách hắn mà hắn ngược lại đã chỉ trích cô như thế.

"Lạc Thiên Uy, em không thể nói có lý chút sao?" Mắt cô lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn. Từng câu từng chữ làm rõ ý của mình: "Chị muốn kết bạn với ai là chuyện của chị, cùng em không có quan hệ, nếu như em chê chị kết giao bạn bè mà làm bề mặt em thì em có thể lựa chọn không làm em của chị nữa, từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt quan hệ".

Một câu nói, mấy cái chữ đã khiến thế giới của Lạc Thiên Uy như sụp đổ. Cô vừa mới nói gì? Cô cùng hắn muốn đoạn tuyệt quan hệ sao? Cô dám nói cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ?

Lòng Lạc Thiên Uy ngay giờ phút này như rơi vào đáy cốc, tuyệt vọng, tức giận, căm hận, tất cả rối rắm một chỗ, cuộn lên như sóng biển.

Hắn chỉ nói cô không nên cùng người lạ lui tới, cô như vậy mà đồng ý giữ quan hệ với người đàn ông đó mà đòi cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ, thì ra trong suy nghĩ của cô hắn không đáng giá như thế.

Lòng của Lạc Thiên Uy lạnh dần, càng bị cô xé rách hoàn toàn.

"Không! Chị không thể cắt đứt quan hệ với tôi, tôi không cho phép!" Hắn đột nhiên đi lên trước, đem Tích Tuyết ôm lấy, hắn dùng hai cánh tay rắn chắc ôm thật chặt cô, sức lực to lớn cơ hồ muốn đem cô hòa nhập vào trong thân thể hắn.

"Thiên Uy, chị thật sự rất mệt mỏi, nơi này tất cả đều là của em, chị sẽ không giành bất cứ một cái gì cả" Lạc Tích Tuyết nhắm mắt lại, thở dài một hơi thật sâu: "Chị sẽ rời khỏi nhà này, về sau tất cả đều thuộc về em".

Muốn cô cùng một người đàn ông mà cô không hề yêu thương kết hôn thì cô thà lựa chọn rời đi còn tốt hơn.

"Cái gì? Chị phải rời đi? Không được, tôi không cho phép!" Lạc Thiên Uy vừa nghe đến Lạc Tích Tuyết muốn rời đi thì nhất thời càng thêm gấp gáp, tất cả tức giận đều biến mất, hơi thở không ổn định thở gấp quát cô: "Nói! Chị sẽ không rời khỏi đây! Chị là của tôi!".

"Thiên Uy, em... Em đang nói gì vậy? Chị lần này không thể không đi!" Lạc Tích Tuyết thở hổn hển, muốn tránh hắn nhưng Thiên Uy lại sức lực hơn người nên cô căn bản không thể đẩy hắn ra được, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Cô cũng không muốn rời cái nhà này đi, nhưng vấn đề là hiện tại cái nhà này không tha cho cô, cha không nên ép cô gả cho người mà cô không thương, cô đối với tên Hàn Diệp Thần gì gì đó một chút cảm giác cũng không có. Cô thật không muốn lấy hạnh phúc nửa đời sau của cô ra đùa giỡn, cho nên hiện tại cô không thể không đi.

"Không được gọi tôi là em trai, tôi không muốn làm em trai của em, em cũng không được rời khỏi tôi, tôi thích em, Lạc Tích Tuyết, tôi thích em". Lạc Thiên Uy giữ chặt bả vai của Lạc Tích Tuyết trong lúc nhất thời đem tất cả cảm giác trong lòng nói ra hết.

Trong lòng hắn thật sự rất đau, tại sao cô lại là chị của hắn, cô rõ ràng là thiên sứ của hắn, là nữ thần mà hắn thầm ao ước, tại sao lại là chị của hắn? Ngay cả khi cô rời khỏi, ngay cả khi cô kết giao với bạn bè hắn cũng không có tư cách hỏi.

Hắn không cần cô làm chị của hắn, hắn muốn cô làm người con gái của hắn, hắn sẽ bảo vệ không để cô bị một tia thương tổn nào, cô là thuộc về hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Khiếp sợ, không cách nào chấp nhận

"Em, em nói cái gì?"

Lạc Tích Tuyết che lồng ngực của mình, cơ hồ là khó có thể tin được lời Lạc Thiên Uy vừa nói, đầu óc cô bây giờ hoàn toàn trống rỗng.

Trời ơi, hắn vừa mới nói cái gì?

Hắn nói hắn thích cô? Điện rồi cô là chị của hắn, hắn tại sao có thể thích cô được?

"Tôi thích em! Tôi sớm đã thích em rồi, Lạc Tích Tuyết" Tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy dao động, hắn ôm chặt Lạc Tích Tuyết khổ sở nói.

"Em.. em.." Lạc Tích Tuyết giật mình, cả người giống như bị cái gì đó đập mạnh vào, thân thể cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Cô và hắn là chị em cùng cha khác mẹ, thế nhưng chính miệng em trai cô lại nói thích cô? Lạc Thiên Uy thế nhưng lại thích cô?

Việc này bảo cô làm sao tiếp nhận đây, bọn họ là chị em ruột tại sao lại có thể nói đến chuyện tình yêu này?

Không đúng việc này không bao giờ xảy ra được.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu mãi, nỗ lực bình phục nhịp tim của mình, cứ nghĩ là mình nghe lầm, hoặc chính cô hiểu sai ý tứ của em trai cô. Lạc Thiên Uy nhất định là thích cô như thích một người chị, đúng, em trai thích chị gái là một việc rất bình thường, nhất định là như vậy.

"Haha!" Lạc Tích Tuyết phục hồi lại tinh thần, xoa đầu Thiên Uy, khuôn mặt tái nhợt mang theo vài phần cung chiêu: "Thiên Uy, chị là chị của em nha, em tất nhiên là phải thích chị rồi".

"Không phải như thế, em biết rõ tôi đối với em không phải là tình cảm của một người em trai dành ột người chị gái, tôi yêu em, Lạc Tích Tuyết, tôi thật sự thật sự rất yêu em, đó là tình yêu của một người đàn ông đối với người phụ nữ mà họ khát vọng" Lạc Thiên Uy dùng sức nắm bả vai của cô, hét lên.

Hắn nóng lòng muốn thổ lộ tình cảm trong lòng hắn cho cô biết, phần tình cảm này hắn đã cất giấu mười năm rồi, hắn yêu cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô hắn đã không cách nào ức chế việc bị cô hấp dẫn, vì cô mà si mà mê, khi đó hắn cũng quyết định biến cô thành người phụ nữ của hắn.

Vô luận cô có phải là chị của hắn hay không, hắn đều muốn cô, hơn nữa cả cuộc đời này hắn chỉ cần cô.

"Không.. Thiên Uy, không thể như vậy được, như vậy là không đúng" Lạc Tích Tuyết nỗ lực tránh né khỏi sự kiểm chế của hắn, nghiêm túc nhìn hắn nói: "Thiên Uy, em bình tĩnh một chút. Mặc kệ người ta có hết lòng vì yêu như thế nào đi chăng nữa thì cả đời này chúng ta là không thể, đó là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được, chị và em là chị em ruột, sao em có thể thích chị được, cái loại em trai thích chị gái là mối quan hệ không thể nào chấp nhận được từ muôn đời nay!"

"Tại sao lại không thể? Tôi thích em, thật lòng rất thích em, từ lúc còn nhỏ tôi đã thích em rồi. Em nói đi em muốn cái gì, chỉ cần em nguyện ý tiếp nhận tôi, tôi đều có thể cho em, chỉ cần em thì dù là sinh mạng này của tôi tôi cũng không tiếc mà cho em. Lạc Tích Tuyết, em là sinh mệnh của tôi, là nữ thần mà tôi hằng ao ước, cả đời này nhất định phải cùng tôi ở chung một chỗ". Trong mắt Lạc Thiên Uy lóe lên tia sáng cố chấp, hắn ôm cô chặt hơn, vô luận cô gây dựa thế nào hắn cũng không buông cô ra.

Hắn không quan tâm cái thân phận chị em này? Chỉ cần bọn họ thật lòng yêu nhau thì mối quan hệ này không liên hệ gì cả, hắn thật lòng thích cô, thật lòng muốn cùng cô ở chung một chỗ, bảo vệ cô thật tốt, yêu cô thật nhiều, chỉ cần như thế.

"Lạc Thiên Uy, em điên rồi! Em không thể thích chị được, chị là chị của em, chúng ta có quan hệ máu mủ, thu hồi lại sai lầm của em đi, như vậy chỉ làm cho cái nhà này hồ thẹn, huống chi cha cũng không đồng ý cho em làm như vậy, ba đã quyết định gả chị cho Hàn Diệp Thần rồi, hôm nay người đàn ông em thấy đi cùng với chị chính là chồng chưa cưới mà cha đã sắp xếp cho chị, bọn chị tháng sau sẽ đính hôn!!"

Lạc Tích Tuyết thấy em trai cứ chấp nhất như vậy, chỉ có thể đem cha cùng Hàn Diệp Thần ra chống đỡ. Dù sao Lạc gia ở giới thương nghiệp có địa vị hết sức quan trọng, tuyệt đối không thể có vết nhơ nào, nhất định cô phải thức tỉnh em trai cô để hắn không tự hủy diệt tiền đồ của mình và danh dự của Lạc gia.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Em là của tôi

"Em phải lập gia đình?"

Lạc Thiên Uy sững sờ đứng im tại chỗ, nghe được lời nói của Lạc Tích Tuyết tim của hắn như bị một vật sắc bén cửa toạt ra.

Máu chảy đầm dề, lan tràn....

Cha chẳng lẽ đã an bài cho cô ấy, nếu như vậy nữ thần trong lòng hắn sẽ bị gả ra ngoài.

"Đúng vậy, tháng sau chị sẽ đính hôn, cho nên chúng ta chỉ có thể là chị em thôi". Lạc Tích Tuyết lần nữa cường điệu, sắc mặt trầm tĩnh nhìn Thiên Uy.

Là cô quá mức quan tâm hắn rồi sao? Còn làm hành động gì khiến cho hắn hiểu lầm sao? Vì sao em trai cô lại đột nhiên nói thích cô? Hắn thích cô vì cái gì, hắn chỉ mới có mười sáu tuổi thôi mà, cái tuổi này hiểu rõ thế nào là yêu sao?

Khiến cho em trai nảy sinh tình yêu như thế này cô là chị cũng phải có trách nhiệm.

Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi, trong mắt xẹt qua sự tự trách. Cô cho là cùng em trai nói rõ thì hắn sẽ tự động rời đi, ai ngờ cô mệt mỏi nằm xuống giường, Lạc Thiên Uy cũng thuận thế nằm xuống theo.

"Thiên Uy..." Lạc Tích Tuyết đứng phắt dậy, ôm ngực rút vào một góc giường, cau mày quát: "Em làm gì đấy? Em trở về phòng đi, chị cần nghỉ ngơi".

Lạc Thiên Uy một tay kéo Lạc Tích Tuyết lại trước mặt hần, ôm cô thật chặt vào trong ngực: “Tôi sẽ không để cho em gả cho người khác, em là của tôi”.

“Thiên Uy...” Lạc Tích Tuyết không thể tin nhìn hần, bị cử động bất thành linh cùng lời nói to gan như vậy của hần làm cho giật mình.

Cô dùng sức vùng vẫy, muốn đẩy Lạc Thiên Uy ra nhưng hần vẫn ôm chặt cô như cũ. Tim Lạc Tích Tuyết nhảy thình thịch, cô không biết em trai cô đến tột cùng muốn làm gì, cô có dự cảm xấu, thân thể không tự giác phát run.

Giống như có dự cảm cô dùng hết dũng khí ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt nóng rực của Thiên Uy nhìn chăm chăm cô, trong lúc bất chợt hần cúi đầu hướng môi cô mà hôn.

“A.....A.....” Lạc Tích Tuyết quả thật sợ ngây người, hai mắt xinh đẹp mở thật lớn.

Trời ơi, hần tại sao lại có thể hôn cô, còn là trực tiếp hôn lên môi cô nữa. Lạc Thiên Uy đưa tay vòng thật chắc hông của cô, đem thân thể Lạc Tích Tuyết cố định trong thân thể hần, không cho cô lộn xộn. Lửa nóng từ đôi môi mỏng hôn lên đôi môi đỏ mọng, lưỡi không ngừng liếm mát hai cánh môi non mềm của cô, tí mĩ mà hôn, miêu tả hình dáng đôi môi đẹp đẽ của cô, cuồng quyến mà mãnh liệt, mang theo nồng nàn và lưu luyến.

Đây là nụ hôn đầu tiên của bọn họ, hần muốn cô vĩnh viễn nhớ nụ hôn này, không cho phép cô có một chút trốn tránh hay phản kháng nào.

Hần say mê mà hôn cô, đầu lưỡi không ngừng trêu chọc, liều chết theo đuổi cái lưỡi đang trốn tránh của cô, cùng cô quấn chặt chẽ.

“A.....Em.....A.....” Lạc Tích Tuyết cảm thấy trái tim của mình như ngừng đập, cô hoảng sợ kêu thành tiếng, dùng hết lực đẩy hần ra, cả người run rẩy, tựa như muốn ngất đi.

Lạc Thiên Uy dùng đôi tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đem cô đè xuống dưới, cường thế mà bá đạo giữ chặt hai tay của cô, khiến cho thân thể của hai người dán chặt vào nhau.

“Tuyết nhi.....” Hần thì thầm tên cô, tiếng gọi này giống như đến từ chỗ sâu nhất trong lòng hần vậy, hần khát vọng cô biết bao.

Nụ hôn nóng rực cuối cùng cũng rời khỏi môi cô, lướt qua cổ, bắt đầu khê khàng cán vành tai ngọc nhuận, Lạc Thiên Uy dùng đầu lưỡi mà liếm khắp vành tai cô, một bàn tay cũng chậm rãi đặt trên ngực Lạc Tích Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tôi muốn em

“Không được, buông chị ra”.

Cô liều mạng mà hét, vô cùng hoảng hốt, đôi tay gắt gao bảo vệ ngực, toàn thân run rẩy thở hổn hển.

Trời ơi, bọn họ đang làm cái gì đây? Em trai của cô đối với cô làm việc gì?

Lạc Thiên Uy ôm cô thật chặt vào trong ngực, không để ý tới kháng nghị cùng gào thét của cô, bàn tay hần nóng bỏng mà chạy dọc khắp người cô vuốt ve, môi mỏng càng thêm điên cuồng hướng cô hôn.

Cô là của hần, hần tuyệt đối không để cho cô rời đi, càng không để cô gả cho người khác.

Thân thể hai người dán chặt chung một chỗ, qua lớp quần áo mỏng manh hần cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, mùi thơm trên người cô chạy thẳng đến chóp mũi của hần, một cỗ nhiệt xông thẳng lên đầu hần, hần cảm thấy thân thể dần dần căng lên, bộ vị nào đó trên cơ thể đang ngóc đầu dậy.

Thân thể Lạc Tích Tuyết theo bản năng run rẩy, vì Lạc thiên Uy điên cuồng hôn nên cô sắp hít thở không thông.

“Em là em trai của chị mà” cô hoảng sợ kêu lên, ý đồ gọi lý trí hần trở về. Nhìn hai gò má của cô vì run rẩy mà ửng đỏ, ngọn lửa trong mắt của hần càng thêm hùng lực, hần nhắm mắt lại cố đè nén sự điên cuồng đang kêu gào trong cơ thể, chỉ vì hần không muốn tổn thương đến cô.

“Tích Tuyết, đừng động” Thanh âm hần thô khàn khàn thờ gấp.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lúc này chẳng những thân thể đang không ngừng run rẩy mà môi của cô, tay chân của cô cũng đang không ngừng run. Chuyện mới xảy ra vừa rồi, em trai của cô thể nhưng lại cưỡng hôn cô? Cô thật sự không thể nào tiếp nhận chuyện này, thật sự không thể nào tiếp nhận được.

“Buông tôi ra, không nên đụng vào tôi”. Cô yếu ớt nói, không còn sức nữa rồi nhưng Lạc Thiên Uy vẫn như cũ một đường hôn xuống, càng hôn càng sâu, cô gào ra tiếng, nước mắt cứ như vậy không khống chế được mà chảy dọc trên khuôn mặt xinh đẹp.

Cô thật vô dụng, ngay cả em trai mình mà cũng không làm được gì, cô sẽ rời cái nhà này đi giống như rời khỏi anh Vũ Trạch vậy.

Hôn nước mắt trên khuôn mặt ướt át của cô, trong lòng Lạc Thiên Uy chấn động, động tác trên tay chợt ngừng.

Hần buông cô ra, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang đầm đìa nước mắt của cô, tâm chợt căng thẳng, hần sợ hãi.

Cô không thích nụ hôn của hắn, cô kháng cự hắn, theo bản năng cô cũng không cách nào tiếp nhận hắn được. Lạc Thiên Uy bây giờ hít thở thôi cũng cảm thấy đau, đôi môi hiện lên một nụ cười khổ tự giễu, thì ra là do hắn ép buộc cô, là do hắn đơn phương, cô căn bản một chút tình cảm với hắn cũng không có.

“Chát”. Một cái bạt tai vang dội không chút nào do dự rơi trên má phải của Lạc Thiên Uy, đột nhiên không gian yên tĩnh hẳn, không tiếng động nào.

“Em thật quá đáng!” Lạc Tích Tuyết cứ như vậy mà hét lên, run rẩy nói: “Chị là chị của em, là chị em ruột, chúng ta có máu mủ, làm sao em có thể đối với chị như vậy?”

Cô không cách nào tiếp nhận chuyện này, hoàn toàn không thể hiểu được, Lạc Thiên Uy thế nhưng lại thích cô? Bọn họ là chị em, huống chi ở trong mắt của người ngoài bọn họ còn là người kế thừa tài sản Lạc gia? Cha yêu mẹ của hắn, lại lạnh nhạt với mẹ của cô, cha ẹ cô danh phận nhưng lại không ẹ hắn danh phận. Bọn họ vốn phải cạnh tranh nhau mới đúng, có thể hòa thuận sống chung như thế này đã là quá tốt rồi, còn muốn phải yêu sao?

Người trong lòng cô là anh Vũ Trạch, coi như không thể cùng người mình yêu ở cùng nhau nhưng không có nghĩa là cô phải tiếp nhận em trai của cô.

Lạc Tích Tuyết nhanh chóng sửa sang lại quần áo, muốn lao thẳng ra cửa, tránh người con trai điên cuồng trước mặt mình càng xa càng tốt.

Thấy cô dùng ánh mắt và hành động trốn tránh hắn, cảm giác tức giận xông lên tận đầu, chẳng lẽ cô cứ như vậy mà không thể tiếp nhận hắn sao?

Chợt một tay hắn kéo Lạc Tích Tuyết qua, ánh mắt đỏ ngầu lần nữa nhìn nhốt chặt cô lại.

“Lạc Tích Tuyết, em là của tôi, tôi muốn em” Lạc Thiên Uy điên cuồng hôn lên môi của cô, thở hổn hển nói: “Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi, muốn em vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Thí nghiệm

Lạc Tích Tuyết run rẩy lùi về sau, nghe lời nói sau cùng của Lạc Thiên Uy thì toàn thân cô đông cứng lại, run rẩy càng lợi hại hơn.

“Buông tôi ra, không cần” Cô hoảng sợ hô to, dùng sức đẩy Thiên Uy ra. Thế nhưng tiếng la hét mê người ấy không đủ để gọi lý trí của Thiên Uy quay trở về, ngược lại càng khiến cho hắn điên cuồng hơn.

Thân thể của cô đối với bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể kháng cự được sức hấp dẫn này.

“A” Sắc mặt cô trắng bệch, lòng của cô trầm xuống, giống như rơi vào vực sâu lạnh lẽo.

Lúc này, hắn đang cời từng chút từng chút quần áo trên người cô ra, từng cái từng cái rơi xuống đất, Lạc Thiên Uy như cũ tỉ mỉ hôn lên cổ cô như đang hôn một bảo vật trân quý nhất mà hắn có, một đường đi xuống dưới, cho đến trước ngực của cô.

“Tuyệt vời, em thật đẹp!” Toàn thân Lạc Thiên Uy như đang bị thiêu đốt, tay của hắn bao trùm lên bộ ngực mềm mại, tròn tròn của cô, xúc cảm mềm mại từ lòng bàn tay truyền tới làm cho hắn căn bản không thể nào dừng được nữa.

Nụ hôn của hắn rơi xuống ngực cô gây cho cô cảm giác tê tê, hôn dần lên xương quai xanh, cổ, sau tai, lửa nóng một đường hôn xuống dưới, ngay tại bụng của cô thì dừng lại, đôi tay hắn chậm rãi cởi quần lót của cô ra.

“Tôi muốn em, tôi muốn em, Lạc Tích Tuyết”. Hắn ngâm vịnh tai của cô không ngừng ní non.

Hắn không thể quản nhiều như thế nữa được rồi, đôi mắt với cô ngay tại thời điểm này, dục vọng của hắn không thể nào kiềm nén được nữa, hắn căn bản cũng không thể khống chế bản thân được nữa rồi.

Hắn không muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ chị em với cô, cũng không cần biết cô có để ý đến hắn hay không, chỉ nghĩ hắn muốn cô ngay bây giờ, lập tức..

Lạc Tích Tuyết cảm thấy thân thể của cô và hắn đang không ngừng run rẩy, lòng của cô vô cùng tê lương, khổ sở không tìm được phương hướng, cô thật không dám tin, em trai của cô lại có thể làm hành động như thế này.

Bọn họ là chị em, hắn tại sao lại có thể thích cô, coi như hắn thật sự thiếu thốn tình thương của mẹ, đối với cô có chút tình cảm nhưng cũng không thể nói muốn cô như thế này.

Hắn tại sao làm ra chuyện quá đáng như thế này, làm sao có thể cởi quần áo của cô, cô hoàn toàn ngây người, không dám tin người con trai trước mặt này lại là em trai cô.

Hắn mới mười sáu tuổi, không phải còn là một thiếu niên sao? Sao hắn có thể làm ra chuyện bỉ ổi như vậy?

Lạc Tích Tuyết đột nhiên ngừng giãy dụa, cô vô lực khóc, ôm một tia hy vọng cuối cùng hét lên: "Chị đã có người đàn ông mà chị thật lòng yêu, Thiên Uy, em thả chị ra đi"

Thân thể Lạc thiên Uy chấn động, tất cả kích tình vừa rồi như chìm vào trong băng cốc.

Tiếng la khóc của cô làm cho hấn cảm thấy thế giới hấn như đang sụp đổ.

Cô yêu người đàn ông khác? Cô thế nhưng lại trực tiếp nói cho hấn biết cô yêu người đàn ông khác? Là Tiểu Vũ Trạch sao? Cô vẫn thích hấn như vậy? Nhưng nếu cô thích Tiểu Vũ Trạch như vậy sao còn cùng Hân Diệp Thần kết hôn?

Trong lúc nhất thời hấn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hấn đột nhiên buông cô ra, nhìn về mặt bị thương của cô. Thì ra trong lòng cô vẫn thích Tiểu Vũ Trạch như thế, thì ra một lần nói thích hấn nhất kia là giả, toàn bộ đều là giả, là cô lừa hấn.

"Tích Tuyết!" Hấn nắm chặt thành quyền, khoe miệng khẽ động mấy cái, nhưng cuối cùng lại không có dũng khí mở miệng.

"Em đi đi, chị không muốn thấy em nữa" Lạc Tích Tuyết cố nhịn không cho nước mắt chảy ra, quay đầu đi chỗ khác nói, thân thể cô vẫn còn run.

Đột nhiên bị chính em trai nói thích còn bị hấn thô bạo cưỡng hôn, thiếu chút nữa xảy ra quan hệ, nhiều chuyện liên tiếp xảy ra như thế làm cho cô không thể nào tiếp nhận.

Lòng Lạc Thiên Uy chìm xuống, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng bi thương.

Hấn thừa nhận mình quả thật có chút kích động, nhưng đó là do cô nói cô cùng người đàn ông khác đính hôn, còn đột nhiên nói có vị hôn phu, mới chọc giận hấn đến vậy.

Vốn một Tiểu Vũ Trạch đã làm cho hấn đau đầu rồi nay lại xuất hiện thêm một đối thủ cạnh tranh nữa, đến cùng thì có bao nhiêu người đàn ông cùng hấn giành Tích Tuyết đây? Tích Tuyết là của hấn, hấn không cho phép bất cứ người đàn ông nào cướp cô đi, biện pháp duy nhất là biến cô thành người phụ nữ của hấn.

Hấn cho là cô cũng không phải chịu đủ kích quá lớn, vì đây dù sao cũng không phải lần đầu tiên của cô, thật không ngờ đến cô lại phản ứng kịch liệt như thế.

Nhìn về mặt tràn đầy nước mắt của cô, cả người như một con búp bê vải rách nát, tim của hấn đột nhiên căng thẳng, mới vừa rồi quả thật hấn đã làm cô bị tổn thương.

Sợ cô ngồi dưới đất như thế sẽ lạnh nên Lạc Thiên Uy vì cô phủ thêm chăn lên người cô, muốn đến gần cô hơn "Tích Tuyết, em hãy nghe tôi nói".

"Tôi không nghe, tôi không nghe!" lạc Tích Tuyết bịch lấy lỗ tai, điên cuồng lắc đầu, lui đến góc phòng, dùng cái chăn bao chặt mình lại, nước mắt mông lung quát: "Em đi đi, đi đi, chị không muốn nhìn thấy em nữa, không bao giờ muốn nhìn thấy em nữa".

Cô thật sự không chịu nổi nữa rồi, nghĩ lại chuyện vừa rồi cô cảm thấy toàn thân nổi da gà, sợ đến rợn cả tóc gáy.

Cô không cần càng không muốn nhìn thấy hấn nữa.

"Tích Tuyết!" Thấy phản ứng dữ dội của cô Lạc thiên Uy cảm thấy tâm đau khôn cùng, hấn hung hăng bạt tai chính mình: "Là tôi hồ đồ, thật xin lỗi nhưng tôi thật sự rất yêu em, trong lòng tôi chỉ có một mình em".

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa!" Lạc Tích Tuyết thật sự nghe không nổi nữa rồi, cô rống to, con ngươi sưng đỏ, bên trong tràn đầy nước mắt: "Ra khỏi phòng của tôi ngay, hiện tại, nhanh lên đi ra đi".

Hấn đến tột cùng có hiểu hay không, hấn không thể nào yêu cô được, bọn họ là chị em, tại sao hấn còn muốn thương cô, hấn biết rõ điều đó mà.

"Tích Tuyết!" Lạc Thiên Uy nói thấp một tiếng, đi lên trước, muốn ôm cô mà nói rõ cho cô hiểu.

Hấn không muốn thấy cô khóc thương tâm như thế, cô rơi một giọt nước mắt làm tim của hấn đau đến ngàn lần, hấn thật sự không nhìn nổi cô uất ức như thế.

"Không được lại gần đây!" Lạc Tích Tuyết lạnh giọng quát, ngón tay run rẩy đâm thật sâu vào lòng bàn tay, ưu thương nói: "Chị vẫn coi em là em trai của chị, làm sao em lại có thể như thế này" nói đến đây cô không thể nào nói tiếp được nữa.

Vì sao sự tình lại biến thành cái dạng này? Cha vì tương lai của em trai mà gả cô ột người mà cô không yêu, trong khi đó em trai cô lại nói yêu cô, toàn bộ chuyện này là như thế nào? Toàn thế giới như đang xáo trộn vậy.

Lạc Thiên Uy nắm chặt tay thành quả đấm, sắc mặt trắng bệch mấy phần.

Em trai? Quả nhiên trong lòng cô chưa từng có sự tồn tại của hấn, câu cô nói thích hấn nhất là giả, không phải thật, đó chẳng qua là an ủi hấn thôi.

Lòng của hấn đau quá, lời nói của cô giống như một con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim hấn, hung hăng róc xương thịt hấn ra, đẩy hấn vào hố sâu vạn trượng.

Thì ra bị chính người mình yêu thương gây thương tổn là như thế này, tình yêu khổ sở quá, bây giờ thì hấn ném được rồi.

Nhưng cho dù là như thế, hấn cũng sẽ không buông tha cô đâu, hấn nhất định phải làm cho cô thích hấn, nhất định là như thế.

“Tích Tuyết, em nghỉ ngơi cho tốt, một hồi nữa tôi quay lại thăm em”. Rốt cuộc Lạc Thiên Uy khẽ cắn răng, cố nén nội tâm đang thống khổ, hấn xoay người rời đi.

Cho đến khi nghe tiếng cửa, Lạc Tích Tuyết mới buông xuống đề phòng, cô quần cái mềm ôm thân thể nhỏ bé của mình ngồi trên mặt đất, nước mắt là chảy rơi.

Trong nháy mắt bị Lạc Thiên Uy đụng chạm kia làm cho cô như muốn chết đi.

Cô không cách nào chấp nhận được, càng khó đối mặt với nó hơn, em trai cùng cha khác mẹ lại đi yêu cô.

Than thế giống như bị rút hết sinh khí, trong não Tích Tuyết bây giờ là một mảng trắng không, cô giống như một đóa hoa trong gió, phiêu diêu.

Ngoài cửa sổ mưa trút xối xả, giống như những hạt trân châu đứt dây rơi xuống, nghe vào trong tai như âm thanh bị xé nát.

Làm thế nào bây giờ? Cô ngồi trên giường, tâm cũng đang chảy máu. Căn nhà này không còn chỗ cho cô dung thân nữa rồi.

Khóe mắt Tích Tuyết giật giật, nước mắt không ản nhận được nữa rơi xuống như đê vỡ.

Cả đêm chưa chợp mắt, lạc Tích Tuyết khổ sở nhắm mắt lại, cô đi vào phòng tắm tẩy sạch thân thể sau đó mặc chiếc áo ngủ mỏng mang cứ như vậy ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Cho đến khi trời sang, cô mới rón rén đẩy cửa đi ra ngoài.

Hiện tại cô sợ nhất là thấy Lạc Thiên Uy, nếu như có thể không thấy hấn thì tốt biết mấy, nhưng cô và hấn ở chung một nhà bọn họ sẽ luôn chạm mặt nhau.

Suy nghĩ cả một buổi tối, Lạc Tích Tuyết quyết định cô muốn tìm anh Vũ Trạch nói cho hấn biết cô yêu hấn sau đó sẽ cùng hấn chạy đến một nơi thật xa mà sống chung những ngày tháng hạnh phúc với nhau.

Vốn vì chuyện của Thiên Uy, thêm vào đó cô còn phải đối mặt với Hàn Diệp Thần, cô bây giờ rất mệt mỏi, không muốn để ý đến cái gì nữa.

Biệt thự to lớn, trang sức xa hoa nhưng lại có vẻ tĩnh mịch đến thê lương, lạnh lẽo, không có chút cảm giác gia đình.

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái, cầm lấy túi xách đi ra khỏi cổng Lạc gia.

Cô thất hồn lạc phách đi trên đường lớn, trên khuôn mặt cô là một mảng lạnh lung, ưu thương. Lạc Tích Tuyết dung tay ôm lấy vai, bước từng bước đi về phía trước, đầu tranh tư tưởng thật lâu, rốt cuộc vẫn quyết định đón một chiếc xe taxi đến biệt thự Tiểu gia.

“Thiếu gia vừa mới cãi nhau với lão gia, giờ đang ở trong phòng nghỉ ngơi, Lạc tiểu thư mời đi theo tôi”. Quản gia Chu vừa thấy Lạc Tích Tuyết đến thì lập tức cung kính tươi cười nghênh đón.

“A, làm phiền bác”. Lạc Tích Tuyết lễ phép cúi chào, đi theo quản gia lên phòng của Tiểu Vũ Trạch trên lầu ba.

Cửa phòng không khóa, quản gia bảo cô có thể trực tiếp đi vào, Lạc Tích Tuyết gạt đầu một cái đi vào cô thấy bóng lưng hướng về phía mình, Tiểu Vũ Trạch đang ngồi trên ghế sa lon.

“Không phải tôi đã bảo các người đi ra ngoài rồi sao?” Tiểu Vũ Trạch nổi giận quát, xoay đầu lại vừa nhìn thấy người đến là Lạc Tích Tuyết thì hấn ngay ngăn cả người.

“Anh Vũ Trạch, đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Tích Tuyết che ngực, kinh ngạc hỏi. Cô chưa bao giờ thấy anh Vũ Trạch nổi giận như thế.

Tiểu Vũ Trạch cũng một bộ dạng kinh ngạc như cô, hấn thu lại tức giận, thay vào đó là một nét mặt ôn hòa: “Tích Tuyết, sao em lại đến đây?”

“Em...” Lạc Tích Tuyết sắc mặt lập tức cứng đờ, không biết nên trả lời hấn như thế nào.

Mấy ngày trước cô vừa đồng ý với cha sẽ chia tay Tiểu Vũ Trạch, nhấn cho hấn tin nhắn kia, hiện tại cô lại xuất hiện tại đây để tìm hấn, cũng khó trách anh Vũ Trạch giật mình như thế.

“Tích Tuyết, có phải cha anh đi tìm em rồi đúng không?” Không đợi Tích Tuyết trả lời, Tiểu Vũ Trạch đã hỏi trước.

“Cha anh?” Lạc Tích Tuyết ngăn người, có chút không hiểu: “Cha anh có tìm em sao? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Haiz” Tiểu Vũ Trạch thở dài một cái, ngồi dựa vào ghế sa lon, ánh mắt âm trầm rồi rầm.

Thấy bộ dạng này của hấn, Lạc Tích Tuyết càng thấy lo hơn, cô đi tới bên cạnh hấn ngồi xuống: “Anh Vũ Trạch, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Vũ Trạch nhíu mày lại, sợi tóc đen rũ xuống trước trán, gương mặt tuấn tú uất ức.

Trầm mặc thật lâu sau, hấn mới rót ỉnh ly rượu, hớp một ngụm, hấn mới mở miệng: “Cha anh muốn chúng ta hủy hôn ước”.

“Cái gì?” Lạc Tích Tuyết sững sờ, trong mắt khiếp sợ không thôi.

Bác Tiểu tại sao lại muốn hủy hôn ước giữa cô với Tiểu Vũ Trạch? Chẳng lẽ là do cha cô đem chuyện cô đính hôn với Hàn Diệp Thần nói cho cha anh Vũ Trạch biết rồi, vì mặt mũi Tiểu gia nên mới làm vậy.

“Việc kinh doanh của Tiểu gia đang gặp khó khăn, cần Bùi thị giúp đỡ mới có thể vượt qua cửa ải này, mà đại tiểu thư Phí Lệ của Bùi thị đối với anh yêu thích đã lâu, Bùi gia nói điều kiện duy nhất để họ giúp Tiểu thị là anh phải cưới Phí Lệ” Con người Tiểu Vũ Trạch âm trầm âm đạm, hẳn từng câu từng chữ nói, ánh mắt không hề chớp nhìn cô.

Hắn biết nếu nói thẳng như thế sẽ làm tổn thương đến cô, nhưng chuyện đến nước này đã hết cách rồi, hẳn chính miệng nói với cô hay hơn là để cô nghe được từ miệng của người ngoài.

“Em hiểu rồi!” Thân thể Lạc Tích Tuyết như bị cái gì hung hăng đâm vào, trên mặt thoáng qua sự mất mát, cô đau lòng nhìn hắn: “Anh phải cưới Phí Lệ”.

Cô cho là cô phụ hắn, không ai nghĩ tới hắn bắt đắc dĩ mà cưới người khác, cô cho là cha cô đặc biệt an bài cuộc xem mặt bởi vì sớm biết Tiểu gia sẽ thoái hôn rồi, Tiểu Vũ Trạch sẽ cưới Phí Lệ sao? Cho nên mới để cô tháng sau liền đính hôn với Hàn Diệp Thần.

Dù sao Lạc gia cũng danh tiếng nên việc cô cùng Tiểu Vũ Trạch có hôn ước là chuyện mọi người đều biết, nếu Tiểu Vũ Trạch đột nhiên cưới người con gái khác thì sợ rằng mặt mũi của Lạc gia không biết để đâu, đối với danh dự của cô cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

“Không! Sẽ không” Tiểu Vũ Trạch lập tức phủ nhận, hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô lại, đem thân thể đang không ngừng run rẩy của cô ôm chặt vào trong ngực: “Anh sẽ không cưới người con gái khác, anh chỉ thích mình em, Tích Tuyết em biết nhiều năm như vậy nhưng anh cũng chỉ yêu có mình em”.

“Nhưng nếu không cưới cô ấy, Tiểu thị làm sao vượt qua khó khăn này? Anh là một người trong Tiểu gia chẳng lẽ anh đứng nhìn nó đóng cửa hay sao?” Lạc Tích Tuyết đẩy hắn ra, trong mắt tràn đầy hơi nước, cô biết gia đình giao có cũng có rất nhiều việc bắt đắc dĩ.

Tiểu Vũ Trạch lần nữa đem cô ôm thật chặt, hít thật sâu mùi hương trên tóc cô, lẩm bầm thờ dài nói: “Tiểu thị nếu phá sản thì vẫn có thể làm lại từ đầu, nhưng người cả đời làm vợ Tiểu Vũ Trạch thì chỉ có một. Chỉ có mình Tích Tuyết, nếu anh cưới Phí Lệ anh sẽ mất đi em, anh tình nguyện mất công ty, mất đi tất cả chứ không thể mất em được đâu, Tích Tuyết à!”

“Anh Vũ Trạch!” Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt nhu tình của Tiểu Vũ Trạch, trong lòng tràn đầy cảm động.

“Tích Tuyết, có đói bụng không? Anh bảo người làm chuẩn bị bữa ăn sang cho em” Tiểu Vũ Trạch vuốt vuốt vài sợi tóc đang rơi xuống bên tai cô, cảm nhận được bàn tay cô lạnh lẽo, đoán chừng cô chưa ăn sang đã chạy đến đây tìm hắn.

“Không cần!” Lạc Tích Tuyết lập tức lắc đầu.

Mới vừa lúc này cô vừa nghe quản gia Chu nói cha con họ cãi nhau, giờ đi cô đoán ra được nguyên nhân rồi nếu cô còn ở lại thì sẽ chỉ làm anh Vũ Trạch khó xử thôi nên cô muốn đi trước.

Tiểu Vũ Trạch kéo cô vào trong ngực hắn, dịu dàng ôm lấy gương mặt của cô: “Tích Tuyết, chờ đi! Chúng ta vài ngày nữa là được ở bên nhau rồi, hôm nay không phải em không đi học sao, cũng đừng về nhà hãy ở bên cạnh anh đi”.

“Nhưng, cha anh...” Lạc Tích Tuyết cau mày do dự, mặc dù cô rất muốn cùng anh Vũ Trạch ở chung một chỗ nhưng vừa nghĩ tới cha hắn cô có chút khó xử.

“Đừng lo lắng, cha anh sang nay phải ra nước ngoài đi họp, một tuần sau mới về” Tiểu Vũ Trạch nhìn ra khó xử của cô nên hướng cô cười cười giải thích.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, một long khăn trang được gỡ xuống: “Thì ra cha anh không có ở đây”.

“Đúng vậy, cho nên hôm nay em phải ở đây bên cạnh anh”. Tiểu Vũ Trạch nắm tay cô thật chặt, dẫn cô đi xuống phòng ăn lầu dưới.

Hai người vừa nói vừa cười, ở cả ngày trong biệt thự. Lạc Tích Tuyết vẫn ôm Tiểu Vũ Trạch, cảm giác như thế thật tốt, rất thực tế, không có một tia gò bó, ngược lại có loại cảm giác vô cùng an tâm, đây chính là cảm giác thích một người.

Muốn cùng với hắn cứ lẳng lặng như vậy mà ở gần nhau, gần nhau đến già.

Cho đến buổi tối ngày thứ hai Tiểu Vũ Trạch mới tự mình lái xe đưa cô về nhà.

Lạc Tích Tuyết đẩy cửa xe ra, quay đầu hướng hắn mỉm cười, quan tâm dặn dò một câu: “Anh Vũ Trạch, lái xe cẩn thận!”

“Em cứ như vậy mà đi vào nhà sao?” Tiểu Vũ Trạch một tay kéo thân thể của cô lại, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không rời, trong mắt lóe ra tia sáng nóng rực: “Có phải nên cho người bạn trai là anh một nụ hôn nóng bỏng hay không?”

“A, anh Vũ Trạch” Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, trên mặt xẹt qua tia ngượng ngùng: “Còn chưa đi sao, ngộ nhờ để cha em thấy được thì không hay đâu”.

Bọn họ bây giờ phải bí mật qua lại, bởi vì cha mẹ hai bên đều không đồng ý, bọn họ chỉ có thể len lén yêu nhau, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ trốn ra nước ngoài sống cuộc sống của hai người. đây là kết quả mà mấy ngày nay cô cùng anh Vũ Trạch thương lượng được.

“Đừng sợ, không ai nhìn thấy đâu”. Tiểu Vũ Trạch kéo thân thể cô lại gần mình, hô hấp nóng rực phun trên gò má của cô.

Đang lúc Lạc Tích Tuyết do dự, hắn đã nhanh chóng ôm lên eo nhỏ của cô, môi mòng nhanh chóng đặt trên đôi môi đỏ mọng của cô, chiếc lưỡi trơn trượt chui vào trong miệng của cô, mùi hương thơm thuộc về cô.

Lạc Tích Tuyết sững sờ nhắm mắt lại, vừa bắt đầu hoàn toàn bị động căng về sau cô chủ động vòng tay qua cổ hắn, đáp lại nụ hôn của hắn.

Hai người hôn nhau kịch liệt, không chú ý tới ngay trên lầu của biệt thự Tiểu gia đang có một đôi con người khát máu nhìn chằm chằm bọn họ.

Đáng chết! Lạc Thiên Uy hung hăng nắm thành quyền, bên trán nổi lên gân xanh.

Người phụ nữ này đã hai ngày không có về nhà, mới vừa về đến cửa đã cùng với người đàn ông khác ôm hôn, cô thích Tiểu Vũ Trạch như vậy sao? Không chờ kịp muốn gả cho hắn như vậy sao?

Con người âm thầm hùng hực lửa, Lạc Thiên Uy nện một quyền thật mạnh lên tường, cặp mắt đỏ rực như satan ở địa ngục.

Vì sao cô lại chủ động hôn Tiểu Vũ Trạch? Cô cho tới bây giờ cũng chưa từng chủ động hôn hắn? vì sao cô cùng người đàn ông khác hôn nhau cô cũng không có chán ghét cùng kháng cự ngược lại còn rất hưởng thụ?

Hắn hận, hắn đồ kị!! Cả người như sắp nổi điên.

Xem ra hắn muốn cô thuộc về hắn thì trước tiên hắn phải xử lý xong Tiểu Vũ Trạch, hắn còn một ngày ở đây thì Tích Tuyết sẽ vĩnh viễn không thể nào tiếp nhận hắn.

Lạc tích Tuyết trở về phòng, trực tiếp vào phòng tắm rồi ra nằm dài trên giường. Mới vừa tắt đèn, chỉ nghe thấy ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân, ngay sau đó là âm thanh cửa phòng của cô bị mở ra.

Cô núp ở trong chăn, không biết là ai đang chậm rãi đến phòng cô? Quân gia Ngô sao? Hay Vi Tình Nam? Hay là người em trai mà cô không muốn gặp nhất.

Cảm thấy bóng người kia cách cô càng ngày càng gần, Lạc Tích Tuyết theo bản năng bắt đầu khẩn trương.

Cô cố gắng giữ vững hô hấp bình thường, lại cảm thấy có đôi bàn tay ấm áp đang ôm lấy gương mặt cô.

“Em đừng cho rằng cứ như vậy đi tìm hắn thì có thể làm cho tôi buông tay em ra, tôi không phải là người lương thiện như thế, cho nên tốt nhất em đừng làm những chuyện làm tôi đau lòng”.

Ánh mắt sáng quắc của Lạc Thiên Uy chăm chú nhìn cô, con người tinh mịch đang dần thu lại.

Hắn không để ý đến chuyện cô đã thuộc về người khác hay chưa, chỉ cần tương lai cô thuộc về hắn là được rồi. Hắn đã hướng cô tỏ lộ thì người có thể cùng đi với cô chỉ có thể là hắn.

Trong lòng Lạc tích Tuyết như có cái gì hung hăng đập xuống, em trai cô nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hắn đối với cô còn cái chuyện tương niệm kia? Còn không có nguyện ý thu lại sao?

Bọn họ là chị em, tại sao hắn mãi mãi cùng không hiểu, giữa bọn họ tuyệt đối không thể xảy ra mối quan hệ vượt qua chị em được?

Hai người cứ như vậy mà giằng co, cũng không có ai nói gì nữa.

Lạc Tích Tuyết làm bộ như mình đang ngủ, nhưng thật ra trong lòng cô lại vô cùng lo lắng, cô ghét Lạc Thiên Uy can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cô.

Nhưng đồng thời, cô cũng không dám tìm hắn nói chuyện như trước, cô sợ hắn lại kích động, lại làm ra cái loại sự tình như lần trước, trái tim của cô không thể nào chịu nổi chuyện đó lần thứ hai nữa đâu.

Mà Lạc Thiên Uy như cũ không có nói gì thêm nữa, đối với Lạc Tích Tuyết là tình thế bất buộc, chỉ là hắn hy vọng cô có thể cam tâm tình nguyện mà tiếp nhận hắn, như vậy so với việc hắn mạnh mẽ ép buộc cô thì hắn có thể an tâm và hạnh phúc hơn rất nhiều.

Hắn vẫn không muốn tổn thương cô, nhưng hắn đồng thời cũng hiểu muốn cô tiếp nhận hắn thì chỉ còn cách như thế, dù sao cô cùng Tiểu vũ Trạch quen lâu như thế rồi thì hắn cần phải làm những việc như thế mới có thể đã động đến cô.

Quyết định xong, Lạc Thiên Uy cúi người, nhẹ nhàng trên trán của cô đặt một nụ hôn nhẹ sau đó rời giường đi ra ngoài

Trong nháy mắt hắn đóng cửa lại thì Lạc Tích Tuyết từ trên giường ngồi bật dậy, lấy tay phủ lên cái trán nơi mà hắn vừa đặt nụ hôn qua, cảm thấy cái trán nóng kinh người.

Trời, hắn lại hôn cô! Câu hắn vừa nói rốt cuộc là có ý gì? Tại sao cô lại có cảm giác vô cùng lo lắng?

Em trai sẽ không vì cô mà gây ra bất lợi gì cho anh Vũ Trạch chứ?

Sang sớm ngày thứ hai, ánh mắt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sát đất chiếu rọi vào trong phòng, chiếu rọi lên chiếc bóng xinh đẹp đang ngủ say trên giường.

Lạc Thiên Uy đã thức dậy từ sớm, chuyện đầu tiên mà hắn làm là đi tới phòng cô tìm cô.

Hôm nay là chủ nhật, vừa ngày nghỉ hắn muốn cùng cô đi dạo một chút, coi như lần hẹn hò đầu tiên của hai người.

Dù sao bọn họ là chị em hắn cứ như vậy mà vào phòng cô như thế cũng khó tránh sẽ làm cho người khác hoài nghi, vừa đúng lúc đó có một người làm

đang hướng phòng Lạc Tích Tuyết đi tới.

“Chờ một chút, người đang làm cái gì thế?” Lạc Thiên Uy bước nhanh về phía trước, cản người làm đó lại.

“Thiếu gia!” Người làm đó hướng Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, cung kính trả lời: “Lão gia bảo tôi tớ gọi tiểu thư rời giường”.

“Cha trở về rồi sao? Cha gọi chị xuống làm gì?” Lạc Tích Tuyết thuận miệng hỏi.

Người làm suy nghĩ một chút nói: “Hình như là nói đến chuyện cưới hỏi của tiểu thư, lão gia nói muốn cùng hai nhà có một bữa ăn cơm, đem hôn kỳ của tiểu thư sắp xếp”.

“Hôm nay định hôn sao?” Hai đầu lông mày của Lạc Thiên Uy nhăn lại, trong lòng không cảm được nóng nảy, hắn không ngờ nhanh như vậy cha lại muốn gả cô ấy ra ngoài.

Người làm gật đầu một cái: “Đúng vậy ạ, cho nên lão gia bảo tôi lên gọi tiểu thư dậy, đi chuẩn bị một chút”.

“Không cần!” Lạc Thiên Uy lạnh mặt xuống, giữa hai hàng lông mày âm thầm ngưng trọng một mặt thâm thúy: “Tôi đi gọi chị ấy dậy, cô làm việc của cô đi”.

“Dạ”. Người làm ngó ngán, kỳ quái nhìn Lạc thiên Uy một cái, cúi đầu đi xuống lầu.

Lạc Thiên Uy thấy người giúp việc đã rời đi, hắn mới xoay người đi về phía phòng ngủ của cô.

Đáng chết, cha thế nhưng muốn đem cô gả cho người khác, hắn phải nghĩ biện pháp mới được.

"Lạc Tích Tuyết, dậy thôi!" Lạc Thiên Uy tức giận ở bên ngoài kêu cửa, vừa nghĩ tới việc cô đi xem mắt với người đàn ông khác thì trong lòng của hắn vô cùng tức giận.

Nhưng gõ cửa nửa ngày, bên trong cũng không có ai trả lời, Lạc thiên Uy dứt khoát đem cửa phòng mở ra rồi đi vào.

Gian phòng cực kỳ an tĩnh, chỉ có gió nhẹ lay động màn rèm tơ sát đất.

Ánh sáng trong phòng cũng không tốt, bởi cửa sổ vẫn chưa có hoàn toàn mở ra nên không có ánh sáng chiếu vào, điều này làm cho cả căn phòng ngủ mập mờ hơi tối.

Chỉ là mặc dù ánh sáng không tốt, nhưng Lạc Thiên Uy vẫn có thể nhìn rõ người con gái đang ngủ say trên giường, hắn đi lên phía trước, nhìn dung nhan ngọt ngào khi ngủ của cô, chốc người khác trêu mến.

Vốn hắn chỉ muốn gọi cô tỉnh dậy cảnh cáo cô không được cùng người đàn ông khác liếc mắt đưa tình rồi liền rời đi. Nhưng vừa cúi đầu đã nhìn thấy chiếc áo ngủ bằng ren của cô đã mở rộng một mảng lớn trước ngực, hơn phân nửa bộ ngực mềm mại lộ ra, như ẩn như hiện.

Lạc Thiên Uy cảm thấy hô hấp như cứng lại, càng đẹp trước mắt làm cho hắn không thể nòa dời tầm mắt đi được.

Hắn không kìm hãm được cúi người, hôn lên đôi gò má ngọt ngào của cô.

Lạc Tích Tuyết nằm ở trên giường, vốn đang hô hấp đều đều ngủ nhưng không biết như có một sức mạnh đè lên người cô làm cho hàng mi cô khẽ run, dùng hết hơi sức toàn thân đẩy sức mạnh trên người ra, nhưng thử mấy lần cũng không thành công nên cuối cùng cô cũng chỉ có thể để hắn đè ép mình, vô ý thức hưởng thụ nụ hôn dịu dàng của hắn.

Những ngày vừa qua vì áp lực, hơn nữa với vấn đề tình cảm với anh Vũ Trạch rất lâu cô không được nghỉ ngơi như thế này nên tới hôm qua sau khi cùng anh Vũ Trạch bàn bạc cụ thể thì cô đã ngủ rất an giấc, ngay cả trong giấc mộng cũng không ngừng mơ về hạnh phúc sau này của cô và anh Vũ Trạch, chỉ có hai người bọn họ.

"Anh vũ Trạch, em rất yêu anh".

Cô trong mộng ni non, hoàn toàn không chú ý đến biểu tình cực kỳ khó coi của người đàn ông trên người.

Lạc Thiên Uy dừng động tác hôn cô lại, hai mắt hắn lên tia máu nhìn cô chăm chăm, đáng chết, ngay cả trong mơ cô cũng gọi tên của người đàn ông đó.

Xem ra người đàn ông kia đối với cô có ảnh hưởng rất lớn, nhưng cô là của hắn, hắn sao có thể để cho lòng của cô nghĩ về người đàn ông khác ngoài hắn được.

Con người Lạc Thiên Uy tinh mịch nhìn chăm chăm cô, trong mắt là loại biểu tình thâm trầm, hắn vuốt sợi tóc mềm mại của cô, dịu dàng đem chúng vén qua sau tai của cô, bá đạo nói: "Tích Tuyết, em là của tôi, ngoại trừ tôi ra thì em không thể thích người đàn ông khác được đâu".

Nói xong, hắn nghiêng người nằm xuống, vươn tay ôm hông của cô, kéo sát cô vào trong người hắn, đôi tay nóng rực của hắn dịu dàng mon trón khắp cơ thể cô, đôi môi không mất đi sự dịu dàng mập mờ hôn lên xương quai xanh nhẵn nhụi nhạy cảm của cô, ngón tay thon dài chậm rãi trên người cô trên đùi.

Đang trong cơn buồn ngủ Lạc Tích Tuyết cảm thấy trên người cô như có cảm giác nóng ran bị khơi dậy, cô nghi ngờ mở mắt ra, khi đập vào mắt cô là khuôn mặt tuấn tú của Lạc Thiên Uy thì hồn phách cô như bay lên tận trời cao.

Em trai sao lại ở trên giường của cô? Cô nhớ rõ tối qua hắn đã đi rồi mà?

Cô nhất thời kinh hô lên tiếng, con buồn ngủ nhất thời biến mất hoàn toàn, lập tức thanh tỉnh lại.

Thời điểm cô muốn đẩy hắn ra thì Lạc Thiên Uy lại nhanh chóng đè cô xuống lại.

Hắn dùng nụ hôn mãnh liệt chặn miệng của cô lại, lưỡi mau lẹ chui vào trong miệng của cô, cường bách quán lấy chiếc lưỡi thom của cô, lật khuấy dây đưa, không cho cô chút tránh né nào.

Tay của hắn dao động lên xuống, hơn nữa yêu thích trước ngực mềm mại của cô, bắt đầu cách lớp vải mỏng manh vuốt ve qua lại, càng về sau nụ hôn càng nóng bỏng, toàn thân giống như bị lửa đốt.

Ngón tay của hắn chẳng biết từ lúc nào đã cời từng cút áo trên ngực cô ra, đầu ngón tay mập mờ cọt nhả, cô cảm thấy một chút lạnh lẽo trước ngực, áo bị hắn cời ra phân nửa.

"A? Em...Ừm..." Lòng của Lạc Tích Tuyết hốt hoảng vô cùng, cô sợ hãi nhìn hắn, trong đại não nhảy mất trống rỗng.

Cô lại một lần nữa bị em trai của cô cưỡng hôn, muốn cùng cô làm chuyện như vậy?

Cô một chút hô hấp cũng không có, cô không phải đang gặp ác mộng chứ? Nhất định là ác mộng, không sai nhất định là như thế bằng không cô sẽ rất sợ.

Trong lòng cô rất kinh hoảng, trên mặt không nhịn được sự khó chịu, Lạc Tích Tuyết dùng toàn lực để phản kháng, hốc mắt không tự chủ đã ướt át.

Lúc cô không thể thở được nữa thì Lạc Thiên Uy mới lưu luyến buông cô ra.

Hắn cúi đầu, nhìn hai mắt đầm lệ của cô, thở gấp liên tục trong mắt đối với hắn không có gì ngoài căm hận và bài xích thì tim của hắn xẹt qua tia đau đớn vô cùng, thì ra đối với hắn cô một chút cảm giác cũng không có.

Hắn che đôi môi đỏ mọng của cô lại, có chút phiền não nhìn cô:"Đừng có gọi, chẳng lẽ em muốn cho tất cả những người trong căn nhà này biết chúng ta giờ đang làm gì sao?"

Thân thể cô cứng đờ, lập tức ngậm miệng chặt lại.

Cô không thể, tuyệt đối không có khả năng làm cho bất cứ ai thấy tình trạng em trai đang hôn cô ám muội trên giường như thế này. Cô không quên lời cha đã cảnh cáo càng không quên một lần kia cha nhìn thấy em trai ở trên giường của cô, không hề hỏi qua lý do đã cho cô một bạt tai. Lạc Tích Tuyết bị hắn dọa làm cho hồn bay phách lạc, cô vội lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, cô tuyệt đối không để cho người khác biết chuyện này.

Lạc Thiên Uy hài long nhìn cô ưng thuận, hắn cúi đầu không có ký bắt đầu gặm cắn vành tai cô, dung đầu lưỡi liếm xung quanh vành tai oánh nhuận.

Thân thể cô run lên kịch liệt, sắc mặt cực khó coi, nhìn chằm chằm em trai đang chìm đắm trong nụ hôn với cô, không kim được nữa khẽ run lên một cái, nước mắt chảy xuống lần nữa, cô thật sự khó hiểu, hắn tại sao lại đối với cô như vậy.

"Em tại sao lại muốn làm như thế này?Chị là chị của em mà?"Cô không thể bật thốt nên lời.

Là trả thù sao?Bởi vì mẹ cô chiếm đoạt cha làm mẹ hắn ôm hận mà chết?

Nhưng cha đã đem tất cả tình thương của một người cha dành cho hắn rồi mà, có hận thì chính cô hận hắn mới đúng chứ, vì hắn mà cô phải cưới một người đàn ông mà mình không hề yêu thương, liệu hôn nhân không có tình yêu có ích gì không?

"Hừ! Chị sao?Tôi yêu em, vì em mà điên lên, tình yêu tôi dành cho em không thua kém bất kỳ ai, tại sao tôi lại không có được em?"Lạc Thiên Uy vừa nghe đến chữ "chị" thì không khỏi càng thêm tức giận.

Hắn ghét cô dung mọi quan hệ này làm cái cớ, để hắn mất đi tư cách yêu cô, mặc dù cô là chị của hắn thì hắn cũng sẽ yêu cô như vậy.

Lật người lại hắn đem Lạc Tích Tuyết đè xuống phía dưới, hướng về trước ngực của cô mà hôn.

"A, không cần, van cầu em không nên làm như vậy!" Ý thức được ý đồ của Lạc Thiên Uy nên cô trở nên khàn trương hơn, cô đưa tay đẩy cả người hắn ra, thanh âm mang theo sự cầu xin rõ ràng.

Vì sao sự tình lại trở nên như vậy? Lạc thiên Uy, hắn rõ ràng là em trai của cô nhưng sao phải quấy rầy cô như thế này?

"Em rất chán ghét tôi đụng vào em sao?"Lạc Thiên Uy dùng mọi động tác lại, dung ánh mắt thâm thúy nhìn cô, trong lòng không khỏi cảm thấy thất bại chưa từng có.

Cô đối với Tiểu Vũ Trạch một chút khước từ cũng không có còn chủ động ôm hôn hắn, còn đối với hắn thì lại chán ghét cùng bài xích vô cùng, chẳng lẽ trong lòng cô hắn không đáng để cho cô đề ý dù chỉ một chút hay sao?

Lạc Tích Tuyết cảm thấy cả người lạnh lẽo, giống như rơi vào hầm băng.

Em trai của cô hỏi cô có phải chán ghét sự đụng chạm của hắn hay không?Cái vấn đề này còn phải hỏi sao?

Cô không ghét hắn nhưng cô không thể tiếp nhận những hành động đụng chạm này của hắn được.

"Em là em của chị chúng ta không thể có những hành động như thế này được" Trong mắt của cô hiện lên tầng hơi nước, dung ánh mắt bi thương nhìn Lạc

Thiên Uy, đáy lòng cảm thấy thật nặng.Bọn họ đang làm cái gì đây?

“Lại em trai chẳng lẽ trừ lý do này ra em không có lý do nào để cự tuyệt tôi nữa sao?” Lạc Thiên Uy cảm thấy lòng có chút chua xót, hẳn không muốn cô là chị của hắn.

Lạc Tích Tuyết co ro thân thể tựa vào bên giường, cô cố gắng ổn định nhịp tim của mình, nước mắt trào ra lại bị cô nuốt trở lại.

Mặc dù không muốn nhưng cô cùng với em trai nhất định phải có một lần nói chuyện rõ ràng.

“Thiên Uy, chị hiểu rõ em từ nhỏ sống ở Mỹ nên có thể tiếp nhận tư tưởng cởi mở hơn chị. Nhưng chị ở phương diện này rất truyền thống, chị chỉ muốn làm những chuyện như thế này với người mà chị yêu thương, chị không thể sau lưng bạn trai quan hệ lén lút như thế, nếu như em nghĩ muốn tìm sự kích thích hay mới mẻ thì em hãy tìm người khác, đừng đến quấy rầy chị nữa được không?”

Lạc Tích Tuyết hy vọng những lời này sẽ giúp hắn hiểu ra nhưng lại khiến hai đầu chân mày của Thiên Uy nhíu lại càng chặt hơn, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Ai nói với em là tôi đối với em chỉ là vui chơi một chút? Em cho rằng đối với em chỉ là vui chơi tình một đêm, chiếm được thân thể của em để tìm kiếm khoái thích sao?” Rốt cuộc hắn nhận không được nữa hướng cô mà hét lên.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lạc Tích Tuyết hỏi ngược lại.

Lạc Thiên Uy bị cô chọc giận đến điên lên, trong mắt bừa gặp gặp vừa đau lòng.

Tại sao cô lại không hiểu tim của hắn? chẳng lẽ cô không nhận ra là hắn thật tâm yêu cô sao? Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô thì tim hắn đã không khống chế được vì cô mà nhảy căng lên, đã mười năm rồi, hắn không bao giờ nhìn một người con gái nào khác ngoài cô, trong tâm trí hắn chỉ có bóng hình của cô thôi.

“Tôi yêu em không phải tình cảm mà một người em trai dành cho chị gái, đây là tình yêu của một người đàn ông đối với người con gái mình yêu, tôi muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với em, phương pháp tốt nhất là cùng em kết hôn, cho nên em phải gả cho tôi”. Hắn vuốt ve mái tóc của cô khoe miệng khoe nâng lên.

“Cái gì? Em muốn cùng chị kết hôn?” Lạc Tích Tuyết quả thật không thể tin được, cô trừng con mắt thật to, thờ gáp.”Không thể, chúng ta không thể làm như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

“Nhưng tôi chỉ thích em, muốn kết hôn với em, tại sao em không gả cho tôi?” Lạc Thiên Uy nhíu mày, đối với vẻ mặt kháng cự của Lạc Tích Tuyết hắn rất không hài lòng, hắn cố chấp hướng phía cô quát lên.

“Thiên Uy, giờ em còn quá nhỏ, chuyện kết hôn chờ em lớn lên chút em sẽ hiểu” Cô thờ sâu một hơi, chỉ có thể an ủi hắn như thế.

“Tôi nhất định sẽ làm cho em gả cho tôi” trong mắt Lạc Thiên Uy chớp động, khoe miệng hắn nâng lên một nụ cười, mang theo sự kiên định hiếm thấy “Nhớ. Từ nay về sau em chính là người con gái của tôi”.

Nói xong hắn đẩy cô ngã xuống dưới, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vong tình hôn xuống. Nụ hôn này rất nhẹ, rất nhạt nhưng cũng rất nồng, rất thật.

Tuy chỉ ngắn ngủi vài giây nhưng lại đem toàn bộ tâm tình của Lạc Thiên Uy bộc lộ ra hết, tình cảm hắn đối với cô tất cả đều ngưng tụ tại nụ hôn này, dường như lúc này không gian chỉ còn hai người bọn họ mà thôi.

“Ngoan. Đừng khóc” Lạc Thiên Uy cúi đầu, hôn lên nước mắt trên mặt của cô, đè thấp giọng dụ dỗ cô “Cha đang ở dưới lầu chờ chúng ta, nhanh thay quần áo đi để trẻ cha sẽ hoài nghi đó”.

Lạc Tích Tuyết hít mũi một cái, không phản ứng kịp hỏi lại “Cha đang đợi chúng ta sao?”

“Hôm nay cha muốn dẫn em cùng Hàn Diệp Thần đi ăn cơm, thỏa thuận hôn kỳ của các người” Tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy nheo lại, nhìn về phía cô.

“Cái gì?: Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, con người thu nhỏ lại cô không muốn gả cho Hàn Diệp Thần.

Lạc Thiên Uy nắm chặt tay của cô tựa như đảm bảo cùng cô “Yên tâm, tôi sẽ không để cha gả em cho người khác đâu”.

Sắc mặt cứng đờ một chút, có chút không thích ứng kịp cúi đầu xuống, nghe những lời như thế của em trai cô có chút không được tự nhiên.

“Em thay quần áo trước đi, tôi xuống lầu trước” Ngón tay thon dài của hắn khẽ vuốt khuôn mặt mê người của cô, lưu lại một nụ hôn trên trán lưu luyến không muốn rời.

Lạc Tích Tuyết nhất thời không hiểu nổi, cô ngồi thừ trên giường, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì? Em trai của cô đối với cô làm chuyện gì cô hoàn toàn không dám nghĩ tới nữa.

Sau khi rời giường, cô chạy thẳng tới phòng tắm, đem thân thể chính mình tẩy sạch nhất là địa phương mà Thiên Uy vừa hôn qua.

Cô sợ lưu lại vết hôn cha sẽ nhìn thấy, sẽ làm cha hoài nghi. Trong gương, Lạc Tích Tuyết mặt trên người bộ váy hiệu Chanel thanh nhã, trang điểm nhân nhạ, nhìn qua vừa chín chắn nhưng lại không mất đi sự phong tình của tuổi trẻ, rất phù hợp với bộ dạng đại tiểu thư của cô.

“Tích Tuyết, chuẩn bị xong chưa? Sao lại lâu như thế?” kèm theo tiếng nói trầm thấp là Lạc Chấn Long bước vào phòng. Lạc Tích Tuyết vừa mặc xong quần áo từ trong phòng tắm đi ra.

“Trời nóng như thế con mặc áo tay dài làm gì?” lạc chấn Long kinh ngạc mà nhìn con gái của mình.

Lạc Tích Tuyết gượng giọng giải thích “Tại hôm nay con có chút không thoải mái, không phải trong phòng ăn có máy điều hòa sao con sợ cảm lạnh thôi”.

“KHông thoải mái?” Lạc Chấn Long sững sốt, đoán việc con gái không thoải mái chắc là wor phượng diện kia nên hắn cũng không hỏi nhiều, liền gạt đầu một cái “Chuẩn bị xong thì xuống lầu đi”.

“Dạ” Lạc Tích Tuyết thấy cha đã rời đi nên thở phào nhẹ nhõm.

Trầm mặc cúi đầu, đi theo sau Lạc Chấn Long xuống lầu, Lạc Tích Tuyết liếc mắt liền thấy Lạc Thiên Uy tây trang nghiêm chỉnh đang đợi dưới lầu.

Một thân màu đen theo phong cách LV, cổ áo sơ mi thấp lộ ra cái cổ màu đồng, một đôi mày kiếm bên dưới là đôi mắt thâm thúy, lộ ra ánh sáng mê người, giống như chỉ làm cho người ta nhìn một cái, liền sẽ trốn không thoát.

Hai tay hắn lơ đãng để trong túi quần, thân hình to lớn cao ngạo cùng khí chất nổi bật bất phàm, đủ cho hắn nhìn qua giống như một hoàng tử cao quý mê người.

Hôm nay Lạc Thiên uy ăn mặc rất trang nghiêm, đẹp trai, cô thiếu chút nữa không nhận ra được người con trai nho nhã trước mắt này lại là em trai của cô Lạc Thiên uy.

"Uy thiếu gia hôm nay rất đẹp trai a." Mấy người làm nữ bàn tán xôn xao, đỏ mặt ở một bên nhỏ giọng nói thầm

Lạc Tích Tuyết sửa lại một chút sợi tóc bên tai, kinh ngạc nhìn về phía cha: "Thiên Uy cũng đi cùng chúng ta sao?" Cô thấy cảm giác hôm nay giống như người đi xem mắt là em trai cô.

"Thiên Uy dù sao hôm nay cũng không có chuyện, đi cùng chúng ta gặp anh rể tương lai cũng tốt." Lạc Chấn Long không cảm thấy không ổn, đối với người con trai này, hắn rất hài lòng.

Người một nhà cứ như vậy lên xe riêng, Lạc Chấn Long ngồi ở phía trước, Lạc Thiên uy cùng Lạc Tích Tuyết ngồi ở phía sau xe.

Lạc Tích Tuyết thủy chung đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, mà Lạc Thiên Uy ánh mắt luôn thủy chung quét qua khuôn mặt của cô.

Hắn hôm nay có ý ăn mặc như vậy, chính là muốn cùng cô xứng đôi, hắn tại sao có thể để Tích Tuyết của hắn đi xem mắt đây?

Xe chạy đến khách sạn, Lạc Chấn Long xuống xe trước, Lạc Tích Tuyết vừa muốn mở cửa xe, Lạc Thiên uy đột nhiên ở phía sau kéo lấy cô.

"Tích Tuyết, tôi sẽ không để cho hắn có cơ hội cưới em." Hắn ghé vào bên tai của cô nhỏ giọng nói.

Nói xong, Lạc Thiên Uy thần bí nhìn cô, xoay người ra khỏi xe.

Lưu lại một lạc Tích Tuyết đang kinh ngạc không ngừng, hắn nói như vậy là có ý gì? Hắn sẽ không gây họa chứ?

Phòng khách sạn phong cách rất cao nhã, rất phù hợp với Hàn điệp thần.

Mẹ kế cùng Vi Tinh Nam ngồi một chiếc xe khác tới, lúc này phu nhân Lâm đang lôi kéo mẹ kế trò chuyện với nhau thật vui vẻ, vừa thấy Lạc Tích Tuyết liền nâng khuôn mặt tươi cười tiến lên đón.

Dù sao hôn nhân này liên quan đến lợi ích buôn bán của hai nhà.

"Diệp Thần, mau qua đây, Tích Tuyết đến rồi!" Lâm phu nhân kêu con trai mình lại

Hôm nay Hàn Diệp Thần mặc bộ âu phục màu xám tro nhạ, bên trong là áo sơ mi trắng, thiết kế đơn giản là lộ rõ thân hình cao ráo của hắn, có phong cách của một công tử nho nhã.

"Tích Tuyết, chúng ta ngồi đi" Hắn cười, đi lên trước rất tự nhiên nắm tay cô.

Lạc Thiên Uy lại vượt lên trước một bước, hắn kéo cô qua ngồi bên cạnh hắn, lạnh nhạ mà nói: "Không cần, chị cùng tôi ngồi chung một chỗ là được rồi!"

"À?" Lâm phu nhân cùng Hàn điệp thần đều kinh ngạc, tuy nói chị em tình cảm tốt, nhưng em trai cũng không thể bá chiếm chị như thế, không để cho chị

cùng vị hôn phu ngồi chung một chỗ.

"Thiên Uy, đừng làm rộn." Lạc Tích Tuyết cứng đờ ngồi xuống, cô chỉ có thể kéo cánh tay hắn, ý bảo hắn không được làm bậy.

Lạc Thiên Uy thấy cô khấn cầu, tự nhiên mềm nhũn ra, hắn phát tay một cái: "Ừ."

"Nhưng nếu hắn dám chiếm tiện nghi của chị, chị cần phải nói cho em biết!" con ngươi của hắn sắc bén mang ý cảnh cáo nhìn Hàn điệp thần một cái, kéo thân thể cô qua nhẹ giọng nói với cô.

Tròn lòng cô lướt qua cái gì đó khác thường, hướng hắn khẽ mỉm cười: "Ừ."

Hai gia đình cứ như vậy vây quanh ngồi nói chuyện, kẻ xướng người họa.

Chỉ có Lạc Thiên Uy không nói lời nào, vẫn ngồi ở một bên trong góc, thường thức trà nhìn chăm chăm Hàn điệp thần.

"Tích Tuyết, em thích ăn cái gì? Anh gấp cho em." Hàn điệp thần hướng lạc Tích Tuyết dịu dàng cười một tiếng, sẵn sàng hỏi.

Lạc Tích Tuyết liền vội vàng lắc đầu: "Không cần làm phiền, tôi tự làm được."

"Ăn cá đi, cá có dinh dưỡng." Hàn điệp thần chủ động gấp cho cô một miếng cá, đặt trong chén của cô

"A, cảm ơn." Lạc Tích Tuyết sững sờ hai giây, chỉ có thể gật đầu đáp tạ.

Hàn điệp thần nhướng mày, cười tà đến gần lạc Tích Tuyết, ôm lên eo của cô: "Anh đã chủ động gấp thức ăn cho em rồi, Tích Tuyết có phải hay không cũng nên đáp cho anh?"

"A!" Lạc Tích Tuyết sắc mặt cứng đờ, biết mình trúng kế, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể gắng gượng nói: "Được rồi."

Cô không tình nguyện gấp cho Hàn điệp thần một miếng cá, trong lòng hắn rất vui mừng, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, dịu dàng vuốt ve tóc của cô.

Lạc Thiên Uy thấy một màn này, tâm như bị dao đâm

Đáng ghét, hắn lại dám đụng cô!

Cầm lên ly rượu đỏ, ngẩng đầu lên uống hơn phân nửa.

Không cảm nhận được mùi rượu thơm ngon, ngược lại có một cổ đắng đắng nồng nặc lan tràn trong miệng.

Thức ăn ngon lần lượt được đưa lên, Lạc Tích Tuyết không nói một lời lẳng lặng ăn, Hàn điệp thần sẵn sàng quan tâm cô cũng không để ý, hiện tại cô phải làm cho cha tin tưởng, cô đã thỏa hiệp, quyết định cùng Hàn điệp thần ở cùng một chỗ.

Chỉ có như vậy, cha mới có thể buông lỏng đề phòng với cô, lúc đó cô mới có cơ hội cùng anh Vũ Trạch bỏ trốn.

Hàn điệp thần rất thương yêu cô, đối với cô dịu dàng chăm sóc, thỉnh thoảng còn có thể chọc cô vui vẻ, một bàn mọi người nhìn ra được, hắn thật rất thích Lạc Tích Tuyết.

"Trai tài gái sắc, hai người các con thật rất xứng đôi!" Lâm phu nhân đoan trang cao quý, cười nhìn hai người nói.

Mẹ kế cũng là lên tiếng phụ họa: "Đúng vậy, Đúng vậy, lão gia, tôi xem Hàn thiếu gia nhất định là một nhân tài, Tích Tuyết có thể gả cho hắn, về sau nhất định rất hạnh phúc." Trong lòng bà mong chờ Lạc Tích Tuyết có thể sớm một chút gả đi ra ngoài, như vậy tài sản Lạc gia, bà có thể có một phần rồi.

"Lạc phu nhân quá khen." Hàn điệp thần bình tĩnh thông dong nói.

"Nào có nào có, trong giới kinh doanh không ai không biết Hàn thiếu gia là một nhân tài, Tích Tuyết nhà chúng ta thật là tu ba kiếp mới được lấy được cậu." Mẹ kế mặt mày hớn hờ nói, nếu không phải lão gia đã sắp xếp xong xuôi, bà thật muốn đem con gái của bà gả cho hắn.

"Lạc phu nhân xin yên tâm, Tích Tuyết gả tới đây về sau, con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Hàn điệp thần lập tức tỏ thái độ, nhìn Lạc Tích Tuyết trong mắt tràn đầy nhu tình.

Lạc Tích Tuyết cũng giờ ra khuôn mặt tươi cười, chỉ là nụ cười này giống như đóa hoa rực rỡ, làm cho Lạc Thiên Uy một hồi tâm loạn.

Hắn thật muốn cứ như vậy mang cô giấu đi, không muốn những người khác cũng có thể thấy nụ cười xinh đẹp của cô như thế.

"Lạc tổng, nếu phu nhân cũng rất hài lòng, ngài xem việc hôn sự này nên tính rồi?" Lâm phu nhân nhìn ra lòng của con trai bà đúng lúc đem vấn đề mấu chốt nói ra.

Lạc Chấn Long ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Tích Tuyết, lại nhìn con rể tương lai một chút, coi như là tương đối hài lòng gật đầu một cái: "Vậy quyết định tháng sau đi"

"Cha, tháng sau con muốn trở về trường ở bên ấy để học tiếp!" Lạc Thiên Uy đột nhiên cắt đứt lời của cha, tuyên bố một câu làm mọi người sững sờ.

"À?" Mọi người đều không hiểu, Uy thiếu không phải đã tốt nghiệp tại Mỹ hay sao, bây giờ chẳng phải đang giúp quản lý công ty hay sao? Làm sao đột nhiên lại muốn quay lại trường?

Lạc Chấn Long giận tái mặt , không vui nhắc nhở: "Thiên Uy, cha đang cùng Lâm phu nhân nói đến hôn sự của chị con"

"Chuyện của con chẳng lẽ không quan trọng sao? con muốn trở về trường học." Lạc Thiên Uy chột đứng lên, không phục nhướn nhướn mày: "Cha không thể chỉ thiên vị chị như thế."

"Con" Lạc Chấn Long mặc dù đối với bộ dạng vô lễ của đứa con trai này rất không vui, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng không tiện phát tác.

Hai cha con cứ như vậy giằng co, mọi người trên mặt rất khó coi.

Lâm phu nhân hiểu lí lẽ, bà vội vã cười ra mặt hoà giải: "Cha con các người có chuyện gì cứ nói đi, chúng ta đúng lúc cũng tán gẫu một chút, điệp thần, bồi mẹ đi ra ngoài đi dạo một chút."

"Tình Nam, cũng cùng mẹ đi ra ngoài đi." Mẹ kế thấy tình hình không ổn, vội vàng lôi kéo Vi Tình Nam rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Lạc Tích Tuyết, Lạc Thiên Uy, cùng Lạc Chấn Long

Lạc Tích Tuyết cũng cảm thấy không khí có chút khẩn trương, cô đứng lên: "Cha, con đi nhà vệ sinh một chút"

Nói xong, cô cũng lắt mình rời đi, chỉ là cô vừa bước ra khỏi phòng liền nghe bên trong truyền đến tiếng nói của Lạc Thiên Uy: "Cha, tại sao muốn đem chị gả đi ra ngoài?"

Một khắc kia, chẳng biết tại sao, trong lòng cô có mấy phản xúc động.

Cha mặc dù bức bách cô, nhưng em trai thay cô ra mặt, mặc kệ động cơ của hắn là gì, trong lòng cô rất cảm kích hắn.

Lạc Tích Tuyết đến phòng toilet, lúc đi ra vừa vặn điện thoại di động trong túi vang lên.

"Alo, anh Vũ Trạch" Lạc Tích Tuyết vừa nghe đến người gọi đến là Tiểu Vũ Trạch , lập tức hưng phấn bất mảy.

Tiểu Vũ Trạch thẳng thắn biểu đạt tình yêu: "Tích Tuyết, anh rất nhớ em, em có nhớ anh hay không?"

"Có." Lạc Tích Tuyết đỏ mặt, gật đầu một cái.

"Tích Tuyết, cuối tuần này em có rảnh không? Anh dẫn em đi chơi." Tiểu Vũ Trạch trong lòng mong đợi.

Lạc Tích Tuyết không cần suy nghĩ liền gật đầu: "Được ạ."

Hai người bí mật hẹn ước thời gian địa điểm, lại hàn huyên thật lâu, nói không ít lời tâm tình, lúc này mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Lạc Tích Tuyết rời đi vừa tới khúc quanh, cô không thấy rõ đường, đụng phải lồng ngực rắn chắc của một người đàn ông.

"A, thật xin lỗi." Cô nóng nảy cúi thấp đầu nói xin lỗi, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú vô cùng quen thuộc.

Hàn điệp thần, làm thế nào trùng hợp như vậy, vừa lúc đụng phải hắn? !

"Tích Tuyết, em Chủ nhật tuần này muốn đi ra ngoài ước hẹn?" con người sắc bén băng hàn của hắn nhìn chăm chăm cô, có loại hơi thở quý dị ở bên cạnh hắn lan tràn ra.

"Anh nghe sao?" Lạc Tích Tuyết trong bụng run lên, có chút biểu lộ phức tạp.

"Ừ." Hàn điệp thần trầm giọng từ trong miệng tràn ra một tiếng, trong ánh mắt không che giấu được nỗi thất vọng: "Em cùng hắn vẫn còn ở cùng nhau?"

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt hắn, cô thờ dãi một hơi: "Tôi sẽ nói chuyện với cha, hủy bỏ hôn ước của chúng ta ."

Nói xong, cô xoay người muốn đi, nếu bị hắn bắt gặp, cô cũng không cách nào diễn trò được nữa.

"Lạc Tích Tuyết!" Hàn điệp thần nắm lấy tay cô, bình tĩnh nhìn thẳng cô, trong đôi mắt thâm u ánh lên tia sáng.

"Gả cho anh, anh nhất định sẽ đối tốt với em." Hắn mở miệng, hướng cô cam kết.

Trong mắt cô lóe lên tia áy náy: "Hàn tiên sinh, tôi biết anh là người tốt, nhưng rất xin lỗi, tôi đối với anh không có cảm giác gọi là thích." Trong lòng của cô từ đầu tới cuối đều chỉ thích anh Vũ Trạch mà thôi.

"Anh không ngại chuyện đó?" Hàn điệp thần vẻ mặt bị thương không dứt, hắn lui một bước dài, ánh mắt vẫn như cũ chấp nhất: "Anh hiểu rõ tình cảm là cần phải từ từ bồi dưỡng, không sao, nếu như em bây giờ không yêu anh, anh có thể đợi."

"Anh" Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc nhìn hắn, lúc đầu nói: "Không được, như vậy với anh không công bằng."

Hàn điệp thần ôm cô vào trong lòng, cúi đầu muốn hôn lên môi của cô: "Nhưng anh thích em, muốn anh buông tha em, anh không làm được."

"Xin anh tự trọng!" Lạc Tích Tuyết dùng sức đẩy hắn ra, vẻ mặt xa cách: "Tôi muốn cùng anh nói chuyện rõ ràng, tôi đã có bạn trai, xem mắt với anh là do cha bức bách, nếu như không có sự uy hiếp từ cha tôi, tôi đã không gặp anh rồi"

"Em chán ghét anh như vậy sao?" Hàn điệp thần ngơ ngẩn, không thể tin nhìn cô.

Hai hàng lông mày nhỏ nhắn của cô khẽ nhúu lại, ánh mắt lạnh lạnh: "Không thể nói ghét, nhưng là không thích, nhưng nếu như anh có thể chủ động cùng cha tôi nói hủy bỏ hôn ước của chúng ta, có lẽ chúng ta sẽ là những người bạn tốt."

"Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới, nếu như em không gả cho anh thì cha em có lẽ sẽ an bài em với một người khác?" Hàn điệp thần đưa mắt nhìn cô nói rõ.

"Tôi không biết." Lạc Tích Tuyết mắt khép hờ, thái độ nhàn nhạt ưu sầu.

Hàn điệp thần cầm tay của cô lên, vừa định nói cho cô hiểu thì Vi Tĩnh Nam chạy tới, cô cũng không biết là có chuyện gì, lôi kéo Hàn điệp thần rồi rời đi.

Lạc Tích Tuyết khẽ thở dốc một hơi, mặc dù cô bình thường đều không thích Vi Tĩnh Nam, nhưng mà giờ phút này sự xuất hiện của cô ta ngược lại giúp cô giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Một cuộc xem mắt cứ như vậy kết thúc, Lạc Tích Tuyết về đến nhà, không thấy Lạc Thiên Uy cùng cha.

Ngày thứ hai cô ở trường, bỗng một chiếc xe Benz màu đen đắt giá từ cửa trường học chạy vào trong, dừng ngay bên dưới bãi xe trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tất cả các sinh viên trong trường.

"Oa! !!" Mọi người đồng thanh kêu lên.

Nhìn chiếc xe này cũng biết giá cả xa xỉ rồi, người ngồi trong đó nhất định không giàu cũng quý.

"Nghe nói trường học mới chuyển tới một đại thiếu gia!"

"Vậy sao vậy sao? Có đẹp trai không?"

"Cậu nên hỏi hần có bạn gái chưa mới đúng?"

"Vậy hần có bạn gái chưa?"

"Hình như nghe nói vẫn còn độc thân."

"Wow! Có hi vọng gả vào gia đình giàu có rồi!"

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến tiếng mọi người nghị luận, còn có tiếng thét chói tai của các cô gái, dù sao cho tới bây giờ có rất ít người giàu có đến đây học.

Lạc Tích Tuyết không để ý nhiều, chỉ là nhìn chăm chăm chiếc xe đó, cứ có cảm giác nhìn quen mắt khác thường. Xe này sao cô cảm thấy quen thuộc như vậy.

"Tích Tuyết, cậu đoán người ngồi trên xe sẽ như thế nào?" Trần Tiểu Mạt đẩy cánh tay cô một cái.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn chăm chăm cửa xe.

Đầu tiên bước xuống xe là người tài xế, mặc đồng phục làm việc chỉnh tề, cung kính đi tới phía sau mở cửa.

Cửa xe mở ra, đập vào mắt của mọi người là đôi giày da sáng bóng, một thân hình thon dài cao từ trên xe đi ra, mặc đồng phục học sinh trường bọn họ, tây trang màu đen tranh nhã, da thịt màu đồng như tượng thần Hy Lạp, gương mặt tuấn tú mê người, tôn lên vẻ tuấn mỹ tả mị của hần, cả người giống như toàn thân cũng tản ra ánh sáng chói mắt

"Rất đẹp trai." Sau lưng các cô gái đã bắt đầu hoan hô.

Mà Trần Tiểu Mạt cũng là vẻ mặt si mê: "Quá đẹp trai xuất sắc rồi, quá hoàn mỹ, mình chưa bao giờ thấy có người mặc đồng phục trường chúng ta mà lại có khí chất như vậy

"Tích Tuyết, cậu nói phải không?" Cô quay đầu lại, hỏi ý kiến bạn tốt, nhưng đảo mắt vừa nhìn, đã không thấy bóng dáng của cô.

Lạc Tích Tuyết khi nhìn rõ khuôn mặt của người đó thì phản ứng đầu tiên chính là trốn.

Cô núp vào sau một cái cây, cả người như giống như bị chạm điện, cứng ở tại chỗ.

Thế nào lại là em trai cô? Thiên Uy làm sao sẽ tới học ở trường cô được? Còn mặc đồng phục? Chẳng lẽ hần thật cùng cha nói chuyện thành công, muốn tới nơi này đi học?

"Tích Tuyết, cậu làm sao vậy, làm gì một mình trốn ở chỗ này?" Trần Tiểu Mạt tìm nửa ngày mới nhìn thấy Lạc Tích Tuyết.

Quả nhiên, cô lớn tiếng thành công hấp dẫn tất cả sự chú ý của các bạn học, dĩ nhiên cũng bao gồm Lạc Thiên Uy, con người hần sắc bén vẫn chăm chú nhìn vào cô.

Lạc Tích Tuyết bị hần nhìn tựa hồ có thể cảm thấy hần đang tức giận.

Cô biết em trai nhất định là đang trách cứ cô trốn hần, thế nhưng có thể trách cô sao? Ai bảo hần không nói một tiếng liền chạy đến trường cô học.

"Tích Tuyết, cậu không sao chứ? Sắc mặt thế nào kém như vậy?" Trần Tiểu Mạt thấy sắc mặt cô không tốt, không khỏi quan tâm hỏi.

"Không có không có, mình không sao!" Lạc Tích Tuyết phun ra nuốt vào lắc đầu một cái, thật ra thì trong lòng cô thấp thỏm không yên.

Hắn là tới trường học của cô đi học sao? Nhưng nghe cha nói hắn không phải đã tốt nghiệp ở Mỹ rồi sao? Vậy hẳn lần này tới trường học của cô không phải là vì cô chứ?

Nghĩ tới đây, lại nghĩ tới những lời trước kia hắn nói với cô, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy cả người rơi vào hầm băng, thấy lạnh cả người từ đầu ngón chân lạnh đến đỉnh đầu.

"Không phải vậy, không phải vậy, nhất định không phải như vậy." Cô ý thức hỗn loạn lắc đầu, liều mạng ở trong lòng an ủi mình.

Bên cạnh Trần Tiểu Mạt nhìn cô không giải thích được: "Tích Tuyết, không phải cái gì?"

"Không có, không có gì, trải nghiệm sắp bắt đầu rồi, chúng ta nhanh đi đi." Lạc Tích Tuyết hồi hồn, vội vàng dời đề tài, cô nở một nụ cười gượng, lời kéo bạn tốt đi.

Trên đường chạy, thầy giáo thể dục đã cầm đồng hồ bấm giờ, nhưng cô lại có dáng vẻ không yên.

"Này, Lạc Tích Tuyết, chuẩn bị chạy rồi kia!" Trần Tiểu Mạt lời kéo ống tay áo bạn tốt, tốt bụng nhắc nhở.

"Ừ, biết." Lạc Tích Tuyết cố gắng để mình tập trung tinh thần, chuyện gì đến sẽ đến, cô lo lắng cũng vô ích, nếu em trai đột nhiên chuyển tới trường cô học, cô cần chờ hắn chủ động tới tìm cô để giải thích cho rõ ràng.

"Phanh!" một tiếng súng vang lên, mọi người rời rít từ trên đường đua chạy tới, Lạc Tích Tuyết cùng Trần Tiểu Mạt cũng chạy theo mọi người.

Trần Tiểu Mạt trời sanh đã là người ghét vận động, hơn nữa cô ghét nhất chính là chạy bộ, không chạy được bao lâu đã đuối rồi.

Hai người là những người chạy đến sau cùng, hiển nhiên đã quá yêu cầu thời hạn, bài thi lần này thất bại, lần sau phải thi lại.

"Tích Tuyết, cậu hôm nay thế nào cũng chạy chậm như vậy?" Trần Tiểu Mạt đi tới bên cạnh cô, kinh ngạc mà nhìn cô: "Không phải là cậu cố ý chờ mình đó chứ? Sợ mình một người cô đơn, nên muốn thi lại với mình?"

"Đừng nói nữa" Lạc Tích Tuyết chạy đầu đầy mồ hôi, cô tức giận thở hổn hển, nếu không phải vì đột nhiên em trai cô đến đây, cô làm sao lại chạy không tốt thế này. Đều do cái tên xấu xa đó!

"Mệt quá." cô xụi lơ ngồi xuống, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, "Mình khát quá!"

Lập tức có một chai nước suối đã ướp lạnh đưa tới trước mặt cô.

Cô nhận lấy nước suối, không chút nghĩ ngợi liền uống một hớp lớn: "Cảm ơn cậu, Tiểu Mạt."

Đem chai nước trả lại cho bạn tốt, lại phát hiện người nhận lấy chai là tay của một người đàn ông, cô theo cánh tay giương mắt lên nhìn, thì ra là em trai của cô Lạc Thiên Uy, mà một bên Trần Tiểu Mạt đã sớm sáng khoái ở căn tin của trường.

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn, lập tức nuốt nước miếng, cứng đờ cười, nói: "Thiên Uy, sao em lại tới đây?"

Lạc Thiên Uy không nói gì, chỉ lời kéo tay cô, đi về trước.

"A, em dẫn chị đi đâu?" Lạc Tích Tuyết không thuận theo, muốn hất tay của hắn ra. Đây là thái độ gì, nhìn thấy cô cũng không biết lễ phép kêu cô một tiếng chị.

Lạc Thiên Uy như cũ không nói lời nào, chỉ lời kéo tay cô rồi đi, muốn đem cô ôm vào trong ngực.

Lạc Tích Tuyết theo bản năng đề phòng, cô rất sợ, hiện tại đang ở trường học, nhiều bạn học như vậy đều đang nhìn họ.

"Khụ khụ ——" cô ho nhẹ một tiếng, dùng giọng nói nghiêm túc chất vấn: "Thiên Uy, em đến trường chị làm gì?"

Lạc Thiên Uy nhìn cô chằm chằm, đột nhiên không đầu không đuôi nói: "Em ăn cơm trưa chưa?"

"Hả? !" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, sao hắn đột nhiên lại hỏi vấn đề này, cô ăn cơm chưa thì mắc mớ gì tới hắn à?

"Đi!" Lạc Thiên Uy thấy vẻ mặt chần chờ của cô, liền đem cô từ bãi tập rời đi. Chỉ là lần này hắn nắm tay của cô, không có hành động gì quá đáng, cho nên người ngoài nhìn vào chỉ thấy mối quan hệ thân thiết của chị em họ mà thôi.

Lạc Tích Tuyết đột nhiên bị hắn kéo đi như vậy, không kịp nói vài câu với Trần Tiểu Mạt, nên chỉ ở phía xa cùng cô phất tay một cái.

Lạc Tích Tuyết tâm tình buồn bực bị em trai của mình kéo ra ngoài.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy lại đem cô mang tới nhà hàng cao cấp trong trường học, cô hiểu ra thì ra là hắn dẫn cô tới dùng cơm.

"Chị còn không đói bụng!" Cô muốn đi, nhưng thấy khuôn mặt nghiêm lại của hắn thì, cảm thấy áp lực, cô ở đối diện với hắn ngồi xuống: "Nếu không chị ở chỗ này cùng dùng bữa trưa với em?"

"Chị buổi trưa không dùng cơm!" Lạc Thiên Uy hoàn toàn là giọng khẳng định, trên mặt hiện lên sự quan tâm, giống như là bạn trai quan tâm đến bạn gái của mình vậy.

Lạc Tích Tuyết im lặng, em trai của cô lúc nào thì biến thành bảo mẫu rồi, thích chăm chăm vào việc của cô như thế, ngay cả buổi trưa của cô hẳn cũng muốn quản sao? Chẳng lẽ hẳn phải người theo dõi cô sao? Nếu không hẳn làm sao biết cô buổi trưa chưa ăn cơm?

"Chị là cố ý không ăn, chị đang giảm cân." Lạc Tích Tuyết nâng cằm lên, rất có đạo lý cùng hẳn giải thích.

Lạc Thiên Uy vui vẻ cười, nói nghiêm túc: "Dù em có biến thành heo, tôi cũng sẽ thích em như cũ."

Hắn chính là thích cô, vô luận cô biến thành hình dáng gì, hẳn cũng thích.

Nhưng là, nhìn thấy cô không thương tiếc mình như thế, một ngày ba bữa đều không ăn toàn bộ, hẳn không thể không để ý, nhất định phải tới tự mình quan tâm cô, nhìn cô mỗi bữa đều ăn, hẳn mới yên tâm.

Lạc Tích Tuyết cúi đầu, sắc mặt có chút khó coi, nếu những lời này là do một người đàn ông khác nói ra, cô có thể sẽ cảm động, nhưng là do em trai cô nên cô cảm thấy không được tự nhiên.

Chẳng lẽ là hẳn đối với cô, vẫn tâm niệm như vậy sao?

Thức ăn trên bàn đã dọn lên đầy đủ, tất cả đều là những món Lạc Tích Tuyết thích ăn, cô không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Lạc Thiên Uy, hẳn làm sao biết khẩu vị của cô.

"Thế nào không ăn?" Lạc Thiên Uy thấy cô chậm chạp vẫn không đụng đũa, hẳn khê cau mày.

Lạc Tích Tuyết đưa ánh mắt hướng tới hẳn, giận dữ nhìn hẳn, nói: "Chị không đói bụng, không muốn ăn."

"Không muốn ăn sao?" Lạc Thiên Uy đột nhiên tà tứ cười, trong mắt chớp động mập mờ ánh sáng không rõ: "Hay là em muốn tôi chính miệng đút cho em ăn?"

Nói xong, tay của hẳn đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

"Hả? Em" Cô chấn động, liền rút tay của mình về: "Nơi này là trường học, em không được làm loạn!"

Lạc Thiên Uy nhú mày, không quan tâm: "Là trường học thì sao, tôi muốn làm chuyện gì, không ai có thể ngăn cản được tôi." Lúc nói lời này, đôi mắt hẳn không hề chớp, nhìn chăm chăm cô.

Lạc Tích Tuyết trong bụng một hồi sợ hãi, cô biết cái này em trai cô nói thật nói gì nhất định sẽ làm được.

Cô nhìn chăm chăm hẳn, cắn môi không nói lời nào, vẫn là một bộ mặt kháng cự.

Lạc Thiên Uy bắt đầu dĩ khê thờ dài, tự tay bới thêm một chén cháo thơm ngon đặt ở trước mặt của cô, bá đạo ra lệnh: "Ăn đi."

"Tôi thật sự ăn không vô." Lạc Tích Tuyết thật sự là không muốn ăn, nói thế nào cô cũng là chị của hẳn, hẳn nói gì cô sẽ phải làm nấy sao, rất mất mặt.

"Vậy tôi sẽ tới đút cho em ăn?" Lạc Thiên Uy đứng lên, liền đem chén cháo đi tới, làm bộ muốn ngồi xuống bên cạnh cô.

Lạc Tích Tuyết cả kinh, vội vàng nói: "Được rồi, được rồi, em đừng động tay động chân, chị tự ăn được."

Cô hất mặt, chủ động bưng chén cháo lên ăn.

Lạc Thiên Uy cong lên khoe miệng, giờ ra nụ cười thắng lợi, cô cuối cùng cũng nghe lời hẳn.

Lạc Tích Tuyết khéo léo uống xong chén cháo, ăn xong cô cảm thấy hơi đói một chút rồi, một ngày cũng không ăn cái gì, lại chạy nữ, cả người cô cũng mềm nhũn.

"Em nhìn ta làm gì? Em cũng ăn đi!" Vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Lạc Thiên Uy ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, trong lòng cô rất khó chịu.

"Ừ." Lạc Thiên Uy dôi mắt đi, cũng cúi đầu dùng bữa.

"Em ăn nhiều một chút." Vừa ăn, Lạc Thiên Uy đột nhiên gấp cho cô mấy món ăn, quan tâm nhắc nhở: "Mấy ngày nay quản gia Ngô nghị, trong nhà người giúp việc cũng có chuyện riêng, cho nên ở nhà cũng không có nhiều đồ ăn cho em dùng."

"Hả ?." Lạc Tích Tuyết ngẩn người.

Cô hoài nghi cau mày, không chú ý tới việc Lạc Thiên Uy đã ngồi cạnh cô tự bao giờ.

"A Thiên Uy" Cô không kịp kêu lên tiếng, Lạc Thiên Uy đã đưa tay ôm cô vào trong ngực, hẳn cúi người hôn lên bờ môi đang có hương vị cháo của cô.

Trời ơi, hẳn thế nào to gan như vậy, cứ nhiên ở ban ngày ban mặt, lôi cô vào trong ngực ôm hôn, nếu bị những bạn học khác hoặc người có dụng tâm khác nhìn thấy, cô phải làm sao đây?

"Thiên Uy, mau buông chi ra! Như vậy không được!" Lạc Tích Tuyết giùng giàng, sắc mặt khó coi.

"Có cái gì không tốt?" Lạc Thiên Uy khẽ sờ cười một tiếng, trong mắt dâng lên ánh khát vọng: "Tôi thích em, cho nên tôi muốn em."

Nhìn gương mặt thanh lệ của cô, trong lồng ngực của hắn liền tràn ra một hồi cảm giác khác thường, không kiềm hãm được đi tới bên người cô, ôm lấy cô.

Có cô trong ngực hắn cảm thấy rất an tâm!

"Không thể được, không thể như vậy, có người đang nhìn đây?" Lạc Tích Tuyết sợ sắc mặt đều trắng, hơn nữa chứng kiến trong phòng ăn đã có không ít người đang mập mờ nhìn bọn họ, cô cảm thấy rất sợ.

Hồngбет, không biết bọn họ có biết Lạc Thiên Uy là em trai của cô hay không?

Lạc Thiên uy một chút cũng không muốn buông tha cô nhưng khi thấy trong mắt cô hiện ra nước mắt, hắn không nhịn được khẽ thở dài một hơi, cố đè xuống kích động trong lòng nói: "Tôi có thể thả em ra nhưng em phải hứa với tôi một điều."

"À?" Lạc Tích Tuyết sắc mặt càng thêm khó coi.

"Em không đồng ý?" Lạc Thiên uy tới gần cô hơn, cổ ý nghiêng đầu, bên ngoài nhìn vào, hai người bọn họ giống như là một đôi tình nhân đang hôn nhau vậy.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể gật đầu: "Được rồi."

Lạc Thiên uy hài lòng đem đĩa thức ăn đẩy tới trước mặt cô, nhìn cô ăn hết, hắn mới lười kéo tay của cô cùng cô rời khỏi phòng ăn.

Về đến nhà, Lạc Tích Tuyết vốn tưởng rằng có thể thở phào một cái, nhưng ai biết ba lại ra khỏi nhà, mẹ kế cùng Vi Tĩnh Nam đi du lịch, trong nhà người giúp việc cũng bị Lạc Thiên Uy đuổi hết, cũng chỉ còn lại có cô cùng hắn.

"Trong nhà chỉ có chúng ta sao?" Lạc Tích Tuyết không thể tưởng tượng nổi hỏi, trong lòng hiện ra một cỗ dự cảm xấu.

Trong nhà hiện tại không có người nào, chẳng phải là cô cùng hắn cô nam quả nữ ở biệt thự này mấy ngày sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

"Chỉ có hai người chúng ta không tốt sao?" Lạc Thiên uy đem lấy cô ép sát vào vách tường, một tay nâng cằm của cô lên, bức bách cô nhìn hắn.

Thế giới hai người?

Nghe được từ trong miệng em trai nói ra mấy chữ này, lạc Tích Tuyết quả thật muốn chết, quả nhiên là hắn có ý.

Hắn chính là có ý muốn mọi người trong nhà rời khỏi, làm như vậy là để đơn độc cùng cô ở chung một chỗ.

"Em là có ý? Chị đều đã nói với em chúng ta không có khả năng, tại sao em còn không chịu buông tay?" Lạc Tích trừng hắn, trong lồng ngực phập phồng lửa giận, cô bức tức chết vẫn.

Ánh đèn vàng chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, giống như vòng sáng mỹ lệ đội trên đầu của một thiên sứ lạc xuống phạm trần. Lạc Tích Tuyết ngẩng mặt, môi đỏ mọng kiêu diễm khẽ mở, thật giống như dẫn dụ người khác khám phá nó vậy.

Cô thật sự không biết về tức giận của mình đến tột cùng có bao nhiêu mỹ lệ, nhưng Lạc Thiên uy lại biết, tầm mắt của hắn đã không cách nào từ đôi môi ấy của cô dời đi.

Hô hấp càng nóng rực, dục vọng như muốn bùng nổ.

Đề nén không được nữa, Lạc Thiên uy đã cúi đầu, chậm rãi đặt trên đôi môi mềm mại đỏ mọng ấy.

Khi lạc Tích Tuyết tỉnh hồn lại, chỉ cảm thấy trên môi bị vật ẩm áp bao trùm, ẩm ướt, tê tê. Cô kinh ngạc mở mắt, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên uy gần trong gang tấc.

"A ưmh"

Lòng của cô lần nữa nhảy đến cổ họng, gần như hít thở không thông nhìn người con trai trước mắt, vừa nghĩ đẩy hẳn ra, thì lưỡi của hắn đã nhân cơ hội chui vào trong trong miệng cô.

Nụ hôn nóng cháy, từ mép cô, dọc theo vành tai trượt đến xương quai xanh, trải rộng đến toàn thân.

Lạc Thiên uy áp sát thân thể của cô, hai người chậm rãi hướng trên ghế sa lon ngã xuống.

Thân thể cao lớn của hắn che ở trên người của cô, không có một khe hở.

Răng môi giao nhau, đầu lưỡi của hắn chui vào trong miệng tràn ngập mùi đàn hương của cô đến từng trăn tê dại. Lạc Tích Tuyết vươn tay chống đỡ lồng ngực của hắn, ngược lại làm cho hắn càng thêm dán chặt vào cô hơn.

Trần trọc dây dưa, bốn phía tràn ngập mùi thơm từ trên người cô tỏa ra hòa với hương vị của dục vọng và tình yêu mãnh liệt mà hắn dành cho cô, giống như rượu nguyên chất, cơ hồ làm mê say tất cả giác quan của Lạc Thiên uy.

Cho đến khi hai người sắp vì vậy nụ hôn nóng bỏng mà hít thở không thông, Lạc Thiên uy khẽ buông lỏng cô ra, vùi đầu vào cổ của cô mà thở dốc, thanh âm mang theo dục vọng khàn khàn: "Tích Tuyết, em thật là thơm."

Lạc Tích Tuyết cả người cứng ngắc, sắc mặt trắng xanh bỗng trở nên đỏ bừng. Bị hắn nói như vậy, cô thật không biết là nên buồn hay nên vui.

Lạc Thiên uy chống thân thể lên, nghiêm túc nhìn cô ở phía dưới. Giờ phút này, đôi mắt cô hiện một tia mê loạn cùng hoảng sợ, đôi môi bởi vì hắn mới vừa thô bạo hôn đã sưng đỏ không chịu nổi.

Hắn duỗi ngón tay ra, thương tiếc đụng vào môi của cô, dịu dàng vuốt ve, đáy mắt có nồng đậm yêu thương.

"Lạc Tích Tuyết, em hãy làm người con gái của tôi." ánh mắt hắn kiên định chấp nhất, rồi lại nhỏ giọng thì thầm, giống như là sợ sẽ hù dọa đến cô "Tôi không muốn em làm chị của tôi, tôi chỉ muốn em làm người con gái của tôi."

Lời nói của hắn giống như là một viên đạn nặng ký quăng vào lòng lạc Tích Tuyết, thoáng chốc giật mình sóng to gió lớn.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn, trong đó có tình yêu không phải giả. Huống chi đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn hướng cô nói lên yêu cầu như thế!

Lạc Tích Tuyết hiển nhiên hiểu, hấn không phải đang nói đùa.

Nhưng coi như hấn thật sự thích cô, thì cô cũng có thể làm thế nào đây? Bọn họ là chị em, là không thể nào xảy ra quan hệ đó được.

Cho nên chỉ có cự tuyệt hấn, mặc dù như vậy sẽ thương tổn đến hấn.

Cô nhanh chóng đứng dậy, đẩy hấn ra, xoay người rời đi.

"Thật xin lỗi, chị mệt mỏi, chuyện này sau này hãy nói thôi." Cô chỉ có thể uyển chuyển cự tuyệt, bởi vì Lạc Thiên uy là một người con trai cố chấp.

Nhưng hấn rồi cũng sẽ buông tay, tựa hồ không dễ dàng như vậy, cô chỉ có thể từ từ để cho hấn hiểu rằng bọn họ thật sự không thích hợp.

Lạc Tích Tuyết không biết mình làm cách nào chạy về phòng ngủ, chỉ cảm thấy dọc đường đi, sau lưng thủy chung luôn có một đôi mắt nóng bỏng dừng ở trên người của cô, cho đến khi cô trốn vào gian phòng, đóng cửa lại.

Một đoạn đường ngắn ngủn giống như hao hết tất cả lực khí của cô, thân thể mảnh khảnh của cô theo cánh cửa trượt xuống mặt đất.

Cô ôm lấy toàn thân mình thật chặt, trên người tràn đầy tư vị của hấn, trên môi tựa hồ còn có thể cảm thấy một ít nóng rực mà hấn mang đến cho cô.

Cô nỗ lực hô hấp, nỗ lực thuyết phục mình, đây chẳng qua là hấn cho cô một cái hôn chúc ngủ ngon thôi!

Thế nhưng đã không phải là lần đầu tiên hấn hôn cô rồi.

Tựa hồ chỉ có những người yêu nhau mới có nụ hôn nóng bỏng như thế, mới phải có môi lưỡi trần trọc dây dưa như vậy, cô không thể lừa mình dối người, nhưng cũng không thể đối mặt với hấn được.

lạc Tích Tuyết cả đêm không ngủ, trần trọc trở mình, trong đầu đều là hình ảnh của Lạc Thiên Uy.

Cô không nghĩ ra tại sao em trai lại thích cô? Từ lúc nào bắt đầu?

Cô cũng không hiểu nếu như hấn chỉ là đơn thuần thích, vì sao lại nhất định muốn cô làm người con gái của hấn?

Cô thật muốn tiếp nhận hấn sao? Hiển nhiên không thể nào. Nhưng là cự tuyệt thế nào đây? Cô sợ làm tổn thương đến lòng tự ái của hấn, lại sợ cự tuyệt không hoàn toàn làm hấn mộng tưởng.

Tất cả, tất cả vấn đề cứ lảng vảng trong đầu của cô.

Thật không dễ dàng gì mà cô chờ đến trời sáng, soi gương thấy có hai đạo quầng thâm dưới mắt, lạc Tích Tuyết thở dài, bắt đầu đi từ trong ngăn tủ lấy bộ đồng phục thay xong xuống lầu.

"Tích Tuyết!"

Trong nháy mắt, hắn đã đổi xong đồng phục học sinh, đi tới trước mặt cô.

Lòng của cô run lên cứng đờ ngẩng đầu, "Ha ha, Thiên Uy buổi sáng khỏe!"

"Đi, tôi dẫn em đi ăn sáng." Lạc Thiên uy thân mật ôm bả vai của cô, nhìn thấy quãng thâm dưới mắt cô, hắn nhướn mày: "Em tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Đúng vậy, vẫn làm con ác mộng." Lạc Tích Tuyết vừa đi ra cửa vừa nói.

Tối hôm qua cô lo lắng Lạc Thiên uy có thể hay không xông vào phòng của cô, đối với cô làm ra chuyện gì, cô còn có thể an tâm ngủ ngon sao?

Lạc Thiên uy cúi đầu, quan tâm ôm lấy gương mặt của cô nói: "Có muốn tôi xin nghỉ giúp em buổi hôm nay không? Hôm nay không đi học?"

Lạc Tích Tuyết lập tức lắc đầu: "Không cần đâu, chị gần tốt nghiệp rồi, nghỉ học sẽ không hay"

"Không có việc gì, coi như em không tốt nghiệp cũng không sao, dù sao về sau tôi cũng sẽ nuôi dưỡng em." Lạc Thiên uy ôm lấy cô đi ra khỏi biệt thự, giống như là biểu thị công khai, rất tự nhiên từ trong miệng hắn nói ra.

Lạc Tích Tuyết về mặt ngớ ngẩn, chỉ cảm thấy da đầu một hồi tê dại, xem ra em trai cô đối với cô chấp nhất không buông.

Lòng của cô hạ xuống, cứng đờ ngẩng đầu, "Thiên Uy! Buổi sáng tốt lành"

"Đi, tôi dẫn em đi ăn điểm tâm." Lạc Thiên Uy thân mật ôm bả vai của cô, nhìn thấy quãng thâm mắt, hắn nhướn mày: "Em tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Đúng vậy, chị gặp ác mộng." Lạc Tích Tuyết vừa đi ra cửa vừa nói.

Tối hôm qua cô vẫn lo lắng Lạc Thiên uy có thể hay không xông vào phòng của cô, đối với cô làm ra chuyện gì, cô còn có thể an tâm ngủ ngon sao? .

Lạc Thiên Uy cúi đầu, quan tâm ôm gương mặt của cô: "Có muốn tôi giúp em xin nghỉ hôm nay không? Hôm nay không cần đi học?"

Lạc Tích Tuyết lập tức lắc đầu: "Không được, chị gần tốt nghiệp rồi, trốn học sẽ không hay."

"Không có việc gì, coi như em có không tốt nghiệp cũng không sao, dù sao về sau tôi cũng sẽ nuôi dưỡng em." Lạc Thiên uy ôm lấy cô đi ra khỏi biệt thự, giống như là biểu thị công khai, rất tự nhiên từ trong miệng hắn nói ra.

Lạc Tích Tuyết về mặt ngớ ngẩn, chỉ cảm thấy da đầu một hồi tê dại, xem ra hắn đối với cô chấp nhất rất sâu.

Hai người cùng nhau ngồi lên xe riêng, Lạc Thiên Uy cầm Laptop xử lý tài liệu, hần bây giờ vừa xử lý chuyện của công ty, vừa đến trường học cùng với cô.

Thật ra hần đã sớm học xong ở Mỹ, hiện tại đến trường học của cô, cũng chỉ là nghỉ mỗi ngày đều giám thị đến cô, hần biết cô rất ưu tú, khi hần chưa cưới được cô, hần sẽ không để cô có cơ hội cùng người đàn ông khác tiếp xúc, cho nên hần muốn tự mình bồi ở bên cạnh cô.

Lạc Tích Tuyết tựa vào xe xem tin nhắn, chủ yếu là tin nhắn giữa cô với Tiểu Vũ Trạch, nhớ tới hôm nay chính là ngày hai người hẹn ước, tim cô đập rất nhanh, tràn đầy chờ mong.

"Nhìn cái gì chứ?" Lạc Thiên Uy thấy cô nhìn chằm chằm điện thoại di động, khanh khách cười không ngừng, không khỏi kinh ngạc đưa đầu tới.

"Không có gì." Lạc Tích Tuyết lập tức cất điện thoại, cô cũng không thể để hần phát hiện cô cùng anh Vũ Trạch vẫn còn len lén lui tới.

"Thần bí như vậy" Trong mắt Lạc Thiên Uy thoáng qua hồ nghi, chất vấn: "Không phải là em?"

"Chỉ là điện thoại di động trò chơi mà thôi." Lạc Tích Tuyết quả quyết cắt đứt nghi ngờ của hần. Cô cũng không biết mình tại sao lại nói dối hần, tóm lại cô không muốn làm cho hần phát hiện.

"Chị?" Trầm mặc một lát sau, Lạc Thiên Uy chợt ngọt ngào kêu cô một tiếng chị.

"Làm gì?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc hỏi.

"Chị qua đây nhìn này đi" hần đem cô kéo đến bên cạnh hần, chỉ vào trong màn hình laptop, giống đứa bé muốn khoe cái mà hần mới vừa phát hiện: "Ngày mai có trường âm nhạc kịch, nhà biểu diễn mà chị thích nhất, tôi dẫn em đi xem?"

"Âm nhạc kịch?" Lạc Tích Tuyết sững sốt, theo Lạc Thiên Uy chỉ, hướng trên màn hình laptop nhìn, trong lòng cô rất vui mừng, khó khăn lắm mới có buổi biểu diễn này, cô đương nhiên muốn đi xem, chỉ là đi cùng với hần.

Lạc Tích Tuyết do dự, cúi đầu, như có điều suy nghĩ. Đi cùng hần xem nhạc kịch, coi đây là hẹn hò sao?

Cũng không tính là đi, coi như là chị cùng em trai đi xem biểu diễn vậy, ngộ nhờ khiến hần hiểu lầm thì làm thế nào?

"Được." Cô nói.

Hần nâng gương mặt của cô lên, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, trong lòng kích động mênh mông.

Thật tốt quá, hần rốt cuộc có thể cùng cô quang minh chính đại hẹn hò.

"Thiên Uy" lạc Tích Tuyết tựa hồ muốn thức tỉnh hần, cô nhỏ giọng nhắc nhở, tâm cũng đang run rẩy.

Hắn đang làm gì thế, không phải lại muốn hôn cô chứ? Không cần, họ đang ở trong xe, tài xế đang nhìn.

Lạc Thiên uy nhanh chóng nhấn cái nút chỗ ngồi bên cạnh, ở giữa xuất hiện một mặt thủy tinh, đem sau xe cùng tài xế ngăn cách .

Môi của hắn từng chút một đến gần, thân thể cũng từ từ đè lên cô

Thời điểm hai đôi môi gần chạm vào nhau thì xe chợt ngừng, hai người lỡ mũi không ngoài ý định đụng vào nhau.

Thật là đau a! Lạc Tích Tuyết che mũi mình lại, bọn họ dám can đảm ở ban ngày ban mặt lại thân mật, lần này bị trời phạt.

"Chuyện gì xảy ra?" Lạc Thiên uy lấy ra khăn giấy, thận trọng lau cho cô ,đầu hướng trước mặt tài xế, không vui hỏi.

"Thiếu gia, tôi trường rồi!" Tài xế rất vô tội nói.

Lạc Tích Tuyết vừa nghe, phản ứng rất nhanh, cô giống như từ ghế sau bật lên , nhanh chóng mở cửa xe.

Chân trước vừa định bước xuống xe, eo lại đột nhiên bị Lạc Thiên uy ôm, hắn ở bên tai cô lưu lại một câu: "Sau khi tan học, tôi ở trước cổng trường chờ em "

"Hả?" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, vẻ mặt phức tạp không dứt. Hôm nay tan giờ học cô phải cùng anh Vũ trạch nói chuyện.

"Lạc Thiên Uy" Cô nghĩ muốn nói với hắn nhưng lại phát hiện hắn đã đi.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể hạ giọng xuống, cúi thấp đầu đi về phía phòng học.

"Rầm"

Lạc Tích Tuyết trở lại phòng học, dùng sức đem túi sách ném trên bàn, trong lòng là siêu cấp khó chịu.

"Tích Tuyết, cậu làm sao vậy? Phát lửa lớn như vậy?" Trần tiểu mạt thấy bạn tốt ít khi nào nóng giận như thế, không khỏi tiếp quan tâm hỏi.

"Còn không phải là bởi vì em trai tự cho là đúng của mình sao" Lạc Tích Tuyết tức giận bĩu bĩu môi.

Trần tiểu mạt trông mắt sáng lên, lập tức cười nói: "Chính là anh chàng đẹp trai đó sao? Hắn thế chộc giận cậu hả ? Mình thấy hắn mỗi ngày đều đưa cậu đến trường, các cậu không phải tình cảm rất tốt sao?"

"Tốt cái gì, mỗi ngày đều đi theo mình, phiền chết đi được !" Lạc Tích Tuyết quệt mồm oán trách.

"Thôi đi cô, nếu mình có em trai đẹp trai như thế, mỗi ngày đều đi theo mình , mình vui mừng còn không kịp đấy." Trần tiểu mạt xem thường, ngược lại là

mặt biểu tình hâm mộ.

Chân mày Lạc Tích Tuyết lập tức nhăn lại, em trai của cô đẹp trai là không có lỗi, cả ngày quần cô theo đạo lý cũng không có gì, nhưng mỗi ngày lại hôn cô, còn nói với cô những lời đáng sợ đó bảo cô làm sao tiếp nhận được đây.

Cô có nỗi khổ không thể nói ra được, càng không thể nói cho Tiểu Mạt biết được..

"Reng ——" chuông vào học vang lên, các bạn học cũng vào lại chỗ ngồi.

Lạc Tích Tuyết cúi gầm đầu, có chút lòng không yên lòng lắng nghe giảng.

Cô đột nhiên cảm thấy đau đầu, đều do tối hôm qua bị Lạc Thiên Uy quấy rầy, Lmf cả đêm cô ngủ không ngon, hiện tại đi học ngủ gà ngủ gật.

Thừa dịp lúc nghỉ giải lao, lạc Tích Tuyết tới phòng vệ sinh rửa mặt, nâng lên tinh thần.

Thời điểm trở lại phòng học, giặt mình phát hiện trên bàn học của mình xuất hiện phần ăn sáng tinh xảo.

"Tiểu mạt, cậu mời mình hả?" Cô không thể tin được nhìn bạn tốt, tiểu mạt bình thường tiền tiêu vặt không đủ sao lại có đủ tiền để mua phần đồ ăn xa xỉ như thế này cho cô được.

"Minh không có nhiều tiền như vậy, là em trai của cậu mới mang tới.." Trần tiểu mạt nói, chỉ chỉ trên bàn cô: "Minh cũng có một phần, em trai cậu thật là vừa đẹp trai lại đối với cậu biết săn sóc."

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt, có chút mâu thuẫn mà nói: "Minh không đói bụng, cậu lấy cả phần của mình ăn đi."

Tên xấu xa đó cư nhiên biết thu mua bạn tốt bên cạnh cô, một bữa cơm liền dụ dỗ được Tiểu Mạt.

"A, không phải đâu Tích Tuyết, mình thấy cậu lên lớp mà cứ ngủ gà ngủ gật nên ăn chút gì cho có sức để học tiếp." Trần tiểu mạt đem phần thức ăn đó đẩy về phía cô, khuyên: "Ăn được chút nào hay chút đó, mới vừa em của cậu chạy đầu đầy mồ hôi, lúc này bữa ăn sáng còn nóng, chớ có phụ lòng tốt của hần."

Lạc Tích Tuyết sắc mặt có chút khó coi, cô ấy đâu có hiểu, việc này căn bản không phải là lòng tốt của hần mà thực chất là hần có dụng ý khác.

Cô cũng không có cầu xin hần đi mua, hần làm gì đối với cô tốt như vậy, làm cho không ăn bữa sáng hần chuẩn bị lại là người mang lỗi.

"Được rồi, mình ăn một chút vậy." Lạc Tích Tuyết gắng gượng nói, đầu gì một hồi tan giờ học cô còn phải đi gặp anh Vũ trạch, cũng không thể không ăn, như vậy sẽ không có sức lực.

Tiểu hần này đối với cô thật đúng là săn sóc, anh Vũ trạch cũng không có tí mĩ đối với cô như vậy.

Chỉ tiếc hắn là em trai của cô, giữa bọn họ vĩnh viễn không thể nào, bằng không có lẽ cô sẽ cho hắn một cơ hội.

Hôm nay cô muốn đi gặp anh Vũ Trạch, nhất định là không thể trở về cùng Lạc Thiên Uy, nhưng cũng không thể để cho hắn phát hiện cô cùng anh Vũ Trạch vẫn còn lén lút lui tới.

Làm thế nào đây?

Lạc Tích Tuyết cau mày tự hỏi, trong đầu thật nhanh nghĩ tới biện pháp giải quyết.

Đột nhiên trông mắt quét về phía Trần Tiểu Mạt, cô nhất thời đã có chủ ý.

"Tiểu Mạt, cậu xin giáo sư ỉnh nghỉ tiết sau nha." Cô quyết định rời đi trước, Lạc Thiên Uy sẽ không tìm được cô tự mình sẽ về nhà thôi.

"Hả? Cậu trốn học à?" Trần Tiểu Mạt kinh ngạc nhìn về phía bạn tốt, Tích Tuyết là cô gái ngoan ngoãn, chưa bao giờ cúp cua, hôm nay làm sao lại như vậy?

"Ân, mình có việc gấp nên đi trước!" Lạc Tích Tuyết thật nhanh lấy cặp sách, thừa dịp giáo sư không chú ý, từ phòng học cửa sau chạy ra ngoài.

Ra khỏi trường cô lại bị nhấn cho Tiểu Vũ Trạch một tin nhắn, rất nhanh Tiểu Vũ Trạch đã lái xe tới đến cửa trường học.

"Hôm nay sớm như vậy liền tan học rồi hả?" Tiểu Vũ Trạch nhìn đồng hồ một chút còn chưa đến giờ cô tan học mà.

"Em trốn một tiết." Lạc Tích Tuyết nghịch ngợm le lưỡi, trong lòng lại có loại cảm giác có tội.

Tiểu Vũ Trạch sờ sờ đầu của nàng, dịu dàng cười một tiếng, ngược lại khởi động chân ga, xe lái đi ra ngoài.

"Anh Vũ Trạch, anh đưa em đi đâu?" Nhìn cảnh biển ngoài cửa xe, Lạc Tích Tuyết hai mắt sáng lên.

"Đi xem biển, thích không?" Tiểu Vũ Trạch một tay lái một tay nắm chặt tay cô.

Lạc Tích Tuyết sắc mặt đỏ lên, cô xấu hổ cúi đầu.

Cùng anh Vũ Trạch ở chung một chỗ thật ấm áp, cảm giác cả người cũng buông lỏng, thứ tình cảm này rất thoải mái, không có gánh nặng. Không giống cùng Hàn Diệp Thần đi chung với nhau mà cô phải ứng phó, cũng không giống đi cùng Lạc Thiên Uy cô vô cùng lo lắng, cả ngày sợ bị người khác phát hiện ra cô làm chuyện trái luân thường đạo lý.

Xe ngừng lại, Tiểu Vũ Trạch dắt tay Lạc Tích Tuyết xuống xe.

Lạc Tích Tuyết vừa mới bước xuống xe đã bị cảnh đẹp trước mắt làm ê hoức.

Cô không chút che giấu chút vui sướng nào mà cười to, một bên Tiểu Vũ Trạch nhìn thấy nụ cười vô hại của cô thì cũng không tự chủ được đi theo cô.

Hai người cùng nhau kéo tay đi, trên bờ cát trắng cát tiếng cười to.

Cởi giày, Lạc Tích Tuyết đi chân trần trên cát, mỗi một bước chân đều in dấu trên cát.

“Đi!!” Tiểu Vũ Trạch nắm lấy tay của cô, hướng tới biệt thự cách bờ cát đó không xa.

“Đây là nơi nào?” Nhìn căn biệt thự trước mắt Lạc Tích Tuyết không khỏi nhớ lại câu nói kia “Mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở”.

Tiểu Vũ Trạch thần bí hướng cô nháy mắt một cái, nhanh chóng dẫn cô vào trong biệt thự.

Căn biệt thự này còn rất mới, có tất cả ba lầu, chỉ là bên trong còn chưa có trang hoàng, vẫn trống rỗng.

“Nơi này là nơi chúng ta làm nhà cưới sau khi kết hôn được không?” Tiểu Vũ Trạch đột nhiên nâng tay của cô lên, trong con ngươi nóng bỏng phát ra thâm tình thật sâu.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc che ngực: “Anh Vũ Trạch, anh...”

Sau một khắc, cô thấy Tiểu Vũ Trạch quỳ xuống, từ trong bộ tây trang đắt tiền lấy ra một hộp nhỏ tinh xảo, hướng về phía cô mở ra, quả nhiên là một chiếc nhẫn kim cương vô cùng đẹp.

Lòng của cô lập tức lệch mắt nửa nhịp, cô tha thiết ngày này rốt cuộc cùng đã đến.

“Tích Tuyết, hãy gả cho anh, trở thành vợ của anh được không anh sẽ chăm sóc cho em cả một đời này” Tiểu Vũ Trạch thận trọng nhìn cô nói, trên mặt là một mảnh thành khẩn và nghiêm túc.

Trong lòng cô vui mừng khôn xiết, trong mắt hiện lên lệ quang trong suốt: “Anh Vũ Trạch” cô chủ động tiến lên ôm lấy cổ của hắn.

“Tích Tuyết, gả cho anh được không? anh chờ mong ngày em tốt nghiệp không được nữa rồi, anh chỉ mong được cùng chung sống với em thôi”. Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn cô, trong mắt tràn đầy mong đợi, ước mơ nói: “Căn biệt thự này anh đã chuẩn bị từ trước, anh biết em thích biển nên đã cố ý mua căn biệt thự này, chúng ta sau khi kết hôn sẽ sống trong căn biệt thự này được không? Nơi này tất cả đều do em bố trí”.

“Chỉ có mình em bố trí thôi sao? Anh không sợ em vất vả à?” Lạc Tích Tuyết nũng nịu nói, nhưng trong nội tâm lại đang vô cùng hạnh phúc.

Tiểu Vũ Trạch vội vàng nói: “Sẽ không. Anh sẽ không để cho em cực khổ, anh sẽ mời chuyên gia đến giúp chúng ta thiết kế”. Hắn muốn chính cô sẽ bố trí cho tổ ấm hạnh phúc của bọn họ nhưng lại không nỡ làm cô mệt nhọc.

Lạc Tích Tuyết chỉ có ý định chọc hắn không ngờ hắn lại nghĩ cho cô mà nói như thế: “Nếu đây là tổ ấm của chúng ta thì tất nhiên phải do chúng ta tự bố trí”.

“Tích Tuyết, nói như vậy là em đã đồng ý gả cho anh” Hai mắt Tiểu Vũ Trạch sang lên. Trong lòng một mảng kích động không thôi.

Cô ôm cổ hắn, làm nũng nói:”anh nha, làm gì mà gấp thế, em còn chưa có tốt nghiệp đó”.

“Anh lo lắng sau khi em tốt nghiệp sẽ có người cướp em đi” Tiểu Vũ Trạch thuận thế ôm cô lên, lồng ngực màu mật ong dán chặt vào da thịt trắng nõn của cô, trong nháy mắt hiện lên tầng dục hỏa.

Hắn cúi đầu, đôi môi nóng bỏng đặt lên trên môi anh đào mềm mại của cô, bàn tay kéo qua vòng eo mảnh khảnh đem lưng cô dựa vào vách tường sắt cửa sổ, nhiệt tình ôm hôn.

Hô hấp của hai người quấn lại với nhau, hơi thở của bọn họ như dung hòa làm một, lưỡi của anh trượt vào trong miệng của cô, liếm láp cánh môi của cô, chậm rãi xâm nhập, thâm nhập mọi ngóc ngách trong miệng của cô.

“Uhm” Trong mắt của cô dâng lên một tầng sương mù, môi cô không tự giác tràn ra tiếng rên rỉ tuyệt vời.

Hô hấp của Tiểu Vũ Trạch cứng lại, cảm giác như có một luồng nhiệt lưu từ dưới bụng nhỏ vọt lên toàn thân.

Hắn vươn tay, từng chút từng chút cởi nút áo của cô ra, cho đến khi chiếc áo được cởi đến một nửa lộ ra bra màu đen.

Hắn cơ hồ là không thể nào thở được, hôn lên da thịt trắng mịn của cô, lên mái tóc dài đen nhánh, lạnh lẽo sờn da thịt nhẵn nhụi của cô, trắng đen tạo cảm giác thật khác biệt, kích thích mãnh liệt giác quan của hắn.

Hắn dung đầu lưỡi mô tả khoe miệng của cô, đôi tay ma thuật vuốt ve bầu ngực của cô, xúc cảm mềm mại trong tay làm cho thần kinh hắn có chút hưng phấn.

Cơ hồ là chờ đợi không được nữa, hắn nhanh chóng ly khai quần áo của mình, trời đất như quay cuồng, Lạc tích Tuyết kêu lên một tiếng đã bị Tiểu Vũ Trạch đầy ngửa trên ban công.

Trong đầu của cô xẹt qua tiếng cảnh cáo lạnh lùng của Lạc Thiên Uy, ở thời điểm mấu chốt này sao cô tự nhiên lại nhớ đến hắn.

“Sao vậy? Tích Tuyết?” Tiểu Vũ Trạch cảm nhận được cả người cô cứng nhắc, nhú mày nghi hoặc nhìn cô, trong mắt là một mảnh dè nén.

Cô có chút áy náy nhìn hắn, muốn nói lại thôi:”Anh Vũ Trạch, em” cô tại sao lại vào lúc này có thể nhớ tới em trai chứ.

“Tích Tuyết, anh muốn em?”. Tiểu Vũ Trạch thờ hờn hờn nói, trong người hắn thật sự bây giờ đang có một ngọn lửa mong muốn được dập tắt, hắn cúi xuống mút hôn chiếc cổ trắng nõn của cô.

“Đừng như vậy anh Vũ Trạch” Lạc Tích Tuyết né tránh, run giọng mở miệng, trong thanh âm mang theo sự bất đắc dĩ.

Chẳng biết tại sao cô nhớ đến Lạc Thiên Uy trong lòng lại cảm thấy có lỗi với hắn.

Tại sao cô lại có cảm giác này, ngay cả cô cũng không rõ, Tiểu Vũ Trạch là bạn trai của cô thì việc cô cùng bạn trai than mặt cũng không có gì bất thường cả, nhưng khi nghĩ đến Thiên Uy thì cô lại không thể nào làm được.

“Tích Tuyết, đừng cự tuyệt anh, chúng ta không phải sẽ chuẩn bị kết hôn sao? Em yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm với em”. Tiểu Vũ Trạch vội không ngừng ở trên người của cô lưu lại dấu vết, hần tận lực đảm bảo với cô để cô có thể thả lỏng với hần.

“Anh Vũ Trạch” Cô cắn chặt môi, hai mắt mờ mịt, bị hơi nước bao trùm: “thật xin lỗi, em” cô thật sự không có biện pháp ép mình được.

Tiểu Vũ Trạch đang đề trên thân thể của cô thấy vẻ mặt cô như vậy trong con ngươi xẹt qua tia không đành lòng.

Mặc dù tiểu đệ của hần vẫn đang ngẩng đầu lên thật cao nhưng hần vẫn cố gắng áp chế chính mình.

“Thật xin lỗi, Tích Tuyết là anh không tốt” Hần đã lừa dối cô làm cô hoảng sợ như thế là do lỗi của hần lẽ ra hần chỉ có ý định đưa cô đến xem tổ ấm của bọn họ không ngờ lại xảy ra sự tình như thế này.

Hần khát vọng cô đã quá lâu, ròng rã năm năm hần cũng chỉ vì cô mà chờ đợi, đối với một người đàn ông giàu tình lực như hần mà nói thì không phải bất cứ người đàn ông nào cũng làm được.

Lạc Tích Tuyết sung sò nhìn hần, trong mắt hiện ra nhất mạt cảm kích, anh vốn là người như thế cho tới bây giờ sẽ không miễn cưỡng cô bất cứ việc gì.

“Tích Tuyết, đói bụng không?” chúng ta cùng đi nướng đồ ăn ăn được không?” Tiểu Vũ Trạch nhặt lên quần áo rơi vãi trên đất tự tay mặc vào cho cô.

Hần tận lực nói sang chuyện khác, chỉ là trong lòng vẫn có chút thất vọng.

Cô hiểu hần đã vất vả ần nhẫn, cô đứng lên nhanh chóng đem quần áo của mình mặc vào cho thật tốt, chủ động đi trước.

“Anh đi chuẩn bị trước” Hai người còn đứng chỗ này nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Trời chiều hạ xuống, bọn họ nướng cá bên bờ biển, cùng nhau ăn.

Ở chỗ này không có ai quấy rầy bọn họ, chỉ có sóng biển và nhịp đập của con tim.

Anh là người đàn ông vô cùng dịu dàng khiến cho cô có cảm giác như muốn chìm đắm vào cưng chiều của anh.

Một cái áo khoác tây trang của nam giới khoác trên người cô giúp cô đuổi đi cái lạnh của gió biển.

Cô ngẩng đầu hướng hần mỉm cười.

Hai người rúc vào nhau, mặt trời dần lặn xuống hai cái bóng của họ dần dần mờ đi.

Cho đến khi ánh trăng ló dạng, sao quay về thì Tiểu Vũ Trạch mới đưa cô rời đi.

“Anh Vũ Trạch, trước khi nói đến chuyện kết hôn hãy cho em suy nghĩ vài ngày được không?” Trước khi chào tạm biệt Lạc Tích Tuyết đột nhiên do dự nói.

Ba bây giờ không có ở nhà mặc dù cô dự liệu được ba sẽ không đồng ý hôn sự của bọn họ nhưng cô cũng hy vọng ít ra hôn sự của bọn họ cũng sẽ có lời chúc phúc của người thân.

“Được, Tích Tuyết anh sẽ chờ em”. Gương mặt của Tiểu Vũ Trạch nhìn cô vô cùng cứng chịu nói, mặc dù cô không lập tức đồng ý ngay nhưng ít ra cô cũng không có cự tuyệt chứng minh trong lòng cô cũng mong đợi hôn nhân này.

Hai người ôm hôn cáo biệt, nhưng cô quên mất trong nhà đang có một ánh mắt quan sát hết thấy hành động của bọn họ.

Một đường ngân nga bài hát trở về biệt thự lạc gia, cô đắm chìm trong những ước hẹn ngọt ngào của Tiểu Vũ Trạch.

Cô đẩy cửa phòng ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười rạng rỡ hoàn toàn không chú ý đến tại một góc phòng tối đang có một ánh mắt chăm chú nhìn cô.

“Ước hẹn rất vui về?” trong căn phòng khách trống trải, đột nhiên vang lên thanh âm không mang theo chút nhiệt độ nào.

Lạc Tích Tuyết trong bụng run lên, hoàn toàn không nghĩ tới Lạc Thiên Uy lại ở trong phòng chờ cô.

“Em ở nhà à?” cô cố gắng nuốt nước miếng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Lạc Thiên Uy đã đi tới trước mặt cô, ánh mắt cố chấp nhìn cô: “Tại sao không đợi tôi cùng nhau về nhà?”

“tại sao lại còn gặp hấn? Em còn thích hấn sao?” hấn thấy cô không nói lời nào nên càng tức giận.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy vô lực, cô không biết nên giải thích như thế nào với hấn, cô đối với anh Vũ Trạch còn có loại tình cảm kia... Cảm giác đối với hấn không giống nhau.

“Em nói đi!” Thấy cô trầm mặc hấn lại càng thêm nóng nảy.

“Chị không có chuyện gì để nói, đúng như em nghĩ chị cùng với anh Vũ Trạch đang hẹn hò”. Cô ngẩng đầu lên nhìn hấn biểu tình không sợ chết cùng hấn nói rõ.

“Không phải! Không phải như vậy!!!” Lạc Thiên Uy đưa tay nắm chặt hai vai của cô, trong mắt là một hồi đau lòng: “Em là của tôi, làm sao em có thể thích hấn? Tôi không cho phép, em phải lập tức chia tay hấn, ngay lập tức”.

“Thiên Uy, em đừng như vậy được không?” Lạc Tích Tuyết nghiêm mặt nói thẳng với hấn: “Anh Vũ Trạch là người đàn ông chị yêu, chị chỉ thích mình anh ấy và cũng chỉ muốn cùng anh ấy kết hôn, em hãy nhận thức rõ điều này đi”.

Một câu nói cơ hồ muốn đem tất cả tâm trí của Lạc thiên Uy phá hủy hết.

Cô ấy vừa mới nói gì? Cô sẽ cùng với Tiểu Vũ Trạch kết hôn? Chẳng lẽ tình yêu của hắn đối với cô cô không một chút ngó ngang tới?

Chỉ một giây đồng hồ hắn liền đem Tích Tuyết đẩy ngã trên sofa, thân thể cao lớn đè lên cô.

Toàn thân của hắn tản mát ra hơi thở nguy hiểm, hai con ngươi đen tối hừng hực hai ngọn lửa nóng rực.

“Em là người con gái của tôi, là của mình tôi”. Hắn gầm thét, hai cánh tay hữu lực đem cô vây khốn trong thế giới của hắn.

Cô nhanh chóng xoay mặt, kịp thời tránh đôi môi hắn áp xuống.

Có lẽ cô đã tổn thương hắn nhưng có một việc rõ ràng mà hắn phải chấp nhận là bọn họ tuyệt đối là không thể nào.

Lạc Thiên Uy cặp mắt đã đỏ bừng, lửa giận thiêu đốt lý trí của hắn, hai mắt đỏ thẫm nhìn cô không chớp mắt, cảm giác áp bức mạnh mẽ làm cho cô cơ hồ quên đi hô hấp.

Hắn sẽ không làm ra loại sự tình đó chứ? Cô không dám suy nghĩ nữa.

“Thiên Uy”

Cô đưa tay đẩy lồng ngực hắn ra, hy vọng cô có thể níu giữ chút lý trí còn lại của hắn.

Nhưng Lạc Thiên Uy giữ chặt cằm của cô, lạnh lùng nói một câu: “Không cần gọi tôi như vậy”.

Cảm thấy tay của hắn đã vuốt ve gương mặt của cô, nhẹ nhàng lướt qua đôi môi đỏ mọng, trượt dần xuống chiếc cổ mảnh khảnh, hơi ngừng lại, lại từ cổ áo của cô trượt vào bên trong.

Lạc Tích tuyết cả kinh, sợ đến nỗi kêu to: “Trong lòng chị em vẫn mãi là đứa em trai của chị, Thiên Uy em không được làm như vậy”.

Thân thể hắn chấn động, đưa tay từ trong vạt áo cô ra, từ từ buông lỏng thân thể của cô ra.

Cô lợi dụng khe hở này nhanh chóng vội lắc người, chạy cách xa hắn vài mét, nhưng tâm vẫn còn vì lúc nãy mà cuồng loạn không ngừng.

Quá đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ! Cứ tiếp tục như vậy nữa cô nghĩ ngày nào đó cô sẽ bị bệnh tim mất.

Thiên Uy không thường làm vậy với cô, thậm chí lúc nãy trong mắt của hắn còn che giấu ngọn lửa dục vọng.

Tim của cô vẫn còn đập rất nhanh, trong đầu một mảnh hỗn độn, chẳng qua thời điểm cô ngẩng đầu lên không biết Thiên Uy đã đến trước mặt cô từ lúc nào.

“thiên Uy, em... Ừm...”

Không còn kịp nữa cô vô cùng kinh ngạc, hần không nói gì mà giữ chặt lấy cái ót của cô, nụ hôn cứ như vậy mà mạnh mẽ hạ xuống.

“Lạc Thiên Uy, em muốn làm gì? Buồng chị ra” Cô hoang mang sợ hãi đẩy hần ra, tức giận giùng giàng nhưng lại không rung chuyển hần được nửa phần.

Trong mắt hần bây giờ chỉ còn là ngọn lửa chinh phục, hần một long chỉ muốn có cô, cô không phải muốn gả cho người khác sao? Nếu hần biến cô thành người của hần thì nhất định cô sẽ bỏ đi ý định ấy.

Hần bắt đầu điên cuồng xé rách quần áo của cô, cuồng bạo hôn lên môi cô, một đường xuống đôi gò bồng đảo đang đứng thẳng trước ngực.

Cánh tay có lực của hần cô định thật chặt cô trong ngực, để cho cô nhúc nhích cũng không thể nào nhúc nhích được, cô có thể cảm nhận được trong cơ thể hần đang có ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, xuyên thấu qua da thịt hần thấm vào trong máu của cô.

Lạc Tích Tuyết kinh hoàng gào thét, thời điểm cô muốn buông xuôi thì Lạc Thiên Uy đột nhiên dừng lại mọi động tác.

Ánh mắt hần nhìn cô chằm chằm, ngây ngốc nhìn trước ngực của cô, Lạc Tích Tuyết theo ánh mắt hần nhìn sang, chỉ thấy nửa ngực của cô đã bị lộ ra, trên đó còn in hần vài dấu hôn, đó là dấu hôn mà Tiểu Vũ Trạch đã để lại trên người cô trước đó.

Nhất thời không khí như cứng lại, hai người đều trầm mặc không nói gì.

Lạc Tích tuyết nhìn thấy ánh mắt bị thương của hần biết hần nhất định hiểu lầm cái gì chỉ là cô không muốn giải thích mà thôi.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ gả cho anh Vũ Trạch cô không bao giờ thuộc về hần nên cứ để cho hần hiểu lầm và tự từ bỏ hy vọng vậy.

“Em cứ như vậy không kịp chờ đợi mà đem mình giao cho hần như vậy sao? Người đàn ông kia đến tốt cùng có cái gì tốt?” Hần nhìn cô chằm chằm, ánh mắt mất mát hiện lên tầng băng mỏng.

Hần thật sự không hiểu so với Tiểu Vũ Trạch hần có cái gì không bằng, tại sao cô lại cố chấp như thế, tình nguyện yêu hần thậm chí bỏ học để gặp hần mà ngay cả một nụ hôn cô cũng không thêm bổ thí cho hần.

Cô quay mặt sang chỗ khác không muốn nhìn thấy biểu hiện mất mát của hần.

Cô tự nhủ với lòng là bọn họ mãi mãi là chị em nên vĩnh viễn không thể nào ở bên nhau được.

“Tại sao? Em nói đi, tại sao?” lạc Thiên uy liều mạng lắc lắc lấy bả vai của cô, vẻ mặt càng thêm điên cuồng.”Em không ngại hôn hần, cùng hần quan hệ tại sao ngay cả một cái ôm cũng không thể cho tôi? Chỉ cần lưu lại cho tôi một chút kỷ niệm tốt đẹp cũng không được hay sao?”

Hắn không ngại lần đầu tiên của cô là dành cho ai càng không ngại cô cùng Tiểu Vũ Trạch có cái gì, hắn chỉ muốn một lần chân chính khiến cô thuộc về hắn, cả đời hắn cũng sẽ an lòng.

Ít nhất cô cũng từng thuộc về hắn, người con gái mà hắn yêu nhất đời này có một lần thuộc về hắn như vậy đối với hắn cũng đủ lắm rồi.

Mặc dù muốn hắn nỡ đời sau cô độc hắn cũng cam lòng.

“Thiên Uy, em còn nhớ chuyện nam nữ em còn chưa hiểu được đâu!” cô bắt đầu đã nói, cô không biết giải thích với hắn về mối quan hệ này như thế nào để hắn hiểu.

“Tôi hiểu!” Lạc Thiên Uy bắt được cánh tay của cô, kéo cô đến trước mặt hắn: “Lạc Tích Tuyết, em nhớ cho tôi, tôi có thể cho em thời gian để tiếp nhận tình cảm của tôi bao lâu tôi cùng chờ nhưng tuyệt đối tôi không cho phép em cùng với bất cứ người đàn ông nào ở chung một chỗ, em tốt nhất nên sớm quên hắn bởi vì em chỉ có thể là của tôi”.

Thế là chính thức xong chương này, dài kinh khủng khiếp, chương sau sẽ có biến động lớn làm thay đổi cuộc đời của Tích Tuyết nhé mn. Hẹn gặp vào ngày mai nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

“Bởi vì em là của tôi!” lạc Tích tuyết khó có thể tin nhìn ánh mắt cố chấp của em trai bây giờ, hắn lại một lần nữa ở bên tai cô hạ xuống một câu thần chú đáng sợ.

“Reng...”

Chuông vào học vang lên, cả bãi tập thể dục lớn như thế chỉ còn lại một mình Lạc Tích Tuyết.

Cô ngồi ở một gốc cây, dựa lưng vào đó, than thở tìm được nơi để dựa vào nhưng lòng của cô mơ hồ không có điểm tựa.

Đây là ngày thứ 3 cô cúp học rồi, ngồi trong lớp nghe giáo sư thao thao bất tuyệt giảng bài không biết tại sao cô chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét.

Kể từ đêm Lạc Thiên Uy hạ xuống tai cô lời nguyên rủa đáng sợ đó thì hắn đối với cô tựa hồ giám sát chặt chẽ hơn trước.

Mỗi ngày học xong lại cùng hắn ăn cơm, ngay cả khi cô muốn cùng bạn bè dạo phố hắn cũng sẽ theo sau.

Các bạn học đều ngưỡng mộ cô có một người em trai thật tốt nhưng chỉ có cô mới biết người em trai này trong nội tâm có bao nhiêu tà ác.

Cô là chị ruột của hắn mà hắn lại muốn cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy mình càng ngày càng hư, trên căn bản cô không còn sức lực dành cho việc học cả ngày tâm trí không yên.

Cô đi tới trước bảng thông báo của trường học thì thấy có công bố tin tức khai trừ sinh viên.

Cầm Tư Liên?

Sao cô ấy lại bị khai trừ? Thấy tên quen thuộc xuất hiện trong bảng thông báo, cô không nhận được trong bụng chấn động không thôi.

Cô biết cô gái này.

“Sao Cầm Tư Liên lại bị buộc thôi học?” Trở lại phòng học Lạc Tích Tuyết không nhận được hỏi bạn tốt Trần Tiểu Mạt.

Trần Tiểu Mạt bĩu môi nói: “Cô ta co thai nên chủ động nộp đơn xin nghỉ học”.

“Cô ấy có thai sao?” Lạc Tích Tuyết tròn to mắt, cô ấy không giống như một người con gái tùy tiện như thế.

“Có cái gì kỳ quái đâu, mình nghe nói cô ta được một người trẻ tuổi giàu có đề mắt tới nên chuẩn bị làm thiếu phụ nhân rồi”. Trần Tiểu Mạt nhàn nhạt nói, giống như chuyện đó là vô cùng bình thường, hiện tại chuyện này không có gì là hiếm nhưng cô vẫn cảm thấy có chút tức giận.

Lạc Tích Tuyết nghe vậy ánh mắt có chút phức tạp, cô nhớ Lạc Thiên Uy cũng từng nói với cô nếu cô không tốt nghiệp được thì hẳn ta sẽ nuôi cô nếu như vậy không phải cô giống Cầm Tú Liên sao?

Cô liêu mang lác đầu, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy!

“Tích Tuyết, luận văn của cậu khi nào thì xong?” Trần Tiểu Mạt đột nhiên lơ đãng hỏi.

“Luận văn? Luận văn nào?” cô lấy lại tinh thần kinh ngạc gãi gãi đầu.

Trần Tiểu Mạt kinh ngạc nhìn về phía cô: “Không phải là cậu quên đó chứ? Ngày hôm qua mình vừa nhắc cậu hôm nay là hạn chót nộp luận văn, dạo gần đây cậu sao vậy hay quên như thế?”

“Không thể nào? Hôm nay là hạn chót sao?” cô giật mình, mặt đầy ảo não: “Hông biết rồi, mình quên mất”.

Những ngày qua cô cơ hồ chỉ nghĩ đến việc làm sao để đề phòng Thiên Uy mà quên mất luận văn phải nộp.

“trời ơi, hy vọng cậu sẽ giải quyết được chuyện này” Trần Tiểu Mạt cầu nguyện cho cô.

Lạc Tích Tuyết vội vàng sửa sang lại túi đeo lưng: “Được rồi chỉ có thể liêu mạng thôi”. Nói xong cô cầm mấy cuốn sách chạy như bay về phía thư viện.

ở trong thư viện thoát cái đã đến trời tối, cô cũng không chú ý tới đến khi có một tiếng sấm kinh thiên động địa hấp dẫn chú ý của cô.

Bên ngoài trời mưa sao? Lạc Tích Tuyết đi đến bên cửa sổ nhìn sắc trời tối om.

Thiên Uy mỗi ngày đều chờ cô tan học hôm nay đã trễ như vậy rồi chắc không ngu ngốc chờ cô chứ?

Cô suy nghĩ một chút, cầm lấy cây dù đi ra khỏi thư viện thấy xe riêng của nhà vẫn còn đậu trước cổng nhưng không thấy bóng dáng của hắn đâu.

“Thiên Uy đâu?” lạc Tích tuyết buồn bực hỏi tai xế.

“Thiếu gia không phải nói muốn cùng tiểu thư hôm nay đi xem nhạc kịch hay sao?” tài xế tựa vào bên cửa xe ngủ thiếp đi bị cô bắt ngờ đánh thức, hắn giật mình nhìn cô còn đang ở trong trường.

Cô sững sốt: “Nhạc kịch, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Ngày 12 à, thiếu gia nói hôm nay cùng tiểu thư đi xem kịch chắc có lẽ giờ thiếu gia vẫn còn đang chờ ở rạp hát”. Tài xế nghi ngờ nói, cũng không biết hai chị em nhà này như thế nào nữa.

“Ngày 12 sao?” lạc Tích Tuyết chợt hiểu cô nhớ lại cùng Lạc Thiên Uy có hẹn đi xem kịch qua.

“Reng...” Tiếng chuông điện thoại phát ra âm thanh dễ ơ nghe.

Cô cầm điện thoại nghe, đầu tiên truyền đến tiếng mưa gào rít sau đó là tiếng Lạc Thiên Uy chất vấn cô: “Lạc Tích Tuyết, đáng chết, em đang ở đâu?”

“Hả? À chị đang ở trường học.” Cô kinh ngạc nói, có chút lo lắng trả lời.

“Trường học?” Lạc Thiên Uy thiếu chút nữa là nổi đóa, quát: “Chúng ta không phải hẹn nhau hôm nay xem nhạc kịch sao? Tối hôm qua tôi cũng đã nhắc nhở em rồi!”

“Thật xin lỗi, chị quên mất”. Lạc Tích tuyết á náy cúi đầu, hai ngày nay bởi vì cô lo lắng không biết hắn sẽ gây ra chuyện gì đến cô nên mỗi ngày ở nhà cô đều mang theo tai phone không muốn nghe hắn nói chuyện.

Lạc Tích Tuyết về mặt hối lỗi, cô thật sự không nhớ chút nào điều hắn nhắc cô ngày hôm qua: “Thiên Uy, nếu chị không tới thì em về nhà cũng được mà”.

Mặc dù trong lòng cô nghĩ đi xem nhạc kịch với hắn cũng chỉ là giữa chị em với nhau nhưng có lẽ hắn đem suy nghĩ đó của cô hiểu lầm thành việc hẹn hò, cô không muốn hắn hiểu lầm như thế.

Nhưng điện thoại ở đầu dây bên kia không có tín hiệu liên lạc nữa, không phải hắn giận quá nên cúp máy không nghe cô nói chứ. Cô gọi lại lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Cô liên lạc với hắn không được, cũng không biết hiện tại hắn như thế nào? Chắc không phải vẫn đang đợi cô đó chứ?

“Tiểu thư, chúng ta có nên đi tới rạp hát tìm thiếu gia không ạ?” Tài xế hỏi, nghe hai chị em bọn họ đối thoại đón chừng thiếu gia ở bên rạp hát sẽ không quay lại đây.

Lạc Tích Tuyết về mặt phức tạp, rốt cuộc không biết có nên đi tìm hắn hay không?

Không được có khi hắn lừa cô ngắt điện thoại để cô tới rạp hát tìm hắn, cô nghĩ như vậy nên nhất thời cảm thấy ghét hắn vô cùng, cô độc ác nói: “Không cần lo lắng, chúng ta trực tiếp về nhà đi”.

Trở lại biệt thự lạc gia tâm tình của cô thật lâu không thể bình yên lại, thấy mưa bên ngoài càng lúc càng lớn mà hấn vẫn chưa về nên tâm tình của cô càng lúc càng lo lắng.

Hấn sẽ không ở chỗ đó đợi cô chứ? Mưa lớn như vậy hấn nên biết tự mình trở về chứ?

Nhưng đã hai giờ trôi qua vẫn chưa thấy hấn trở về cô thấy mình thật ích kỷ. thật ra hấn chỉ muốn cùng cô xem nhạc kịch mà thôi cô không nên nghĩ về hấn như thế, coi như hấn có thích cô thì cô cũng không nên chán ghét hấn dù sao hấn cũng chỉ mới có 16 tuổi vẫn còn con nít lắm.

Nghĩ như vậy cô đã cầm cái ô không kịp nghĩ chạy vọt vào trong mưa chạy thẳng đến rạp hát.

Âm nhạc đã kết thúc từ sớm hội trường trống trải hấn đi.

Trên bầu trời vẫn còn vài giọt mưa tí tách rơi, cô cầm cái dù bước xuống từ một chiếc xe taxi, liếc mắt liền nhìn thấy bóng dáng như điêu khắc nhưng lại đây cô đơn ngay giữa công rạp hát.

Lạc Thiên Uy cứ như vậy đứng ở trong mưa, sắc mặt của hấn so với thường ngày trắng bệch đi rất nhiều, trong đôi mắt hấn lên tia máu rõ ràng, hạt mưa lạnh lẽo tạt vào trên người của hấn, toàn thân hấn trên dưới không có chỗ nào là không ướt, trên tóc thỉnh thoảng có vài giọt nước rơi xuống.

“Làm sao mà em vẫn còn đứng ở đây?” Lạc Tích Tuyết trong bụng chán động, vội vàng đi lên phía trước che dù cho hấn.

Lạc Thiên Uy ngẩng đầu lên nhìn về phía cô bộ mặt đều là nước đem khuôn mặt tựa như điêu khắc của hấn mơ hồ đi hấn.

“Đáng chết, biết mấy giờ rồi không? Sao giờ em mới đến?” Giọng nói của hấn có chút khan khan, đoán chừng là ở trong mưa rất lâu nên có chút lạnh.

Mặc dù hấn tức giận hô lên nhưng cô một chút cũng không để ý vì đây là lỗi của cô, cô không thực hiện đúng lời hẹn của mình.

“Sao em không tự mình về nhà đi khi thấy chị trễ quá không đến? em vẫn đứng chỗ này chờ chị sao? Tại sao lại không nghe điện thoại?” cô mặc dù long có chút áy náy nhưng cô cũng không nghĩ hấn lại ngốc như thế, không khỏi hỏi tội hấn.

“Điện thoại bị hết pin rồi, em không biết tôi đã đứng đây mấy giờ đồng hồ rồi không? Tôi cho rằng em sẽ đến, sợ em không tìm được tôi nên tôi đứng ngay tại chỗ này cho em dễ nhìn thấy ngu ngơ chờ”. Hấn lắc lắc đầu tóc ướt nhẹp của mình, trong lòng mặc dù tức giận nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của cô hấn lại không đành lòng trách cứ cô, giọng nói lộ ra có chút cung chiêu.

Cô thấy hấn đứng trong mưa hàng giờ đồng hồ vì chờ cô tới trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng, quả nhiên là cô đa tâm hấn chỉ muốn cùng cô xem nhạc kịch là do cô suy nghĩ nhiều nên cô tình lánh xa hấn.

Trong lòng cô một hồi ảo não, đặc biệt là khi nghe hấn nói hấn cứ ngu ngơ ở đây chờ cô, trong lòng của cô không hiểu sao dâng lên cảm xúc khó tả.

Nhìn hấn trong khoảng cách gần như thế này long của cô dâng lên cảm giác khác thường.

Trong đầu cô đấu tranh kịch liệt, lui về phía sau một bước, lại không nghĩ đến lạc Thiên uy lại tiến lên một bước giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực.

Nghe tiếng long của hấn vang lên trầm ổn lần đầu tiên cô cảm thấy được hấn ôm lại an tâm như vậy.

Nếu như có thể lựa chọn cô thật muốn cứ được ôm hấn như vậy, một mực không muốn rời.

Nhưng điều này là không thể vì hấn là em trai của cô, cô tuyệt đối không thể có ý tưởng như thế.

“Tích Tuyết, chỉ vì em vô luận muốn anh chờ trong bao lâu cũng được miễn sao sau này có thể có được lòng của em”. Lạc Thiên Uy ôm lấy thân thể của cô ghé vào bên tai của cô than nhẹ.

Long của cô như có cái gì đó hung hang chạm nhẹ, vẻ mặt trở nên tối tăm phức tạp không dứt.

Hấn nâng tay của cô đặt lên đó một nụ hôn nhẹ, vô luận cô có tổn thương long hấn như thế nào đi chăng nữa hấn cũng nguyện sẽ làm cho cô bữa ăn sang hàng ngày, đưa cô đi học, làm cận vệ bên người cô suốt 24h, trời mưa se vì cô đưa lên một cái dù.

Hấn vì cô mà nguyện làm tất cả vượt ra ranh giới mà một người em trai làm cho chị của mình rồi, nên nhưng chuyện như thế này chỉ có thể nói là hấn quá yêu cô mà thôi.

“Tích Tuyết, chúng ta về nhà thôi”. Lạc Thiên Uy vì cô mà đưa tay lau đi nước mưa thấm trên gương mặt cô, cung chịu vũ lung của cô, một tay khoác vai cô kéo cô vào trong ngực tay còn lại cầm dù mà che cho cô.

Lạc Tích Tuyết núp ở trong ngực của hấn, nhìn hấn cảm ô vì cô mà che chắn như thế của như thể hấn vì cô mà che chắn cả một bầu trời.

Cảm giác như đây là một câu chuyện thần thoại, cô không dám tưởng tượng sau này có một người con trai yêu cô chân thành tha thiết không màng sống chết mà chen vào cuộc sống sinh hoạt của cô.

Có một người đàn ông vì cô mà che dù, hai người cứ như vậy mà nắm tay bước chậm từng bước trong mưa.

Mặc dù trên người của hấn ướt đầm, cả người lạnh lẽo nhưng cô lại cảm thấy thân thể đó sưởi ấm được long cô.

Nếu như hấn không phải là em trai của cô thì tốt biết bao. Giờ khắc này không hiểu sao cô lại có suy nghĩ như thế.

Mặc dù biết ý nghĩ như vậy không nên có nhưng anh Vũ Trạch thật xin lỗi cô vẫn không nhận được mà tham luyến cảm giác ấm áp và dịu dàng mà Thiên

Uy mang lại cho cô.

Chỉ là cảm giác khác thường trong mấy giây, sau một khắc cô trở nên thanh tĩnh lại.

Người đàn ông trước mặt này là em ruột của cô, cô không thể nào có suy nghĩ như thế nếu không nhất định sau này sẽ có tổn thương.

Cho nên cô chỉ có thể lựa chọn buông tay.

Lạc Tích Tuyết thầm hạ quyết tâm, rút tay ra khỏi tay hắn, né tránh cái ôm của hắn.

Nhưng Lạc Thiên Uy lại lần nữa đuổi theo bắt được tay của cô kéo cô trở lại bên người.

“Em buông chị ra đi”. Cô cảm thấy mình thật vô lực, cũng dùng hết sức lực của toàn thân nhưng âm thanh lại yếu ớt như thế.”chị không thể nào yêu em được đâu nên em đừng như thế”.

“Em sẽ!” hắn cố chấp nói.

“Chúng ta sẽ không có kết quả đâu” cô làm rõ giọng nói càng kiên định nhằm làm cho hắn hiểu vấn đề.

Coi như hắn có yêu cô đi nữa vì cô làm nhiều việc hơn nữa thì cũng không thể thay đổi chuyện bọn họ là chị em.

Ánh mắt sáng như đuốc của hắn nhìn chăm chăm cô, giọng nói trước sau đều bá đạo như thế:”Tôi nhất định sẽ khiến em phải yêu tôi càng khiến em phải cưới tôi”.

“Đây là chuyện không thể nào!” Lạc Tích Tuyết rõ ràng cắt đứt ý nghĩ của hắn, khoé miệng hiện lên một nụ cười lạnh, bọn họ là chị em ruột thịt làm sao có thể kết hôn? Hắn đúng là vẫn không hiểu.

Về đến Lạc gia, hai người đều tự mình về phòng tắm rửa.

Cô tắm rửa xong, thay quần áo nằm trên giường ngủ nhưng cứ lẩn quẩn lại không tài nào ngủ được.

Hắn dầm mưa lâu như thế có thể nào bị sốt rồi không? Nói thế nào thì việc hôm nay cũng có một phần trách nhiệm của cô trong đó.

Suy nghĩ nửa ngày, cô quyết định đứng dậy đi về phòng của hắn xem sao.

Nếu như hắn không có chuyện gì thì tốt còn nếu hắn ngã bệnh thì cô cũng kịp thời chăm sóc, chỉ đơn giản như vậy thôi. Lạc Tích Tuyết trong lòng suy nghĩ nhưng tại sao vừa tới phòng hắn thì tim của cô lại đập nhanh như thế.

Đứng ở trước cửa phòng của Lạc Thiên Uy, cô do dự không gõ cửa, lúc này cô vừa mới cự tuyệt hắn mà nay lại đến phòng quan tâm chăm sóc hắn như vậy có phải mâu thuẫn không?

Rốt cuộc là có nên vào hay không đây? Cô do dự hơn nửa giờ. Đang lúc cô lấy dũng khí chuẩn bị gõ cửa thì cửa lại tự động mở ra.

“Em ở cửa phòng của tôi có chuyện gì?” Lạc Thiên Uy vừa lau tóc vừa dựa người vào bên cạnh cửa, có chút ngoài ý muốn nhìn cô sẽ chủ động đến tìm hắn.

“A, Thiên Uy, chị...” Cô vừa định mở miệng thì ánh mắt lại ngưng tụ trên vóc người cao lớn loã lồ của hắn, cơ hồ không dời mắt được.

Không phải là do cô háo sắc nhưng em trai của cô mới có mười sáu tuổi như thế nào lại có vóc người hoàn mỹ như một người đàn ông trưởng thành thế này.

Lúc này hắn vừa mới tắm xong, tóc ướt nhẹp rủ xuống, chỉ quấn một cái khăn tắm đơn giản, lộ ra cơ bụng rắn chắc.

Ánh mắt của cô liếc đến bắp vai rộng của hắn, lại từ ngực của hắn chuyển dần xuống bụng, cơ bụng sáu múi? Không thể nào đâu, Lạc Tích Tuyết cẩn thận đếm quả thực là không nghĩ tới hắn chỉ mới mười sáu tuổi lại có một vóc người hoàn mỹ như thế, hắn không phải khai lão tuổi đó chứ?

Ánh mắt của cô lơ đãng quét xuống phía dưới, chỗ kín hơi nhô ra khiến cho sắc mặt của cô đỏ lên một mảnh.

“Khụ khụ...” Lạc Thiên Uy lập tức ho khan ra tiếng, cắt đứt suy nghĩ bệnh hoạn của cô, ánh mắt của người con gái này quá lộ liễu nhưng mà hắn thích như thế.

Nếu hắn không có biện pháp làm cho cô lập tức yêu hắn thì trước hết có phải nên làm cho cô yêu thân thể của hắn trước hay không?

“Ừm” Cô không được tự nhiên nuốt nước bọt, lập tức dời đi ánh mắt của mình, mặt cô thật nóng.

“Cũng không có chuyện gì. Haha. Chị chỉ là muốn qua xem thử em đã ngủ chưa thân thể có thoải mái hay không thôi?” Lạc tích Tuyết nhún nhún vai cố làm ra vẻ tự nhiên.

“Vậy sao?” Hắn tà mị cười, giọng nói hiển nhiên là không tin.

“Dĩ nhiên, nếu không em cho rằng chị qua đây là để xem em tắm hay sao?” Cô đỏ mặt lúng túng nhìn hắn một chút, nói xong câu này cô liền hận mình không cắn lưỡi đi cho rồi.

“Như Thế nào? Đối với vóc người của tôi, em có hài lòng không?” Lạc Thiên Uy nhíu mày, chợt cười tà ác.

“Cái gì? Chị không biết em muốn nói cái gì, chị muốn đi ngủ” trong bụng cô run lên, trong mắt thoáng qua tia hốt hoảng, cô vội vã rời khỏi.

Lúc cô vừa xoay người thì có một cánh tay có lực vây lấy cô kéo cô vào trong lòng, hơi thở cường đại của người đàn ông ngáy mất bao phủ cả người của cô.

“Em muốn làm gì?” Tim cô đập nhanh hơn, thân thể trắng nõn nà cứ như vậy mà dán chặt vào thân thể cường tráng của hắn, cả người của cô khản trương hẳn lên.

“Em không phải là muốn sờ sao? Tôi cho em sờ một cái” Lạc thiên Uy bắt được đôi tay ngọc của cô, đặt ở trên ngực của hắn, mập mờ ghé vào bên tai của cô thổi ra luồng khí nóng.

Trái tim của cô giống như là chết rồi, cô vội vàng rút tay về, mặt đỏ như trái cà chua “Ai nói là chị muốn sờ?”

“Ha ha” Lạc Thiên uy vui vẻ cười nhẹ, lại như cũ ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Một tay trượt đến sau lưng của cô, hết sức mập mờ dao động, đưa tới thân thể của cô từng trận run rẩy.

Cách một lớp vải thật mỏng, hắn tham lam phác thảo đường cong hoàn mỹ trên thân thể của cô, dưới lòng bàn tay như toả ra một luồng nhiệt làm bỏng thân thể của cô.

“Thiên Uy” Cô bất đắc dĩ đưa tay đẩy lồng ngực của hắn, nhưng khi cô chạm vào lồng ngực rắn chắc kia thì xúc cảm mềm mại làm cho cô chấn động vô cùng.

“Hả?” Lạc Thiên Uy càng thêm đến gần cô hơn, hơi thở hoàn toàn bao phủ lấy cô.

Toàn thân cô cơ hồ cứng nhắc, rõ ràng trước đây đã chuẩn bị tốt nhưng tại thời khắc này cô vẫn không thể nào nhúc nhích được.

Có loại tình cảm mãnh liệt như muốn đem cô bao phủ hoàn toàn, cô hít thật sâu mới có thể kìm chế thân thể đang không ngừng run rẩy.

“Thiên Uy, khuya lắm rồi, không còn có việc gì nữa chị muốn về phòng trước. Cô cố gắng bình phục nhịp tim của mình, không dám ngẩng đầu lên lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn lúc này.

“Nhưng là, tôi không buông tay em ra được, giờ phải làm như thế nào đây?” hắn nhíu mi tâm, cúi người dùng môi mỏng có chút lạnh lẽo khẽ chạm vào vành tai bạch ngọc của cô, thanh âm khàn khàn mà lười biếng: “Không bằng tối hôm nay em ngủ ở phòng tôi đi”.

“Không được!” Cô một hồi chấn động, lập tức lắc đầu giãy giụa.

Nhưng hắn không để ý tới kháng cự của cô, hắn đem cô bế lên, một chân đóng cửa phòng, cùng cô ngã trên giường lớn.

“Em um” Thân thể cô run lên vì môi của hắn đã đặt trên da thịt của cô.

Môi của hắn vô cùng dịu dàng hôn cô, từ trên mặt của cô xuống dần đến cổ rồi đến lưng, trước ngực, từng bước từng bước đều để lại dấu hôn, trân trọng mà êm ái cẩn thận vẫn ôm cô không có buông lỏng.

Cô nghĩ muốn kháng cự nhưng không ngờ hành động dịu dàng đó của hắn giống như hàng ngàn thiên ngôn vạn ngữ làm cho cô trong nháy mắt quên mất giãy giụa.

Da thịt màu mật ong dán chặt vào sắc màu hồng của cô, Lạc tịch Tuyết khẽ thở, bộ ngực khẽ phập phồng, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này có chút đỏ ửng.

Cô không biết mình đây là thế nào nữa cứ nhiên không những không phản kháng mà trong nội tâm còn là một mảng mong đợi.

Cô bị chính ý nghĩ này của mình làm cho hết hồn, trời ơi, cô sao lại có phản ứng như thế không được bọn họ không thể như vậy được.

Cô vừa định mở miệng ngăn hắn lại, Lạc thiên uy chợt ngăn môi của cô lại tràn đầy quyến luyến cùng triền miên, nụ hôn nóng bỏng cuốn lấy cô.

Lạc Thiên Uy cẩn thận êm ái dùng đầu lưỡi phất họa cánh môi của cô, sau đó dò xét đi vào, bắt được chiếc lưỡi của cô thì quán quang, thỏa thích mút, giống như muốn cùng cô kết hợp cùng một chỗ.

Không có như dự đoán, thô bạo cuồng phong nhưng vào giờ khắc này lại tràn đầy dịu dàng chưa từng thấy.

Lạc Tịch Tuyết bị cuốn hút vào đây, giống như bị hắn dẫn vào một mê cung huyền bí, từng đợt từng đợt giống như muốn đem bọn họ cắn nuốt.

Hắn thơ hồn hên, chớp mũi xuyên qua mái tóc óng mượt của cô, tham lam mà hút lấy.

“Tịch Tuyết, giao em cho tôi được không, tôi nhất định sẽ rất dịu dàng, giao em cho tôi được không?”. Thanh âm của hắn khàn khàn nhưng vì sợ làm cô hoảng sợ nên ân cần lắm.

Lạc Tịch Tuyết mở mắt ra, thấy trong mắt hắn tràn đầy khẩn cầu cùng dịu dàng chưa từng thấy, lòng của cô như bị cái gì đó hung hăng chạm vào.

Cô cắn môi dưới, dùng sức lưu lại một vết dấu sâu rõ ràng, nước mắt cũng đồng thời lăn xuống.

Cô đã phạm vào lỗi lầm không thể nào tha thứ được nữa rồi.

“Không thể, Thiên Uy, thật xin lỗi”. Lạc Tích Tuyết đột nhiên dùng hết sức lực đẩy hấn ra, nước mắt cũng càng lúc càng lăn xuống nhiều hơn, cuối cùng giống như những hạt trần châu, từng hạt từng hạt nặng nề rơi xuống.

Vốn bọn họ không nên vượt qua tầng quan hệ này, hiện tại đối với yêu cầu lớn mật đó của hấn cô không phải nên giống như trước đây hướng hấn giận dữ, thậm chí đánh mắng hấn không phải sao, nhưng bây giờ cô cảm thấy mình thật vô lực.

Mối quan hệ chị em ruột của bọn họ mãi mãi cũng không thể nào thay đổi được, chỉ có thể chấp nhận, cho dù một giây vừa rồi cô động tâm với hấn nhưng thật sự mà nói cảm giác vì điều kia hoàn toàn đánh bại tầng giới hạn cuối cùng của cô.

Bọn họ là chị em, cô phải nhớ kỹ, bọn họ là chị em. Đây là sự thật không thể nào thay đổi.

“Tích Tuyết, đừng khóc, thật xin lỗi là tôi quá vội vàng rồi”. Hấn thấy nước mắt của cô nhất thời hoảng hốt, hấn nghĩ muốn ôm lấy cô hôn lên những giọt nước mắt của cô nhưng lại sợ sẽ dọa đến cô nên chỉ có cách cam kết: “Về sau nếu không có sự cho phép của em tôi sẽ không chạm vào em như thế này nữa”.

Hấn thừa nhận chính mình trong phút giây vừa rồi có chút nóng vội, nhưng đối mặt với cô hấn luôn là mất khống chế như thế. Rõ ràng lúc này chỉ muốn true chọc cô một chút nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đầy lệ của cô thì hấn lại không nhìn được muốn hôn cô, hấn hôn cô lại cảm thấy không đủ cuối cùng muốn đòi hỏi nhiều thêm nữa.

Cô vẫn cứ như cũ mà rơi lệ, cô không có cách nào đối mặt với hấn càng không có cách nào đối mặt với chính mình.

Cô cảm thấy bản thân rất mâu thuẫn, rõ ràng đã hạ quyết tâm giúp hấn thay đổi niệm tưởng sai lầm kia nhưng ngay lúc bắt đầu lại thiếu chút nữa theo hấn phạm phải sai lầm.

Khi cô trở lại phòng ngủ cơ hồ là cả đêm không chợp mắt được. Cô trần trọc trở mình, nghĩ tới một màn vừa rồi.

Cô cảm thấy mình rất đáng xấu hổ, thế nhưng lại cùng với đứa em trai cùng cha khác mẹ làm ra loại sự tình đó, thậm chí còn cảm thấy hứng thú với nụ hôn của hấn. Lần này cô thật sự không thể tha thứ ỉnh.

Mãi cho đến buổi trưa, Lạc Tích Tuyết cũng núp trong phòng, đem cửa phòng khóa trái, không chịu ra ngoài.

Hôm nay là chủ nhật cô không cần đi học, nhưng cô lo lắng nếu ra khỏi cửa sẽ thấy hấn nên chỉ có thể tự nhốt mình như thế này.

Nhìn cả đêm, rốt cuộc bụng cô cũng réo lên.

Cô che cái bụng rỗng, mở cửa xuống lầu, lại không nhìn thấy Lạc Thiên Uy.

Không hiểu sao không nhìn thấy hấn trong lòng cô lại có cảm giác vô cùng trống trải.

Lạc Tích Tuyết nín lấy cổ áo, từ trong tủ lạnh cầm lấy ly sữa uống, lắc đầu, không thấy hấn không phải cô nên cảm thấy may mắn hay sao? Thiên Uy không có ở đây cô sẽ cùng với anh Vũ Trạch quang minh chính đại hẹn hò.

Đột nhiên lúc này cô nghe thấy trên phòng của Thiên Uy truyền đến tiếng nói chuyện của hai người đàn ông.

Một là của Lạc Thiên Uy, hai là của một người cô không quen biết.

“Người phụ nữ kia biết bí mật này?” Tiếng nói của Lạc Thiên Uy lạnh lùng tràn đầy từ tính, mê hoặc lòng người.

“Dạ thuộc hạ hành sự bất lực”. Một người đàn ông khác giọng nói có chút áy náy truyền đến.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc trong chốc lát, trong nhà khi nào thì có khách? Không phải luôn chỉ có cô cùng Thiên Uy không sao?

Cô tò mò đi đến gần vừa định gõ cửa thì bên trong lại truyền đến giọng nói lo lắng của người đàn ông nọ.

“Tôn chủ, vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?”

“Giải quyết đi!” Lạc Thiên Uy không chút do dự nói, trong mắt lóe lên hàn băng sát khí.

Sắc mặt cô chấn động, tâm như thót lên đến cổ họng, giải quyết? Giải quyết cái gì? Hấn sẽ không giết người chứ?

Cô hoảng sợ lo lắng, cô không nghĩ tới hấn còn nhỏ tuổi như thế làm sao làm ra sự tình kia. Chỉ là lời nói tiếp theo của hấn càng làm cho cô hoảng sợ hơn.

Hấn nói muốn đem người phụ nữ kia cho chục người đàn ông hành hạ? Hành hạ một người phụ nữ tàn nhẫn như thế.

Lạc Tích Tuyết ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt sắc mặt cô trắng bệch, mười ngón tay rét run, đầu ngón tay của cô lạnh thấu xương.

Người em trai mười năm cô không gặp rốt cuộc là người như thế nào?

Cô không thể hiểu tại sao hấn đối với cô dịu dàng như thế nhưng đồng thời cũng tàn nhẫn với những người khác như vậy?

Đang lúc cô do dự không biết có nên gõ cửa đi vào hay không thì cửa từ bên trong được mở ra.

Đi ra không phải là một người đàn ông như cô dự liệu mà là bóng dáng nóng bỏng của một đại mỹ nhân tóc vàng.

Cô nhìn thấy quần áo trên người cô ta cũng không nghĩ đó là một cô gái tốt, nhưng sao cô ấy lại ở cùng với hắn một chỗ?

“Cô?” Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên, cô cố ý nhìn trong phòng một chút xác định là chỉ có hắn trong đó ngoài ra không có bóng dáng của người đàn ông nào khác, lúc này cô vừa mới nghe thanh âm của người đàn ông, không phải là từ trong miệng của người phụ nữ này phát ra chứ?

Loại kỹ xảo này trong ấn tượng của cô mà nói thì chỉ có những sát thủ mới làm được như thế. Và lại cô ta vừa ở cùng với hắn hai người đơn độc, rõ ràng cuộc là mối quan hệ gì đây.

“Cô là ai?” Còn chưa đợi Lạc Tích Tuyết mở miệng thì cô ta đã dùng ánh mắt căm thù nhìn chằm chằm cô.

“Tôi...” Lạc Tích Tuyết nhìn hắn một cái, kinh ngạc khi nghe người phụ nữ trước mắt này hỏi cô như thế.

“Nhược Huân, cô có thể đi xuống!” Lạc Thiên Uy giọng nói âm lãnh nhắc nhở, vẻ mặt lạnh lùng không có một độ ấm.

“Thiên Uy, cô ta là người phụ nữ mới của anh sao? Cô ấy cũng không tính lui ra mà còn tức giận nhìn Lạc Thiên Uy hỏi thẳng, Tích Tuyết đoán quan hệ của bọn họ cũng không bình thường.

“Không phải chuyện của cô, lui ra đi” Lạc Thiên Uy âm trầm cau mày, đôi mắt đen sâu thẳm toát ra tia cảnh cáo cùng không hài lòng.

Trì Nhược Huân nhận được ánh mắt cảnh cáo của hắn thì chỉ có thể im miệng và lui ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết vẫn còn đứng bên cửa không hiểu người phụ nữ này có ý tứ gì sao lại nhìn cô với ánh mắt như vậy.

“Em tới khi nào?” Hắn đưa tầm mắt thâm thúy quan sát cô.

“A. Chị?” Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, sắc mặt lúng túng, cô không biết nên giải thích với hắn như thế nào.

Hắn nhún mày, đi tới trước mặt cô, nhìn chằm chằm cô nói: “Mới vừa rồi tôi nói em đều nghe hết”.

“Ừ”. Lạc Tích Tuyết tận lực làm cho vẻ mặt của mình được tự nhiên nhưng nhịp tim thì cứ đập nhanh như thế.

Lạc Thiên Uy ngưng mắt nhìn cô, trong mắt có tia ánh sáng thâm thúy cùng phức tạp, lại có chút u lãnh tìm tòi nghiên cứu, làm cho da đầu của cô một hồi tê dại

Chân của cô giống như mọc rễ, đứng nơi đó động cũng không dám động, trên trán là từng trăn mồ hôi.

Cô vừa mới nghe được bí mật đó của hắn, không phải hắn vì vậy mà giết người diệt khẩu chứ?

Một buổi sáng không có ăn cái gì bây giờ cô lại nghe sự tình như thế làm cho toàn thân cô như muốn ngã quỵ, cơ hồ có chút đứng không vững nữa rồi.

Rất cuộc, đầu cô choáng váng, không chịu được nữa nên cứ như vậy mà ngã xuống. Nhưng cảm giác đau đớn không có xuất hiện, ngược lại thân thể của cô lại rơi vào vòng ngực ấm áp.

Cô chậm rãi mở mắt ra, thấy khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên Uy ở rất gần.

Lúc này hắn dùng tư thế rất mập mờ ôm cô, ánh mắt cẩn thận quan sát cô, trong con ngươi đen gọn lên từng đợt sóng to mãnh liệt.

“A” Cô sợ hết hồn vội vàng đưa tay đẩy hắn ra.

Nhưng Lạc Thiên Uy vẫn cứ nắm chặt lấy eo cô, sức lực rất lớn, làm cho cô không thể nào động đậy được.

“Em buông chị ra!” Sắc mặt của cô đỏ lên, nhịp tim đồng thời như tiếng trống đánh.

Thật là mất thể diện cô vậy mà ở trước mặt hắn thiếu chút nữa té xỉu.

Lạc Tích Tuyết cắn môi không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, cô rũ con ngươi lại, vừa định mở miệng giải thích với hắn thì đột nhiên nghe hắn nói một câu: “Tôi với cô ta chỉ là bạn bè bình thường”.

“Cái gì?” Cô ngẩn ra, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, nhịp tim càng đập nhanh hơn.

“Cô ta là Nhược Trì Huân, tôi ở Mỹ biết cô ta, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường”. Lạc Thiên Uy lại một lần nữa kiên nhẫn hướng cô giải thích, chỉ sợ cô sẽ hiểu lầm.

Cô thoáng kinh ngạc một chút, ngay sau đó bình thần nói: “Thật ra thì em không cần giải thích với chị rõ ràng như thế”.

“Em nói vậy là có ý gì?” Ánh mắt của hắn u ám hẳn.

“Chúng ta chỉ là chị em mà thôi, nếu như em có bạn gái thì đó cũng là chuyện bình thường, chị không có phản đối”.

“Em cứ như vậy hy vọng tôi có những người phụ nữ khác?” Lòng mày của hắn nhíu lại, trong con ngươi bùng lên một ngọn lửa, hung hăng nhìn chằm chằm cô.

“Thiên Uy”. Lạc Tích Tuyết vô lực nhìn lại, đột nhiên cảm thấy có sự bị ai tập kích thân thể cô.

“Em một lúc nào đó cũng sẽ kết hôn”. Cô hạ quyết tâm nói thẳng làm rõ vấn đề.

Trong mắt hần lóe lên tia tức giận, xen lẫn đau đớn, ánh mắt sáng quắc kiên định nhìn cô: “Tôi sẽ kết hôn, nhưng đối tượng mà tôi muốn lấy chỉ có mình em”.

“Thiên Uy, em biết đây là chuyện không thể nào, chị là chị của em, em không thể cưới chị của mình được”. Lạc Tích Tuyết cắn răng, từng câu từng chữ nói rõ.

Trong lòng hần rung lên, một tay ôm lấy hông của cô, toàn thân vây lấy cô, quát: “Em có phải chị của tôi hay không tôi không quan tâm, điều mà tôi quan tâm là em có phải là người con gái của tôi hay không thôi”.

Hần vẫn chưa buông ý định đó? Cô chỉ cảm thấy đầu một hồi choáng váng, đôi mắt to trong suốt hoảng sợ đề phòng nhìn hần.

“Em buông chị tra trước đi”. thân thể cô cứng nhắc đẩy hần ra, trong mắt lóe ra ngọn lửa tức giận.

Chỉ là cô định vừa mở miệng nói thì bụng dưới lại truyền đến cơn đau co rút dữ dội, sắc mặt của cô lập tức trắng bệch.

“Ưm, đau quá!” cô không nhịn được kêu thành tiếng, trên trán đã là một mảng mồ hôi.

Hần phát giác được cô có cái gì không đúng nên lập tức ôm bả vai của cô, quan tâm hỏi: “Tích Tuyết, em sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

“Thật là đau!” Lạc Tích Tuyết khò sờ thờ hần hần, chân mày đã nhăn lại thành một đống, tay của cô lơ đãng chạm dưới làn váy lại phát hiện nơi đó đã một mảnh ướt nhẹp.

Cô giật mình cúi đầu mà xem xét, phát hiện máu đỏ thẫm chậm rãi theo bắp đùi chảy xuống, mùi máu tanh nhìn thấy mà ghê!

Lạc Thiên Uy cả người ngẩn ra, trong mắt xẹt qua nhất mạt khủng hoảng, hần nhanh chóng ôm lấy cô, nóng nảy hô: “Lạc Tích Tuyết, em rút cuộc làm sao?”

“Mau ôm chị trở về phòng, thật là đau!” Cô nửa khép nửa mở mắt, nín lấy cổ áo hần nói.

“Được, em đừng sợ, tôi lập tức gọi bác sĩ tới”. Hần một mạch vừa ôm cô lên lầu, vừa dịu dàng an ủi.

Vừa về tới phòng, từ trên người của hần cô liền trượt xuống chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại.

Lạc Thiên Uy không hiểu cô định làm gì, nóng nảy gõ cửa ngoài hô ta: “Tích Tuyết, em ở trong đó làm gì? Mau ra đây, tôi sẽ gọi bác sĩ tới”.

Tim của hần như muốn nhảy ra ngoài rồi, hạ thể của cô đều là máu, lại từng có quan hệ với Tiểu Vũ Trạch không phải cô say thai đó chứ?

Lòng của hần bây giờ như lửa đốt, nhanh chóng móc điện thoại di động trong túi ra, nhấn nút gọi cho bác sĩ tư của lạc gia.

“Không cần gọi bác sĩ”. Cô đột nhiên từ phòng vệ sinh đi ra, sắc mặt như cũ rất khó coi, chỉ là cô lắc đầu nói: “Chị không sao”.

“Không sao, dáng vẻ của em bây giờ mà dám nói là không sao? Lạc Tích Tuyết, em đừng cậy mạnh”. Hần hiển nhiên không hiểu, tốt nhất vẫn nên gọi bác sĩ đến dù sao hần vẫn cảm thấy an tâm hơn.

Cô đoạt lấy điện thoại trong tay hần, bắt đầu nhìn hần nói: “Chị đã nói là không sao rồi, em yên tâm đi ra ngoài đi”.

Nói xong, cô nhanh chóng bò lên giường đem chăn trùm kín cả người.

Cô vừa rồi cũng thật lo lắng nghĩ mình sẽ mang thai nhưng tính toán lại thì hôm nay đúng là ngày cô có kinh nguyệt, đây là những ngày hành hạ cuộc sống của cô.

Cô thật sự hiện tại rất nhớ bàn tay của mẹ, mỗi lần cô đau như thế này luôn có bàn tay của mẹ vuốt ve bụng của cô.

Cô tựa đầu vào trong chăn, nhỏ giọng nức nở, cô tự nói với mình: phải kiên cường.

Cho dù không có mẹ ở bên nhưng cô vẫn phải gắng gượng trải qua.

Đang lúc ấy thì có một bàn tay kéo chăn của cô ra, nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô thật chặt.

Tựa hồ cảm thấy tìm được nơi ấm áp nên cô theo bản năng càng hướng vào trong ngực của hần.

“Tích Tuyết, em bị bệnh nghiêm trọng như thế tại sao lại không cần bác sĩ đây?” Lạc Thiên Uy ôm lấy cô muốn đem chút hơi ấm của hắn mang lại cho cô, nhẹ nhàng thở dài nói: “Ngoan, để cho tôi gọi bác sĩ tới có được hay không?”

Hắn đang trong chần òm cô, trán của hắn dấp lên trán của cô.

Động tác lơ đãng này lại làm cho cô nhớ lại hồi còn bé, mỗi khi cô ngã bệnh mẹ đều ôm cô và nói cho cô biết không cần sợ, tất cả sẽ không có chuyện gì.

Không nghĩ tới gia đình của cô có một ngày sẽ tan vỡ, hiện tại người ôm cô lại là em trai cùng cha khác mẹ với cô.

Trong lúc nhất thời cảm xúc của cô ngổn ngang vô cùng.

Giờ phút này cái trán nóng như lửa của hắn, môi của hắn gần cô như thế, chỉ cần cô mở miệng là sẽ đụng trúng.

Tim của cô lần nữa đập nhanh, cô không nhớ rõ kể từ tối hôm qua đây là lần thứ mấy cô nhìn thấy hắn mà tim đập nhanh như vậy rồi.

Tựa hồ cô đối với hắn cảm giác ngày càng mãnh liệt, ngay cả đối với anh Vũ Trạch cũng chưa lần nào rộn ràng như thế.

Cô bị chính phản ứng này của mình làm cho hết hồn, cô không dám nói thêm nữa càng không dám thở mạnh.

Thời điểm hắn đẩy cô ra, cô thiếu chút nữa thở không thông, cô từng ngệm từng ngệm thở làm cho đại não bỏ sung dưỡng khí.

“Tôi đi gọi bác sĩ”. Hắn bá đạo nói, mặc dù hắn rất cưng chiều cô nhưng không thể không quan tâm cô được, ít nhất hắn không cho cô đem sức khỏe của cô ra nói giỡn.

“Không cần”. Lạc Tích Tuyết vội vàng kéo ống tay áo của hắn, đỏ mặt, một mực lắc đầu: “Chị không sao”.

Lạc Thiên Uy chân chừ nhìn cô, thấy cô bộ dáng xấu hổ, nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc là em không thoải mái chỗ nào?”

“Chị chính là..” lòng bàn tay của cô rỉ ra mồ hôi, vẻ mặt lúng túng, không biết nên giải thích với hắn như thế nào.

“Chính là cái gì?” Hắn vẫn hỏi tới, chuyện liên quan đến sức khỏe của cô hắn nhất định phải làm rõ.

“Chính là thời kỳ đỏ của chị đến rồi.” Cô thấy Lạc Thiên Uy một bộ muốn làm cho rõ tình huống nếu không hắn sẽ không bỏ qua cho cô, nên cô chỉ có thể lấy hết dũng khí nói cho hắn biết.

Chỉ là sau khi nhanh chóng nói xong câu đó, cô liền trốn vào trong chăn, bởi vì thật sự rất mất mặt.

Lạc Thiên Uy ngăn ra, ngay sau đó lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Còn đau không?”

“Ừ”. Cô gật đầu một cái, che kín chắn: “Em rút giùm chị cốc nước nóng đi”. Hiện tại mặt của cô như bị lửa đốt, ánh mắt của hắn sáng quắc như thế cứ nhìn chăm chăm cô, làm cô không có cách nào đành mượn cơ làm cho hắn rời khỏi.

“Được, em chờ một chút, tôi đem lại cho em ngay”. Hắn lập tức rời đi.

Một hồi tiếng bước chân gấp gấp tới, một ly nước ấm cùng với mấy viên thuốc giảm đau đưa trong tay Lạc Tích Tuyết.

Cô uống xong mấy viên thuốc đó thì bụng dưới giảm đau đi một ít.

Cô định thở phào một cái thì chợt bắt gặp Lạc Thiên Uy đang cởi quần áo của hắn, muốn hướng bên người cô nằm xuống.

Cô bị giật mình, mắt phòng bị nhìn hắn: “Em định làm gì?”

“Nghe nói bàn tay và thân nhiệt của người đàn ông có thể giúp người con gái giảm bớt đau đớn ở phương diện này”. Hắn đem bàn tay ấm áp của mình đặt trên bụng của cô, dịu dàng nói.

Không biết vì sao đột nhiên nghe hắn nói như thế làm cho cô có cổ xúc động muốn khóc.

“Tại sao lại đối với chị tốt như vậy?” Lạc Tích Tuyết đột nhiên hỏi một câu nhưng kỳ thật cô muốn hỏi tại sao hắn lại thích cô?

Lạc Thiên Uy nâng mặt của cô lên, trong mắt tràn đầy chân thành, nói ra những lời vẫn là bá đạo như cũ: “Tôi đối tốt với em, bởi vì em vốn là người con gái của tôi.”

Môi của hắn từng bước từng bước đến gần cho đến khi chạm nhẹ lên cánh môi lạnh lẽo của cô, thờ ra từng ngụm khí nóng trên gò má của cô: “Lạc Tích Tuyết, tôi yêu em, vô luận cái gì tôi cũng có thể cho em chỉ cần là thứ em muốn”.

Than thế cô một hồi chần động, cảm giác lòng mình như nhảy lên, tim như ngừng đập.

Bất kỳ một người đàn ông nào nói với người phụ nữ câu nói này tin tưởng không ai không cảm động, cô tất nhiên cũng không ngoại lệ nhưng kèm theo đó là nỗi sợ không nói nên lời.

Lạc Thiên Uy nằm ở bên cạnh cô, một tay khoác lấy vai của cô để cô hoàn toàn dựa vào lồng ngực của hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Bụng dưới đau đớn nhưng nhờ có bàn tay nóng rực hóa giải, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống.

Mùi hương trên người hắn tựa như con người của hắn làm cho cô có một dạng yên tâm không dứt.

Chỉ là cảm giác như vậy chỉ tồn tại trong nháy mắt, cô tự nhủ với lòng không thể tham luyến cái ôm này của hắn quá nhiều, cũng không thể tham luyến âm áp mà hắn mang lại cho cô.

Nhưng vòng tay của hắn làm cho cô cảm thấy an ổn nên cô rất nhanh tiến vào mộng đẹp, trong mộng đều là những giấc mơ ngọt ngào.

Lúc cô tỉnh lại đã là vào nửa đêm cô chỉ thấy bụng mình một hồi kêu vang, cô lúc này mới nhớ đã một ngày cô không có gì vào bụng.

Rón rén đi ra khỏi phòng, cô đi xuống bếp tìm thức ăn, chỉ tiếc trong tủ lạnh ngoài cốc nước trái cây ngoài ra cái gì cũng không có.

“Em đói bụng sao?” Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của Lạc Thiên Uy.

“A, Thiên Uy? Khụ khụ...” cô vừa cầm cốc trái cây uống lại đột nhiên truyền đến âm thanh làm cho cô thiếu chút nữa bị sặc.

Hắn nhanh chóng vỗ ngực cho cô: “Sợ tôi như vậy sao?”

“Ai bảo em đi mà không có tiếng động, không dọa người khác mới là lạ”. Cô tức miệng nói, háy hắn một cái.

“Được, được, là tôi không đúng”. Hắn cung chịu ôm cô, cười nói xin lỗi.

Cô ngược lại cảm thấy không được tự nhiên, sao cô đột nhiên cảm thấy nụ cười của hắn mang theo nhất mạt mập mờ kỳ quái.

“Thật là đói, chị muốn ra ngoài mua chút đồ ăn khuya!” cô nhìn tủ lạnh trống trải bất đắc dĩ nhún vai nói.

Lạc Thiên Uy kéo cô trở lại bàn, kéo ghế cho cô ngồi: “Đã trễ thế này rồi, một mình em ra ngoài tôi không yên tâm”

“Nhưng cũng không thể để bụng đói như thế này được?” Lạc Tích Tuyết buồn bực nói.

“Tôi đã sớm chuẩn bị cho em rồi, canh thịt bò Ý, nem thử một chút tài nấu nướng của tôi như thế nào?” Tâm tình hắn vui vẻ đem thức ăn đã sớm chuẩn bị mang ra cho cô.

Nhìn bàn thức ăn phong phú trước mắt, cô kinh ngạc tròn to mắt nói: “Thiên Uy, tất cả những chỗ này đều là do em làm hả?”

Hắn tự hào ngẩng cao đầu, cười nói: “Đúng vậy, làm lúc em còn ngủ, lần đầu nấu không biết mùi vị như thế nào em ném thử đi.”

“À? Ồ”. Cô ngần cả người, nhận lấy cái muỗng hắn đưa tới, múc một hớp bỏ vào miệng.

“Ăn ngon không?” Lạc Thiên Uy nhìn chăm chăm cô, tựa hồ rất mong đợi đáp án của cô, đây là lần đầu tiên hắn chủ động xuống bếp nấu cho con gái ăn.

Cô giãn long mày, khen: “Ừm, đệ đệ tài nghệ nấu ăn của em quả thật là không tệ nha”.

“Uy!” Lạc Thiên Uy không vui nhắc nhở cô một câu.

“Cái gì?” cô không hiểu ý hắn.

Hắn bá đạo nói: “Gọi tôi Uy! Về sau nhớ gọi tôi với cái tên này”.

“Nhưng” cô có chút khó khan nói, gọi như vậy có phải than thiết quá hay không?

“Không có nhưng là, nếu như em không đồng ý thì chén cơm này em cũng không cần ăn nữa”. Hắn uy hiếp nói.

Lạc Tích Tuyết mới không dễ dàng như vậy thỏa hiệp, cô đưa tay phải ra giữ lại: “Đừng hẹm hời như vậy, đưa cơm cho chị, thiếu niên xấu xa”.

“Em gọi tôi là gì?” Lạc Thiên Uy càng thêm không vui.

“Chị có gọi sai sao? Chị có những thiếu niên xấu xa mới không cho chị của mình ăn cơm”. Cô không phục hừ hừ nói, chớp mắt cô đem cơm thịt bò về tận tay.

Chỉ là cô còn chưa kịp ăn thì Lạc Thiên Uy đã động tay động chân rồi “Gọi tôi xấu xa, để xem tôi có trừng phạt em không?” hắn không biết một đối với cô giờ trò.

Cô không nhịn được bật cười, né tránh không ngừng: “KHông được, nhột quá, chị muốn báo thù”

Hai chị em trong phòng bếp chơi đùa vui vẻ, tiếng cười trong không khí ấm áp động lòng người.

Chơi đùa một thời gian, hắn đem hết tất cả các thức ăn mà hắn làm được cho cô dùng, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhìn người con gái mình yêu thương ăn thức ăn do chính hắn làm ra, cái loại cảm giác thỏa mãn đó thật khó có thể hình dung được.

Nằm ở trên giường, cô có chút mệt mỏi dụi dụi con mắt, nhưng nhịp tim lại nhất thời khó có thể bình phục lại như cũ.

Cô thật sự tham luyến khoảng thời gian vui vẻ vừa rồi của cô cùng hắn

“Reng...” Chiếc điện thoại trên bàn rung lên, cô bắt máy là do Tiểu Vũ Trạch gọi đến.

“Tích Tuyết ~” giọng nói dịu dàng của hắn từ đầu dây kia truyền đến.

Than thở cô run lên, giống như giọng nói này đối với cô mà nói bây giờ trở nên xa lạ vậy.

“Anh Vũ Trạch” trong lòng cô có điểm chột dạ, thật giống như cô vừa làm một chuyện có lỗi với anh “Đã trễ thế này, anh còn gọi điện thoại cho em có chuyện gì vậy?”

“Tích Tuyết, chuyện anh cầu hôn em hai ngày trước em đã suy nghĩ kỹ chưa?” hắn có chút chờ đợi, một bộ mặt khản trương.

“À? Chuyện này” Lạc Tích Tuyết toàn thân chấn động, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, nếu không phải anh Vũ Trạch gọi điện nhắc nhở cô thì chắc cô lẽ cô đã quên mất rồi.

Quen nhau bao nhiêu năm bây giờ anh hướng cô cầu hôn thế nhưng cô lại quên mất.

“Tích Tuyết? Em suy nghĩ kỹ chưa?” thấy cô nửa ngày không có phản ứng Tiểu Vũ Trạch chỉ có thể lên tiếng hỏi lần nữa, hắn thật sự không phải muốn ép cô nhưng hắn thật sự chờ mong đáp án từ cô.

“Anh Vũ Trạch, em” trên mặt cô bây giờ là một mảnh khó xử, vốn là một chuyện rất đơn giản nhưng giờ cô phát hiện lòng cô thật mâu thuẫn.

Cô kinh ngạc trước sự ảnh hưởng của Lạc Thiên Uy với cô, mới mấy ngày ở gần nhau nhưng hắn có thể làm cho cô thay đổi thái độ đối với bạn trai mà cô quen mấy năm qua, nhưng dù có như thế thì cũng chẳng thay đổi được gì.

“Được, em đồng ý”. Trầm mặc một lát thật lâu, cô vẫn gật đầu đồng ý.

Cô cùng anh Vũ Trạch quen nhau nhiều năm như thế và lại cô cũng có tình cảm với anh nên việc chấp nhận lời cầu hôn của anh là chuyện lẽ cô mong đợi không phảo sao? Với lại thừa dịp cô và hắn còn chưa có cái gì gọi là bắt đầu thì nên kịp dừng lại, cô phải quay trở về bên cạnh anh Vũ Trạch đúng lúc thôi.

Cô muốn gả cho anh Vũ Trạch đây là ước mơ thời từ nhỏ của cô, chưa bao giờ thay đổi.

“Tích Tuyết, là thật sao? Em quyết định gả cho anh sao?” Tiểu Vũ Trạch mừng rỡ, tâm kích động hỏi lại, việc này đối với hắn như một giấc mơ vậy.

Lạc Tích Tuyết cười đối với hắn nói: “Đúng vậy, em muốn gả cho anh, mấy ngày nữa em sẽ cùng với anh qua ra mắt gia đình em”. Cô hiểu nếu muốn cùng anh Vũ Trạch cùng một chỗ và chấm dứt ý định kia thì chỉ còn lúc này thôi.

“Tốt, đến lúc đó anh sẽ tới đón em”. Tiểu Vũ Trạch nghiêm túc gật đầu, hắn đối với tương lai của bọn họ hoàn toàn mong đợi.

Kết hôn mặc dù là chuyện vui mừng nhất của một người con gái nhưng cô lại không có chút vui vẻ như trong tưởng tượng.

Cô cứ như thường lệ, hằng ngày đi học tan học lại về nhà, chỉ là trong lòng cô mong đợi chuyện kết hôn với anh Vũ Trạch sẽ không diễn ra nhanh như thế.

“Haiz, người đàn ông này thật tốt, vì người con gái mình yêu mà sẵn sàng buông bỏ mọi thứ, chỉ tiếc người con gái đó lại không có tim không có phổi, lại muốn gả ột người đàn ông khác” Trần Tiểu Mạt trong tay cầm một cuốn tiểu thuyết, không nhìn được cảm khái một tiếng, tức giận trong lòng nói: “Mình ghét nhất loại con gái cứ như vậy mà làm tổn thương người đàn ông lúc nào cũng vì mình”.

“Nhưng ngộ nhờ cô gái này có nỗi khổ tâm thì sao đây? Nói ví dụ như cô ta cùng với người con trai đó có quan hệ máu mủ, bọn họ không thể ở chung một chỗ nên mới đành lòng buông xuôi như thế”. Lạc Tích Tuyết đột nhiên cãi lại với bạn tốt Trần Tiểu Mạt.

Ai ngờ Trần Tiểu Mạt khinh bỉ lườm cô một cái: “Mình nói cho cậu nghe Tích Tuyết, hiện tại đã là thời đại nào rồi, đã là thế kỷ 21 rồi, cậu còn có tư tưởng quê mùa như vậy sao? Hai người thật lòng yêu nhau thì chuyện gì cũng có thể vượt qua được, dù là quan hệ máu mủ thì sao? Nếu như bọn họ thực sự thích đối phương, thì việc bọn họ ở chung một chỗ có gì là sai, chỉ là việc có đứa bé là khó khăn thôi, còn lại không phải ảnh hưởng gì đến tình yêu của họ hay sao?”

“Nhưng sẽ có rất nhiều người phi nhõ cùng xem thường tình yêu đó”. Cô nâng má trầm tư, chung quy vẫn có rất nhiều người không hiểu.

“Nếu đã quyết định yêu thì sẽ có dũng khí”. Trần Tiểu Mạt phát biểu ý kiến nhất quán của mình, đối với tình yêu cô mơ ước: “Nếu đời này có người dám yêu dám hận thì quả là có sống cũng không uổng”.

Dám yêu dám hận sao? Cô lặp lại lời của bạn tốt, có thể làm như vậy thật sao? Cái gì cũng không cần để ý, chỉ cần yêu thôi?

Cô lắc đầu một cái, vẫn không có biện pháp thuyết phục bản thân được. Có lẽ tình yêu cô đối với Thiên Uy không đủ sâu, hắn hiện tại có thể bắt chấp tất cả vì cô nhưng cô lại không làm được

“Lạc Tích Tuyết, cậu làm sao vậy? Sao tự nhiên cảm thấy hứng thú với vấn đề này? Không phải cậu cùng anh Vũ Trạch xảy ra chuyện gì chứ?”

Lạc Tích Tuyết thân nhiên cười một tiếng, nghi ngờ nói: “Mình với anh Vũ Trạch rất tốt, chúng mình dự định kết hôn, sao cậu lại hỏi như thế?”

“Cậu muốn kết hôn?” Trần Tiểu Mạt kinh ngạc, bật thốt lên: “Mình hai ngày trước ở trên đường, nhìn thấy Tiểu Vũ Trạch cùng với một người con gái xa lạ đi dạo phố”.

Cô còn tưởng rằng anh ta đã chia tay với Tích Tuyết nên không dám hỏi cô sợ cô buồn, không nghĩ tới hôm nay lại nghe được một tin chấn động như thế.

“Minh biết, cô ta là Phí Lệ, là vợ chưa cưới của anh Vũ Trạch”. Cô giải thích nhưng trong mắt là một mảnh phức tạp.

“Cậu nếu như đã biết tại sao còn đồng ý kết hôn với anh ta?” Đối với tình cảm của người bạn thân này cô có chút không hiểu.

Lạc Tích Tuyết cười một tiếng, nửa đùa nửa thật đáp: “Có lẽ mình muốn thử một chút cảm giác thế nào là yêu bất chấp tất cả”

Cô nói thì rất dễ nhưng hiện tại trong lòng cô lại rất nặng nề, cô biết lúc này không phải là thời cơ tốt nhất để gả cho anh Vũ Trạch, người ngoài sẽ nghĩ cô là kẻ thứ ba.

Nhưng mặc dù như vậy cô cũng không còn lựa chọn nào khác, cô không thể cứ như vậy hăm sâu vào trong cái hầm tình cảm của cô với em trai mình, cô nhất định phải dứt khoát chặt đứt dây nghiệt duyên này.

Cùng với anh Vũ Trạch kết hôn là biện pháp tốt nhất hiện giờ.

Ngồi trên xe riêng trở về nhà, Lạc Tích Tuyết chỉ nhìn ngoài cửa sổ, một hồi trầm mặc.

Mà Lạc Thiên Uy an vị ở bên cạnh cô vẫn đang dùng laptop để xem tài liệu, mấy ngày nay tựa hồ hần rất bận, trừ thời gian đưa đón cô đi học cơ hồ không còn thời gian nào trống rỗng, dùng cơm với cô cũng không được.

Ahi người cứ như vậy ngồi vào ghế ngồi, ai cũng không nói gì.

Xe bất chợt dừng lại truyền đến một trận thắng gấp vang dội.

“Xảy ra chuyện gì?” Phản ứng đầu tiên của hần là ôm lấy thân thể của cô, thận trọng che chở cô, hướng về phía người tài xế hỏi.

“Uy thiếu, hình như trước mặt có người cản đầu xe”. Tài xế kinh ngạc nhìn người dùng thân thể chặn đầu xe lại, người đàn ông liều mạng này nếu không phải ông thắng kịp thời thì chắc cái mạng của anh ta cũng không còn.

Người đàn ông này vóc người không cao, toàn thân mặc chiếc áo T-shirt, phía trên dính đầy bụi bặm cùng vấy mỡ, thấy xe hơi ngừng lại, hần lập tức chạy về phía sau, liều mạng nhìn vào bên trong xe kêu to.

“Uy thiếu, Uy thiếu tôi sai rồi, cậu cho tôi thêm cơ hội nữa đi”.

Lạc Thiên Uy bảo tài xế đem cửa sổ kéo xuống, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt càng không có tí nhiệt độ nào: “Ông nuốt hàng của tôi, còn muốn tôi buông tha cho ông? Ông cho tôi là ai?”

“Uy thiếu, tôi sai rồi, tôi cũng không muốn làm như vậy, nếu không phải bọn họ bắt chị của tôi uy hiếp tôi, tôi cũng không còn cách nào khác” người đàn ông quỳ xuống, ở bên đường người người qua lại hần lại quỳ xuống đập đầu trước mặt Thiên Uy: “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tôi, van cậu thủ hạ lưu tình tha cho chị tôi đi, cậu trừng phạt tôi thế nào cũng được, ngàn vạn lần đừng tổn thương chị của tôi”.

Sắc mặt của Lạc Thiên Uy không có một tia xúc động, chỉ là lạnh lạnh vuốt ống tay áo, không nhanh không chậm nói: “Chị của ông lên nghe bí mật của tôi, phải để cho cô ta không thể mở miệng được nữa, đó là quy cũ!”

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, đến tột cùng Thiên Uy có bí mật gì? Chị của người đàn ông này chính là người phụ nữ ở ngoài phòng lên nghe bí mật của hần sao?

Nhớ tới biện pháp trừng phạt của em trai cô, cả người cô cũng đều run lên, chẳng lẽ hần muốn đối với một người phụ nữ như thế.

Trời ơi, quá tàn nhẫn rồi!

“Uy thiếu, van xin cậu đừng đụng tới chị của tôi, chị ấy phải kết hôn với người khác nếu cậu đụng tới chị ấy thì cuộc đời của chị ấy xem như xong rồi!”. Người đàn ông liều mạng đập đầu, đến nỗi trán chảy máu nhưng cũng không dừng lại: “Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi. Tất cả đều là lỗi của tôi, van cầu cậu tha cho bọn tôi một lần này thôi!”

“Ông nói vậy đó, tôi động đến chị của ông khi nào?” Lạc Thiên Uy hướng hần ta gầm nhẹ, khăn trương xoay đầu nhìn Lạc Tích Tuyết một cái chỉ sợ cô hiểu lầm.

Chỉ là động tác vừa rồi của hần đều rơi vào trong mắt của người đàn ông đang quỳ.

“Vị này nhất định là Uy thiếu phu nhân, Uy thiếu thật có mắt, vợ ngài thật sự rất xinh đẹp”. Người đàn ông lập tức hướng lạc Tích Tuyết khom người chào.

“Tôi...” Cô không nghĩ tới người đàn ông này sẽ nói như vậy nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Cô chớp chớp đôi mắt, trong mắt xẹt qua sự phức tạp.

Ba giao sự nghiệp cho hần nên cô cũng không cần quan tâm nhiều nhưng hôm nay cô tựa hồ muốn can thiệp vào chuyện này.

“Thiên Uy” Lạc Tích Tuyết kéo ống tay áo của hần, ý bảo hần không nên làm khó người đàn ông này quá.

Nói thế nào thì người đàn ông này cũng vì chị của hần nên mới làm như thế, coi như hần không đúng thì em trai cũng không nên làm liên lụy đến người vô tội.

Lạc Thiên Uy vỗ vỗ bả vai của cô, con người nhu hòa đi hẳn, hẳn không mong chuyện của người đàn ông này dọa đến cô, dĩ nhiên cũng không hy vọng hành vi của hẳn làm cho cô chán ghét.

“Ông về nhà trước đi, chuyện đó tôi sẽ suy nghĩ sau”. Hẳn hiếm khi nhượng bộ như thế, chỉ vì muốn cô được vui vẻ.

Người đàn ông khom người chào hẳn, trong miệng luôn nói cảm kích, chỉ là lúc cúi đầu trong mắt xẹt qua một mặt lạnh lùng.

Về đến nhà, hai người trở về phòng.

Lạc Tích Tuyết đêm luận văn đóng lại, nhớ tới việc đồng ý kết hôn với anh Vũ Trạch, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi.

Rốt cuộc có nên cùng Thiên Uy nói chuyện này hay không? Hiện tại hẳn không muốn rời xa cô như thế, nếu để cho hẳn biết cô chuẩn bị kết hôn, hẳn nhất định sẽ rất đau lòng.

Nhưng dù cho có đau lòng thì sớm muộn gì hẳn cũng biết.

Đẩy cửa phòng ngủ ra cô đi tới phòng của Lạc Thiên Uy.

Lúc này, hẳn đang ở trước bàn làm việc nghiêm túc em tài liệu, ánh trăng tỏa sáng gương mặt tuấn mỹ của hẳn, gò má hoàn mỹ vừa đẹp lại vừa ưu thương.

Gió lạnh từ cửa sổ thổi qua người hẳn làm cho hẳn ho nhẹ, cô lo lắng hẳn cảm lạnh nên lập tức cầm một cái áo trên sofa khoác nhẹ lên người hẳn.

“Tích Tuyết, sao em lại tới đây?” Lạc Thiên Uy bất ngờ nhìn thấy cô, trong con người không che giấu được sự mừng rỡ, hẳn kéo cô lại bên người.

“Chỉ chỉ tới thăm em chút” sắc mặt cô có chút lúng túng, cô không biết nên mở miệng như thế nào, nói với hẳn chuyện cô muốn kết hôn.

Lạc Thiên Uy ôm lấy bả vai của cô, đem cô bao phủ trong vòng tay của hẳn: “Tìm tôi có việc gì sao?” hẳn biết cô không vô duyên vô cớ đi tìm hẳn như thế này.

“Ừ, chị” Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, mày nhíu lại thành một đoàn: “Thật ra thì”.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” hẳn vuốt vuốt sống mũi thanh thoát của cô, cung chịu lại dịu dàng nhìn cô: “Em muốn xin cho người đàn ông lúc chiều”.

“Không, không phải” cô vội vàng lắc đầu, bị động tác cung chịu này của hẳn hù dọa, nói thế nào cô cũng là chị của hẳn sao giờ ở trước mặt hẳn cô có cảm giác như mình là em gái của hẳn vậy.

Không, cô nhất định phải cùng hẳn xác định rõ quan hệ.

“Thiên Uy, em mới mười sáu tuổi” cô hít sâu một hơi, đối với hẳn nghiêm chỉnh mà nói.

Cô muốn nói cho hẳn biết hẳn còn nhỏ không thích hợp nói chuyện tình cảm, có lẽ hẳn hiện tại đang thích cô nhưng chờ hẳn lớn lên chút nữa có thể sẽ gặp người khác và thích người đó.

“Tôi sẽ không phải cả đời mười sáu tuổi” Lạc Thiên Uy cắt đứt lời của cô, ánh mắt nhìn cô trở nên nóng rực hơn.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng bàn tay mồ hôi rịn ra, cô ngước mắt nhìn thẳng hẳn: “Nhưng chị cũng không thích em trong lòng của chị chỉ có anh Vũ Trạch, hơn nữa chúng tôi chuẩn bị kết hôn”.

“Rồi em sẽ thích tôi” giọng hẳn kiên định mà nói, ánh mắt cố chấp nhìn cô.

Cô cố gắng hít sâu, khiến trong thân thể tràn đầy không khí, cô nắm chặt hai tay thành nắm: “Chị chỉ coi trọng em không thể nào thích em được, em tốt nhất nên bỏ cái ý niệm đó đi”.

Cô không muốn nói thẳng với hẳn như vậy, càng không muốn tổn thương hẳn nhưng do hẳn cứ nhất định ép cô, cô cứ như vậy thẳng thừng nói cho hẳn biết, mặc dù cô biết như vậy sẽ tổn thương hẳn.

“Đây không phải là chuyện em có thể quyết định được” Lạc Thiên Uy ôm thân thể của cô, giọng bá đạo nói, mang theo hương đầu độc lòng người. Hẳn muốn cô nên tuyệt đối không cho bất kỳ ai cướp cô đi.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy mệt mỏi nên dựa vào người hẳn, cảm nhận hơi thở đặc biệt của phái nam, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác vô lực.

Nhưng cô không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy để hẳn sắp xếp, ngẩng đầu lên nhìn hẳn, lần cuối cùng nói: “Em đã nói, mặc dù chỉ muốn có yêu cầu gì em cũng đều sẽ đáp ứng đúng không?”

“Ừ” hẳn cười cười, cúi người bên tai cô nói nhỏ: “Trừ chuyện em rời bỏ tôi thì yêu cầu nào cũng được”

Cô hoàn toàn vô lực!

Cô chẳng có mục đích đi trong sân trường, Lạc Tích Tuyết ngước nhìn trời cũng không muốn vào trong lớp học, càng không có ý niệm về nhà, đầu óc của cô lúc này là một mảng mê mang, không biết đi về nơi nào.

Chẳng biết từ lúc nào cô đã ra khỏi sân trường đi tới một quán rượu cao cấp.

Cô không thường tới những nơi này, nhưng quán bar này hồi trước cô có cùng anh Vũ Trạch vào một lần nên cô yên tâm mà đẩy cửa đi vào.

Quầy rượu hạng sang đang đầy những chàng trai cô gái mặc quần áo sang trọng ngồi nói chuyện và tán tỉnh nhau, dù quán bar này bên ngoài có sang trọng thế nào thì mục tiêu mà họ đến đây chỉ để tìm sự giải trí và cảm giác phóng túng.

Lạc Tích tuyệt tìm một góc hẻo lánh ở bên trong ngồi xuống, cô gọi một ly nước trái cây, một mình ngồi nhâm chán uống.

Có không ít nam nhân xa lạ muốn đến gần cô nhưng cô đều duyên chuyển cự tuyệt.

Cô ngồi một hồi cảm thấy ngọt nhạt nên ra bar công hóng mát một chút.

Không nghĩ tới việc cô nhìn thấy một cô gái đang nhào người ra lan can nhìn mưa, một thân mùi rượu.

Lạc Tích Tuyệt không đành lòng liền lấy một ly nước suối cho cô ta: "Uống tí nước đi".

"Cảm ơn". Cô gái nhận lấy ly nước hướng cô cười một tiếng.

Ài ngờ khi bốn mắt nhìn nhau kia bọn họ mới nhận ra lẫn nhau, đối phương đều là bạn học cùng trường.

"Cầm Tư Liên?".

"Lạc Tích Tuyệt?"

Hai người đều kinh ngạc kêu lên, sững sờ sau hai giây, nhìn nhau cười một tiếng.

"Cô làm sao lại ở chỗ này?" Lạc Tích Tuyệt không hiểu mở miệng hỏi thăm, cô không phải chủ động nghỉ học gả vào nhà giàu có làm thiếu phụ nhân sao? Sao lại ở chỗ này trong bộ dáng say mềm như thế này?

Cầm Tư Liên vừa định mở miệng, trong dạ dày đột nhiên dâng lên một cổ cảm giác khó chịu, cô lại bắt đầu nôn mửa.

Lạc Tích Tuyệt đi tới bên người cô, đưa tay vỗ nhẹ lưng của cô, từ trong túi móc ra một cái khăn tay đưa cho cô ta.

"Cảm ơn" Cầm Tư Liên giọng khàn cầm khăn tay mà khóe mắt có giọt nước mắt tròn trợt chảy xuống.

Đội cô ói xong hết thì lại ngồi bệt xuống đất, che miệng nhỏ giọng nức nở.

"người đàn ông kia bỏ rơi tôi rồi". Cầm Tư Liên bị thương nói

Lạc Tích Tuyệt nhìn cô với đôi mắt đầy thông cảm, lại không biết nên an ủi như thế nào. Vì một người đàn ông mà buông tha việc học lại bị vứt bỏ như thế này đối với một người con gái nào cũng không thể chịu đựng được.

Hai người dựa lưng vào nhau, tựa sát lẫn nhau, nghe đối phương thổ lộ tâm tình.

Từ quầy rượu đi ra Lạc Tích Tuyệt nhận được điện thoại của Tiểu Vũ Trạch, bọn họ hẹn ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn.

Tất cả đều kết thúc, khép lại điện thoại di động, cô đột nhiên cảm thấy mình bình tĩnh đến lạ thường.

"thiên Uy, ngày mai sau khi tan học, chị không về nhà cùng em được, Trần Tiểu Mạt muốn chị đi dạo phố cùng cô ấy". Về đến nhà, cô gõ cửa phòng Thiên Uy nhàn nhạt nói cho hắn biết một tiếng.

"Ừ" Lạc Thiên Uy trả lời một câu, như cũ cúi đầu vào đóng tài liệu.

Mấy ngày nay hắn tựa hồ rất bận cô cũng không biết hắn rốt cuộc đang bận những việc gì nhưng cô biết một mình hắn gánh vác công ty nhất định rất vất vả.

Không nói thêm gì nữa, cô về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau sau khi tan học, Lạc Thiên Uy đã ngồi trên xe riêng rời đi.

"Tích Tuyệt, mau lên xe đi!" Tiểu Vũ Trạch dừng xe ngay cổng trường học, hắn kéo cửa xe xuống đứng đối diện ở sạp báo ngoắc tay với cô.

"Anh Vũ Trạch!" Tích Tuyệt cũng hướng hắn phất tay một cái, vừa định đội mưa chạy đến thì đã thấy hắn cầm ô chạy về phía của cô.

Nhớ tới hôm nay là ngày hai người bọn họ đi đăng ký kết hôn nhưng trong lòng cô vẫn có chút gì đó không thoải mái, mặc dù trận hôn nhân này tiến hành trong bí mật nhưng việc bọn họ quen nhau năm năm cũng nên đề tỉnh yêu này đơm hoa kết trái rồi.

"Anh Vũ Trạch, anh ở nơi đó chờ em, lần này em sẽ chạy về phía anh". Lạc Tích Tuyệt đột nhiên nghịch ngợm hướng về phía hắn hô.

Tiểu Vũ Trạch trước tiên là ngẩn người sau đó nở một nụ cười cưng chiều đối với cô: "Được thôi!"

Cô nhắc lần vấy cảm túi xách để lên đỉnh đầu, hướng về phía hắn chạy tới.

Đúng lúc này một chiếc xe màu trắng đúng tốc độ cực nhanh chạy về phía cô, cô còn chưa kịp phản ứng thì chiếc xe này đột nhiên mở cửa ra.

Mấy người đàn ông mặc áo đen vác người vạm vỡ vọt tới chỗ cô, ở thời điểm cô muốn kêu cứu thì đã bị chúng bịt miệng và kéo vào trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78

>“Úm” Lạc Tích Tuyết dùng hết toàn lực giằng giăng, những người đàn ông thấy vậy vội kéo cô trở lại, xé làn váy của cô làm hiện ra hai đùi trắng nõn.

“Lái xe nhanh đi!” một người đàn ông giọng thô bạo nói.

Lạc Tích Tuyết liều mạng gõ cửa sổ xe, chỉ tiếc dù cô có gõ như thế nào thì bên ngoài cũng không thể nào nhìn thấy tình huống bên trong xe được.

Tiểu Vũ Trạch ở chung quanh vẫn đang tìm kiếm cô, như thế nào mà lúc này vẫn còn ở đây chớp mắt lại không thấy đâu.

Trong xe cô vẫn dùng sức kêu to, sợ dẫn đến sự chú ý của bên ngoài nên chúng đành dứt khoát đánh cô bất tỉnh.

Trước mặt cô phút chốc bỗng tối sầm, cái gì cũng không biết.

Tiểu Vũ Trạch vì không tìm thấy cô, sợ cô gặp chuyện nên liền bấm số điện thoại của Lạc Thiên Uy.

“Thiên Uy, là tôi Tiểu Vũ Trạch đây chị của cậu đã về nhà chưa?” Tiểu Vũ Trạch hỏi.

“Chị?” Lạc Thiên Uy kinh ngạc sững sờ: “Tích Tuyết không phải cùng với Tiểu Mạt đi dạo phố sao?”

Tiểu Vũ Trạch nóng nảy giải thích: “Thiên Uy, là như thế này, hôm nay tôi hẹn với chị của cậu sẽ bí mật đi đăng ký kết hôn nhưng cô ấy giống như bị mất tích, cậu có thể giúp tôi tìm cô ấy được không?”

Điện thoại bên kia nhất thời trầm mặc.

Lạc Tích Tuyết? Cô ấy thế nhưng dám dối gạt hần, len lén chuẩn bị kết hôn cùng Tiểu Vũ Trạch? Trong mắt của Lạc Thiên Uy dấy lên một cỗ lửa giận, hần hung hăng nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm.

“Thiên Uy, cậu còn nghe không?” Tiểu Vũ Trạch thấy điện thoại bên kia thật lâu không có ai trả lời hần không khỏi buồn bực.

“Tôi sẽ tìm được cô ấy!” Lạc Thiên Uy cắn răng, quăng xuống một câu, ngay sau đó cúp điện thoại.

Khi Lạc Tích Tuyết từ trong hôn mê tỉnh lại sắc trời đã tối đi hần. Một luồng ánh sáng yếu ớt của ánh trăng chiếu vào. Không khí bốn phía tràn ngập hương vị khó ngửi.

Cô chậm rãi mở đôi môi khô khốc ra, cặp mắt nhìn hoàn cảnh xa lạ trước mắt, không khỏi sững sờ, mọi chuyện trước khi hôn mê như thủy triều ào tới trong đầu cô.

Cô, bị người ta bắt cóc!

Lúc này chân tay cô bị dây thừng buộc chặt, trong miệng đứt khan long, chỉ có thể phát ra những thanh âm ô ô.

Rốt cuộc là ai bắt cóc cô đây? Cô tự hỏi mình chưa từng đắc tội với ai.

Đang lúc này, cánh cửa sắt bị người ta đẩy ra, khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mặt cô.

Là hần?

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhận ra người đàn ông này, chính là người lần trước chặn đầu xe của Thiên Uy và quỳ xuống đất cầu xin hần.

“Lạc tiểu thư, đã lâu không gặp”. Tiểu Ba Đào khẽ động khóe miệng, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cô cố gắng trấn tĩnh tinh thần, ngẩng đầu lên, cảm tức hướng tới hần.

Cô thậm chí còn vì người đàn ông này ở trước mặt Thiên uy xin tha cho hần, không nghĩ tới người đàn ông này ư không báo còn bắt cóc cô.

Không hổ là người đàn bà mà Lạc Thiên uy coi trọng, da thịt nhẵn mịn, nhìn thôi tôi cũng thấy động lòng rồi” Tiểu ba Đào đưa tay vuốt khuôn mặt trắng nõn của cô, trong mắt không che giấu chút dục vọng nào.

Lạc Tích Tuyết nức nở, dùng sức giãy giụa, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Còn quật cường!” thấy cô liều mạng chống cự, Tiêu Ba Dao ngược lại còn cảm thấy hứng thú, đem bàn tay thô ráp hướng tới đùi ngọc của cô mà mò mẫm.

Trong bụng cô một trận run rẩy, ánh mắt căm hận trừng về hướng hắn.

Hắn hung hang cho cô một bạt tai: “Mẹ kiếp, lão tử muốn nguoi đã là phúc khí mấy đời nhà nguoi rồi, đã vậy còn làm bộ phản kháng, không phục phải không?”

Một cái tát này của hắn làm mắt cô nổi đom đóm, trong miệng đều là mùi máu tanh.

“Tiêu ca, anh rat ay nhẹ chút”. Mấy tên khác tiến vào, thấy hắn đưa tay kéo tóc của cô thì ngăn hắn lại: “Anh xem cô ta da thịt non mềm như vậy, sức đề kháng chịu được cái đánh này của anh sao? Anh nhất định phải cẩn thận, bọn em còn muốn kiếm tiền nữa”.

“Lão tử rất lâu không có đụng vào phụ nữ, lại nói người đàn ông đó làm như vậy với chị gái của ta thì ta làm lại như vậy với ả đàn bà của nó coi như không phụ lòng nó”. Tiêu Ba Dao không cam lòng quệt khôe miệng, vẻ mặt vô cùng bí ối.

“Trước tiên anh gọi điện thoại đòi tiền đi, chính sự xong xuôi anh nghĩ muốn chơi như thế nào tại em cũng không có ý kiến”. Bọn họ chịu tham gia vào việc bắt cóc Lạc Tích Tuyết đều là muốn đắc tội với Lạc Thiên Uy.

Tiêu Ba Dao nghe xong gật đầu một cái, đưa miếng khăn trong miệng cô kéo xuống, để cô nghe điện thoại với Lạc Thiên uy,.

“Cầm! Ta muốn cô gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn chuyển vô tài khoản của tôi ba mươi triệu!” Tiêu Ba Dao hung dữ uy hiếp.

“Tôi không phải là người phụ nữ của hắn!” Cô nói rõ thân phận cho hắn biết, bọn họ nghĩ Thiên Uy là bạn trai cô nhưng Tiểu Vũ Trạch mới là thân phận đó.

“Vậy sao?” hắn bí ối cười, hí mắt đến gần cô, tầm mắt dừng trên thân thể của cô “Cơ thể và khuôn mặt cô xinh đẹp như thế chẳng lẽ hắn chưa từng đụng qua cô”.

“Mặc kệ ông có tin hay không tôi là chị của hắn chứ không phải là người phụ nữ của hắn” Lạc Tích Tuyết căm tức hướng hắn nói.

“Chị?” Mấy người đàn ông kia đều phá lên cười ha ha: “Tiểu tử Lạc Thiên Uy kia bắt lực như thế sao ngay cả một người phụ nữ cũng không có phải đi thích chị mình sao?”

Cô bị tiếng cười của bọn hắn làm cho rợn cả tóc gáy, nhưng vẫn không biết giải thích như thế nào?

“Ông đây không cần biết cô cùng hắn có quan hệ gì, tóm lại hãy nhanh gọi điện cho hắn!” Tiêu Ba Dao hung hang níu lấy tóc cô, khiến cho tầm mắt của cô chỉ có thể nhìn hắn, hung hang căn rang nói từng câu từng chữ.

Cô không sợ kiên định chậm rãi khạc ra ba chữ: “Tôi không gọi”.

“Tiện nhân!” Tiêu Ba Dao giận dữ, lần nữa cho cô một cái bạt tai, chỉ là lần này so với lần trước càng dùng sức hơn.

Mặt của cô bị đánh lệch sang một bên, trong miệng đã tràn đầy mùi máu tươi.

Thấy cô không chịu làm hắn liền đi tới góc tường đem điện thoại của cô lấy ra.

Lúc này một hồi chuông thanh thúy vang lên.

Sắc mặt của cô trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cô mở to đôi mắt nhìn chằm chằm chiếc điện thoại di động trên tay Tiêu Ba Dao, bên trong truyền đến giọng nói lo âu của Thiên Uy: “Lạc Tích Tuyết, em ở đâu?”

“ha ha, Uy thiếu, người mà cậu đang tìm có phải là vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh tôi không?” thanh âm của hắn rất vui vẻ, biết rõ còn cười hời.

Lòng của cô đã thót lên đến cổ họng, bọn họ sẽ uy hiếp em trai cô như thế nào đây?

“Người đàn bà của mày, không chuẩn xác phải là chị của mày hiện đang ở trong tay tao, mày nếu muốn cô ta sống thì đừng giờ trò, làm theo lời tao nói!” Tiêu Ba Dao hướng phía điện thoại hung hăng nói.

Điện thoại bên kia yên lặng trong mấy giây, chỉ mấy giây mà tựa hồ như cả thế kỷ.

Đang ở thời khắc mọi người đang nín thở thì giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Các nguoi muốn như thế nào?”

“Tao ày một tiếng để chuẩn bị 30 triệu tiền mặt, tự mình đưa đến đây, tao cho địa chỉ sau”. Tiêu Ba Dao cười bí hiểm, trên mặt là vết sẹo thật dài có vẻ dữ tợn mà kinh khủng.

Những người đàn ông khác ở đây cũng cười, bọn họ cơ hồ cũng nghĩ được mùi tiền, xem ra bắt cóc người con gái này không sai.

Ai ngờ chờ trong năm giây mà bên kia cũng không phản ứng lại.

“Này, Lạc Thiên Uy...” Tiêu Ba Dao không kiên nhẫn hướng phía điện thoại thúc giục, nhưng bên kia dường như đã cúp máy. Trên mặt hắn là một biểu tình khó tin những người đàn ông khác cũng vậy.

“Nguoi với hắn cãi nhau?” hắn đi lên một phát kéo tóc cô.

“Chuyện không liên quan đến người!” Lạc Tích Tuyết phản bác trở lại, mặc dù nội tâm của cô cũng đang buồn bực, tại sao hán lại đột nhiên không quan tâm đến cô.

Tiêu Ba Đao cầm điện thoại di động lên lần nữa gọi lại số vừa rồi.

Điện thoại vừa được kết nối, hán đã trực tiếp quăng xuống mấy câu: “Lạc Thiên Uy, mới vừa rồi tao nói điều kiện mày có đồng ý không? Chờ giờ trò với tao, tao không có nhiều kiên nhẫn, nếu như mày không muốn à ta bị làm nhục rồi chết tại chỗ này liền ngoan ngoan đem tiền tới đây”.

“Ha ha”. Lạc Thiên Uy đột nhiên nở nụ cười, thanh âm còn lạnh lùng hơn cả tảng băng ngàn năm. “Tiêu Ba Đao, mày cho rằng bắt cóc một á đàn bà là có thể uy hiếp được tao sao? Vậy mày không hiểu tao rồi. Chỉ là một á đàn bà, mày cho rằng có giá trị đến vậy sao?”

“Mày có ý gì?” Tiêu Ba Đao cầm điện thoại trên tay mà run rẩy, nghe giọng điệu hán chẳng lẽ người phụ nữ này không ảnh hưởng chút nào đến hán?

“trước làm nhục sau giết đúng không? Tốt thôi, mày cứ làm như thế, tao cầu còn không được”.

Lạc Thiên Uy lạnh lẽo mà mang đến một tràng cười trào phúng, vẻ mặt của mọi người cứng lại bao gồm cả cô Lạc Tích Tuyết.

Ngón tay của cô trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo, hán nói nhẹ vậy không phải rõ ràng là sẽ mặc kệ cô rồi sao, còn nói bọn họ cường bạo cô? Quá ghê tởm, vậy mà lúc này cô còn lo lắng cho hán?

“Lạc Thiên Uy, mày thật không quan tâm đến sống chết của cô ta? Cô ta không phải là đàn bà của mày hay sao?” Trong lòng tay hán rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Tiêu Ba Đao, mày bắt con tin uy hiếp tao sao không tìm hiểu trước. Cô ta là Lạc Tích tuyết, là chị cùng cha khác mẹ với tao, mày giúp tao giết cô ta càng tốt, tao ngược lại sẽ rất cảm kích mày, cô ta sống trên đời này cũng chỉ cùng tranh đoạt tài sản với tao mà thôi” lạc Thiên Uy không chút để ý nói, giọng nói không thể nào lạnh lùng hơn nữa.

“Khốn kiếp!” Tiêu Ba Đao tức giận vung tay một cái, tức giận quát to “Mẹ kiếp, bị Lạc Thiên uy này đùa bỡn, à ta không phải là người phụ nữ của hán”.

“Không thể nào, cô ta nhìn như nước, đáng đáp cũng không tề, chẳng lẽ hán cũng không cần?” Một người trong bọn họ lắc đầu thờ dãi.

Tiêu Ba Đao trong lòng tức không chịu được: “Mày không nghe vừa rồi hán nói hay sao? Cô ta là chị của hán, muốn cùng hán tranh đoạt tài sản, hán đương nhiên hy vọng mượn tay chúng ta xử à, khỏi mắc công hán động thủ”.

“Vậy chúng ta bây giờ nên làm cái gì? Giết cô ta không phải quá tiện nghi cho hán sao, không giết cô ta lỡ cô ta báo cảnh sát thì sao?” Những tên còn lại rối rắm, xem ra bọn hán cầm trứng một củ khoai lang nóng hổi đến phồng tay rồi.

Ánh mắt của tiêu Ba Đao nhìn chằm chằm giữa hai chân của cô: “Cô ta bề ngoài cũng không tệ, chờ lão tử thoải mái xong giải quyết sau”.

Lạc Tích tuyết dùng hết toàn thân phản kháng, lại trốn không thoát kiểm chế của hán, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ từ từ tới gần cô với nụ cười dâm dăng.

Cô chưa từng cảm hận Lạc Thiên Uy như bây giờ, hán tại sao có thể đối với cô như thế, không cứu cô nhưng ít nhất cũng có thể gọi điện thoại báo cảnh sát giúp cô mà, cứ nhiên cứ như vậy chọc giận bọn cướp, chẳng lẽ hán thật sự nghĩ cô muốn cùng hán tranh đoạt tài sản, nên mượn cơ hội này mượn dao giết người sao?

Lạc Tích Tuyết bị khiêng vào trong một kho hàng, quăng trên mặt đất lạnh lẽo.

Bụi bặm trên mặt đất xông vào mũi cô làm cho cô thiếu chút nữa không thở được, mũi cây đến mức phải bức nước mắt chảy ra.

Xương cung đau nhức khắp người nhưng bọn hán lại cười ha hả.

Một hồi cuồng tiếu, Tiêu Ba Đao đột nhiên lạnh lùng ngồi xuống, hán nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của cô, diện mạo càng thêm khủng bố: “Nếu lạc thiên uy không có ý định cứu người, hán thiếu nợ ta thời thì người thay hán trả nha!”

“Tại sao? Tôi cùng hán không có quan hệ, buông tôi ra”. Cô ra sức giùng giàng.

Tiêu Ba Đao sờ soạn trên người cô, cười lạnh nói: “Cô đúng là vô tội, ai biểu cô là chị của hán làm chi, hán làm những chuyện đồi bại như thế với chị tôi thì tôi tìm lại chị hán chơi như vậy cũng rất hợp lý mà đúng không?”

Nói xong, hán bắt được cánh tay của cô ấn trên mặt đất, quần áo mỏng manh theo tiếng xé của hán mà rách ra, lộ ra áo bra màu trắng.

Ánh lửa trong mắt hán bắn ra tán loạn, hán điên cuồng hôn lên cánh tay của cô, sờ soạn khắp người cô.

“A không cần buông tôi ra!” lạc Tích Tuyết sợ đến rơi nước mắt, cô liều mạng giùng giàng, quần áo trên người lại bị hán từng cái xé nát, bàn tay tà ác đánh úp tới eo của cô, không biết thời điểm đó cô lấy đâu ra sức mạnh mà giờ chân đá hán một cước.

“Đàn bà chết tiệt, dám đánh tao?” tiêu Ba Đao ôm bụng dưới kêu đau, liền hung hăng tát cô một bạt tai nữa.

Lần này máu từ khóe miệng cô tràn ra nhiều hơn, hán thuận thế đem tóc cô kéo lên, từng mảnh từng mảnh áo lót trên người cô bị giật ra.

“buông ra, buông tôi ra!” Cô khàn khàn hô, thanh âm tuyệt vọng.

Nước mắt mơ hồ chảy ra che cả tầm nhìn của cô, thấy người đàn ông trước mắt cởi quần áo của hắn ra, cô càng mãnh liệt lắc đầu, nước mắt giống như những viên trân châu đứt dây rơi xuống.

Hiện tại ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cô cũng không có.

Ngay tại địa phương hoang vu này không ai cứu được cô, cô chỉ hy vọng tất cả nhanh một chút, hy vọng đưa cô qua khổ sở này.

Anh Vũ trạch, cô đột nhiên rất nhớ anh, cô hối hận tại sao lại phân vân, chỉ sợ sau này bọn họ không có duyên.

Đang ở thời điểm cô nhắm mắt lại, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng nổ lớn. Cô kinh ngạc mở mắt ra, mấy tên trong kho hoảng sợ hấp tấp cầm dao gây lên, cổng sắt to như thế cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Một người đàn ông mặc áo da màu đen, phía sau có khoảng ba bốn chục người cầm dao xông đến, chỉ trong chớp mắt đã cho bọn người của Tiêu Ba Đào vây vào giữa.

“Các ngươi thật to gan ngay cả người con gái của Uy thiếu mà các ngươi cũng dám đụng” Mục Cảnh ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tiêu Ba Đào giờ phút này cũng không xá gì nữa, hắn hướng đám người của Mục Cảnh kêu gào: “Các ngươi là người nào? Ít lo chuyện của lão tử đi”.

Xem ra không cho các ngươi nếm thử chút mùi vị thì chắc không biết sợ là gì?” Mục Cảnh cầm điều thuốc trong tay dập tắt, đưa lên ánh nhìn hung dữ, ý bảo người phía sau đồng loạt tiến lên.

Tiêu Ba Đào thấy bọn họ người đông thể mạnh nhất thời tâm tư có e sợ một chút, hắn chợt nhìn đến Tích Tuyết trong góc phòng nên nắm tóc cô kéo ra, hung hang hướng cổ họng của cô mà bóp: “Tụi bây ai dám tới đây tao lập tức giết ả”.

“Mày dám động đến một cọng tóc của cô ả thì tự mà bảo toàn mạng sống của mình đi”. Mục Cảnh rống giận uy hiếp, nhưng Tiêu Ba Đào hiển nhiên cũng không đem lời cảnh cáo của hắn để vào trong mắt.

Ngược lại còn khiêu khích âm hiểm cười: “Tốt, hiện tại tao liền giết cô ta, xem thử tụi bây có thể làm gì được tao”.

Ồi xong, hắn bóp thật chặt cổ họng của cô, làm cho cô không thể nào thở được.

Lạc Tích Tuyết gian nan thở dốc muốn phản kháng nhưng lại bị hắn kiềm hãm ở tay chân.

“Phanh!!!” chỉ nghe một tiếng súng vang lên.

Lạc Tích Tuyết hoảng sợ tròn to hai mắt, thấy người đàn ông đang bóp cổ họng của mình tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm cô, tương đối kinh khủng.

Bên thái dương của cô dần dần có máu chảy xuống, đỏ thẫm như thế, cứ thế nhỏ xuống, một giọt, hai giọt ngày lại càng nhiều hơn, hắn nặng nề ngã về sau, sau đó cả thân thể đập xuống đất.

“A...” Lạc Tích Tuyết hoảng sợ nhìn thân thể của Tiêu Ba Đào ngã xuống, cả tâm như muốn từ cổ họng trào ra.

Chết rồi, một sinh mạng đang còn sống sững sờ lại đột nhiên biến mất trước mặt cô.

Cô thét lên vội lấy tay che miệng lại, khó có thể tin một màn trước mắt như vậy, cả người nhất thời cứng nhắc.

Một đôi cánh tay có lực, rất nhanh đem cô vây chặt vào trong lòng, che tầm mắt của cô để cô khỏi phải nhìn thấy một màn ghê tởm như thế này

“Thật xin lỗi”.

Lạc Thiên Uy đau lòng ôm cô, sắc mặt vì khản trương mà tái nhợt, lòng hắn không biết bao nhiêu sợ hãi: “Cũng may, chuyện gì cũng không có xảy ra, không sao, không có việc gì rồi!”

Hắn không dám tưởng tượng nếu hắn đến trễ một chút thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Thân thể mảnh khảnh của cô đang không ngừng run rẩy, ánh mắt mê mẩn không có tiêu cự.

“Buông ra, buông tôi ra!” cô đột nhiên dùng sức hét lên, vội vã muốn tránh thoát khỏi lồng ngực của hắn.

Hắn tại sao lại ở chỗ này? Hắn không phải muốn cô bị mấy tên đó hãm hại hay sao? Chẳng lẽ vừa rồi hắn chỉ khích tướng, cố ý kéo dài thời gian để tìm cô.

Nhưng dù giờ này hắn có chạy kịp tới vậy thì thế nào?

Nếu như không phải hắn tàn nhẫn như thế, tìm người vũ nhục chị của Tiêu Ba Đào thì hắn cũng không tính toán chuyện bắt cóc cô làm gì, càng không có chuyện đối với cô làm ra việc đáng sợ như thế, tất cả việc này là do hắn tạo thành, là do đưa em trai duy nhất của cô tạo nên.

Lạc Thiên Uy không có buông cô ra, nhìn cô run rẩy muốn hất tay hắn ra, hắn càng thêm sốt ruột, một tay kéo cô trở về trong ngực.

“Đừng sợ, đừng sợ, tôi sẽ không để bọn họ thương tổn em nữa đâu, tôi sẽ bảo vệ em!”

Hắn xin thề đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng hắn để cô bị tổn thương như thế này, hắn nhìn quần áo trên người cô không còn nguyên vẹn hắn biết cô nhất định đã bị tên đáng chết kia đụng chạm.

Đáng ghét, cái tên Tiêu Ba Dao đó dám động đến người con gái của hắn, mới vừa rồi hắn không nên cho hắn ta một nhát súng tiện nghi như thế.

“Hắn đã chết rồi, không cần sợ nữa!” Lạc Thiên uy hung ác nói trong con ngươi có nồng đậm lệ khí.

Thân thể cô sau khi nghe lời nói của hắn càng run rẩy lợi hại hơn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người chết, hơn nữa còn là do chính người đàn ông đang ôm cô trong ngực này gây ra.

Mặc dù Tiêu Ba Dao đáng chết nhưng cô không bao giờ nghĩ tới Thiên Uy lại vì cô mà xem mạng người như cỏ rác như thế.

“Oe....” Vừa nghĩ tới cái chết của Tiêu Ba Dao thì cô cũng không nhịn được nữa nôn ra một trận.

Sau lưng thủ hạ của Lạc Thiên Uy đem thi thể của Tiêu Ba Dao khiêng đi, bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Lạc Thiên Uy lại tỉnh táo đến khác thường sau khi làm ra chuyện như thế, hắn đi tới trước mặt cô an ủi cô. Giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Hắn ngồi xổm xuống bên người cô, ôm thân thể mảnh khảnh của cô, nhỏ giọng an ủi: “Không sao! Không cần phải sợ, mọi chuyện đều ổn rồi!”.

“Không được đụng vào tôi!” lạc Tích Tuyết liều mạng giùng giàng nói.

Lạc Thiên Uy sững sốt một chút, thất bại buông cô ra, bởi vì hắn không muốn cô dùng ánh mắt lạnh lùng như thế nhìn hắn, nhưng trong nháy mắt hắn lại không có cách nào khắc chế được bản thân lại ôm cô vào lòng.

“Tại sao lại chán ghét tôi như vậy? Tại sao không để tôi được ôm em? Là do tôi tới chậm, không cần giận tôi có được hay không?” hắn dùng giọng nói hết sức ôn nhu và nhẹ nhàng dụ dỗ cô.

Cô không nói gì chỉ cố gắng ôm thân thể đang không ngừng run rẩy của mình, vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Cô không thể ở cùng hắn nữa nếu không cô nhất định sẽ thờ không nổi.

Cô không muốn gặp lại hắn nữa!

“Em chạy đi đâu?” Lạc Thiên Uy tay mất lạnh lẽo một tay kéo cô lại, nơi đây là ngoại ô hoang vắng một mình cô ra ngoài rất nguy hiểm.

“Không cần ngại quan tâm”. Hai mắt cô đầm lệ cố gắng mờ tay của hắn ra, cô phát hiện người mà bây giờ cô không muốn gặp nhất là hắn, chỉ là nghe giọng nói của cô giống như một cô bé thích gây sự.

Hắn khẽ thở dài một cái, bàn tay đột nhiên dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực “Ngoan, đừng nháo nữa!”

Lạc Tích Tuyết không nhúc nhích để cho hắn ôm, chỉ là nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn, nhớ tới một màn kia cả người cô đều run rẩy.

Con ngươi của hắn bỗng chốc tối sầm lại, vron tay không để ý đến sự giãy giụa của cô bế cô lên, hướng chiếc xe hơi bên ngoài đi tới.

“Buông tôi ra!” Lạc Tích Tuyết khước từ lồng ngực của hắn giống như hắn là ác ma đáng sợ. Cô không nên dựa vào hắn quá gần.

Đối với việc cô cố tình gây sự, hắn chỉ nâng đôi lông mày anh tuấn, thanh âm trầm trầm lạnh lùng lại lộ ra vô tận cưng chiều: “Nếu kháng nghị nữa tôi sẽ mặc kệ em ở nơi này”.

Thân thể cô đột nhiên chấn động, nhớ tới một màn vừa rồi, nghĩ tới tình cảnh đáng sợ trong đó toàn thân cô đều nổi da gà.

Lòng cô vô cùng sợ hãi, cô không thể không vui đầu vào trong ngực của người đàn ông này, để mặc hắn ôm cô bế lên chiếc xe hơi sang trọng.

“Rầm!” một tiếng kinh thiên vang lên, sau lưng cô cả kho hàng đang chìm trong biển lửa.

Lạc Tích Tuyết xuyên qua cửa xe sững sờ nhìn kho hàng khiếp sợ nói không ra lời.

Cô đưa đôi tay che tai của mình lại, tránh đi tiếng nổ vang dội này, thân thể không nhịn được lại run rẩy.

Trong mắt của Lạc Thiên Uy dâng lên một tia dao động, hắn không nhịn được ôm cô vào lòng.

“Lái xe!” hắn vỗ nhẹ lưng của cô, ngẩng đầu lên hướng phía tài xế trầm giọng phân phó.

Trên đường cái vắng vẻ có một chiếc xe limousine từ từ đi vào biệt thự trên núi, khắp hai bên đường đều là những bụi hoa, gió nhẹ thổi bay tới.

Biệt thự dần dần hiện ra, mang theo phong cách châu Âu hiện đại, tọa trên đỉnh cao nhất của ngọn núi, bốn phía có hàng rào bao quanh, đến gần là một mảng sân cỏ xanh lá, phía trên trồng đầy những loại hoa cùng cây cỏ, mà sau lưng là một mảng sườn treo vách đứng trong bóng đêm càng có vẻ quỷ dị thần bí.

Xe vững vàng dừng trước cổng biệt thự, một ông lão lưng gù mở cánh cổng sắt lớn của căn biệt thự ra, khom người cúi chào.

Lạc Thiên Uy ôm người con gái đang ngủ say trong ngực, chậm rãi bước xuống xe, cất bước bước vào trong biệt thự.

Phòng khách đèn sáng rõ, chiếc đèn thủy tinh ánh kim cương bên ngoài mặc dù đèn không được mở nhưng ánh sáng rực rỡ của kim cương vẫn chiếu sáng một góc.

“Thiếu gia”. Quần gia lung giũ đi lên trước, nhìn người con gái trong ngực thiếu gia không khỏi kinh ngạc: “Cô ấy là?”

“Từ Phúc, đi lấy hòm thuốc”. Lạc Thiên Uy không để ý đến sự tò mò của hắn, mà thanh âm trầm thấp ra lệnh.

Từ quần gia chần chờ nhìn lạc Tích Tuyết trong ngực hắn một cái, ngay sau đó gật đầu một cái: “Dạ!”

Rất nhanh, Từ Phúc đã đem hòm thuốc để trên bàn, trong rương muốn thuốc nào có thuốc đó. Hắn dò xét Lạc Thiên Uy, sau đó thận trọng hỏi: “Thiếu gia, cậu có cần đi tắm không ạ? Nước tắm vì cậu đã chuẩn bị tốt, giao vị tiểu thư này cho tôi làm là được rồi”.

Lạc Thiên Uy cau mày, nhìn Từ Phúc một cái, tựa như đang cảnh cáo hắn không cần nhiều chuyện, Từ Phúc biết tính khí Lạc Thiên Uy nên lập tức gật đầu.

Hắn lấy đồ trong hòm thuốc ra theo thứ tự, bông, thuốc khử trùng, băng gạc, động tác lưu loát thuần thục.

Hắn ôm chầm lấy cô, để cho cô thoải mái nằm trên người của hắn, dùng bông dính chút thuốc khử trùng, nhẹ nhàng thấm lên vết thương trên người cô.

Mặc dù hắn sợ cô thức dậy nên động tác hết sức dịu dàng nhưng vết thương trên người đột nhiên lại có cảm giác nhoi nhói làm cho cô lập tức tỉnh dậy.

“A, thật là đau!” cô kinh sợ hét ra âm thanh chói tai, mới vừa mở mắt ra lại thấy một hoàn cảnh vô cùng xa lạ.

Cô ngồi dậy, đưa mắt quét một vòng khắp biệt thự, nhất thời kinh ngạc không thôi: “Nơi này là nơi nào?” đây không phải là biệt thự Lạc gia.

“Đây là biệt thự riêng của tôi” Giọng nói quen thuộc của Lạc Thiên Uy truyền đến, cô quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện hắn đang ngồi bên cạnh cô.

“Biệt thự này của em?” Lạc Tích Tuyết không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, cái gì gọi là biệt thự của hắn, chẳng lẽ hắn có ngôi nhà khác sao?

“Em về sau phải ở lại đây?” Lạc Thiên Uy bá đạo tuyên cáo.

“Em nói cái gì?” Cô thiếu chút nữa không phản ứng kịp, đôi con ngươi trong suốt như thủy tinh nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt.

Gò má tuần mỹ không ai bì nổi của hắn tiến đến gần cô, nhìn cô nói: “Bắt đầu từ hôm nay, em phải ở lại đây, chính thức trở thành người con gái của tôi”.

“Cái gì?” Sắc mặt của cô trắng xanh một mảng, một lòng muốn chạy ra ngoài ngay lập tức.

Không cho phép cô phản kháng hắn đem thân thể của cô ôm lấy nâng lên trên không làm cho cô khiếp sợ hành động của hắn, dùng sức giãy dụa là phí công.

“Buông tôi ra, Lạc Thiên Uy, em muốn làm gì vậy?” Lạc Tích Tuyết hô to lên, liều mạng đánh trước ngực hắn, ra muốn trốn thoát.

Chỉ là sức lực của người đàn ông và người phụ nữ có sự chênh lệch rất lớn, cô làm sao có thể thắng hắn đây?

Rất nhiều năm về sau cô mới suy luận ra một điều, quả thật cô là chòm sao Bạch Dương còn hắn là chòm sao Sư Tử. Hắn nhất định sẽ ăn hết cô!

Trước sự kinh sợ cộng thêm gánh nặng tâm lý nên cô liều chết phản kháng, cô đã hao phí quá nhiều sức lực.

Lúc này cô không còn chút hơi sức nào nữa, thân thể mệt mỏi của cô dựa hẳn vào trên người hắn, để mặc hắn ôm cô hướng đến phòng ngủ.

Lạc Tích Tuyết bị đưa vào một căn phòng hoàn toàn xa lạ mặc dù căn phòng này được bài trí xa hoa, lộng lẫy, nhưng cô lại không có chút tâm trạng nào để thưởng thức.

Lúc này một mình cô cô độc, ngồi co rúc ở chân giường, cuộn thành một đoàn tự ôm lấy mình, có vẻ thể lương mà cũng đầy khủng hoảng.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, đó là thanh âm Lạc Thiên Uy đang tắm, hắn vốn dĩ muốn bế cô cùng tắm chung với hắn nhưng cô cứ giãy dụa không ngừng làm cho hắn rốt cuộc bỏ qua, một mình bước vào phòng tắm.

Lòng của cô lo lắng không thôi, cả người bị Lạc Thiên Uy mang vào trong căn phòng này, khăn trương không thể nào dè xuống được.

Trong đầu cô không ngừng nghĩ tới một vấn đề.

Thiên Uy đột nhiên mang cô đến biệt thự xa lạ này, đến tột cùng là muốn làm gì? Muốn giam lỏng cô sao?

Chỉ là hắn tại sao có thể đối với cô như thế? Cô là chị của hắn, hắn sao có thể nhốt chị của hắn, làm ra những chuyện trái đạo đức như thế.

Vốn những ngày qua hắn đối với cô dịu dàng che chở, đúng lúc lại xuất hiện cứu cô, để cho cô có một cảm xúc mềm mại nào đó dưới đáy lòng.

Nhưng bây giờ thì sao? Hắn đối với cô làm ra những hành động như thế, một chút hảo cảm cô có với hắn đã bị hủy diệt rồi.

Mặc kệ nói như thế nào thì cô là chị của hắn, thân thể của bọn họ chảy cùng dòng máu, đây là chuyện không thể nào thay đổi được.

Nhưng hắn đến giờ vẫn không chịu chấp nhận, lặp đi lặp lại những suy nghĩ như thế, đến bây giờ có tang chứ không giảm, cứ nhiên nhốt cô như thế, ý đồ rất rõ ràng!

Hắn muốn cô! Tâm của Lạc Tích Tuyết tràn đầy lo lắng, đối mặt với đứa em trai bá đạo như thế nhưng lại mang tình cảm mãnh liệt cô càng nghĩ tránh thì hắn lại càng siết chặt.

Cuối cùng vì quá mệt mỏi nên cô chỉ có thể nhắm hai mắt lại dần dần thiếp đi.

Vừa lúc đó cửa phòng được mở ra, Lạc Thiên Uy cả người chỉ quần một chiếc khăn tắm che bộ phận bên dưới.

Giờ phút này, trên da hần còn lưu lại vài giọt nước đọng lại sau khi tắm, cảm giác hần như một bức tượng thần Hy Lạp cao lớn, từng đường nét cơ thể rắn chắc nhưng không mất đi sự sinh động tuấn mỹ! Bắp thịt to lớn, làn da màu đồng, làm cho toàn thân hần tỏa ra một cỗ mị lực không thể nào nói ra được.

“Á!” Lạc Tích Tuyết khó có thể ức chế phát ra một tiếng thét chói tai, lập tức cầm chăn che mặt của mình lại, trời ơi, sao hần có thể ăn mặc như thế xuất hiện trước mặt cô.

“Không cần che, dù sao không phải là lần đầu em nhìn thấy tôi như vậy!” Lạc Thiên Uy nhướn mày, đưa tay kéo chăn xuống buồn cười nói.

Mặt của cô đỏ rần lên, vội nói: “Lần trước chỉ là ngoài ý muốn!”

“Vậy lần này không phải là ngoài ý muốn rồi đúng không?” long mày của hần nhướn lên, bên môi nâng lên một độ cong mê hoặc, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, hần ngược lại hứng thú càng đậm.

Cúi đầu ở trên trán của cô ấn xuống một nụ hôn êm ái: “Ngoan, em về sau hãy dần dần thích ứng”.

Từ từ thích ứng? Thân thể của cô lập tức cương cứng, ngụ ý của hần chẳng phải là nói sau này bọn họ phải sống chung sao?

Trời ơi, cô không cần, không nên để cho hần nhốt cô ở chỗ này như thế.

“Tối đây!” hần lau khô tóc, ngồi ở mép giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo cô đi qua.

“Không cần!” cô không cần suy nghĩ nhiều liền lắc đầu một cái, cô kháng cự với hần đến cùng.

“Tối đây, tôi bôi thuốc cho em!” Lạc Thiên Uy chỉ hòm thuốc trên bàn, lần nữa hướng cô ra lệnh.

Lạc Tích Tuyết ôm lấy thân thể của chính mình, đưa đầu vào giữa hai đầu gối, đem lời của hần như lời gió thổi bên tai.

Nếu đổi lại là bất cứ người nào dám coi thường lời nói của hần như thế hần sẽ làm cho kẻ đó biến mất khỏi thế gian này, hần thân là vương giả, không cho phép bất luận kẻ nào không vâng lời, nhưng chỉ có một người có thể làm trái quy luật đó của hần cũng chỉ có người đó mới làm cho xương của hần như mềm ra, đó chính là cô Lạc Tích Tuyết.

Lạc Thiên Uy thở nhẹ một hơi, không có nổi giận mà trong tay cầm bông cùng thuốc sát trùng tự mình đi tới bên cạnh cô.

Mất thấy chỗ ngồi bên cạnh tự nhiên lồm xồm, thân thể của cô càng run rẩy lợi hại hơn, hần đến tột cùng muốn như thế nào?

Thấy cô vẫn như cũ không nhúc nhích nhưng vết thương từ tay và chân vẫn cứ như thế rỉ ra, cô nhất định bị thương không nhẹ, nhất định do vừa rồi cô giãy dụa nên làm động vết thương.

Con mắt của hần tối sầm lại, lập tức bắt được cánh tay của cô, lôi cô đến trước mặt hần.

Hần thấy hai hàng nước mắt còn đọng lại trên khoum mặt nhỏ nhắn, phía trên mặt còn dính bùn, tuấn nhan của hần thoáng qua tia kinh ngạc.

Ngay sau đó đau lòng hướng cô quát: “Em khóc cái gì?”

Lạc Tích Tuyết chậm rãi ngược mắt nhìn về phía người đàn ông đáng sợ hơn ác ma này, hần không còn là đứa em trai mà năm đó cô che chở, hần còn đáng sợ hơn ma quỷ, chỉ biết chiếm đoạt cũng chỉ biết giết người.

Nước mắt mờ mịt, tầm mắt mơ hồ, có lẽ ngay từ khi bắt đầu cô đã không hiểu rõ người đàn ông này.

Đột nhiên trong lòng cô dâng lên phẫn nộ, nâng lên quả đấm hướng lòng ngực hần mà hạ xuống: “Thả tôi đi! Thả tôi đi! Tôi không muốn ở lại chỗ này, không cần!”

Lạc Thiên Uy ôm lấy hai vai của cô, để cho trán của hần cùng với trán của cô đụng chung một chỗ: “Tôi vừa mới nói rồi, em về sau đều phải ở lại chỗ này, muốn tôi thả em đi, tuyệt đối không có khả năng”.

Lòng cô run lên, giùng giàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt tràn đầy của người đàn ông trước mắt: “Lạc Thiên Uy, chẳng lẽ ngươi quên tôi là chị của em? Làm sao có thể giam lỏng chị của mình như thế”.

Tròng mắt hần nheo lại, đưa tay vén những sợi tóc xốc xếch của cô lại: “Chỉ cần có mình em là đủ rồi, tôi không quan tâm những thứ khác”.

Cô khóc không ra nước mắt sao hần có thể nói như thế, hần căn bản là ác ma không nói lý lẽ.

Là cô quá ngây thơ rồi, còn trông cậy vào việc hần sẽ nghĩ đến tình chị em mà suy nghĩ lại, chỉ tiếc hần căn bản không quan tâm.

“Thả tôi đi đi, tôi cầu xin cậu không cần dây dưa nữa!” nước mắt của cô không ngừng chảy xuống, cả người tràn đầy cảm giác bị thương, cô vô lực nói.

Thân thể Lạc Thiên Uy chấn động, trong mắt xẹt qua nhất mạt ưu thương: “Tại sao?”

“Tôi đồng ý gả cho anh Vũ Trạch rồi!” Lạc Tích Tuyết nói thẳng lý do cho hần biết, chỉ là giọng khàn khàn nói ra cơ hồ chính cô cũng không nghe rõ.

Sắc mặt Lạc Thiên Uy lập tức thay đổi, trái tim đẩy lên một cỗ ngọn lửa vô danh, phong tỏa lục phủ ngũ tạng của hắn, cực kỳ khó chịu, hắn gắt gao nhìn chăm chăm cô tuần hoàn một mảng ghen tức ngập trời.

Trầm mặc, trầm mặc, hai người cứng đờ vẫn trầm mặc như cũ không ai chịu nhượng bộ.

Cuối cùng hắn không nhẫn nhịn được nữa nắm chặt hai vai của cô, ánh mắt thẳng tắp hướng về phía cô gần từng chữ nói: "Lạc Tích Tuyết, tôi yêu em, từ nay về sau không bao giờ tôi để em rời xa tôi, em cũng đừng nghĩ sẽ đi được, sau này em chỉ có thể là của tôi, không cho phép em còn bất cứ quan hệ nào với Tiểu Vũ Trạch, muốn rời khỏi tôi để kết hôn với hắn, em tốt nhất nên bỏ ý định này đi, tôi tuyệt đối không cho em rời khỏi tôi, càng không để cho em gả cho hắn, trừ khi tôi chết đi".

Hắn nói một hơi, đem những suy nghĩ trong nội tâm bộc lộ ra.

Hắn nói làm cho cô một tia thờ đốc cũng không có, hắn nhất định muốn cô.

Đau đớn trên thân thể cộng thêm tâm hồn một lần nữa bị đá kích, khiến cho cô mệt mỏi muốn ngất đi.

Cô vô lực nhắm hai mắt lại, bây giờ không có hơi sức cùng hắn tranh luận.

Mặt người chém giết, đây là mạng của cô nhưng giờ cô chỉ còn hy vọng anh Vũ Trạch sẽ mau phát hiện và đến cứu cô, đến cứu cô đi.

Nhìn về mặt khổ sở của cô, Lạc Thiên Uy không nhẫn tâm ép cô nữa, hắn giơ tay lên ở trên thân thể của cô bôi từng chút từng chút một lên vết thương của cô.

Một cảm giác man mát lạnh lạnh đánh tới, Lạc Tích Tuyết cảm thấy vết thương đã bớt đau đớn hơn lúc này, cô theo bản năng mở mắt ra nhìn thấy Lạc Thiên Uy trước mặt thì ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Về mặt của hắn thành thật giúp cô bôi thuốc.

Ngũ quan hoàn mỹ đang chăm chú, hình dáng rõ ràng của hai gò má đang hiện hữu trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết sững sốt, trong phút chốc, đáy lòng xẹt qua dòng nước ấm khác thường.

Dịu dàng như vậy, tỉ mỉ che chở cho cô như thế, loại cảm giác này từ khi mẹ qua đời đã rất lâu rồi cô không có nhận được.

Giờ phút này cả người của hắn tràn ra khí tức dịu dàng mang lực hút trí mạng, thiếu chút nữa hòa tan lòng của cô, cô thật không ngờ em trai cô lại có vẻ mặt ôn nhu như vậy.

Chỉ tiếc ác ma đến cuối cùng vẫn là ác ma ám áp là ngăn ngại, tà ác mới là bản chất thật của hắn.

Bôi thuốc xong hắn vén một góc chăn lên ôm cô cùng nằm xuống.

"A!" Cô cả kinh, phản xạ có điều kiện muốn đẩy hắn ra, tự mình chon chặt trong chăn.

Cô biết mình không nên tin tưởng ác ma này, mới vừa rồi cô còn nghĩ hắn ôn nhu, rõ ràng là giả tạo, hắn vì cô bôi thuốc biết đâu sau đó hắn lại đem cô ăn hết, đó mới là mục đích thật sự của hắn.

Lạc Tích Tuyết kinh hoàng nhảy xuống giường, trong lòng mong muốn được nhanh chóng rời khỏi đây. Chỉ là cô còn chưa kịp tránh ra chợt sau lưng có một cánh tay mạnh mẽ kéo cô lao vào trong ngực.

Hắn đem cô vây vào trong ngực, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp: "Ngoan ngoãn nằm xuống ngủ!"

"Không!" thanh âm thể lương của cô vang lên, cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với người đàn ông này.

"Không nên chọc tôi tức giận!" Lạc Thiên Uy cau mày, thanh âm chợt trở nên giảm xuống, lạnh đến cực điểm.

Cô vẫn kiên trì như cũ, giọng nói mang theo sự run rẩy: "Không cần, cậu bỏ qua cho tôi đi!" cô thuyết phục chính mình cũng là thuyết phục hắn, không nên cùng hắn ngủ chung giường cả đêm được.

Một hồi trời đất quay cuồng, hai tay của cô bị hắn giữ chặt, hắn bế cô lên, đặt trên giường lớn.

Cô phản xạ muốn ngồi dậy, muốn né ra ai ngờ hắn nhanh hơn cô, tỷ lệ hoàn mỹ của cơ thể bao trùm lấy cô, vững vàng áp chế cô.

Lúc này trên người của hắn hoàn toàn trần truồng, hạ thân chỉ quấn một cái khăn tắm đất giá hạng sang, nhưng dây buộc lỏng cơ hồ tùy thời sẽ rớt xuống.

Cô sợ đến mức toàn thân cứng nhắc, ánh mắt đề phòng nhìn hắn. Lạc Thiên Uy dùng cặp mắt âm trầm không hề chớp đáp lại cô, hắn từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt nguy hiểm trí mạng, trong con ngươi đầy lên ngọn lửa dục vọng.

“Buông tôi ra!” thân thể của hắn dựa vào cô ngày càng gần, Lạc Tích Tuyết hoảng sợ khước từ lồng ngực của hắn, nhưng lại không thể nào rung chuyển cơ thể sắt đá này của hắn.

Cô theo bản năng sợ hãi cùng run rẩy, nhưng hắn đã nắm chặt hai tay của cô, đề thân thể của cô xuống, hoàn toàn khống chế cô.

Ngón tay của hắn chậm rãi vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, sóng mắt liễm điễm, lưu chuyển bóng đêm đẹp đẽ cùng mị hoặc.

“Tích Tuyết, tôi đã sớm yêu em, có lẽ em không hiểu nhưng mà trong lòng của tôi, em vĩnh viễn là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được địa vị của em trong lòng tôi!” hắn nhìn cô thật sâu, ý vị sâu xa nói một câu.

Lạc Tích Tuyết mê hoặc nhìn hắn, không hiểu hết lời nói thâm ý của hắn, cô quả thật không hiểu hắn nhất định vì sao phải chấp nhất tình cảm đó với cô như thế.

“Đừng như vậy Thiên Uy, đừng để tôi phải hận em, em thả chị ra đi”. Đôi tay bị kiềm chặt, cô gầy dựa không ngừng, Lạc Tích Tuyết kinh hô, đáy mắt thoáng qua sự phòng bị.

“Haha, nếu như tôi thật sự muốn em thì em làm sao có thể cự tuyệt được”. Trong miệng của hắn tràn ra tiếng cười khê, đôi môi mỏng của hắn tiến đến bên tai cô, từng hơi thở phả lên cổ cô.

“Tôi nay em bị nhiều kinh sợ như thế, thân thể lại bị thương nên tôi sẽ không cưỡng bách em!” hắn trầm giọng nói.

Nghe được câu nói này, thần kinh căng thẳng của cô buông lỏng xuống, âm thầm thở hổn hển một hơi, nhưng ngay sau đó giọng nói của ác ma lại vang lên lần nữa.

“Nhưng em phải hiểu một điều em là người con gái mà Lạc Thiên Uy tôi coi trọng, nhất định trốn không thoát đâu, cả đời này em chỉ có thể thuộc về một mình tôi, một đời cũng đừng nghĩ sẽ thoát được, tôi sẽ khiến em yêu tôi, vĩnh viễn đều không thể rời khỏi tôi!!!”

Lòng của cô lại lần nữa run lên, toàn thân càng thêm cứng ngắt.

Cả đời trốn không thoát? Đây là ma chú mà hắn dành cho cô sao? Nếu đúng như vậy thật sự rất đáng sợ. Cứ như vậy bị hắn giam cầm cả đời, cô tình nguyện tìm đến cái chết!

Bị ôm khít khao làm cho cô thở không thông, lạc Tích Tuyết cứ như vậy bị hắn ôm trong ngực, lại không run chuyển được hắn nửa phân.

Cuối cùng chỉ có thể buông tha, vô lực để hắn ôm lấy.

Qua thật lâu, hai cánh tay ôm mình vẫn không buông ra, cô vốn định thừa dịp hắn ngủ sẽ len lén chạy ra ngoài, không nghĩ tới cô vừa nhúc nhích thì Thiên Uy theo bản năng càng ôm cô chặt hơn.

Hắn ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô như ôm một bảo vật trân quý, bảo bối đã thất lạc mười năm qua của hắn, hắn đã chờ đợi khá lâu, rốt cuộc hắn cũng tìm được cô, hắn như thế nào có thể dễ dàng buông tay để cô chạy mất đây?

Không, hắn sẽ không, hắn muốn cứ như vậy giữ lấy cô, làm người đàn ông của cô, vĩnh viễn, cả đời cũng không muốn tách cô ra lần nữa.

Có lẽ là quá mức mệt mỏi, mặc dù hắn ôm cô trong ngực làm cho cô thở không thông, càng làm cho cô lo lắng, nhưng đến cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này, Lạc Thiên Uy ngủ vô cùng an ổn, hắn không có gặp ác mộng nhiều năm qua trong mộng vô cùng ngọt ngào, bởi vì có người con gái mà hắn yêu bên cạnh hắn sẽ không cần lo lắng cô bị người khác cướp đi nữa.

Hôm sau ánh mặt trời sáng rõ, xuyên qua rèm cửa mỏng manh, chiếu rọi cả căn phòng, Lạc Tích Tuyết mệt mỏi ngủ cho đến nửa trưa cô mới từ trong mộng tỉnh dậy.

Cô theo bản năng đưa tay sờ sờ đồng hồ báo thức ở đầu giường, kỳ quái, sáng sớm hôm nay đồng hồ báo thức không reo?

Nghỉ ngơi hơn nửa ngày, cũng không tìm được đồng hồ báo thức quen thuộc, cô mới giật mình nhớ tới cô bị em trai mình mang tới một căn biệt thự xa lạ.

Ngồi dậy, cô cảm thấy đầu có chút ong ong, day day huyết thái dương, khóe mắt lơ đãng nhìn qua ngực của mình.

Toàn thân cao thấp đều là vết hôn, nhất là trước ngực mềm mại, vết hôn trải rộng càng nhiều, một mảng hồng lớn.

"Lạc Thiên Uy!!!!"

Cô cơ hồ là dùng toàn lực hô lên, một cổ tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu, đáng ghét, hắn cư nhiên khi dễ cô như thế! Thừa dịp cô ngủ say ở trên người cô tẩy mấy tay chân.

Còn may là hắn chỉ hôn cô, hoàn hảo không có làm việc gì quá đáng. Như vậy nhiều lắm chỉ tính là bị ổi, giữa bọn họ còn là quan hệ chị em.

Nhưng cô với em trai mình ngủ chung giường, khó tránh khỏi lần sau không làm ra chuyện gì quá đáng, cô không cách nào bảo đảm, biện pháp duy nhất chỉ có thể rời đi.

Thừa dịp hiện tại hẳn còn chưa làm ra những việc nông nổi, cô nhất định phải ngăn chặn, tìm cơ hội chạy ra khỏi nơi này.

Đang định đứng dậy xuống giường, cửa ken két một tiếng bị đẩy ra, bước vào là một người phụ nữ sắp sửa ba mươi bước vào.

Cô ta mặc chiếc tạp dề, trong tay còn bung điểm tâm, cách tấm màn nhẹ nhàng hỏi: "Tiểu thư, cô đã dậy rồi sao?"

Lạc Tích Tuyết cảnh giác nhìn cô ta, do dự gạt đầu một cái: "Ừ, cô là ai?"

"Tiểu thư, tôi là Ngũ Khiết, thiếu gia phân phó tôi muốn tôi từ nay về sau đặc biệt chăm sóc cô". Ngũ Khiết để thức ăn xuống bàn khẽ khom người, rất lễ phép đáp.

"Ừ" Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt trả lời một câu, đứng dậy thay áo ngủ, thuận miệng hỏi: "Hiện tại mấy giờ rồi? Giúp tôi chuẩn bị một chiếc xe tôi muốn đến trường đi học".

Ngũ Khiết sững sốt, lập tức lắc đầu: "A? Tiểu thư thiếu gia đã phân phó nếu không có mệnh lệnh của thiếu gia thì tiểu thư không được rời khỏi biệt thự nửa bước".

"Không được ra ngoài? Vậy tôi muốn đến trường thì làm thế nào?" Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt, cô cũng gần tốt nghiệp rồi, không thể không đến trường được.

"Thiếu gia nói đã xin cho tiểu thư nghỉ học, tiểu thư an tâm ở lại chỗ này đi". Ngũ Khiết thanh âm thật thấp nói.

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái, đối với đứa em trai bá đạo này của cô, cô đã sớm được lĩnh giáo, biết phản kháng cũng vô dụng, chỉ bằng tạm thời lưu lại đây, đợi đến khi có cơ hội sẽ rời đi.

"Giúp tôi chuẩn bị nước đi, tôi muốn tắm rửa" Cô nhàn nhạt mở miệng.

Ngũ Khiết gạt đầu, lập tức làm theo.

Vào phòng tắm cô làm ấm mình, thay bộ đồ khác đi tới bàn sử dụng bữa ăn sáng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu vào trong phòng, tạo nên khung cảnh trầm mặc yên tĩnh.

Cô sợ sệt ngồi ở chỗ đó, an tĩnh ăn bữa ăn sáng, mắt đẹp cup xuống, da thịt trắng nõn lộ ra ngoài. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ngay chỗ xương quai xanh có những dấu hôn hồng hồng.

Mới vừa rồi cô đã rất nỗ lực đem nó tẩy sạch nhưng vẫn vô dụng, nụ hôn này quá sâu, giống như một dấu ấn lưu lại trên người của cô, căn bản cô không thể xóa được nó.

Cô biết đây là hấn cố ý, hẳn đang ghen với anh Vũ Trạch bởi vì anh Vũ Trạch đã từng lưu lại trên người cô vài vết hôn, kích thích hấn cho nên càng muốn ở trên người của cô lưu lại dấu ấn của riêng hấn.

Người đàn ông này vô cùng cố chấp, nhưng cũng có chút ngây thơ.

Cơm nước xong, cô mặc thêm một chiếc áo khoác, chuẩn bị đi dạo quanh biệt thự này tìm hướng để sau này chạy trốn.

Chỉ là vừa mới mở cửa ra thì ngoài cửa có những pho tượng sống trông chùng cô.

Cô giương mắt giật mình kinh ngạc một chút, ngay sau đó lạnh mặt xuống nói: "Là hấn phái các người tới coi chừng ta sao?"

Người đàn ông này cô biết hẳn gọi là Mục Cảnh, vẫn luôn đi theo sau em trai, là trợ thủ đắc lực nhất của hấn.

Chỉ là cô không hiểu người đàn ông tên Mục Cảnh này rõ ràng đã hơn hai mươi, hơn nữa đáng vóc bên ngoài không phải người tầm thường, như là người trong giới mafia nhưng hấn lại thể nào cam tâm tình nguyện làm việc cho Lạc Thiên Uy.

Mục Cảnh hướng Lạc Tích Tuyết cung kính gạt đầu một cái, không kiêu ngạo cũng không nịnh bợ nói: "Tiểu thư hiểu lầm rồi, thiếu gia đi ra ngoài có việc, nên đã phân phó cho chúng tôi vì sự an toàn của tiểu thư nên phải đứng đây bảo vệ cô".

"Đó không phải là giám sát tôi sao?" Cô tức giận nói, còn ngày đêm trông chừng, cô muốn chạy thoát không phải là vô vọng sao?

"Đây là kim hoa trà, lúc thiếu gia gần đi đã phân phó cho thuộc hạ chờ tiểu thư tỉnh dậy nhất định phải mang cho cô thường thức". Mục Cảnh để cái khay xuống, đem một ly trà sâm đến trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết có chút chán ghét nhũn mày: "Tôi không uống!" Tại sao hấn cứ thích làm những việc hấn muốn mà không hỏi ý kiến của cô?

"Nhưng thiếu gia có giao phó phải chờ cho đến khi tiểu thư uống xong". Mục Cảnh đưa tay chặn đường đi của cô lại.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng liếc hấn một cái, nhàn nhạt nói một điều nếu cô không uống hết tách trà này thì cô sẽ không thể nào đi được.

Chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống: "Anh rốt cuộc muốn gì? Tôi hiện tại không khát nên không uống!"

Mục Cảnh ngẩng đầu lên, truyền đạt lại toàn bộ ý của Thiên Uy: "Đây là việc thiếu gia phân phó!" Không ai có thể không tuân thủ.

Chỉ là câu nói sau hần nghĩ thâm trong bụng không nói ra vì hần biết cô là ngoại lệ.

"Được rồi". Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Cầm tách trà lên, Lạc Tích Tuyết ngửa đầu đem uống hết một hơi. Ly trà nặng nề được đặt lại trên khay, cô không kiên nhẫn nhìn chằm chằm hần: "Như vậy được chưa?"

Mục Cảnh mỉm cười cung kính gật đầu: "Tiểu thư muốn đi nơi nào? Tôi có thể đưa tiểu thư đi tham quan nơi này một chút".

"Không cần!" Cô lạnh lùng cự tuyệt, cô cũng không muốn vừa đi tản bộ mà sau lưng còn mang theo một chiếc máy theo dõi.

Lạc Thiên Uy buổi chiều mới trở về, thời điểm hần đẩy cửa phòng ra thấy cô đang ngồi ngẩn ngơ bên cửa sổ.

Nhìn thấy hần tiến vào, cô theo phản xạ muốn né tránh: "Tôi cảm thấy hơi đói muốn xuống lầu xem thử Ngũ Khiết đã chuẩn bị cái gì".

"Không muốn gặp tôi như vậy sao?" Lạc Thiên Uy ngăn cô lại, ánh mắt lấp lánh có hồn.

"Tôi không có" cô tuy là lắc đầu nhưng bước chân không ngừng dời đi, cô tuyệt đối không muốn gặp hần.

"Còn nói không?" trong mắt của Lạc Thiên Uy dâng lên một cảm giác thất bại, hần rất nhanh bắt lấy chiếc eo thon nhỏ của cô, kéo cô vào trong ngực, hung hang hướng môi của cô hôn xuống.

Nụ hôn nóng bỏng, bá đạo trên cánh môi cô không ngừng càn quét, lưỡi cố cạy hàm rang của cô ra, cùng với hương vị ở đầu lưỡi của cô quán quýt.

"Không cần, Thiên Uy! Cậu nói sẽ không đụng đến tôi, thương thế của tôi còn chưa khỏe!" Sóng lưng của cô cứng nhắc, cả người tóc gáy đều dựng lên, âm thanh run rẩy khước từ hần.

"Em sợ tôi?" Gương mặt tuấn tú của hần trầm xuống, một tay nâng cằm của cô lên, con mắt nhất thời ánh lên tia sắc lạnh.

Lạc Tích Tuyết cúi đầu, gương mặt đỏ như phát sốt, cô cắn môi nói: "Không phải, tôi chỉ là không quen" cô thật lo lắng hần sẽ phát điên lên, đem cô ăn không thừa chút xương nào.

"Không quen? Nếu như bây giờ bên cạnh em là Tiểu Vũ Trạch có phải em sẽ quen hơn không?" con ngươi tinh mịch của hần nhìn cô không chớp, trong mắt là một cỗ ghen tức.

Con ngươi của cô rũ xuống vô cùng thấp, tay níu lấy vạt áo của mình, cô không hiểu vì sao hần cứ đem anh Vũ Trạch mà nói với cô đây, thực chất mà nói đây là hai loại tình cảm khác nhau.

"Nhìn tôi!" Thấy cô không nói lời nào, giống như là chấp nhận, Lạc Thiên Uy càng thêm tức giận.

Cô chỉ có thể ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tội chống lại con ngươi hung bạo của hần, không biết đến tột cùng là hần giận cái gì?

Đôi con ngươi của hần giờ phút này bởi vì ghen tị đã biến thành màu đỏ như máu.

Cô trốn tránh cùng coi thường làm cho hần nổi điên, cô là của hần, là người con gái mà từ nhỏ cho đến lớn hần ao ước có nhưng tại sao trong lòng cô chỉ có mình Tiểu Vũ Trạch?

Nhìn thấy trong mắt hần có cỗ tức giận cuồng nhiệt, lòng cô hít thở không thông, sợ hần lại làm ra việc gì điên cuồng, cô theo bản năng mơ miệng, muốn nói cho hần biết: "Thật ra thì cô và anh Vũ Trạch không có gì hết".

Cô muốn nói cho hần biết là cô cùng anh Vũ Trạch trong sạch, mặc dù bọn họ yêu nhau năm năm nhưng anh Vũ Trạch là một chính nhân quân tử không có ý đồ gì với cô, cho dù hần ần nhẫn chịu đựng cũng sẽ không làm cô tổn thương.

"Cởi quần áo ra, lại đây hôn tôi!" lạc Thiên Uy đột nhiên cắt đứt lời cô, nằm xuống giường bá đạo ra lệnh.

Lạc Tích Tuyết sùng sốt một chút, trên mặt khó nén nhất mặt khó chịu, hần sao có thể bắt cô làm chuyện như thế?

"Nhanh lên qua đây!" Thấy cô không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý tứ làm theo lời hần làm cho hần không khỏi nhắc lại lần nữa.

"Không!" đầu ngón tay của cô đã chuyển sang trắng bệch, thanh âm lộ ra quật cường, trong lòng càng thêm kháng cự.

"Không muốn sao?" Lạc Thiên Uy tà ác như rồng mây, khuôn mặt lạnh lẽo, lời cảnh cáo từng câu từng câu nói ra: "Không sao, em có thể cự tuyệt, chẳng qua là tôi không đảm bảo tôi không khống chế được tình cảm sẽ làm ra những chuyện như thế nào!"

Nói xong hần đã kéo hai vai của cô ra, vuốt ve hôn từng tấc da thịt của cô.

Thân thể của cô khẽ run, là bởi vì tức giận cũng bởi vì ngượng ngùng.

Đáng ghét, cô cùng anh Vũ Trạch quen nhau nhiều năm như thế, anh trêu chọc cô nhiều nhất là chỉ muốn cô hôn nhẹ lên má anh thôi, chưa từng có yêu cầu quá đáng nào khác, nhưng Lạc thiên Uy hần rõ ràng là em trai cô cư nhiên đối với cô đưa ra yêu cầu quá đáng như thế.

Hần đến cùng muốn làm gì? Lạc Tích Tuyết trong lòng đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, cô mở mắt ra rồi lại nhắm mắt lại, cuối cùng không chịu được

nữa nên ra sức giả dụ:”Thiên Uy, không nên ép tôi! Cầu xin cậu!”

“Là tôi đang ép em sao?” nghe được khẩn cầu của cô ngược lại càng chọc giận hắn, cô không tình nguyện hắn đụng vào sao?

“Nếu như không phải em muốn bí mật kết hôn với Tiểu Vũ Trạch, tôi cũng sẽ không đem em giam cầm ở đây, tôi nhắc lại cho em nhớ em là người con gái của tôi, chỉ có thể là của tôi, ngoại trừ tôi ra không thể gả cho bất kỳ người đàn ông nào khác”.

Con người của cô co rút lại, trong mắt thoáng qua nhất mạt nghi ngờ, nhìn Lạc Thiên Uy nói:”Làm sao cậu biết tôi cùng anh Vũ Trạch kết hôn?”

Cô nhớ chuyện này cô chưa nói cho hắn biết.

Lạc Thiên Uy bí ẩn cười một tiếng:”Chính người đàn ông mà em yêu thương nhất nói cho tôi biết”.

“Không thể nào!” Anh Vũ Trạch đã nói chuyện kết hôn này là bí mật đợi sau khi hoàn thành mọi chuyện mới công khai ọi người biết.

“Không tin sao? Em có thể mở di động của tôi ra, trong đó có cuộc nói chuyện của tôi với hắn” Hắn tàn nhẫn nói, giọng điệu nghe rất châm chọc.

Cô lắc đầu không dám tin:”Tôi không tin, nhất định là có người giả mạo, hoặc là cảm điện thoại của anh ấy”.

“Ha ha, phải không?” Lạc Thiên Uy lạnh lùng cười một tiếng, thanh âm không nhanh không chậm nói, cũng là nói trúng tim đen của cô:”Chỉ sợ rằng chuyện hai người bí mật kết hôn sợ không ai không biết”.

Trong đầu cô nhất thời trống rỗng, cảm giác cả người lạnh lẽo, duy chỉ có trên mặt nóng rực.

Anh Vũ Trạch vì sao đem chuyện kết hôn nói cho Thiên Uy biết? Chẳng lẽ anh không biết gia đình cô không chấp nhận chuyện kết hôn của hai người? Nói cho Thiên Uy biết không khác nào ba của cô cũng biết chuyện này.

Môi dưới của cô bị cô cắn đến chảy máu, sắc mặt phức tạp rồi rầm không dứt.

“Cậu biết được khi nào?” Cô chợt ngừng đầu nhìn về phía hắn không nhận được hỏi.

“Chỉ cần là chuyện của em thì không có chuyện gì là tôi không biết” Lạc Thiên Uy lần nữa nhún mày, đối với câu hỏi của cô đầy sự châm chọc.

Đúng vậy, hắn luôn theo dõi nhất cử nhất động của cô thử hỏi có chuyện gì mà hắn không biết.

Chỉ là anh Vũ Trạch sao lại làm như vậy? Chẳng lẽ anh có nỗi khổ tâm?

Hai vai cô run rẩy, nhưng Lạc Thiên Uy đã mất đi kiên nhẫn, hai mắt hắn như máu, như một dã thú hung ác nhìn chằm chằm cô, dường như muốn đem cô một ngụm ăn vào trong bụng.

“Tới đây!” tròng mắt đen láy của hắn như một ác ma, khóe môi cong lên một độ cong khác thường.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, buồn bã hít sâu một hơi.

Vì để tránh cho hắn điên cuồng nên cô chỉ có thể hạ quyết tâm đi tới trước mặt hắn, cách hắn một vị trí nhất định liền đứng lại.

Cô đưa tay ra cời từng nút áo trước ngực mình, một nút lại một nút lại nặng giống như ngàn cân.

Khi cô cời tất cả các nút ra màu trắng của chiếc áo ngủ thuần khiết của như vậy chậm rãi rơi trên mặt đất, chỉ còn lại một bộ đồ lót màu đen, thân thể nữ tính thuần khiết như ngọc xuất hiện trước mắt của người đàn ông làm con người của hắn trong nhất thời càng nhuốm màu dục vọng.

Hắn chưa từng thấy qua một thân thể nào hoàn mỹ như thế, không tỳ vết, da thịt trắng mịn giống như tản mát ra ánh sáng bạch ngọc.

Ánh sáng mờ ảo của đèn phòng vậy trên người cô, cô đứng đấy như một tiên nữ dao trì, tinh xảo như thế, đẹp như thế cơ hồ trong nháy mắt dưới bụng của Lạc Thiên Uy truyền đến một luồng nhiệt lưu lan khắp toàn thân, máu muốn sôi trào.

Không chờ đến lúc cô tới gần hắn đã kéo thân thể của cô qua, đem cô vây chặt trong ngực.

Người con gái này hắn đã khát vọng mười năm, bình thường chỉ cần một ánh mắt của cô cũng làm cho hắn nửa ngày ngủ không yên, huống chi hiện tại cả người cô gần như xích lửa nằm trong ngực của hắn, dục vọng muốn cô cứ như vậy lộ ra không chút nào che giấu.

Nhưng là hiện tại cô đang bị thương hắn đã hứa không đụng đến cô, hắn sẽ không nuốt lời, càng không muốn làm cô càng thêm ghét hắn.

Cho nên hắn chỉ ôm cô thật chặt, dùng hết sức lực toàn thân mà ôm cô cũng làm cho cô không thể nào thở nổi.

“Thiên Uy, buông ra” cô giằng giằng đẩy hắn ra mặt đã đỏ như quả gấc.

Lạc Thiên Uy bất tri bất giác buông cô ra chỉ là ánh mắt vẫn nóng rực như cũ.

“Mau, hôn tôi!” hắn không chịu buông cô ra, đưa mắt nhìn cô bá đạo yêu cầu.

Lạc Tích Tuyết sững sốt một chút, trên mặt thoáng quan nhất mạt khó chịu, muốn cô chủ động hôn em trai mình, đối với cô mà nói là một chuyện không thể nào làm được.

Nhưng hắn vẫn cứ kiên trì giống như cô không hôn hắn thì hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Bất đắc dĩ, Lạc Tích Tuyết chỉ có thể hoãn tâm lại, nâng trán của hắn lên đặt một nụ hôn nhẹ lên đó.

Mặc dù chỉ là đơn giản lướt nhẹ qua nhưng mặt của Thiên Uy không tránh khỏi việc đỏ bừng, hắn khát vọng cô lâu như thế, cho dù chỉ là nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước vừa rồi cũng có thể làm cho tim hắn đập nhanh một nhịp.

Chỉ là nụ hôn vừa rồi là nụ hôn của một người chị dành cho em trai của mình, cái mà hắn muốn là nụ hôn giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

“Em cùng Tiểu Vũ Trạch yêu nhau nhiều năm như vậy cũng chỉ dừng ở mức độ này thôi sao?” Ánh mắt sâu lãnh của hắn nhìn cô, hai mắt mang theo tia trào phúng nhìn cô.

“Chúng ta đương nhiên không chỉ như vậy!” Cô tức giận cau mày nói, đối với yêu cầu quá đáng của hắn cô làm tới mức này là đã quá lắm rồi, đối với cô hôn môi chỉ dành cho những người thật lòng yêu thương nhau mà thôi.

Nụ cười cợt nhả trên môi hắn biến mất tron nháy mắt, thay vào đó là nòng nặc lửa giận.

Cô có thể hôn Tiểu Vũ Trạch nhưng lại không hôn hắn, điều này nói lên cái gì? Địa vị của hắn cùng Tiểu Vũ Trạch trong lòng cô thật sự rất khác nhau.

Chỉ là hắn tuyệt đối không muốn làm em trai của cô, hắn muốn làm người đàn ông của cô, muốn cô chủ động hôn hắn!

“Hôn môi tôi!” hắn nghiêm mặt ra lệnh.

Cô sùng sốt một chút, sống lưng trong nháy mắt rịn ra tầng mồ hôi lạnh.

Hắn cư nhiên ép cô hôn môi hắn? ép cô làm ra loại chuyện này? Nếu như cô làm vậy không phải là thừa nhận mối quan hệ với hắn sao?

“Em không làm được thì tôi trực tiếp muốn em ngay tại đây” thấy cô chần chừ không hề cử động hắn uy hiếp nói.

“Không cần!” cô lập tức lắc đầu, trong mắt lướt qua nhất mạt kinh hoàng, cô chỉ có thể không tình nguyện gật đầu: “Được rồi”.

Hít sâu một hơi, cô nâng khuôn mặt anh tuấn của hắn lên, đem cánh môi hồng nhuận của mình từ từ chạm lên đôi môi mỏng của hắn.

Rầm!!!

Trong một thoáng, lòng của Lạc Thiên Uy kích động không ngừng, đã lâu không có rung động như vậy, tràn ngập toàn thân hắn.

Đây mới là cảm giác hắn muốn.

Chap này anh Uy nhà ta "cute" để sợ!!! Giữa nụ hôn rung động của những người yêu nhau chỉ có cô mới đem lại cho hắn cảm giác như thế.

Nhưng đến cuối cùng hắn cũng phải nén lòng buông cô ra, mặc dù nội tâm của hắn khát vọng cô biết chừng nào nhưng hắn không muốn làm tổn thương cô, hắn hy vọng có một ngày cô tình nguyện tiếp hận hắn chứ không phải bị ép buộc như thế này.

Đối với hành động ngoài dự đoán của hắn, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc không thôi, cô cho là hắn sẽ dùng sức mạnh áp chế cô, không nghĩ tới cuối cùng chỉ hôn cô thật sâu rồi buông ra.

Cô thở dài một hơi, mặc kệ như thế nào, cửa ải đêm nay cuối cùng cũng qua.

Nhưng không biết những ngày sau này hắn có bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy không? Hay lại hiện nguyên hình của một ác ma, tìm mọi cách dày vò cô.

Cô thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả đó.

Nhưng mỗi ngày sau đó đều không giống như cô nghĩ, mặc dù mỗi đêm hắn đều ngủ ở phòng của cô nhưng chỉ đơn giản là ôm cô ngủ không có bất kỳ hành động nào hơn.

Hắn cố gắng khống chế dục vọng của bản thân, không có đụng đến cô nhưng chỉ có cô mới biết hắn nhẫn nại khổ sở đến cỡ nào, bởi vì mỗi đêm hắn đều ôm cô nhưng càng lúc lại càng sâu hơn, hôn cô đến khi cô run rẩy không chịu nổi mới buông thân thể cô ra.

Lien tục mấy ngày cô cũng có thói quen đến hừng sáng mới tỉnh lại, việc làm đầu tiên mà cô làm là tắm rửa, cô muốn rửa sạch thân thể của mình, càng muốn tẩy đi những dấu hôn hắn lưu lại trên người cô.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua rèm cửa sở chiếu sáng mộ góc phòng, Lạc Tích Tuyết ngồi ngẩn ngơ trước cửa sổ, ngắm nhìn trời chiều xa.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc, lòng của cô lại không chế không được rung động một hồi.

Cô nhớ đó là năm mùa hè khốc liệt nhất, cô đứng dưới tòa nhà Lạc thị ngược đầu nhìn lên trên, thấy chân trời lúc đó cũng là một mảng màu đỏ xanh như thế này.

Một năm đó, cô vừa mới mất đi người mẹ mà cô yêu thương nhất cũng là người yêu cô nhất trên đời này, nhưng cũng chính năm đó ba lại đi cưới một người vợ mới, mùi vị đau thương nồng nặc tích tụ lại trong lòng không thể nào tan được, cũng chính năm đó có một vị thiếu niên tiến vào trong sinh mệnh của cô làm cô thấy cuộc đời này ít ra còn có người yêu thương cô.

“Xin chào, tôi là Tiểu Vũ Trạch”. Hắn cúi tay về phía cô, đầu ngón tay ấm áp nhưng có lực.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, chần chừ trong chốc lát, cầm tay của hắn, cùng hắn mỉm cười gật đầu. Lúc đó, trời rất nóng, khắp nơi đều là âm thanh của xe cộ, bụi bặm quanh quanh nhưng trong một cái chớp mắt cô cảm giác quanh mình đột nhiên trở nên yên tĩnh, không một tiếng động.

Trong mắt của cô, trong lòng của cô chỉ có người thiếu niên tuổi trẻ trước mắt, hắn mỉm cười bàn tay ấm áp giống như biểu thị chính đôi tay này sẽ bảo vệ và dẫn dắt cô đi qua suốt chặng đường còn lại của cuộc đời.

“Tiểu Vũ Trạch, em muốn ăn kem”.

“Tiểu Vũ Trạch, anh mua cho em cái đó đi!”

“Tiểu Vũ Trạch, về sau em gọi anh là anh Vũ Trạch được không? Như vậy thì chúng ta có thể thân mật hơn”.

“Anh Vũ Trạch, anh ngày mai đi đến trường với em được không? Bạn bè em đều muốn nhìn thấy anh!”

“Anh Vũ Trạch”.

Hắn yêu cô, cưng chiều cô, mọi việc đều làm theo ý cô.

Từ đó trong lòng của cô đều là hình bóng của hắn, chiếm cứ địa vị quan trọng trong lòng cô, chính là người thiếu niên tên Tiểu Vũ Trạch.

Ở sau lưng cô có một người đàn ông, một thân quần áo đen, vóc người cao lớn, cũng một mực âm thầm yên lặng nhìn cô chăm chú.

Người này chính là Mặc Cảnh, hắn phụng mệnh của Lạc Thiên Uy bảo vệ cô, cho nên nhất định phải ở bên cô cho đến khi nào Lạc Thiên Uy trở lại, đây là chức trách của hắn.

Người con gái trước mắt một thân áo trắng, thân thể tuyệt mỹ, tóc dài phiêu dật, ngồi nghiêm trước cửa sổ, giống như tiên nữ hạ trần.

Không biết từ lúc nào ánh mắt của hắn bị cô cuốn hút vào. Quá giống, hắn nhìn Lạc Tích Tuyết, cô thật sự rất giống người con gái mà hắn yêu thương, tâm không tự chủ được run lên.

Cô cùng người con gái đã mất trong lòng hắn thật sự rất giống nhau.

Một cảm xúc không nói rõ xông tới, Mặc Cảnh cứ như vậy ngắm nhìn cô trước cửa sổ, ánh mắt không tự chủ mê ly.

Hắn làm thủ hạ của Lạc Thiên Uy lâu như vậy, chưa có người phụ nữ đẹp nào mà hắn chưa thấy qua, tác phong làm việc của hắn kín đáo, đối với phụ nữ hắn không có nhiều hứng thú, duy chỉ có cô hấp dẫn sự chú ý của hắn như thế.

Cho tới khi thiếu gia thấy hắn thân thể nhanh nhẹn lại đối với phụ nữ vốn lạnh lùng kiên định nên mới giao nhiệm vụ bảo vệ cô cho hắn, hắn nhất định không làm thiếu gia thất vọng.

“Mặc Cảnh, thì ra anh ở đây!” Trì Nhượng Huân toàn thân diện chiếc quần cụt đỏ tươi, không thể hổ hơn, nhìn thấy Mặc Cảnh vốn lãnh khốc lại nhìn cái gì mà mê mẩn như thế, theo ánh mắt của hắn cô liền phát hiện bóng dáng trắng của Lạc Tích Tuyết.

“Cô ta tại sao lại ở chỗ này?” Trì Nhượng Huân kinh ngạc trừng lớn mắt

Gian phòng này được xem là căn phòng bí mật, bình thường chỉ có Tôn chủ Lạc Thiên Uy với những sát thủ cấp ới có tư cách vào, cô ta tại sao lại ở chỗ này?

Liệt Diễm Môn là tổ chức sát thủ hắc đạo, làm người ta nghe tên thôi cũng đủ hồn vía lên mây, người sáng lập không rõ nhưng chỉ có những người trong tổ chức mới biết, người đứng đầu tổ chức này là Lạc Thiên Uy, hắn lãnh khốc vô tình.

Những năm gần đây, Liệt Diễm Môn đã nhiều lần làm oanh tạc thế giới, chỉ là mỗi khi hành động đều cực kỳ bảo mật. Biệt thự này được xây ở vùng hoang vắng như thế này cũng vì lý do đó. Mà Lạc Thiên Uy hắn chưa bao giờ đem bất cứ người con gái nào đến nơi này thế nhưng hôm nay hắn lại mang Lạc Tích Tuyết đến đây, đại biểu cho việc cô có vị trí quan trọng trong lòng hắn.

“Cô biết cô ấy?” Mặc Cảnh kinh ngạc, nhìn Trì Nhượng Huân đối với Lạc Tích Tuyết tràn đầy thù địch, có thể làm cho Trì Nhượng Huân một người vô cùng tự tin có ánh mắt như nhìn thù địch như thế không nhiều.

“Tôi ở nhà tôn chủ có gặp qua cô ta, không ngờ cô à quyến rũ tôn chủ đến mức để được đi đến nơi này”. Giọng nói của Trì Nhượng Huân sắc bén.

Trong mắt Mặc Cảnh xẹt qua tia không vui, hắn lạnh lùng khiển trách:”Nhượng Huân, đây không phải là chuyện mà những thuộc hạ như chúng ta có thể quan tâm, việc riêng của tôn chủ cô không thể xen vào”.

“Ha ha, tôi thật không ngờ một Mặc Cảnh lạnh như băng son mà tôi biết lại vì một người con gái mà mở miệng nói nhiều như vậy!” con người của cô ta đảo quanh nhìn Mặc Cảnh như có thâm ý, cười lạnh nói:”Không sai, tôi thừa nhận đối với tôn chủ tôi thật sự có tình cảm, điều này mọi người trong khắp Liệt Diễm Môn đều biết, chỉ là anh chỉ biết nói tôi sao anh không nhìn kỹ lại mình lúc này anh đã nhìn cái gì?”

Trên mặt vốn lãnh ngạo của Mặc Cảnh hiện lên đầy mây đen:”Tôi không hiểu cô đang nói gì?”

“Tốt nhất là anh không hiểu”. Trì Nhượng Huân âm lãnh cười, khuôn mặt xinh đẹp bỗng lạnh như băng:”Nếu để cho tôn chủ biết, anh mơ ước đến người con gái của tôn chủ, anh nói xem nếu dựa theo quy cũ của Liệt Diễm Môn thì anh sẽ có kết quả gì?”

Mặc Cảnh hoàn toàn bị chọc giận, con người lạnh lùng thoáng qua tia khắc nghiệt:”Tôn chủ chỉ phái tôi bảo vệ cô ấy, cô đừng ở đây ăn nói bậy bạ”>

Trì Nhượng Huân như cũ cả gan nói tiếp: “trực giác của một người phụ nữ nói cho tôi biết, anh đối với cô ta không đơn giản, đại sư huynh, tôi chỉ lo lắng cho anh thôi, dù sao đi nữa cô ta cùng với người trong lòng anh đáng để rất giống nhau không phải sao?”

Nói xong, cô ta còn cố thờ dài một cái biểu tình lo lắng, xoay người đi ra khỏi cửa.

Vốn cô ta lo lắng sự xuất hiện của người con gái kia sẽ phá hủy kế hoạch của cô, nhưng xem ra với tâm tư của Mặc Cảnh như thế này thì chuyện sau này càng dễ giải quyết.

Đêm đến, Lạc Thiên Uy đang ở trong thư phòng xa hoa, giải quyết tài liệu.

Lạc Tích Tuyết gõ cửa, bụng một ly cà phê đi tới trước mặt hắn, để trên bàn.

“Cái đó...” hai tay cô níu chặt quần áo, do dự không biết nên mở miệng như thế nào.

Lạc Thiên Uy nhìn cô muốn nói lại thôi, không khỏi khẽ chau mày: “Em muốn nói gì?”

“Thiên Uy, vết thương trên người của tôi đã đỡ hơn rất nhiều rồi, tôi có thể đi được chưa?” Lạc Tích Tuyết khẽ cắn răng nói. Mặc dù cô biết đề cập đến việc rời khỏi đây sẽ làm cho hắn tức giận nhưng cô cũng không thể ở lại nơi này mãi, cô không quen biết bất cứ ai ở đây, mọi thứ đối với cô thật xa lạ.

Trong mắt hắn thoáng qua tia phức tạp, thanh âm thật thấp nói: “Đợi thêm mấy ngày nữa rồi tính”.

“Nhưng tôi ở lại đây không ai biết, cậu lại không cho tôi liên lạc với bất cứ ai bên ngoài tôi sợ họ không tìm được tôi sẽ lo lắng” Lạc Tích Tuyết nhú mày nói, lòng có chút nóng nảy cô thật sự không chờ được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ở chỗ này cô không có điện thoại di động để trò chuyện với người bên ngoài, ngay cả ti vi cũng không có trang bị tuyến, đối với cô mà nói thật không khác nào ngoài tù.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Bọn họ? Em muốn nói đến Tiểu Vũ Trạch sao?” gương mặt tuấn tú của Lạc Thiên Uy trầm xuống, giọng nói không có chút độ ấm nào: “Em không cần lo lắng bản thân hắn còn lo không xong làm sao có thời gian để lo lắng cho em”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tự lo không xong?” Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, trong mắt xẹt qua nhất mạt lo lắng, chẳng lẽ chuyện cô cùng anh Vũ Trạch bí mật kết hôn bị phát hiện nên hắn đang gặp rắc rối.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Anh ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Cô nóng nảy hỏi.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy cũng không nhanh không chậm rút báo từ trong ngăn tủ ra, đưa tới trước mặt cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Em nhìn trên báo này một chút đi”. Hắn chỉ chỉ tựa đề của tờ báo, trong mắt lóe lên tia sáng quỷ dị.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết không hiểu nhận lấy tờ báo, từng tờ một lật xem, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, trang đầu của báo hiện lên dòng chữ thật to, người thừa kế công ty Lạc thị Tiểu Vũ Trạch bị nghi buôn bán thuốc phiện.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Rằm...” đại nãi của cô hoàn toàn trống rỗng, anh Vũ Trạch làm sao lại có thể là kẻ khả nghi giao dịch buôn bán ma túy được?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Thật bất ngờ đúng không?” ánh mắt của Lạc Thiên Uy quét qua khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt sắc bén mà thâm thúy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tuyệt đối không có khả năng này, nhất định là có người hãm hại anh ấy” đầu ngón tay của cô trắng bệch, trong ngực phập phồng một cỗ tức giận.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy hờ hững nheo tròng mắt lại: “Không tin là chính hãn làm sao?”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không thể nào, anh Vũ Trạch tuyệt đối không thể làm chuyện phạm pháp như thế” Cô kiên quyết phản bác.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy cực kỳ không vui cau mày lại, về mặt lạnh lùng nói: “Em cứ tin tưởng hãn như vậy? Có lẽ hãn thật sự lừa gạt em thì sao?”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cắn cánh môi, ánh mắt kiên định, nói ra ba chữ: “Tôi tin anh ấy”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lòng của hãn như có cái gì đó rung động, hãn không nghĩ tới cô lại tin tưởng hãn ta như thế, thậm chí đối với hãn ta một chút nghi ngờ cũng không có.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chẳng lẽ ngoại trừ người đàn ông này trong lòng cô mãi mãi không chứa một người nào khác được nữa hay sao?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Hãn bây giờ đã bị cảnh sát bắt rồi” Lạc Thiên Uy xoay đầu lại nhìn chằm chằm cô, con mắt sắc tình mịch, lạnh lẽo nhếch môi nói: “Ma túy là trọng tội, trừ khi tìm được chứng cứ chứng minh hãn vô tội bằng không hãn có lẽ phải chịu án tù chung thân rồi”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Cái gì?” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, trong nháy mắt sắc mặt càng thêm tái nhợt, anh Vũ Trạch, xin anh đừng có chuyện gì!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Như thế nào? Có phải em hối hận đã yêu sai người rồi hay không?” đôi môi mỏng của hãn hướng tới vành tai của cô, ở bên tai cô thổi khí nóng, khoe miệng hiện lên nụ cười thật sâu: “Em về sau phải ở lại chỗ này, làm người con gái của tôi, tôi bảo đảm tôi sẽ yêu em nhiều hơn hãn!”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nói xong, hãn kéo hai vai của cô qua, đem cô chống đỡ trên bàn, môi mỏng cường thế đè lại.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Cậu nghĩ làm... Ừm...” Cô ngốc trệ hai giây, theo bản năng giấy dựa tránh né nhưng Lạc Thiên Uy không cho cô cơ hội này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mỗi của hân roi trên môi cô, một tay nâng ót của cô lên, một tay nắm cả hông của cô, hoàn toàn không cho cô chút cơ hội phản kháng nào.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nụ hôn nóng bỏng, bá đạo, giống như muốn đem cô găm cắn nuốt vào, cảm giác ẩm ướt nơi khoe miệng lan đến khắp toàn thân.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô liều chết cắn chặt rang lại, không cho lưỡi của hân chen vào, nhưng Lạc Thiên Uy lại luồn hai tay sau lưng cô vuốt ve lên xuống, từ eo trờ lên hai vai lại từ hai vai trở xuống eo, động tác nhẹ nhàng linh hoạt hân từ từ luồn tay vào trong áo, mở khóa áo ngực của cô ra.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không được!” Lạc Tích Tuyết theo phản xạ mở miệng nói, nhưng vừa mở miệng thì cô mới phát hiện bản thân phạm phải sai lầm trí mạng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đầu lưỡi của hân đã thừa dịp mà mon trón đi vào, tay hân càng ở bên trong thăm dò cơ thể của cô, không chút kiêng kỵ vuốt ve địa phương mềm mại nhất.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô không nhin được rên rĩ một tiếng, toàn thân nóng ran không thể nào khống chế được.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có lẽ tiếng rên rĩ của cô đã khích lệ Lạc Thiên Uy, hân hôn càng ngày càng kịch liệt hơn, không chút kiêng kỵ đoạt lấy từng tấc hơi thở của cô, vô luận lưỡi của Tích Tuyết tránh né như thế nào thì hân cũng có thể vương vùi níu chặt lấy, cô trốn cũng không thể trốn, rồi sau đó lưỡi hân cung chiếc lưỡi tinh xảo của cô liều chết đẩy đưa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Tất cả không khí trong lồng ngực của cô đều bị hân nuốt lấy, cô lâm vào hít thở không thông, trong đầu trống rỗng, một trận mê muội.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy rất nhanh liền phát hiện cô có gì đó không thích hợp, trong ngực hân không ngừng run rẩy, nhưng hô hấp ngày càng khó khăn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lồng hân cả kinh, vội vàng buông cô ra, vỗ vỗ mặt cô, găm nhẹ: “Đứa ngốc, mau thở đi!”

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết bỗng dung hoàn hồn, mặt mũi không thể nào đỏ hơn, từng ngậm từng ngậm hít vào, tức giận nhìn hân.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy không có buông cô ra, ngược lại càng cúi đầu tiến gần cô hơn, hơi thở nóng rực phun trên gò má trắng nõn không chút tỳ vết của cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hân cầm chặt cổ tay mảnh mai của cô, trong mắt mang theo cuồng vọng không cho cự tuyệt, thanh âm trầm thấp mê hoặc: “Mới vừa hôn, có thích không?”

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thân thể cô chấn động, lời của hân làm cho tận đáy lòng cô rét lạnh đến thấu xương. Nụ hôn nóng bỏng giữa chị em, coi như đó là nụ hôn triền mien đi nữa cũng vẫn là tội ác, cô trừ sợ, hoảng ghê tởm thì còn cảm giác nào khác được?

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy cũng không tức giận ngược lại dùng từ ngữ mập mờ nói bên tai cô: “Không sao, chỉ cần em ở chỗ này, một ngày nào đó em sẽ thích tôi thôi”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết xấu hổ nhìn chằm chằm hẳn, khẽ cắn răng, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng: "Câu rốt cuộc khi nào thì thả tôi ra ngoài? Tôi muốn đi gặp anh Vũ Trạch".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hiện tại anh Vũ Trạch có chuyện, cô so với bất cứ lúc nào càng nên có mặt bên cạnh anh hơn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Em còn đang suy nghĩ về hẳn?" ánh mắt của hẳn chợt lạnh lẽo, đôi tay nắm chặt bả vai của cô, buộc cô đối mặt với con thịnh nộ của hẳn: "Tôi không phải nói qua với em là hẳn đang bị giam sao? Em tại sao còn suy nghĩ về hẳn?"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngực cô phập phồng một hồi, ngược mắt nhìn thẳng Lạc Thiên Uy: "Anh ấy là bạn trai của tôi cũng là người tôi một lòng yêu, hiện tại anh ấy có chuyện tôi đương nhiên phải lo lắng".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đáng chết, em cứ như vậy mà yêu hẳn sao?" Lạc Thiên Uy gầm nhẹ một tiếng, trong mắt có ngọn lửa tức giận thiêu đốt, trên trán hiện đầy mạch máu, hẳn không nghĩ tới Tiểu Vũ Trạch sắp ngồi tù rồi mà còn nghĩ về hẳn như thế.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chẳng lẽ trong lòng cô hẳn không bằng tên Tiểu Vũ Trạch sao? Phải biết rằng tình yêu hẳn dành cho cô so với tên Tiểu Vũ Trạch kia không ít.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong mắt của hẳn hiện lên tia sắc lạnh, âm thầm cắn răng, lực đạo mạnh mẽ như muốn đem cô nghiền nát: "Tôi cho em biết, em và hẳn vĩnh viễn cũng không thể gặp nhau nữa đâu, bắt đầu từ hôm nay không cho em nghĩ đến hẳn nữa".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) (Từ đoạn này mình đối xưng hô xúu nhé! Dù Tích Tuyết lớn tuổi hơn nhưng cứ gọi Thiên Uy là cậu hay người thấy kỳ quá nên mình chuyển sang anh nhé!!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đây không phải là chuyện của anh!" Lạc Tích Tuyết tức giận lớn tiếng nói với hẳn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô lạnh lùng đẩy hẳn ra, chạy về phòng hung hăng ngã sấp lên giường. Đây là chỗ của cô, ít ra ở tại căn phòng này cô có thể bộc lộ cảm xúc của mình.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hiện tại mọi thứ của cô đều nằm trong tay hẳn, tự do của cô, người đàn ông cô yêu, nhưng cô có thể làm được gì chứ ngoài việc nằm trong phòng và khóc như thế này.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Một lát sau, cô nghe thấy tiếng đóng cửa thật lớn, từ thư phòng của Lạc Thiên Uy phát ra. Rất nhanh, dưới sảnh truyền đến âm thanh của xe hơi, cô nhìn thấy hẳn tức giận lái xe rời đi.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đây là lần đầu tiên cô tới nơi này mà đến hẳn không có ôm cô ngủ. Cô tưởng rằng không có hẳn bên cạnh cô có thể an ổn ngủ, cảm thấy vui vẻ. Nhưng không biết từ lúc nào, cô đã hình thành thói quen có hẳn bên cạnh, cùng cô nằm trong chăn, ôm thân thể của cô trong ngực, sử dụng thân thể nóng bỏng của hẳn để sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của cô, như vậy cô mới có thể đi vào mộng đẹp.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thì ra cô đã sớm hình thành thói quen có hẳn bên cạnh, chỉ là thói quen này thật sự rất đáng sợ.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Một đêm này, cả biệt thự như chìm vào trong an tĩnh đến đáng sợ, Lạc Tích Tuyết ôm lấy hai vai của cô, tựa vào đầu giường ngồi cho đến trời sáng, mà Lạc Thiên Uy cũng chưa có trở lại.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hết cả đêm qua ngồi trên xe đi khắp thành phố, một tay kẹp diều xì gà một tay cầm vô lăng, vòng khói mờ mờ quanh gò má tuấn mỹ của hắn, nhưng trên gương mặt là một mảnh đau thương.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn thật sự rất yêu cô, muốn chân chân thiết thiết có cô bên cạnh. Hắn không phải bạo đồ, không hy vọng nhìn thấy người con gái mình yêu suốt ngày rơi lệ, nhưng đồng thời hắn cũng rất tham lam, không chỉ muốn được người của cô mà còn muốn được lòng của cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cho nên liên tục mấy ngày nay, mặc dù hắn ăn ngủ rất khổ sở nhưng cũng cố gắng khắc chế dục vọng của mình, không có cưỡng bách cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn hy vọng Tuyết nhi của hắn có một ngày phát hiện ra hắn thật tâm, tình nguyện yêu hắn cũng như đem mình giao cho hắn mà không phải do hắn ép buộc.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là ngoài dư liệu của hắn, Lạc Tích Tuyết đối với Tiểu Vũ Trạch tình cảm rất sâu nặng. Mặc dù hắn đã khiến Tiểu Vũ Trạch ngồi tù nhưng xem phản ứng của cô ngày hôm nay có lẽ sẽ không quên hắn ta dễ dàng như thế, càng sẽ không dễ gì vứt bỏ để đi theo hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Như vậy, hắn nếu muốn có được cô chỉ có thể dùng phương thức chiếm đoạt mà thôi. Mặc dù như vậy sẽ làm tổn thương cô nhưng mà hắn tin chắc, tình cảm dịu dàng của hắn sẽ làm cô hồi tâm.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Gió đêm thổi qua, phất qua gương mặt của hắn, cho đến khi diều xì gà trong tay hắn gần hết, hắn mới từ trong trầm tĩnh dần tỉnh táo lại...

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đô thị phồn hoa, đêm đến càng thêm mê người. Ánh đèn lóng lánh, quang sắc mê ly, huyền bí, dòng xe cộ qua lại không dứt.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Một quán rượu cao cấp chỉ dành cho những nhà hào môn quý tộc, chỉ tiếp đón những hội viên VIP, nếu như không phải khách quen thuộc hay không ai giới thiệu thì dù có tiền cũng không thể vào được. Trong một căn phòng sang trọng nhưng yên tĩnh, Lạc Thiên Uy đang ngồi trên chiếc ghế da màu đỏ sang trọng, thỉnh thoảng có vài người phụ nữ đi qua lén nhìn nhưng đều bị thủ hạ của hắn ngăn vào.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn tự rót ỉnh một ly lại một ly, chất lỏng màu đỏ không ngừng được đưa vào trong miệng. Hắn chỉ hy vọng nơi xa hoa lãng phí này với tác dụng của cồn có thể làm cho hắn tê dại xóa đi hình bóng của cô trong đầu hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn thật sự rất yêu cô, toàn tâm toàn ý chỉ yêu mình cô, đáng tiếc cô lại không hiểu, trong lòng chỉ có Tiểu Vũ Trạch, hắn không biết làm sao để đem cô ở lại bên cạnh hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Uy, thế nào thời gian lâu như vậy anh không có liên lạc với em?” Một thanh âm kiều mỹ tê dại đến tận xương vang lên.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) An Ny Na một thân quần đùi ngắn ngủn, đôi môi đỏ mọng mê người, cô ở trước mặt của hắn bày ra đường cong chữ S hoàn hảo của cơ thể, ngay sau đó mỉm cười, phong tình vạn chủng dán lên trên ngực hắn, ngón tay như ngọc cứ vẽ vòng trên ngực hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy có chút chán ghét liếc nhìn cô ả, nếu như không phải lúc ở Úc hắn nhầm chán nên tìm cô ta làm chút chuyện thì đối với cô ả mà nói hẳn một chút hứng thú cũng không có, nhưng tối nay hắn lại không có ý định đẩy cô ta vì có thể nhờ cô ta mà hắn quên đi hình bóng ngự trị trong lòng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cũng nên phóng túng bản thân một chút, kể từ khi có cô, hắn đã thật lâu không có đụng đến phụ nữ, chỉ muốn làm cho bản thân sạch sẽ chút để xứng với cô, ai biết cô tàn nhẫn đến mức không cho hắn cơ hội nào, ăn mòn hết hy vọng của hắn nên tối nay hắn thật sự không muốn ả nhẫn nữa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Chuẩn bị xong chưa?” Lạc Thiên Uy nhếch miệng nâng lên một nụ cười tài mị, đột nhiên duỗi cánh tay ra đem An Ny Na kéo đến ghế sofa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Không đợi cô ta có phản ứng hắn đã lật người đè lên, cúi đầu không chút khách khí hôn lên môi ả, trên mặt hiện lên mơ hồ tức giận. An Ny Na giống như bị kích lệ điên cuồng hôn đáp trả lại hắn, đầu lưỡi hai người dây dưa qua lại, hai cánh tay chủ động bầu vùi vào cổ áo của hắn, thân thể mềm mại càng dán sát vào cơ thể hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong mắt Lạc Thiên Uy chợt dâng lên một ngọn lửa nóng bỏng, bàn tay càn rỡ trên người cô ta lục lọi, như gió lốc mưa rào hôn khắp da thịt trắng nõn của cô ả, động tác hắn rất nhanh giống như đang cực lực muốn thoát khỏi cái gì.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Uy, anh lâu như vậy không có ghé thăm người ta, người ta thật sự rất nhớ anh nha!” An Ny Na kiều mỵ cong môi lên, càng thêm thân mật ôm chặt hắn, ngón tay thon dài lại càng làm xấu trên người hắn, thỉnh thoảng lại cời áo mình.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Nóng lòng vậy sao!” Lạc Thiên Uy khinh thường nhếch môi, vẻ mặt tỉnh táo khác thường, hoàn toàn không có nửa phần say mê kích tình.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là hắn không phục càng không để bản thân nhận thua, hắn không tin trừ cô ra không có bất kỳ người phụ nữ nào làm hắn hứng thú.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong không khí mập mờ lửa dục vọng, Lạc Thiên Uy hung hăng đem An Ny Na đè ở phía dưới, đầu ngón tay đẩy nút áo của cô ta ra, cho đến khi chiếc áo bị quăng khỏi ghế.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Uy!” trong mắt An Ny Na lóe lên tia lửa hưng phấn, cô kích động càng thêm to gan chủ động vòng qua hông hắn, tựa như đang cực lực khấn cầu cái gì.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô thật sự rất nhớ hắn, kể từ khi biết hắn ở Mỹ, lòng của cô không tự chủ được trầm luân, thậm chí theo hắn đến tận Trung Quốc. Cô luôn chủ động muốn hắn chú ý, không nghĩ tới tối nay có thể thành công như vậy.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) An Ny Na trong lòng vui mừng, si mê nhìn vào khuôn mặt tuấn dật của Lạc Thiên Uy, tay gặt gao ôm lấy vai hắn, không kịp chờ muốn hôn lên môi của hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Cút!!” Lạc Thiên Uy đột nhiên dừng lại mọi động tác, không hề lưu luyến đẩy người phụ nữ phía dưới ra, thanh âm lạnh lẽo không mang theo chút độ ấm nào.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Uy, em đã làm sai điều gì sao?” An Ny Na ngán ra, che giấu bi thương cùng khó tin trong mắt, vội vàng từ phía sau ôm lấy hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Biển, không nên để tôi nói lại lần thứ hai!” giọng hần trầm thấp lộ ra khí phách không cho kháng cự, đôi mắt sắc bén lạnh lùng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hôn người đàn bà này làm cho hần cảm thấy ghê tởm, theo bản năng kháng cự cô ta, không muốn thấy cô ta thêm một giây phút nào nữa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Ừ, em rất nhớ anh, em nhất định sẽ làm anh thoải mái!” An Ny Na không cam lòng mím môi nói, lần nữa phong tình vạn chủng dán lên cơ thể hần, đôi môi đỏ rực không ngừng ở trước ngực hần hôn dọc xuống, muốn khơi lên dục vọng của hần một lần nữa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Nếu như không muốn chết thì rút đi nhanh cho tôi!” Lạc Thiên Uy không kiềm chế được cơn giận nên bóp lấy cổ cô ta, hai lòng nhìn khuôn mặt vì thiếu dưỡng khí mà trở nên trắng bệch, hần chán ghét là loại phụ nữ bám mãi hần không buông như thế này.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong nháy mắt An Ny Na hít thở không thông kia, Lạc Thiên Uy đột nhiên buông lỏng cô ta ra, lạnh lùng ném cô ta trên mặt đất, nhắc chân bước qua cơ thể của cô ta về mặt không biểu cảm đi nhanh ra ngoài.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Xử lý sạch sẽ, tôi không hy vọng thấy cô ta ở chỗ này nữa”. Dừng trước cửa, mặt không đối diện với thủ hạ của hần ra lệnh.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trời rạng sáng, Lạc Tích Tuyết phờ phạc đi xuống lầu, cả đêm cô chưa chợp mắt được, cô muốn đi pha ly trà hoa cúc để tỉnh táo đầu óc.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vốn cho rằng lo lắng cả đêm là vì anh Vũ Trạch nhưng không nghĩ tới suốt một đêm này người đàn ông mà cô nhớ đến lại là Lạc Thiên Uy.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô nhất định là bị điên rồi, cư nhiên lại lo lắng cho hần, hần có cái gì tốt để cô phải lo? Đi tới nơi này cô mới biết Thiên Uy có một thế lực rất lớn, cô thậm chí hoài nghi người đàn ông mỗi đêm ôm cô ngủ có phải là em trai của cô Lạc Thiên Uy hay không?

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tiểu thư, cô muốn dùng chút bữa sáng không ạ?” Ngũ Khiết nói với cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không cần!” Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, lúc xoay người cô đột nhiên dừng bước chân lại, quay đầu lại hỏi: “Hần trở về chưa?”

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết ngăn người, mới nhớ tới hần trong miệng cô là chỉ thiếu gia nên vội trả lời: “Thiếu gia vẫn chưa về, nhưng mà lúc sáng thiếu gia có gọi điện nói chuẩn bị bữa sáng sữa cùng bánh ngọt cho tiểu thư”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chẳng biết tại sao nghe Ngũ Khiết nói như thế, lòng của Lạc Tích Tuyết bỗng trở nên trống trải.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong đầu của cô đầy những nghi vấn: “Lạc

Thiên Uy đi nơi nào? Có phải đêm qua ôm ấp một người phụ nữ khác không? Có phải cũng hôn người phụ nữ đó như đã từng làm với cô không?”

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ro ràng hẳn chỉ là em trai của cô thì việc hẳn lên giường cùng người phụ nữ khác cũng không có liên quan gì đến cô, nhưng tại sao cô cứ phải để ý như vậy?

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tiểu thư, nhìn sắc mặt của cô không tốt có phải hôm qua cô không ngủ được hay không?” Ngũ Khiết đi tới, lo lắng nhìn sắc mặt của Lạc Tích Tuyết.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Hả?” Lạc Tích Tuyết sững sờ một chút, khổ sở lắc đầu.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tiểu thư, hay cô ăn chút bữa ăn sáng này rồi lên lầu nghỉ ngơi, thiếu gia biết cô bình thường thích ăn bánh ngọt nên đặc biệt gọi điện về bảo tôi chuẩn bị cho cô”. Ngũ Khiết có ý tốt khuyên bảo.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong lòng cô thoáng chảy qua dòng nước ấm, không nghĩ tới Lạc Thiên Uy còn nhớ đến sở thích ăn bánh ngọt của cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Được!” Cô ngồi vào bàn ăn, chờ Ngũ Khiết đem bữa sáng ra. Khoe mắt lơ đãng nhìn thấy tờ báo sáng nay trên bàn phòng khách. Phía trên báo vẫn là tin tức liên quan đến Tiểu Vũ Trạch, hơn nữa lần này còn đề cập đến việc anh đang bị giam giữ.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lòng của cô xúc động mạnh, trong mắt xoẹt qua nhất mạt tự trách, bạn trai còn đang bị cảnh sát giam giữ vậy mà cô còn ngồi đây ăn bánh ngọt. Cô nên sớm đi gặp anh mới đúng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tôi không ăn nữa!” Buông chén đĩa xuống, cô đứng dậy chạy nhanh về phòng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nằm trên giường mềm mại, Lạc Tích Tuyết rất nhanh tiến vào mộng đẹp, trong mộng đều là bóng dáng của Tiểu Vũ Trạch. Nếu có người hỏi khỏi thời gian hạnh phúc nhất của cô từ khi mẹ cô qua đời là lúc nào? Cô sẽ không chần chừ mà nói đó là khoảng thời gian cùng anh Vũ Trạch quen biết, năm năm trời. Năm năm này anh cơ hồ cung chiều cô đến tận trời cao, đó là khoảng thời gian vô cùng ấm áp.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có lúc anh an tĩnh xem tài liệu, cô an tĩnh đọc báo, trong lúc lơ đãng đồng thời ngẩng đầu, nhìn nhau cười một tiếng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có lúc cô sẽ len lén mang com đến công ty cho anh, mà hẳn cũng vì cô mà sẵn sàng bỏ hết công việc trong một ngày để bồi cô đi chơi.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có lúc...

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Rất nhiều những cái có lúc như vậy. Năm năm, đó là khoảng thời gian khá dài, thời thanh xuân tốt đẹp nhất của cô đều là dành cho anh, mà anh cũng đem tất cả thương yêu cùng che chở bảo vệ cho cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Bọn họ yêu nhau, hiểu nhau, tương cứu nhau lúc hoạn nạn, quen thuộc từng thói quen của đối phương, thậm chí là một cái ánh mắt lập tức họ sẽ hiểu đối phương muốn gì.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đoạn thời gian màu hồng này là ký ức mà Lạc Tích Tuyết cô trân quý nhất.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là không ngờ tới, khi Lạc Thiên Uy chen vào cuộc sống của cô cũng là lúc nó hoàn toàn đảo loạn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy ngày kể tiếp Lạc Tích Tuyết đều tận lực sống hòa thuận với Lạc Thiên Uy, không chống lại hấn nữa. Chỉ là khi không có hấn cô sẽ tìm mọi cách để sau này trốn ra ngoài, có điều chỉ làm cô thất vọng thôi. Nơi này không chỉ địa hình hiểm trở mà còn vệ sĩ đều canh giữ 24h, trong biệt thự không chỗ nào là không cài đặt camera, nhất cử nhất động của cô cơ bản không thoát khỏi tầm mắt của Lạc Thiên Uy.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đây quả thực so với việc ngồi tù không khác nhau là mấy, tự do của cô đều nằm trong tay của hấn. thất hồn lạc phách ngày này qua ngày nọ, khát vọng của Lạc Thiên Uy đối với cô càng ngày càng tăng. Vừa mới bắt đầu hấn chỉ đơn giản ôm cô ngủ, nhiều nhất chỉ là hôn cô mà thôi. Nhưng kể từ đêm hấn không về đó, hấn đối với cô càng chiếm giữ hơn bất cứ lúc nào, không chỉ hôn thân thể của cô mà còn bắt cô chủ động hôn lại hấn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cuộc sống như thế, cô một ngày cũng không thể trải qua nổi nữa rồi, cô nghĩ muốn lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi tên ác ma này.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là muốn rời khỏi nơi này cũng không dễ dàng cô cần người trợ giúp, nếu không cần bản cô sẽ không bao giờ rời khỏi đây được.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Muốn tìm ai giúp một tay đây? Người nơi này cô hoàn toàn không biết, duy chỉ có tiếp xúc qua với Mặc Cảnh và Ngũ Khiết, Mặc Cảnh cả ngày khuôn mặt đều lạnh lẽo, đối với Lạc Thiên Uy cơ hồ không gì không nghe theo nên tất nhiên sẽ không giúp cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hiện tại người mà cô hy vọng nhất chỉ có Ngũ Khiết thôi.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hôm nay, Lạc Thiên Uy phải đi làm sớm, vừa ra khỏi cửa đã quay đầu lại nói với cô: "Tôi ra ngoài làm việc trong năm ngày, em ngoan ngoãn ở lại đây, có chuyện gì em cứ nói với Ngũ Khiết".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết thuận theo gật đầu, trong lòng lại một hồi mừng thầm, cơ hội lớn đến rồi!

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô tuyệt đối không có khả năng ở lại nơi này, làm người con gái của hấn. giữa bọn họ chắc chắn không có kết quả.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy thấy cô ngoan ngoãn như thế thì lộ ra một nụ cười thỏa mãn, cúi đầu ôm cô triển mien hôn một phen, lúc gần đi ghé vào bên tai cô nói: "Ng ngoan, chờ tôi trở lại".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết quay mặt sang, im lặng liếc mắt, hấn thật sự coi cô là người con gái của hấn rồi.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đợi đến khi Lạc Thiên Uy thật sự rời đi, cô

mới buông lỏng thần kinh ra. Người đàn ông này cho cô áp lực quá lớn, ở trước mặt hẳn lúc nào cô cũng ở trong trạng thái phòng bị.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cũng may bây giờ hẳn đã đi rồi, cô rốt cuộc có thể buông lỏng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy sau khi đi được hai ngày thì Lạc Tích Tuyết vẫn ở nhà an phận thủ thường, cô không xác định được có phải hẳn thật sự rồi đi không hay chỉ muốn dò xét cô. Hôm nay đã là ngày thứ ba, cô đoán chừng hẳn sẽ không trở về, muốn rời khỏi đây thì đây là cơ hội tuyệt vời nhất.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lúc tối, Ngũ Khiết như thường lệ đi tới phòng cô, Lạc Tích Tuyết thấy thời cơ chín muồi nên lập tức nắm tay Ngũ Khiết: "Van cầu cô, giúp tôi một chút đi, nơi này chỉ có thể có cô giúp tôi thôi".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết sợ hết hồn, kinh ngạc mà nhìn Lạc Tích Tuyết: "Tiểu thư, cô có chuyện gì cần tôi giúp? Cô chỉ cần nói tôi một tiếng là được rồi".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cắn môi, trong mắt chứa đầy nước mắt, khẩn cầu nói: "Ngũ Khiết, tôi biết cô là người tốt cô giúp tôi rời khỏi nơi này được không?"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết há hốc mồm, cô lập tức luống cuống nói: "Tiểu thư, cô có cầu xin tôi cũng vô dụng, Ngũ Khiết chỉ là một người làm có thể giúp cô như thế nào được? Lại nói thiếu gia đối với cô rất tốt, tiểu thư tại sao lại muốn rời khỏi? Tôi chưa từng thấy qua thiếu gia đối với một người con gái nào tốt như vậy?"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Ngũ Khiết đó là do cô không biết?" Lạc Tích Tuyết thoáng qua nhất mặt cô đơn, khổ sở nâng lên khóe môi: "Thật ra thì..."

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Tiểu thư không phải thiếu gia đối với tiểu thư rất yêu thương cùng cưng chiều sao? Tiểu thư nên an tâm ở lại nơi này chờ thiếu gia trở về". Ngũ Khiết tốt bụng khuyên cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Nếu như hai người có quan hệ máu mủ thì làm sao có thể sống chung với nhau ngày qua ngày đây?" cô khổ sở ngược mắt nhìn Ngũ Khiết, nước mắt đã chảy thành hai hàng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết liên biến sắc: "Tiểu thư, người nói vậy là có ý gì?"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cúi đầu, thờ dài một hơi: "Thật ra thì, tôi là chị của Lạc Thiên Uy, tên của tôi là Lạc Tích Tuyết chúng tôi là chị em ruột thịt".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Cái gì?" Ngũ Khiết kinh ngạc tròn to mắt, khó có thể tin: "Cô cùng thiếu gia là chị em ruột thịt".

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đúng vậy, chúng tôi là chị em cùng cha khác mẹ, trên người chúng tôi có chung dòng máu". Lạc Tích Tuyết khẳng định gật đầu.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết trầm mặc vẫn lo lắng không nói lời nào, chỉ là miệng há thật to, nhịp tim như trống đánh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Ngũ Khiết, van cầu cô, giúp tôi đi, ở chỗ này tôi chỉ có thể tin tưởng được mình cô thôi”. Lạc Tích Tuyết nắm lấy tay của Ngũ Khiết khẩn cầu.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ánh mắt của Ngũ Khiết có chút phức tạp, cô do dự nói: “Biệt thự này mỗi ngày đều có người trông chừng, nếu tôi giúp tiểu thư thì một mình tôi cũng đánh bắt lực, huống chi nếu chờ thiếu gia trở về phát hiện cô không còn ở đây không biết sẽ như thế nào?”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thấy Ngũ Khiết lo lắng, cô vội vàng trấn an: “Chỉ cần cô giúp tôi, tôi đồng ý vì cô làm bất cứ chuyện gì, tôi là thiên kim Lạc thị, chỉ cần tôi ra khỏi nơi này Thiên Uy chắc chắn không dám nổi giận với tôi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ báo đáp đoạn ân tình này”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết nghe xong rõ ràng có chút rung động. Lạc Tích Tuyết vội vàng nói: “Tôi biết biệt thự này có người canh chừng suốt 24h, nhưng thời điểm buổi sáng bọn họ thay ca, cô cho tôi mượn áo của cô để tôi lên ra bên ngoài, chờ lúc hừng đông bọn họ thay ca sau, cô trở ra ngoài, chỉ cần có thể ra khỏi biệt thự này thì chắc chắn sẽ ra được bên ngoài thôi”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết cắn môi, hai tay đặt trên làn váy do dự

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Ngũ Khiết, cô chỉ cần giúp tôi một chút thôi, nếu quả thật bị phát hiện tôi nhất định sẽ nhận tội về mình, không liên lụy đến cô đâu” Lạc Tích Tuyết nhanh chóng nói, chỉ cần có thể rời khỏi Lạc Thiên Uy muốn cô làm gì cũng được.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết ôm vai của Lạc Tích Tuyết vỗ nhẹ lưng của cô an ủi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Qua hồi lâu cô cho rằng Ngũ Khiết sẽ không giúp cô thì lại nghe cô nói: “Được rồi, Tuyết tiểu thư, tôi đồng ý. Thiếu gia là em trai của cô lại làm ra sự việc này thật không thích hợp”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết thấy Ngũ Khiết rốt cuộc cũng đồng ý thì lập tức vui mừng đến chảy nước mắt: “Cảm ơn cô, thật sự rất cảm ơn cô, Ngũ Khiết cô là một người tốt”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tuyết tiểu thư, chúng ta nên nhanh chóng thay quần áo, chờ bọn họ đổi ca tôi sẽ dẫn cô ra khỏi nơi này”. Ngũ Khiết lấy chìa khóa phòng đưa cho cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Cảm ơn. Cảm ơn cô, Ngũ Khiết” Lạc Tích Tuyết lại cảm động nói tiếng cảm ơn lần nữa, lời kéo Ngũ Khiết vào phòng trao đổi quần áo cho nhau.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tiểu thư, cô cố gắng ra đến cửa, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ bị người làm phát hiện”. Ngũ Khiết cẩn thận dặn dò.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Ừ, tôi biết rồi”. Lạc Tích Tuyết gạt đầu một cái, đơn giản mang theo vài món đồ đã chuẩn bị lặng lẽ mở cửa ra ngoài.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đến ban đêm, biệt thự bị thủ hạ của Lạc Thiên Uy canh giữ càng nghiêm ngặt hơn, Lạc Tích Tuyết cúi đầu, muốn ra ngoài nhất định phải qua được cửa ải này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có vài tên ngăn cản đường đi của cô: "Đứng lại, muốn đi nơi nào?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô trong bụng căng thẳng nhưng trên mặt vẫn duy trì trấn định, cô dùng giọng khàn đục nói: "Tôi mang quần áo dơ của tiểu thư đi giặt".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thủ vệ nhìn thấy trên tay cô có vài bộ quần áo hàng hiệu, nên ngay sau đó không nghi ngờ gì cho cô đi. Lạc Tích Tuyết coi như đã qua được một cửa ải, trong lòng cô âm thầm thở dốc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cầm chìa khóa rón ra rón rén đến phòng của Ngũ Khiết, phòng này nhìn thật đơn sơ, ngay cả cái giường cũng không có, xem ra hẳn thật sự rất hà khắc với người làm. Gian phòng thấp, vừa không có cửa sổ, cô nằm trong chăn nệm dưới đất trần trọc trở mình, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện chạy trốn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ước chừng thời điểm sáng sớm, thừa dịp bọn thị vệ đổi ca thì Ngũ Khiết quay lại. Cô rót cho Tích Tuyết một ly nước lạnh, cả hai cùng nghĩ kẻ sách chạy trốn sao cho thuận lợi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Theo ý Ngũ Khiết, chiều hôm nay có một nhóm người đi thành phố mua thực phẩm, đến lúc đó Tích Tuyết sẽ ăn mặc như một người giúp việc xâm nhập vào đó, mới có thể thoát ra ngoài.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hai người bàn luận xong buồn ngủ quá nên nằm luôn trên sàn, chuẩn bị nghỉ ngơi để chiều chạy trốn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng là, cô ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ chuyện mình tỉ mỉ bày kế hoạch chạy trốn như thế không những không thành mà còn ảnh hưởng đến rất nhiều người vô tội.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đến buổi trưa hai người như cũ vẫn còn chìm trong giấc ngủ say, đột nhiên một tiếng gõ cửa bén nhọn phá vỡ không khí yên lặng trong căn phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cả kinh, lo sợ ngồi dậy: "Đã xảy ra chuyện gì?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết cũng thức dậy, cô vỗ vỗ bả vai của Lạc Tích Tuyết: "Đừng lo lắng, tôi đi xem chút".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết gạt đầu một cái, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không lành.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết mở hé cửa, thấy Philenne hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Sắc mặt Philene có chút khó coi: "Ngũ Khiết, thiếu gia đã trở về, thấy tiểu thư mất tích nên đang rất tức giận muốn hỏi hết người làm trong nhà".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết trong lòng hoảng hốt, tận lực giữ tinh táo: “A, tôi hiểu rồi, tôi đi thay đồ rồi qua liền”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết nghe được đoạn đối thoại của bọn họ nhất thời sợ đến ngây người.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn về rồi sao? Không phải hắn nói đi năm ngày sao? Hôm nay mới chỉ là ngày thứ ba thôi mà? Lòng của cô hiện tại rất rối, Ngũ Khiết cũng đầu đầy mồ hôi, làm thế nào bây giờ, thiếu gia đã trở lại, muốn đem tiểu thư ra ngoài lúc này là hết sức khó khăn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết lo lắng bồn chồn, đi tới đi lui trong phòng, trong lòng bàn tay ri ra mồ hôi lạnh, coi như nếu bị hấn phát hiện cô cũng sẽ tự mình gánh lấy không để liên lụy đến Ngũ Khiết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô đi tới, kéo tay Ngũ Khiết, vừa định mở miệng nói thì Ngũ Khiết cầm ngược tay của cô lại: “Tiểu thư, cô trước hết ở trong tủ quần áo tránh một chút đi, tôi đi ứng phó với thiếu gia”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Việc này được không?” lạc Tích Tuyết cau mày, có chút không yên lòng: “hắn không tìm được tôi sẽ làm khó dễ cô”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Thiếu gia đoán chừng chỉ gọi tôi đến hỏi chuyện, chắc sẽ không làm khó tôi đâu”. Ngũ Khiết nhẹ giọng an ủi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết vẫn không yên lòng, dù sao tính khí của hắn cô là người rõ nhất, nếu như cô biến mất, theo tính của hắn cô nghĩ dù có sâu ba thước hắn cũng đem cô lên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là tình huống bây giờ không cho cô suy nghĩ nhiều, bởi bên ngoài cánh cửa đã truyền đến tiếng rầm rầm, người gõ là người phụ trách canh chừng cô Mặc Cảnh, còn Lạc Thiên Uy thì lại đứng bên cạnh hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Lạc Tích Tuyết sợ đến toàn thân đều run rẩy, khăn trương tựa hồ hô hấp cũng quên mất.

Còn Ngũ Khiết đứng bên cạnh cô phản ứng nhanh liền vội vàng kéo cô giấu trong tủ, lúc tủ vừa đóng lại cũng là lúc cửa phòng bị đá văng ra.

“Ngũ Khiết, chuyện gì xảy ra, tại sao tiểu thư không có trong biệt thự?” Lạc Thiên Uy giống như một con bão gào thét.

“Cái gì? Không thấy Tuyết tiểu thư, tối hôm qua tôi còn tận mắt thấy tiểu thư đi ngủ ở phòng sao hôm nay lại không thấy chứ?” Ngũ Khiết diễn kịch rất đạt, coi như lừa dối đã qua.

“Cô đi theo tôi?” Lạc Thiên Uy không có hoài nghi, mà chỉ ra lệnh cho cô đi cùng hắn đến phòng của Lạc Tích Tuyết một chút, ngược lại Mặc Cảnh lại quan sát từ quần áo từ lúc vô cho đến giờ.

Ngũ Khiết đi theo Lạc Thiên Uy ra ngoài, cửa phòng đóng lại. Lạc Tích Tuyết thở nhẹ một hơi nhưng sau lưng thì đã ướt đẫm một mảnh.

Lạc Thiên Uy sẽ không đối với Ngũ Khiết làm ra chuyện gì chứ, dù sao hắn là người không bỏ qua bất kỳ sai sót nào. Cô trong lòng lo lắng nghĩ. Ngũ

Khiết lâu thật lâu cũng không có trở lại làm cô càng ngày càng lo lắng.

Một lát sau, chỉ nghe thanh âm của Lạc Thiên Uy từ dưới lầu truyền đến: "Một đội, đi theo tôi, đội còn lại lục soát hết tất cả ngõ ngách ở biệt thự này ngay cả một chỗ cũng không được bỏ qua".

Hắn ra lệnh nhất thời cả biệt thự náo loạn hẳn lên. Lạc Tích Tuyết sợ đến thót ở cổ họng, hắn thật sự muốn tìm ra cô cho đến cùng, cô lần này lãnh ít dữ nhiều rồi. Cô có thể tránh được sao? Cô khẩn trương trốn trong tủ quần áo, thân thể ngồi dựa vào thành tủ, lòng bàn tay siết chặt, móng tay cung bám vào trong giá thịt.

Cô trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng không có ai lục soát ở nơi này, nếu không không biết Lạc Thiên Uy sẽ làm ra chuyện gì với cô và Ngũ Khiết. Cảm giác sợ hãi không ngừng đánh tới cô.

Đột nhiên cửa phanh một tiếng bị đẩy ra, toàn thân cô cứng ngắc, ngừng thở, khăn trang đến mức long mẫn đều dựng đứng lên. Nhanh như vậy đã lục soát ở nơi này sao? Không thể nào?

Có tiếng bước chân tiến vào, bỗng có một người nói: "Mặc thiếu, nơi này không có ai hết".

Một tiếng cửa đóng lại, lòng của cô bị treo ngược nãy giờ rốt cuộc cũng được buông xuống, trong lòng âm thầm vui mừng vì đã thoát qua được một kiếp. Chỉ là một giây tiếp theo, cánh cửa tủ quần áo bỗng bị mở ra, cô sợ đến mức sắp nữa hô ra tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ là hắn?

Mặc Cảnh?

Hắn theo lệnh của Lạc Thiên Uy dẫn người đi tìm kiếm khắp biệt thự nhưng thấy ánh mắt của Ngũ Khiết né tránh, kinh nghiệm lãnh đạo cho hắn biết Ngũ Khiết có liên quan đến chuyện này không ngờ cô lại trốn trong tủ quần áo phòng Ngũ Khiết.

Lúc này, hai con người tình địch lúc nào cũng lãnh đạm nhìn cô chằm chằm, chau mày. Lạc Tích Tuyết sợ đến sắc mặt tái nhợt, một chữ cũng không dám nói ra, nước mắt không kiềm chế được ở trong hốc mắt đảo quanh.

Xong rồi xong rồi, cô ở trong lòng mình tự thương tiếc, bị người nào phát hiện cũng đều được không ngờ lại bị chính tên Mặc Cảnh này phát hiện, hắn trung thành với Lạc Thiên Uy như thể chắc chắn không chút do dự tóm cô đi.

Ánh mắt cô bị thương nhìn hắn, Mặc Cảnh cũng nhìn lại cô, hai người cứ như vậy cứng đờ, thời gian trôi qua cũng khá lâu.

"Mặc thiếu!" Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi.

Mặc Cảnh con mắt sắc lạnh, nhanh chóng khép tủ quần áo lại, xoay người rời khỏi phòng. Tất cả khôi phục lại bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Lạc Tích Tuyết xụi lơ trong tủ, thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Còn như vậy thêm một lần nào nữa chắc cô chết vì bệnh tim quá. Qua hồi lâu, cửa phòng hé hé mở ra là Ngũ Khiết trở lại, hai chân của cô đã sớm nhũn ra sắc mặt tái nhợt, cả người đều là mồ hôi lạnh.

"Ngũ Khiết cô có sao không? Bọn họ có làm khó dễ cô không?" Lạc Tích Tuyết lập tức đi lên phía trước cầm lấy tay của cô.

Ngũ Khiết lắc đầu một cái: "Không có việc gì, thật may bọn họ không có nghi ngờ gì, cũng không phát hiện ra tiểu thư". Cô chính là sợ không nhẹ, nhớ tới một màn vừa rồi, ánh mắt của thiếu gia quá mức kinh khủng làm cả người cô đều run lên.

Nếu tiểu thư thật sự không tìm thấy, thiếu gia có khi giết người cung nên.

"Ngũ Khiết, cảm ơn cô, đã để cho cô vì tôi mà bị liên lụy" Lạc Tích Tuyết cảm kích nói.

Ngũ Khiết nắm tay của cô nhân dịp lắc đầu một cái: "Tiểu thư, người tiểu thư nên cảm ơn không phải là tôi người cô nên cảm ơn là Mặc thiếu vì hắn đã che giấu cho cô".

"Có thật không?" Lạc Tích Tuyết lập tức kích động nói, nhớ tới việc lúc nãy hắn nhìn thấy cô nhưng lại không bắt cô ra.

Ngũ Khiết khẳng định gật đầu một cái: "Dạ, Mặc thiếu đã nói với tôi là mọi chuyện đã ổn rồi, nói tiểu thư hãy yên tâm đi có hắn trợ giúp tiểu thư sẽ chạy trốn được thôi".

Lạc Tích Tuyết cực kỳ an tâm với câu nói này của Ngũ Khiết, nhưng một trận lục soát vừa rồi của Lạc Thiên Uy làm cho cô sợ không nhẹ, giờ cô mệt rồi chỉ muốn ngã trên giường nghỉ ngơi một giấc.

Ngũ Khiết mang đến cho cô chút đồ ăn cô chỉ dùng một chút không muốn ăn nhiều. Hiện tại suy nghĩ duy nhất của cô là làm sao chạy khỏi được nơi này, vừa nhắm mắt thì khuôn mặt nổi giận hung ác của Lạc Thiên Uy lại hiện lên.

Rốt cuộc cũng đến buổi tối, Lạc Tích Tuyết ở trong phòng chờ Mặc Cảnh an bài cho người tới dẫn cô đi. đột nhiên bên ngoài lại truyền đến tiếng thét thảm, trong bụng của cô cả kinh, đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ nghe thanh âm giận dữ của Lạc Thiên Uy truyền đến: "Đánh mạnh lên cho tôi, tôi đã nói không được để cho tiểu thư chạy thoát nhưng bây giờ thì sao? Các người nói xem có đáng bị đánh không?"

Thì ra hắn đang trừng phạt những người đang trực bang ngày hôm qua.

"A a!" một hồi tiếng kêu thảm từ dưới lầu truyền đến, điện bỗng vô tình đánh vào trên người của tất cả bọn họ.

Lòng của cô bị níu lấy, đều là tại cô hại bọn họ, làm thế nào bây giờ? Bọn họ có thể sẽ bị đánh chết? Nhưng nếu như bây giờ cô chạy ra thì sẽ làm liên lụy tới Ngũ Khiết.

Nói cho cùng đều là lỗi của cô nhưng tại sao hẳn lại vô tình như thế, cư nhiên lại lạm dụng bạo lực hẳn không biết làm như vậy là vi phạm pháp luật hay sao?

“Thiếu gia, chúng tôi thật sự không có nhìn thấy tiểu thư đi ra ngoài, thiếu gia tin tưởng chúng tôi đi” Mấy thử vệ cổ nén đau, đứt quãng thờ dốc cầu khẩn.

“còn nói xạo, nơi này ngoài tram dặm cũng đã lục soát qua, trong biệt thự cũng không có chẳng lẽ cô ấy có cánh bay ra ngoài? Nhất định trong tất cả các người có kẻ giúp tiểu thư trốn thoát. Nhanh thành thật một chút đi tôi sẽ không truy cứu nữa!” con người của Lạc Thiên Uy thoáng hiện qua vằn máu rõ ràng.

“Thiếu gia, xin ngài tin tưởng chúng tôi, chúng tôi thật sự không có”. Mấy người bọn họ kêu lên.

Lạc Tích Tuyết tay chân luống cuống ở trong phòng đi tới đi lui, cô tròn tròn mắt, mở cửa hướng nơi phát ra âm thanh nhìn sang thấy trên mặt đất đánh có một vài người bị trói bên cạnh có một đám người mặc y phục màu đen, cầm trong tay điện bồng, bọn họ ai nấy cung đều bị đánh đến trầy da tróc vẩy.

Trong lòng cô một hồi khó nhin, quả thật cô không đành lòng bỏ mặc những người đó bị đánh như thế, tất cả đều là lỗi của cô làm liên lụy đến họ.

“Tốt thôi, các người đã không chịu thành thật khai báo tôi hôm nay làm cho các người sống không bằng chết, xem các người còn mạnh mẽ được nữa không” lạc Thiên Uy không còn kiên nhẫn nữa, hẳn ra lệnh những người áo đen chung quanh đi lên.

Tiếng kêu rên vang lên trong khoảng không, Lạc Tích Tuyết không còn biện pháp nào nữa cô mở cửa xông ra ngoài.

“Dừng tay lại!”

Bóng đêm đen tối, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Lạc Thiên Uy, không gian lúc này là một mảng an tĩnh. Tất cả mọi người đều đang nhìn hai người đang giằng co.

Lạc Tích Tuyết lúc này quần áo lam lũ, mặc quần áo của người làm, đầu tóc rối bời, nhìn qua không có chút bộ dạng tiểu thư thượng lưu chút nào.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng ánh mắt của cô vẫn kiên định như thế, cô ngẩng cao đầu, hùng hăng nhìn chằm chằm Lạc Thiên Uy trong đôi mắt cơ hồ muốn toát ra lửa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô biết cô không thể yếu thế trước mặt hẳn nói thế nào thì cô cũng là chị, đã không dạy dỗ tốt cho hẳn còn biến hẳn trở thành một tên ác ma giết người không chớp mắt.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô không biết hẳn gia nhập thế giới hắc đạo từ lúc nào, thời điểm hẳn cảm hứng cô cũng không biết, mười năm không gặp đã có quá nhiều chuyện xảy ra mà cô không biết.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng có một việc cô có thể xác định được đó là Lạc Thiên Uy bây giờ không còn là cậu bé bị giam trong căn phòng tối đáng sợ năm đó nữa, hiện tại hẳn đã lớn đã trở thành một ác mà khát máu người.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Những người vô tội này nếu bị hẳn đánh chết thì suốt cả cuộc đời cô sẽ không bao giờ an tâm, cho nên cô mới xuất hiện cô muốn cứu những người đang phải chịu tội vì cô này.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Dưới ánh trắng lạnh lạnh hai người cứ giằng co nhau mãi, không khí xung quanh cũng gần như hạ xuống mấy độ C, mọi người ngừng thở cảm thấy có một cỗ áp bức không lồ đang tiến đến.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Qua hồi lâu, Lạc Thiên Uy từng bước cất bước chậm rãi hướng chỗ cô đi tới. Ánh mắt như nanh thú nhìn chằm chằm cô dường như muốn nuốt chửng lấy cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hẳn đối với cô vẫn chưa đủ tốt sao? Mọi chuyện đều theo ý của cô, mọi việc cũng lấy cô làm đầu hẳn cơ hồ muốn đem cô cùng chiều lên tận trời xanh nhưng cô cứ tram phương ngàn kẻ muốn chạy trốn khỏi hẳn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trái tim của hắn bị cô làm tổn thương hết lần này đến lần khác, hắn cho rằng nếu cho cô cơ hội sẽ có một ngày cô vì tất cả những việc hắn làm mà cảm động, sẽ yêu thương hắn không ngờ mọi chuyện lại không như hắn nghĩ.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vì muốn cho cô ấn tượng tốt, vì không muốn làm cho cô bị tổn thương nên hắn lại lần nữa khắc chế dục vọng của chính mình, trời mới biết hắn cỡ nào khát vọng cô thế nhưng hắn lại đánh chết ý nghĩ điên rồ đó hắn vẫn ấn nhẫn không có đụng cô, nhưng tại sao cô đối với hắn vẫn lạnh nhạt như vậy.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Điều này làm cho tim của hắn bị tê liệt khổ sở, càng không có cách nào tha thứ cho sự lừa gạt của cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy lúc này tựa như một con mãnh thú đang bị chọc giận, ngay cả khi cô đứng cách hắn một khoảng khá xa cũng có thể cảm nhận được cơn tức giận của hắn, cách không khí mà hướng tới phía cô tựa hồ muốn đem tất cả xung quanh thiêu cháy hết.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn đi tới trước mặt cô đôi tay hung hang đặt trên bả vai của cô, hơi dùng sức như muốn đem nó bóp nát.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cau mày nhìn hắn chỉ thấy gương mặt âm trầm của hắn, chiếc cằm cứng ngắc, đôi môi mím chặt giống như đang ấn nhẫn cái gì đó.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Em, tại sao lại muốn chạy trốn?” hắn cầm tức nhìn cô tâm không kim nén được đau đớn vô cùng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô không để ý đến việc hắn chất vấn, chỉ là mắt không chút gợn sóng nhìn hắn nói: “Đe, thả bọn họ ra, chuyện này không liên quan đến bọn họ”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô đã quyết định đối kháng với hắn, cô không muốn liên lụy đến người khác.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Bản thân em còn lo không xong mà còn muốn cứu họ?” Lạc Thiên Uy vô tình chế nhạo cô, hung hang ra lệnh: “Tiếp tục đánh, tiểu thư trốn cũng không biết, thất trách”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không cần, là tôi tự mình chạy trốn không liên quan gì đến bọn họ đánh một mình tôi là được rồi”. Cô ngăn trước mặt thủ vệ nói.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Những người áo đen ngừng hành động lại nhìn về phía Lạc Thiên Uy chờ chỉ thị tiếp theo.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không cần khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi” Lạc Thiên Uy kèm ở cằm của cô, giữa hai hàng lông mày nhăn lại.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô không chịu thua chống lại ánh mắt của hắn: “Người nào làm người đó chịu, anh phạt tôi đi không liên quan gì đến bọn họ”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đôi trông mắt của hân tình mịch tựa như biển, cả người có một cỗ lệ khi phát ra hân ân nhần lửa giận của mình, không để ý đến phản kháng cùng giấy dựa của Lạc Tích Tuyết liền ôm cô lên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy tức giận đặng đặng ôm cô trở về phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Thiếu gia, tiểu thư cô ấy...” Ngũ Khiết thấy vậy cuống quýt cả lên, nhìn lửa giận ngập trời của Lạc Thiên Uy không khỏi vì cô mà tuôn mồ hôi lạnh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Biến, tất cả rút ra ngoài cho tôi, không có mệnh lệnh của tôi bất cứ ai cũng không được vào”. Lạc Thiên Uy một cước đá văng cửa phòng cuống lệ rống giận, cắt đứt lời nói của Ngũ Khiết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Tiếng nói vừa dứt trong biệt thự người người đều co rúm lại lặng lẽ lui ra ngoài, chỉ sợ chậm một bước sẽ khó mà giữ được cái mạng nhỏ này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hân nặng nề khép cửa phòng lại, đem cô để trên giường lớn, hân không nói một lời, chỉ là từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô, cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Sắc mặt của cô tái nhợt, trái tim bởi vì sợ mà cuống loạn đập không ngừng, sợ hãi tròn tròn cặp mắt nhìn hân, người đàn ông trước mắt như một ác ma tùy thời sẽ đem cô nuốt vào bụng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tôi có phải nên cho em biết làm trái lại ý của tôi sẽ nhận hậu quả như thế nào không?” hân âm trầm tiến tới, gương mặt không thể nào tuấn tú hơn kẻ sát gương mặt của cô chỉ cách một khoảng cự ly ngắn, tầm mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào mắt cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Anh muốn làm gì?” cô nuốt nước miếng, một hồi lâu mới tìm lại được âm thanh của chính mình, cô biết lần chạy trốn này nếu để hân bắt được thì hậu quả khôn cùng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tại sao lại muốn chạy trốn? Chẳng lẽ em cứ như vậy muốn rời khỏi nơi này?” Lạc Thiên Uy chột cú người xuống, ánh mắt âm trầm quan sát cô, hơi thở nguy hiểm quanh quẩn hân.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Chỉ có thể rời khỏi anh, cách nào tôi cũng thờ!” Lạc Tích Tuyết không sợ đáp trả lại hân, dù sao cô cũng bị bắt rồi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tại sao? Tại sao lại muốn rời tôi đi? em biết tôi yêu em nhiều như thế nào, lòng của tôi cũng chỉ vì em mà khổ sở” tim của hân như ngừng đập, chỉ cảm thấy ngực như bị xé rách, đau đến tận cùng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Anh buông ra, sao anh có thể không nói đạo lý như vậy? Tôi là chị của anh, anh không thể thích tôi được, anh có hiểu điều này không?” cô dùng sức giằng giàng, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, lạnh lùng nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tôi mặc kệ! Tôi chỉ biết là tôi thích em, mặc kệ em có phải là chị của tôi hay không, tôi chính là vẫn thích em vẫn muốn em như vậy!” Lạc Thiên Uy cố chấp quát “Tôi cho em cơ hội cuối cùng, lấy lòng tôi, tôi sẽ bỏ qua chuyện lần này”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không cần, càng không thể nào có chuyện như vậy được”. Trong bụng cô chấn động một hồi, nhận thấy được ý đồ của hắn, lập tức cuồng quyết bảo vệ ngực của mình, ra sức đẩy Lạc Thiên Uy ra nhảy nhanh xuống giường, ý đồ mở cửa phòng ra chỉ tiếc là cô đã tốn công vô ích.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Em cứ chán ghét tôi đừng vào em như vậy sao?” sắc mặt hắn trong nháy mắt đen đến đáng sợ, trong mắt ghen tỵ như muốn phun ra lửa, người con gái đáng chết này cô chủ động hôn Tiểu Vũ Trạch nhưng ngay cả hắn cũng né tránh như thế, cô thật sự ghét hắn như vậy sao?

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Em không phải muốn đi qua sao?” Lạc Tích Tuyết hô hấp dồn dập, chống đỡ lưng trên cửa, con ngươi trong suốt sợ hãi vô cùng, tâm tình thoáng qua một tia chán ghét, nếu như hắn muốn trừng phạt cô bằng cách cưỡng bạo cô tình nguyện bị hắn đánh chết còn hơn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy bị ánh mắt chán ghét của cô kích thích, cảm giác đau lòng không sao tả nổi, trên trán gân xanh đều hiện ra, hắn nắm lấy một cánh tay của cô, thân thể của cô bị hắn kéo qua, lần nữa ngã nhào ở trên giường.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết lập tức đứng dậy, cô người lại nhanh chóng trốn ở góc giường, đôi tay liều mạng ôm chặt lấy ngực, muốn chống cự đến cùng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng mà giờ phút này đã bị cô chọc đến nổi điên, hắn làm sao có thể cho phép cô cự tuyệt hắn như thế?

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn dễ dàng đem cô đặt dưới thân thể cường tráng của hắn, cánh tay như gọng kìm giam chặt cô, giữ ở chiếc eo mảnh khảnh của cô, hắn bắt chặt tất cả cùi đầu không chán chờ hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Chát!”

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ nghe một thanh âm thanh thúy vang lên, trên má của Lạc Thiên Uy nhanh chóng hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết đã sớm biết trước hắn sẽ hôn cô, nhưng cô lại không có cách nào tránh né nên chỉ có thể cho hắn một cái tát.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tôi là chị của anh điểm này anh cũng sẽ không bao giờ thay đổi được, tôi tuyệt đối sẽ không làm người phụ nữ của anh” cô từng câu từng chữ nói rõ cho hắn biết.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy vẫn không nhúc nhích chỉ có điều là cô người đang không ngừng run rẩy, đôi mắt thâm thúy âm lãnh của hắn hiện qua nhất mật đau lòng cùng chưa xót, tâm vì một câu nói của cô mà thương tích không thể nào chữa lành.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô đây là đang nói cho hắn biết, bọn họ vĩnh viễn không thể nào sao? Vô luận như thế nào cô cũng sẽ không tiếp nhận hắn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ánh mắt hắn lạnh đến kinh người, sắc mặt

càng ngày càng âm trầm, hần khổ sở nhắm hai mắt lại, cất giọng hô lớn: "Người đâu!"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy người áo đen ngoài cửa lập tức đi vào, chờ đợi Lạc Thiên Uy phân phó.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đem Ngũ Khiết vào đây!" hần nắm chặt hai quả đấm, giọng nói cực kỳ rét lạnh.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Dạ!"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cũng không lâu lắm ngoài cửa liền xuất hiện mấy người áo đen đang trời Ngũ Khiết đi vào.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Các người muốn làm gì?"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhìn Ngũ Khiết bị trời tay chân cùng sắc mặt đều trắng bệch, một loại dự cảm xấu đánh úp trong lòng Lạc Tích Tuyết, cô khàn khàn giọng lo lắng hỏi.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy mặt không vẻ gì nhìn cô một cái, con ngươi âm trầm thoáng qua một tia rét lạnh, hần cũng không có trả lời vấn đề của cô mà trực tiếp quay đầu đi, hướng về phía Ngũ Khiết quát: "Tôi sớm đã cảnh cáo cô nếu tiểu thư chạy đi thì cô phải chịu hậu quả khôn lường, bộ cô quên rồi sao?"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Thiếu gia, là tôi sơ sót, kính xin thiếu gia jtha thứ cho tôi lần này". Ngũ Khiết sợ đến mức hai đầu gối lập tức quỳ xuống đất, sắc mặt hốt hoảng lo lắng, cúi thấp đầu cầu khẩn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Sơ sót? Chỉ là sơ sót thôi sao? Cô cần bản có lòng giúp cô ấy chạy trốn" tròng mắt đen của hần hung ác, lệ sắc nồng đậm, dần dần dâng lên một cỗ khí ngày càng lạnh lẽo: "Người đâu. Dạy dỗ cô ta cho tôi"

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vừa dứt lời mấy người áo đen động tác nhanh chóng đem Ngũ Khiết đè xuống đất, giờ lên cây điện bóng, nhấn tâm hướng về phía cô mà hạ xuống.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Dừng tay, dừng tay mau!" lạc Tích Tuyết trong bụng chấn động, vội vàng chạy lên trước chắn trước người của Ngũ Khiết, lớn tiếng hô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy người áo đen do dự nhìn Lạc Thiên Uy một cái, thấy hần không có chỉ thị gì khác chỉ có thể đem Lạc Tích Tuyết kéo qua một bên tiếp tục đánh Ngũ Khiết.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không, các người mau dừng tay lại, mau dừng lại, các người đang lạm dụng tư hình đây là phạm pháp". Cô kinh sợ hét lên những âm thanh chói tai, nhìn sắc mặt của Ngũ Khiết càng ngày càng trắng bệch, trên người quần áo bị rách nát và máu rướm ra ngày càng nhiều hơn làm tim của cô đau như dao cắt.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Là cô cầu xin cô ấy mang cô rời đi, là cô làm liên lụy đến cô ấy, đây tất cả đều là chuyện của cô cùng Lạc Thiên Uy nhưng lại làm Ngũ Khiết chịu ảnh hưởng như thế này.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy người áo đen ngoảnh mặt làm ngo, tiếp tục hung dữ quật roi, thiếu gia không có hô ngừng bọn họ làm gì có lá gan mà ngừng lại.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tiểu thư, cô đừng lo lắng, Ngũ Khiết không có việc gì”. Ngũ Khiết cố nén đau trên người, đột nhiên ngẩng đầu lên hướng Lạc Tích tuyết yếu đuối cười một tiếng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là cô càng nói như vậy lại càng khiến cho Tích Tuyết càng thêm xấu hổ cùng tự trách, là cô chủ động cầu xin Ngũ Khiết giúp cô bỏ trốn, cô tại sao có thể đứng trơ mắt nhìn Ngũ Khiết thay cô chịu khổ như thế?

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không!!” Rốt cuộc, cô sợ hãi rống lên một tiếng, sau một khắc cô không quản được cái gì nữa ra sức kéo mấy tên thủ hạ ra hướng trên người của Ngũ Khiết nhào qua.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy người áo đen hiển nhiên không ngờ rằng Lạc Tích Tuyết lại làm chuyện như vậy còn chưa có phản ứng kịp đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì nên trên tay điện bóng vô ý thức dùng sức vung đi.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “A.....” bị đánh thật mạnh vào lưng, từng trận từng trận đau đớn truyền đến tứ chi, cảm giác đau đớn làm cô gần như bất tỉnh, nước mắt xen lẫn máu, hòa lẫn vào trong miệng nhưng lại bị cô nuốt vào trong bụng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Con người của Lạc Thiên Uy bị chấn động mạnh, thân thể bị cứng đờ, nhìn trên làn da tuyết trắng của cô hiện lên một vết đỏ rướm máu rõ ràng làm tim của hắn lộp bộp trùng xuống.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Không chần chừ, hắn nhanh chóng chạy vội đến bên người cô, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, trọn mắt quét ngang mấy tên thủ hạ một cái, bức tức quát: “Các người toàn bộ đi xuống hết cho tôi, chờ xử lý đi”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy tên thủ hạ sợ đến mức rối rít ra khỏi phòng như ong vỡ tổ, tiện thể đem Ngũ Khiết rời khỏi luôn.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong lúc nhất thời, tại căn phòng to lớn hào hoa chỉ còn lại mình Lạc Thiên Uy cùng Lạc Tích Tuyết.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Đáng chết, em ngu ngốc sao? Ai bảo em đi ngăn cản?” hắn đem cô ôm đến trên giường, vén áo của cô lên, cẩn thận giúp cô xem xét vết thương.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tránh ra, không nên đụng vào tôi!” cô hồ hững tránh ra, trong mắt hiện lên tức giận, cô không quên lúc này hắn xem thường lời cầu xin của cô như thế nào.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không nên chọc giận tôi!” gương mặt tuần tú của Lạc Thiên Uy trầm xuống, làm cho cô đối mặt với hắn, ần nhẫn nói.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô chán ghét chau mày, nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, âm thanh lạnh lùng nói: “Muốn như thế nào thì anh mới có thể bỏ qua cho Ngũ Khiết!” cô không muốn liên lụy đến bất cứ người nào

nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Cô ta dám can đảm cãi lại mệnh lệnh của tôi, thì nên bị trừng phạt”. Lạc Thiên Uy không để lộ vẻ xúc động nói, giọng như trần thuật một câu chuyện của một người cùng hán không có quan hệ gì còn hán là một vương giả cao cao tại thượng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Là tôi cầu xin cô ấy giúp tôi, không liên quan đến cô ấy” Lạc Tích tuyết lần nữa cường điệu nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Tròng mắt của hán xẹt qua nhất mạt thâm trầm, đột nhiên cúi đầu để Tích tuyết ở dưới, mắt không chớp nhìn chăm chăm cô: “Nếu như muốn cứu cô ta, phải xem biểu hiện của em như thế nào?”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thân thể của cô run lên, ý thức được thâm ý trong lời nói của hán, cô nâng lên con ngươi tức giận nhìn trừng trừng hán.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vốn định cùng hán thương lượng một phen cũng trong lúc này khóe mắt của cô đảo qua súng lục được giấu trong áo hán, nhất thời nảy sinh chủ ý.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tốt, tôi đồng ý với anh, không bỏ trốn nữa”. Cô đề xuất ý lạnh trong lòng, giọng nói của cô tận lực êm ái mà nói. Trong lòng thì đang tính toán làm sao đoạt lấy cây súng trong ngực của hán.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Em nói thật??” trong mắt của hán xẹt qua nhất mạt hoảng hốt cùng vui vẻ, nhưng cung nghi ngờ cau mày, hán hiển nhiên không ngờ được cô đột nhiên trở nên mềm mại như thế.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Đúng vậy, chỉ cần anh chịu bỏ qua cho Ngũ Khiết”. Cô cắn môi, không tình nguyện mà nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hán lại mừng rỡ lần nữa, hưng phấn đem cô kéo đến bên cạnh mình, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô: “Chỉ cần em ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, cái gì tôi cũng làm theo ý em”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Ừ” Lạc tích Tuyết gạt nhẹ đầu, lòng bàn tay rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, hiện tại tất cả ý định của cô chỉ tập trung vào việc làm sao lấy được cây súng trong ngực của hán.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hít sâu một hơi, đôi tay của cô đột nhiên vòng lấy hông rắn chắc của hán, chủ động đem môi của mình dăng lên cho hán.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy thoáng sửng sốt, tựa như không nghĩ tới cô lại chủ động hôn hán, mặc dù trên lý trí chuyện này hết sức khác thường nhưng lại không biết chỗ nào không đúng, nhất thời cảm xúc mềm mại ào đến, xen lẫn ngọt ngào làm cho hán không suy nghĩ nhiều thêm nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Rất nhanh hán liền đổi bị động thành chủ động, thật sâu hôn cô, mang theo nồng đậm say đắm cùng thân thiết, trần mướt mát thỏa thích, nhiệt tình triền miên, ngón tay thon dài đem Lạc tích tuyết gắt gao ôm lấy, giống như sợ rằng buông ra cô sẽ tự nhiên biến mất vậy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết lần này không có phản kháng, cũng không có giãy dụa, chỉ là yên lặng thừa nhận thậm chí còn bắt đầu đáp lại hán, điều này làm cho Lạc Thiên Uy cảm thấy không khỏi càng thêm hưng phấn, lửa nóng ngày càng trở nên nóng bỏng hơn, tiếng thở dốc cũng ngày càng tăng lên, trong mắt hán càng thêm vẻ nồng đậm của dục vọng

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đang ở thời điểm hấn ý loạn tình mê, tay của cô bắt đầu dao động trên người của hấn, Lạc Tích Tuyết giả bộ tới gần thân thể của hấn một tay mò vô ngực hấn chớp nhanh cây súng lục.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhanh chóng đem súng lục rút ra, chống đỡ trên ngực hấn đẩy hấn ra trong mắt hiện lên một đạo sát ý: "Lạc Thiên Uy, mau thả tôi cùng Ngũ Khiết ra nếu không tôi sẽ nổ súng".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hấn không ngờ cô lại hành động như thế, một cô cảm giác đầu đốn đánh úp trái tim vừa mới vui mừng của hấn, lòng của hấn trong nháy mắt rơi thẳng xuống địa ngục, hấn biết cô không thể nào chủ động hôn hấn như thế.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mặt hấn bỗng chuyển sang lạnh lùng, trong mắt lóe lên sự tức giận khôn cùng, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng cô: "Em cứ như vậy muốn trốn khỏi đây?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không sai, tôi nhất định muốn rời khỏi đây". Cô giọng cô kiên định nói, cô cũng không chịu được cuộc sống bị chính em trai của mình nhốt lại như thế này, toàn bộ sẽ kết thúc trong ngày hôm nay.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hoặc là chết, hoặc là rời đi cô không có lựa chọn nào nữa!!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Mau thả tôi đi!" cô dùng súng chỉ vào Lạc Thiên Uy, trong mắt bắn ra từng trận hận ý, thân thể từng bước từng bước lui về phía sau, cô biết hấn có luyện tập từ nhỏ nếu đứng gần hấn nhất định súng sẽ bị hấn cướp đi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Em cho rằng như vậy thì có thể chạy trốn sao? Muốn rời khỏi nơi này quả thực là chuyện si tâm vọng tưởng!" hấn che giấu trong mắt lệ khí, trông mặt sắc bén đen nháy bình tĩnh đến đáng sợ, giọng nói không có chút nhiệt độ nào mang theo phi thường châm chọc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hấn từ năm 10 tuổi đã lăn lộn trong bạch đạo hắc đạo có máu tanh gì mà hấn chưa từng trải qua nên việc uy hiếp hấn càng là không thể nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Lạc Thiên Uy, nếu như hôm nay anh không thả tôi đi, tôi liền nổ súng giết chết anh" Lạc Tích Tuyết nắm chặt súng lục ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt hấn, nội tâm của cô mặc dù hoảng hốt không ít nhưng đây là cơ hội duy nhất của cô, nếu muốn ra khỏi căn biệt thự này nhất định cô phải thành công.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy hạ mày kiếm ánh mắt tỉnh mịch nhìn cô: "Lạc Tích Tuyết, em cho rằng uy hiếp tôi như vậy thì tôi sẽ thả em đi sao? Tôi đã sớm nói qua em là người của tôi, tôi không thể nào để em chạy mất được nếu như em muốn rời đi như thế thì không bằng bóp cò bắn chết tôi đi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Anh đừng cho là tôi không dám?" cô cố dè xuống còi lồng e ngại, sống lưng thẳng tắp, nhìn thẳng vào mắt hấn lạnh lùng nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Vây em nổ súng đi, tốt nhất là một phát bắn chết tôi để có thể rời đi". hấn từng bước từng bước tới gần cô, trong mắt lóe lên tia khát máu như địa ngục tu la.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Anh đừng bước tới đây, nếu còn tới nữa tôi sẽ nổ súng!” sắc mặt của cô ngày càng tái nhợt liền tiếp lui về sau, đôi tay nhịn không được run rẩy.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô là lần đầu tiên cầm súng càng là lần đầu tiên chia súng về phía người khác, đối tượng lại là em mình.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong mắt của Lạc Thiên Uy xẹt qua một tia sáng loáng, nhẹ câu khỏe miệng, ánh mắt làm cho người khác phải rùng mình: “Tuyệt nhi, em sẽ không dám nổ súng đâu, tới đây, ngoan đưa súng cho tôi”.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không, không cần, anh còn tới nữa tôi nhất định nổ súng!” thân thể của Lạc Tích Tuyết cứng nhắc, đề phòng nhìn chằm chằm mỗi một động tác của Lạc Thiên Uy, cô đã bị dồn đến cửa, không thể lui được nữa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tuyệt nhi, em không biết dùng súng để tôi tới dạy em” thân thể hắn từng bước hướng gần về phía cô khí phách bá đạo từ thân thể hắn tán mát ra, giờ phút này hắn như một con thú rình mồi, sẽ ăn hết cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Không...” lý trí của cô sớm đã bị sập đổ, cô thấy ghét hắn hơn bao giờ hết.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Tất cả đều là tội ác, cô không thể nào chịu được mối quan hệ tội ác này thêm chút nào nữa.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Pằng!” một thanh âm vang dội của tiếng súng phá vỡ chân trời, toàn bộ lý trí của cô đã bị phá hỏng, cô thét chói tai bóp cò trong vô thức.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mảnh viên đạn kia xuyên thẳng qua vai trái của Lạc Thiên Uy, trong nháy mắt máu đỏ tươi trào ra, vẩy trên mặt cô trên người nhiễm đỏ một mảng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “A tôi đã giết người rồi” Lạc Tích Tuyết hoảng hốt vội bỏ súng xuống, sắc mặt trắng xanh, cả người run rẩy, mặt đầy khiếp sợ nhìn quần áo Lạc Thiên Uy một màu đỏ tươi, nhất thời trong đầu trống rỗng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tuyệt nhi, đừng sợ!” Lạc Thiên Uy lấy tay che vết thương, nơi đó máu chảy ra không ngừng, mặc dù hắn biết tính mạng của hắn đang bị đe dọa nhưng tim của hắn thủy chung vẫn chỉ nghĩ đến cô, nếu như hắn có chết hắn cũng muốn được chết ở bên cạnh cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Thật là nhiều máu!” cô nhìn quần áo trên người hắn đã bị nhuộm thành một mảng đỏ rực lòng bỗng kinh hãi nhiều hơn, cô có cảm giác hai tay của mình đầy máu tươi, trong đầu chỉ còn lại sự lo lắng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nếu hắn có chuyện gì cô làm sao nói với ba, nói với lương tâm của cô đây?

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “A.....” Lạc Tích Tuyết luống cuống hét lên một tiếng, đôi tay ôm lấy tai của mình thật chặt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Thật xin lỗi!” sắc mặt của cô tái nhợt nói ra những lời này, ở tại giờ phút này cô vô lực như vậy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong mắt hần chứa đầy vẻ đau xót, khỏe môi giương lên một nụ cười yếu ớt, giống như là cười khổ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Em cứ như vậy muốn rời khỏi tôi sao?” hần ho nhẹ một tiếng, nắm tay của cô đặt trên lồng ngực của hần, lạnh lùng mở miệng: “Nếu như em thật sự muốn rời đi, hãy bắn tôi một lần nữa đi”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Thiên Uy!” Lạc Tích Tuyết mở to mắt, đôi tay run rẩy nhìn về phía hần.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Nơi này không thể làm tôi chết được, em chỉ có thể giết chết tôi khi bắn ở đây thôi!” Lạc thiên Uy nắm chặt tay của cô, trông mắt đen u lẫm, từng câu từng chữ nói: “Tôi nói rồi, nếu muốn tôi thả em đi, trừ khi tôi chết. Em thật sự muốn rời đi, nhất định phải giết chết tôi, mà không phải chỉ có vết thương nhỏ như thế này!”

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết gạt mình kinh ngạc, hai con mắt mở lớn nhìn hần, trái tim cơ hồ giờ khắc này như muốn ngừng đập.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô hoàn toàn không nghĩ tới, em trai lại đối với cô cổ chấp như vậy, dù là không quan tâm nhưng nhất định phải lấy được cô. Cô vô lực sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích, giống như đang lạc vào trong con ác mộng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cùng lúc đó, người làm cùng những hộ vệ của biệt thự nghe tiếng súng cũng chạy ngay vào trong phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Mặc Cảnh vội vàng vịn Lạc Thiên Uy, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc tích Tuyết một cái, trên mặt hiện lên sự lo lắng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Những người còn lại trong phòng cũng không thể nào tin được sự việc trước mắt nên cũng đều trừng lớn mắt nhìn về phía Lạc Tích Tuyết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lấy sức lực của thiếu gia không thể nào dễ dàng để một người con gái đã thương đến như vậy trừ khi thiếu gia cố ý để mình bị thương, nhưng thiếu gia tại sao lại làm như vậy?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Tôi không sao, các người lui ra cả đi!” hần nhàn nhạt nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong biệt thự tất cả mọi người đều lui xuống duy chỉ có Mặc Cảnh là vẫn còn ở lại, hần đem hòm thuốc đến, ở bên người Lạc Thiên Uy ngồi xôm xuống: “Tôi trước bang bó cho thiếu gia”.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy không có phản bác, chỉ là ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, mà cô chỉ biết trầm mặc cúi đầu, xảy ra tình huống như thế làm cho cô không biết đối mặt với hần như thế nào nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong lúc nhất thời, Mặc Cảnh đã xử lý vết

thương cho Lạc Thiên Uy xong, hai người như cũ cứng đờ đối mặt với cô. Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết gắt gao cắn chặt đôi môi đến trắng bệch, tâm tình hỗn loạn không ngừng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Rốt cuộc, Lạc Thiên Uy nâng lên hai chân đi về phía cô, mỗi một bước đều giống như nặng cả ngàn cân, cô cảm thấy như cánh cổng địa ngục đang tiến đến gần chỗ cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trên mặt của hắn không có chút gợn sóng nào, vì mất khá nhiều máu nên sắc mặt của hắn hiện giờ trắng bệch.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn đi tới trước mặt của cô, cúi đầu nhìn cô hồi lâu, lúc hắn cúi xuống ôm cô vào trong ngực, mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mắt cô, hơi thở dung hòa, ánh mắt của bọn họ như nhìn về chung một điểm

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) “Đồng ý sau này sẽ không bao giờ rời khỏi tôi” hắn trầm giọng ra lệnh, không cho cô có chút kháng cự nào.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lòng của cô run lên, mắt khép hờ, cắn môi không nói.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Về mặt của hắn âm trầm xuống, nhìn cô quật cường ngậm miệng, hắn hung hăng ra lệnh lần nữa: “Lạc Tích Tuyết, nói em sẽ không rời khỏi tôi, nói em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh tôi, nói mau!”

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mười ngón tay của cô đan xen vào nhau, cô vẫn trầm mặc cúi đầu như cũ.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Kiên nhẫn của hắn cơ hồ như bị cô cuốn trôi hết, hắn hung hăng nhắm mắt lại, chợt cúi đầu găm cắn lên chiếc cổ trắng nõn của cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn giống như một dã thú, tựa hồ muốn ăn thịt cô, uống máu của cô đem cô nuốt vào bụng.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cắn môi dè xuống cảm giác bị đau, nhưng lực của hắn càng ngày lại càng lớn tay cũng bắt đầu không an phận dao động trên thân thể của cô.

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) ----- BỔ SUNG THÊM -----

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j\$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) chap sau có cảnh ấy ấy nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Vô tình đoạt lấy

Tôi sẽ khiến cho em phải nói vô luận dùng biện pháp gì tôi cũng sẽ làm cho em phải đồng ý” về mặt của hắn lúc này bị thương không dứt, hai tròng mắt đen như mực để lộ ra tuyệt vọng.

Hắn tự mình lắm bầm, cổ chấp kiên trì, hắn giống như một con thú bị trọng thương không ngừng gầy dựa.

Hắn vốn là một người cường thế, bá đạo, chỉ biết ra lệnh, tùy ý chiếm đoạt nhưng nếu như không có được tình yêu của cô thì hắn sẽ giống như một người mất đi sinh mệnh.

Hắn muốn cô không cho phép cô có bất kỳ tránh né nào, cô chỉ có thể thuộc về hắn.

Trong không gian truyền đến tiếng vải bị xé rách, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thân thể đột nhiên trở nên lạnh, quần áo đang mặc trên người cứ thế mà biến thành những mảnh vải vụn rơi đầy trên mặt đất.

Hắn ngăm nhìn cô như một satan ác ma, gầm nhẹ:”Tôi muốn nhìn em như vậy!”

Cô co rúm thân thể lại, nội tâm kịch liệt hoảng sợ, hai tay cố gắng bảo vệ trước ngực, kinh hoàng nghĩ đến việc muốn chạy trốn.

Nhưng Lạc Thiên Uy nào để cho cô có hành động đó, hắn nhanh chóng ôm lá yếm của cô ném cô lên chiếc giường lớn

Thân thể của cô va chạm mạnh lên thành giường làm cho sau lưng truyền đến cảm giác co rút đau đớn, lần nữa mở mắt ra đã thấy Lạc Thiên Uy đem cô đè ở dưới thân hắn.

Tay của cô bị hắn nắm chặt, trong bụng cô run lên:”Anh muốn gì?”

Ánh mắt thâm thúy của hắn giờ đây tràn đầy lửa dục vọng, lướt qua thân thể của cô, đôi tay tham lam vuốt ve mỗi một tấc da thịt của cô, xúc cảm trắng nõn mịn màng làm cho hắn không thể nào buông tay được, lại làm cho phía dưới của hắn bành trướng hơn.

“Nếu như em thuộc về tôi, có phải hay không em không còn rời khỏi tôi nữa?” tay của hắn không an phận đi tới trước bộ ngực của cô, động tác êm ái bóp nhẹ một cái, bắt đầu cời ra quần áo đắt giá của mình.

Chỉ chớp lát sau toàn thân hắn chỉ còn lại chiếc quần lót màu đen, dưới ánh đèn nhu hòa hiện lên một thân thể màu đồng cao lớn mà thon dài.

Hắn chậm rãi đến gần cô, thân thể cường tráng đem cô đè ở phía dưới, con ngươi tím mịch hiện lên tầng mờ mịt.

“Không được tới đây!” cô sợ tới mức thân thể không ngừng lui về sau, cho đến khi đụng đến đầu giường, cô vươn tay hô to:”Tránh ra, không được tới đây, không được đụng vào tôi!”

Lạc Thiên Uy không để ý đến sự gầy dựa của cô, cánh tay hắn duỗi dài nắm lấy mắt cá chân của cô, đem cô kéo lại gần nữa.

Hắn đem thân thể của cô đè xuống dưới, con ngươi nóng bỏng thâm trầm nhìn thẳng vào cô:”Tôi muốn em thuộc về tôi, vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi tôi”.

Hắn thở một lần hơi nhẹ lên gương mặt trắng nõn cùng tin xào của cô, làm cô run một trận.

Hắn muốn làm gì? Hắn không phải là muốn?

Cô hoảng sợ há to mồm, muốn hô lên một tiếng, nhưng lại không thể nào phát ra âm thanh được, bởi vì môi của cô sớm đã bị hắn ngăn chặn.

Hắn cường thế lại bá đạo hôn cô, dùng sức đem hàm răng của cô mở ra, đầu lưỡi đỏ tươi cùng ướt át không chút khách khí ở trong miệng của cô giày xéo, tham liếm từng góc ngách.

“Ừm”

Cô theo bản năng né tránh, người đàn ông phía trên hôn như gió bão mưa rào, hắn hôn khắp mỗi tấc da thịt của cô, bàn tay nóng bỏng cũng dần đi tới bên cổ của cô, lướt qua xương quai xanh, ngón tay thon dài bắt đầu vuốt ve thân thể của người con gái phía dưới thân, một đường trượt xuống.

“A không cần!” Lạc Tích Tuyết hoảng sợ gào thét, kèm theo tiếng khổ sở, thân thể của cô thể nhưng lại xảy ra phản ứng với hắn, đây là cái mà người ta gọi là khoái cảm sao.

“Không” cô quả thật không chịu được nữa, thân thể của cô cứ nhiên lại có cảm giác với sự đụng chạm của hắn? cô quả thật xấu hổ đến mức muốn có một cái lỗ để chui vào

“Nếu như thích thì cứ kêu ra tiếng, tôi thích em như vậy!” hắn ở bên tai cô thổi khí nói nhỏ, âm thanh từ tính mê hoặc ẩn chứa sức hấp dẫn cực lớn.

Lòng của cô càng thêm run rẩy, cô gất gao cắn môi của mình lại, không cho âm thanh xấu hổ đó truyền ra.

Nhưng Lạc Thiên Uy dường như nhận ra ý của cô nên càng ra sức hôn, đem khát vọng cùng mê luyện của mình gửi gắm qua nụ hôn này.

Cô kinh hoàng muốn né tránh, thậm chí hung hăng cắn xuống chiếc lưỡi nóng bỏng đỏ của hắn, nhưng Lạc Thiên uy sớm đã phát hiện ra động cơ của cô, đột nhiên tay hắn từ trước ngực của cô vươn lên nắm lấy cằm của cô, để cô không cách nào thực hiện hành động đó.

Đầu lưỡi của hắn đang gặm cắn chiếc cổ xinh đẹp của cô, mút thỏa thích, một đường trượt xuống, chậm rãi đi tới trước ngực của cô, một tay cầm một bên mềm mại của cô, một bên há mồm ngậm lấy, một tay khác tại cằm địa của cô thoải mái vuốt ve.

“Không, buông ra!” Lạc Tích Tuyết bắt lực lắc đầu, thanh âm run rẩy vô cùng đáng thương, khăn khăn khóc khế, con ngươi xinh đẹp giờ đây tràn đầy màn mờ lung.

Chỉ là không còn kịp nữa rồi hắn đã làm đến nước này thì làm sao có thể dừng lại được, hắn lần nữa dùng môi của mình chặn lấy hai cánh môi đang không ngừng run rẩy của cô.

Tay của hắn bằng tốc độ nhanh nhất, đem quần áo còn sót lại trên người cô cởi ra hết, thân thể mảnh khảnh mềm mại trắng nõn hiện ra dưới ánh trăng lại càng thêm mê người.

Trong nội tâm hắn bỗng dâng lên một cổ khát vọng không cách nào ngăn chặn, hắn không để ý đến gãy dựa của cô, dùng đầu gối đẩy hai chân của cô ra.

“Không, van cầu anh, không cần, chúng ta là chị em sao có thể đối với tôi như vậy” Lạc Tích Tuyết bị dọa sợ theo bản năng kháng cự, thanh âm run lẩy bẩy.

“Chị! Lạc Tích Tuyết, em đừng quá ngây thơ! Tôi chưa bao giờ coi em là chị của tôi, trong mắt của tôi em là người con gái mà tôi yêu và khát vọng suốt cả cuộc đời này” hắn nâng lên khoe môi, con ngươi thâm thúy đỏ ngầu, đó là ánh lửa dục vọng.

Hắn tàn nhẫn thoát đi chiếc quần lót còn lại trên người cô, không để ý cô gãy dựa cùng liều mạng gào thét, dùng sức xò xuyên qua cô, đem phần thân cứng rắn của mình chen vào cấm địa chưa có ai nhìn thấy của cô, cướp đi lần đầu tiên của người con gái cũng từ đây biến cô thành người phụ nữ thật sự của hắn.

“A...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: lần đầu tiên của cô

Lạc Tích Tuyết phát ra một tiếng thét tê tâm liệt phế, hai mắt mở lớn tràn đầy hơi nước mờ mờ, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng thờ dốc, cô đau đến mức liều mạng đánh trên người Lạc Thiên Uy, kêu khóc cầu xin hắn tha cho cô.

Nhưng tất cả những tiếng kêu đó đều bị hắn nuốt vào trong bụng, đầu lưỡi của hắn chui vào trong miệng của cô, lửa nóng quét qua từng góc ngách trong miệng của cô, hơi thở cứ như vậy mãnh liệt xông vào trong tất cả các giác quan của cô.

“Ngoan, em là của tôi!” hắn cúi người, lè lưỡi liếm qua dải tai của cô, bắt đầu mãnh liệt đẩy đưa.

Đau đớn một trận nữa đánh tới, cô khổ sở nhắm chặt hai mắt lại, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Thân thể nhục nhẽ, trọng lòng bị thương nặng làm cho cô tuyệt vọng cực kỳ, cô hận ông trời càng hận Lạc Thiên Uy hơn tại sao có thể đối với cô như vậy? Cô là chị của hắn, hắn cư nhiên đối với cô làm ra loại sự tình này, cái quý giá nhất cô muốn để dành cho anh Vũ Trạch trong đêm tân hôn bây giờ đã bị chính em trai của cô chiếm mất.

Cô kêu khóc cầu xin tha thứ nhưng cô càng muốn gãy dựa thì Lạc Thiên Uy lại càng thêm vẻ điên cuồng. Đối với Lạc Thiên Uy mà nói hiện tại trong lòng hắn đang vô cùng hạnh phúc, giống như thân thể của hắn đang ở trên mây, quả thật không thể tìm được đường ra càng không muốn ra.

Hắn rốt cuộc cũng thỏa được mong muốn chiếm được cô, Lạc tích Tuyết- người con gái mà hắn đã chờ đợi suốt mười năm qua, hắn yêu cô, muốn đem tất cả những gì hắn có dành cho cô.

Lạc Thiên Uy không thể nào kiềm chế được yêu cầu mãnh liệt của bản thân nên động tác của hắn càng ngày càng nhanh, tiếng gào của cô càng ngày càng lớn và nhiều hơn, nước mắt thấm ướt cả một mảng da thịt lớn.

Đau quá!

Thật sự giờ phút này cô chỉ muốn chết đi!

Có thể như vậy không, vĩnh viễn không cần phải tỉnh lại, cô không bao giờ muốn gặp lại tên ma quỷ này nữa.

Mười ngón tay của cô nắm chặt ga trải giường, đầu ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, đau đớn khó nhịn, thân thể của cô càng ngày càng

trở nên nóng hơn.

Rốt cuộc cô chịu không được nữa phải ngẩng đầu lên, suối tóc dài đen nhánh nhu thuận cứ như vậy đổ về phía sau, cả người cô đều cong lên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, trắng đen càng thêm hòa quyện vào nhau, cơ hồ làm cho đầu óc hần càng thêm mê loạn.

Chỉ nghe được ở cổ họng của Lạc Thiên uy bật ra một tiếng gầm nhẹ, cũng không kiên chế được nữa, ở trên người của cô càng điên cuồng luật động.

Hương vị của cô thật sự rất ngọt ngào, cảm giác đoạt được cô thật sự rất tốt. Hần cơ hồ đã chìm đắm vào trong đó, tự động che giấu tiếng đau của cô, càng ngày càng thâm nhập vào sâu hơn.

Suốt cả đêm hần không ngừng đòi hỏi, giống như một mảnh thú không biết thỏa mãn, không nhịn được đối với cô lại càng muốn hơn.

Cho đến khi người con gái ở dưới thân không còn chút hơi sức nào nữa, không gãy dựa nữa, không phản kháng nữa, hần mới lưu luyến buông cô ra, thương tiếc hôn lên cái trán của cô.

“Tích Tuyết, em đã thuộc về tôi, đừng nghĩ chạy trốn khỏi tôi nữa, cả đời cũng đừng nghĩ”.

Giọng nói hần thô ách, ghé vào bên tai cô lẩm bầm, lại chậm chạp chờ mong cô đáp lại.

Hần vòng qua hai vai của cô, sau đó đưa tay ôm lấy khuôn mặt của cô. Lạc Tích Tuyết cứ như vậy không tiếng động nằm trước mặt của hần, an tĩnh không có một tiếng vang!

Lạc Thiên Uy hoảng hốt, trong mắt thoáng hiện qua tia kinh ngạc. Đây là do hần không khống chế được lực đạo của mình nên đã đã thương đến cô sao?

Nhưng hồi tưởng lại thời điểm vừa rồi phản ứng của cô rất kỳ quái, nhất là lúc hần xông vào giống như có một chướng ngại ngăn cản hần, muốn đẩy hần ra. Không thể nào đâu, Lạc Thiên Uy có chút kinh hãi nghĩ tới, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên của cô.

Nhưng làm cô không phải đã từng giao mình với Tiểu Vũ Trạch sao? Lạc Thiên Uy trong lòng không ngừng kinh ngạc, đem ánh mắt hoài nghi chậm rãi dời về phía hạ thể của cô.

Đó.

Một mảnh đỏ thẫm

Trên chiếc chăn trải giường, hiện lên một mảng đỏ thẫm làm nhức mắt người nhìn.

Lần nữa cúi đầu nhìn vào địa phương bí mật của cô, ở đó còn lưu lại vết máu chưa khô.

Lạc Thiên Uy chấn kinh ngay tại chỗ.

Cô còn hoàn chỉnh như vậy, chưa có bất cứ người đàn ông nào chạm qua cô, cứ như vậy bị hần triệt để chiếm hữu.

Hần là người đàn ông đầu tiên của cô!

Chẳng lẽ cô cùng Tiểu Vũ Trạch cho tới bây giờ cũng chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tâm, trong nháy mắt như có vật gì hung hăng đập vào.

Hần không biết hình dung hần giờ phút này như thế nào nữa, vừa mừng vừa sợ, rồi lại hồi hận ảo não tâm tình.

Hần vẫn cho cô không phải là lần đầu tiên nên mới không để ý phản kháng của cô, mãnh liệt như vậy muốn cô.

Không nghĩ tới.....

Trời ạ, mới vừa rồi hần đã làm chuyện gì vậy? Quả thật so với cường bạo không có gì khác nhau là mấy, không trách được cô lại có phản ứng như thế, đều là do hần tạo thành.

Lạc Thiên Uy hồi hận không ngừng nhìn về hướng cô, người con gái này đã thật sự thuộc về hần, cũng là chị của hần, nhưng giờ phút này thống hận làm cho trái tim của hần run lên bần bật.

Mới vừa rồi đáng chết hần đã thương tổn cô.

Ông trời đây là đang trừng phạt hần sao!

Hần thật không biết nên mới vô ý làm như thế.

Nếu như hần sớm biết cô chưa bị người đàn ông nào đụng đến hần có thể đợi, đợi đến lúc cô toàn tâm toàn ý vì hần mà tự nguyện.

Chỉ tiếc tất cả đều đã không còn kịp nữa rồi, bởi vì tổn thương này quá sâu! Hần quá mức nóng lòng thương thức tư vị của cô, lại để quên điều quan trọng nhất, tấm thân xù nữ của cô, làm sao có thể tiếp nhận hần điên cuồng như mới vừa rồi?

Hần áy náy nhìn cô, theo bản năng đưa tay ra muốn đem cô ôm vào trong lòng. Nhưng tay vừa mới giờ lên đã nghe Lạc Tích Tuyết quát: “Không nên đụng tới!”

Cô cũng không biết vừa mở mắt ra lại nhìn thấy hân như thế, chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra cô sẽ cảm thấy hết sức ghê tởm.

“Thật xin lỗi!”

Hân tự đáy lòng tự trách, cố gắng dùng ba chữ đơn giản nhất này để diễn tả nỗi lòng ân hận cùng áy náy của hân vào giờ phút này.

Nhưng mà đối với Lạc Tích Tuyết đã bị thương tích đầy mình như thế này thì ba chữ này không có tí tác dụng nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ác ma, cầu xin người bỏ qua cho tôi đi

Cũng chính vừa rồi cô phát hiện ra đêm đó Lãnh Khinh Cuồng không có làm gì cô. Thân thể nguyên vẹn của cô muốn để dành cho anh Vũ Trạch nhưng ông trời xui khiến cuối cùng lại do chính em trai của mình đoạt lấy, muốn cô không hận hân được sao?

“Thật xin lỗi, tôi không biết đó là lần đầu tiên của em. .” Lạc Thiên Uy áy náy nói xin lỗi lần nữa, trong mắt chỉ còn lại đau lòng.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

“Nếu như tôi biết đó là lần đầu tiên của em, tôi sẽ không làm ra chuyện như thế này với em đâu!” Lạc Thiên Uy có chút bất lực nói, dù vậy nhưng hân cũng không quá hối hận chuyện biến cô thành người phụ nữ của hân vì hân biết sớm muộn gì cô cũng là của hân, nhưng hân ngại một điều, hân tại sao có thể làm cô tổn thương như thế, cô là người con gái mà suốt cả cuộc đời này hân yêu thương nhất.

“A!” cô chợt cười lạnh một tiếng, chỉ là nụ cười này hàm chứa biết bao nhiêu nước mắt cùng đau lòng.

Chính cô cũng bội phục chính mình, cư nhiên sau khi bị chính em trai của mình cưỡng bạo còn có thể thản nhiên bật cười như thế.

Chỉ là lời của hân nói làm cô thật sự rất muốn cười.

“Vậy anh muốn nói với tôi những chuyện anh làm lúc này là không cố ý hả? Tôi biết anh là một tên cầm thú hạ lưu, anh chính là muốn có được tôi nên mới đoạt lấy thân thể của tôi như vậy đúng không? Chẳng lẽ anh muốn tôi đối với anh là lòng biết ơn sao? Cảm tạ vì bị anh cưỡng bạo?”

Lạc Tích Tuyết vừa nói xong nước mắt không kiềm chế được rơi như mưa.

Nếu như người cưỡng bạo cô không phải là Lạc Thiên Uy, cô bây giờ đã báo cho cảnh sát rồi, cô sẽ tự tay đưa người hủy hoại cuộc đời cô vào trong ngục.

Nhưng bây giờ thì sao? Người cưỡng bạo cô lại là em trai của cô? Không chỉ mở miệng làm cho người đời chê cười mà còn làm cho cuộc đời của hân phải trải qua trong ngục tù. Điều đó cô không làm được.

Hiển nhiên không thể nào làm được nên cô chỉ có thể nuốt vào bụng, tự mình chịu thôi!

“Tích Tuyết, tôi yêu em, tôi thật sự là bởi vì quá yêu em nên mới làm như vậy!” Lạc Thiên uy nóng lòng giải thích nhưng thanh âm lại vô lực, vì dù sao hân cũng gây thương tổn cho cô.

“Cảm ơn!” cô hung hăng quát, trên mặt hiện ra sự đau lòng.”Anh không xứng ở trước mặt tôi nói ra ba chữ này, anh không xứng!”

Cô ghét nhất là việc hân lấy danh nghĩa yêu cô để xin lỗi cô như vậy. Nếu như hân thật sự yêu cô, nên tôn trọng cô mà không phải muốn có được thân thể cô, muốn có cô.

Yêu, không phải là cái cớ để hân lấy ra làm lý do cho việc làm đau cô.

“Anh chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi, chỉ là muốn ích kỷ đoạt lấy, loại người tư lợi vì bản thân như anh không xứng nói ra ba chữ yêu tôi”. Trong mắt cô tràn đầy hơi nước, cô hận nhìn chằm chằm hân.

“Tôi không xứng? Tiểu Vũ Trạch xứng sao? Nếu như đổi lại ngày hôm nay hân chiếm được em có phải em sẽ không tức giận như thế này ngược lại còn cảm thấy vui mừng đúng không?” Lạc Thiên Uy bị chọc giận, trong mắt nổi đau không sao biểu đạt, chẳng lẽ cô không thấy hân đang vô cùng tự trách hay sao? Nếu như ván đã đóng thuyền tại sao cô lại không thử chấp nhận hân?

“Tiểu Vũ Trạch? Anh ấy đương nhiên xứng!” cô lạnh lùng nhìn hân nói, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm hân.”Anh ấy là bạn trai của tôi tôi cũng yêu anh ấy, thì việc anh ấy có làm gì tôi cũng không có gì gọi là quá phận, nhưng anh thì khác, anh là ác quỷ!”

“Tôi là ác quỷ?”lòng của hân chặn lại, đem lòng hân chôn chặt lại.

Thì ra trong lòng cô hân là một người ích kỷ, ác độc, cố chấp như vậy sao? Thân thể của cô vốn để dành cho Tiểu Vũ Trạch nhưng bây giờ lại bị hân

cướp đi, cô nhất định hận chết hẳn.

Nhưng cô có biết những năm vừa qua không có cô hẳn phải trải qua ban đêm như thế nào không? Nếu giờ mà không có cô hẳn phải sống như thế nào đây?

Chính vì hẳn quá khát vọng cô cho nên hẳn mới đi tới bước đường ngày hôm nay, hẳn chống đỡ nhiều năm như vậy cũng chỉ vì cô, nhưng cô lại không đem hẳn để ở trong mắt.

Lòng của Lạc Thiên Uy hẳn thật sự bị cô đập nát rồi. Tâm của hẳn, tình yêu của hẳn đã bị cô dẫm đạp dưới lòng bàn chân rồi.

“Lạc Thiên Uy, miệng anh nói yêu tôi nhiều như vậy, vậy anh có biết tình yêu thật sự là gì không?” Lạc Tích Tuyết đột nhiên ngược mắt nhìn về phía hẳn hỏi.

Con người bị thương của hẳn đau lòng nhìn cô chăm chú, ngực như có hàng vạn con kiến cắn xé.

Nhưng hẳn đã quyết định rồi, vô luận cô có yêu hay không yêu thì hẳn cũng sẽ đem cô khóa lại bên người hẳn., dù cô có hận hẳn đi chẳng nữa hẳn cũng sẽ không buông tay.

Cô dường như nhận ra suy nghĩ của hẳn, ánh mắt nghiêm nghị nhủ thầm nhìn hẳn nói: “Yêu không phải là ích kỷ đoạt lấy, càng không để ý đến suy nghĩ của đối phương mà đòi lấy, yêu là phải bỏ ra phải dâng hiến, biết rằng dù không chiếm được nhưng cũng sẽ bảo hộ, mà không phải đem đối phương khóa lại bên người như thế”.

“Em muốn nói gì?” lòng của hẳn trầm xuống, có loại dự cảm xấu, hẳn mơ hồ đoán được cô muốn nói gì.

“Anh đã được như ý nguyện, có thể thả tôi đi được rồi chứ?” Lạc Tích Tuyết kiên quyết nhìn hẳn, trong lòng vô tận xót xa. Cô cứ nhiên dùng sự trong sạch của đời người con gái để đòi lấy tự do thoát đi bên người hẳn.

“Không được!” Lạc Thiên uy không chút nghĩ ngợi quả quyết cự tuyệt, hẳn ôm chặt lấy cô nói: “Tôi sẽ không để cho em rời khỏi tôi, tôi yêu em, cả đời đều muốn giữ em lại bên cạnh tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay”.

“Thiên Uy, không nên ép tôi hận anh!” Lạc Tích Tuyết tuyệt vọng nhắm mắt lại, tâm đau đến chết lặng.

Thân thể của hẳn chấn động, tâm giống như đang chảy máu.

Hắn cũng muốn buông cô ra nhưng chính hắn cũng không muốn buông cô ra, nếu để cho cô đi thì nhìn việc cô ở cùng với người đàn ông khác sẽ làm hắn phát điên.

“Tại sao lại không được?” cô thất thanh hét lên, làm sao hẳn mới chịu dừng đây?

“Thiên Uy, tôi thật sự không muốn hận anh, hận anh có biết bao nhiêu gánh nặng, cho nên đừng ép tôi!” Lạc Tích tuyết nắm chặt hai quả đấm, thân thể run rẩy không ngừng. Không gian yên ắng như thế đè nén hai người đến không thể nào chịu nổi.

Cô mở ra đôi mắt, nhẹ nhàng nâng âm lên: “Thả tôi đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: hận hẳn, không thể nào tha thứ

Thân thể Lạc Thiên Uy run lên, nhìn những giọt nước mắt mỹ lệ của cô giống như sợi dây chân châu bị đứt, làm cho tim của hẳn co rút một hồi.

Nhưng muốn hẳn thả cô ra tuyệt không có khả năng.

“Hận đi. mặc dù em không yêu tôi, nếu như muốn giữ em lại mà làm em hận tôi thì em cứ hận đi, ít nhất trong lòng của em còn có tôi, không phải sao?” mắt của hẳn không chớp nhìn cô, trong mắt có cảm xúc khác thường.

Lạc Tích Tuyết cắn răng, từ giữa những kẽ răng cố nặn ra mấy chữ: “Tốt, như anh muốn, tôi sẽ hận anh, vĩnh viễn cũng không bao giờ tha thứ cho anh”.

Người con gái hẳn hết lòng yêu thương không những không thương hẳn mà còn hận hẳn như vậy, hẳn nghĩ muốn nói gì nhưng hé miệng nửa ngày cũng không nói ra được chữ nào. Đến cuối cùng chỉ có thể hít sâu một hơi, sâu kín mở miệng đáp một tiếng: “Tốt”.

Hắn biết bây giờ vô luận hẳn có nói gì thì cô cũng không nghe lọt, lo lắng nhìn cô một cái hẳn tích tụ đau lòng rồi đi.

Đến khi có tiếng đóng cửa truyền đến, cô gỡ bỏ hết tất cả những kiên cường, vô lực ngã xuống, nước mắt không tự chủ được lăn dài trên má.

Cứ như vậy ngủ thôi, ngày mai tỉnh lại, chỉ mong tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Hôm sau tỉnh dậy cô mơ hồ không mở mắt ra nổi. Ánh nắng bên ngoài làm chói mắt của cô. Lạc Tích Tuyết lê thân thể mệt mỏi, vết thương trên người chưa lành, thật vất vả mới ngồi dậy được, cúi đầu xem mình, cơ hồ toàn thân đều là những vết máu ứ đọng, sung đỏ khắp người.

Hắn thật không khác gì một ma quỷ, đem cô giày xéo như vậy. Vốn định rời giường nhưng quần áo của cô sớm đã trở thành những mảnh vụn, sao có thể mặc lại được. Lạc Tích Tuyết lấy ga trải giường bọc lấy thân thể trần truồng của mình lại, vừa định bước xuống giường...

Lúc này, cửa ken két bị đẩy ra, cô nhất thời cả kinh, ngẩng đầu lên, thân thể cao lớn của Lạc Thiên Uy đã đi đến trước mặt cô.

“Anh” Lạc Tích Tuyết hoảng sợ nhìn hắn trong mắt tràn đầy hận ý cùng hoảng sợ.

Hắn không nói gì chỉ chăm chú nhìn cô, trông mắt thâm trầm nhìn cô. Nhìn toàn thân cô từ trên xuống dưới tràn đầy những dấu hôn lớn nhỏ, trên người còn lưu lại những vết cắn làm ứ đọng máu do hắn gây ra cho thấy đêm qua hắn hành hạ cô tàn bạo như thế nào.

Nhưng nghĩ lại những lời tuyệt tình của cô thì nhất thời lòng của hắn tràn đầy phẫn hận. Người con gái trước mắt này quả thật làm cho hắn vừa yêu lại vừa hận, hắn muốn vô tận cưng chiều cô nhưng cô lại cố chấp không chịu.

Lạc Tích Tuyết cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của hắn, nhất thời trong lòng tràn đầy chán ghét, cô quay lưng đi rời khỏi tầm mắt của hắn.

“Đói bụng không?” Lạc Thiên Uy ngắm nhìn cô hồi lâu, cuối cùng từ cổ họng cũng tràn ra mấy chữ.

Cô không nói gì càng không đẩy đến hắn, đối với cô lúc này mà nói thì tất cả quan tâm của hắn không có chút ý nghĩa nào với cô càng không làm cho cô động tâm.

“Tại sao không nói lời nào?” hắn nhìn cô một bộ dạng im lặng như thế này trong lòng không khỏi lo lắng, hắn không dẫn được hỏi

Tích Tuyết như cũ trầm mặc, cô chỉ hy vọng hắn cảm thấy chán nản sẽ tự động rời đi đừng làm phiền cô nữa.

Nhưng hắn cố tình không chịu đi, chỉ là nhìn cô không chớp mắt, mong mỏi cô có thể nhìn hắn lại một cái.

“Em có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái không? Có cần tôi kêu bác sĩ tới xem chút không?” hắn vẫn cố chấp hỏi, tới hôm qua hắn quá bạo lực đó lại là lần đầu tiên của cô, hắn sợ cô bị thương nên vẫn không yên lòng.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, trong mắt xẹt qua tia không kiên nhẫn, mà mọi cử chỉ đó đều rơi vào trong mắt của Lạc Thiên Uy.

“Em tính như vậy trong bao lâu? Vẫn không chịu để ý đến tôi sao?” hắn kéo thân thể của cô qua bức vách cô đối diện với hắn.

“Anh muốn tôi nói gì đây?” cô cảm thấy bản thân thật vô lực, bên miệng dâng lên một nụ cười châm chọc, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ sau khi tôi bị cưỡng bạo, đối với người đàn ông đó cảm kích sao, tôi rất khỏe không có việc gì, anh yên tâm đi tôi không chết đâu, cảm ơn sự quan tâm của anh”.

“Tích Tuyết?” thân thể của Lạc Thiên Uy hoàn toàn chấn động, trong con ngươi thoáng qua nhất mạt chua xót.

“Gọi tôi là chị!” Lạc Tích Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói kiên quyết cường điệu.

Bọn họ thật sự không thể mắc thêm lỗi lầm nào thêm nữa, cô nhất định phải dừng lại đúng lúc.

“Em cảm thấy có khả năng sao?” trong mắt hắn xẹt qua tia kinh dị, hắn đột nhiên cười lạnh, cũng là tàn nhẫn nói ra sự thật: “Hiện tại, em đã là người phụ nữ của tôi”.

“Không!!” cô che lỗ tai lại, toàn thân run rẩy hoảng sợ.

“tại sao lại không dám thừa nhận? Em đến tột cùng muốn trốn tránh cái gì?” Lạc Thiên Uy kéo tay che lỗ tai của cô ra, khóe miệng co quắp, trong giọng nói mang theo nhạo nhâm châm chọc: “Tôi hôm qua em đã là người phụ nữ của tôi rồi, em nghĩ xem Tiểu Vũ Trạch còn muốn em không?”

“Anh khốn kiếp!” cô tức giận vùng tay về hướng hắn.

“Chát.” Một tiếng bạt tai vang dội. Má phải của hắn đỏ bừng lên, hắn tự tay lau đi khóe miệng đang rỉ máu, quay đầu nhìn cô.

“Rất tốt, cả đời này người đánh Lạc Thiên Uy tôi chỉ có mình Lạc Tích Tuyết em”. Ánh mắt sắc bén của hắn khóa chặt dung nhan kiều diễm của cô, trong mắt thoáng qua tia thâm trầm.

Lòng cô run lên nhưng hận ý không giảm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Yêu cô đến mức phát điên giống như đem cô nhốt lấy

Trên mặt cô chớp động tia bất lực, nước mắt đau lòng chảy xuống, mặc dù cô không quan trọng đến trình tiết nhưng lần đầu tiên lại bị chính em trai mình

cướp lấy cô cũng không cách nào tiếp thu nổi.

Lạc Thiên Uy nhìn biểu tình bi thương của cô tựa hồ biết cô đang sầu não vì chuyện gì hần một phát bắt được tay cô đặt trên lồng ngực của mình nói: "Tích Tuyết, em yên tâm tôi sẽ đối với em hết lòng" hần dùng giọng nói nghiêm túc đảm bảo với cô.

"Hết lòng?" Lạc Tích Tuyết cô đơn cười, nặng nề thờ dài một cái.

Coi như bây giờ hần toàn tâm toàn ý với cô nhưng ai biết được sau này sẽ như thế nào? Tình cảm của đàn ông không thể nào đoán trước được huống chi bây giờ hần lại còn trẻ như thế.

Hần đối với cô bây giờ có thể chỉ là ảo tưởng hoặc chỉ là tình cảm nông nổi của thiếu niên, làm sao cô có thể coi lời hần nói là thật đây?

"Em không tin tôi?" con ngươi của hần co rút lại, trên mặt tràn đầy ưu thương.

"Không phải". Lạc Tích Tuyết giương mắt vô lực nhìn hần, hít một hơi thật sâu: "Thiên Uy, nếu như anh đối với tôi đem qua cảm thấy áy náy muốn chịu trách nhiệm với tôi thì cầu xin anh sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa".

Cô đã quyết định rồi, nếu chuyện đã xảy ra thì giờ có trách cứ ai cũng không có lợi ích gì, hiện tại chỉ có thể lấy dũng khí gánh chịu hậu quả. Sẽ để chuyện hôm qua bị gió cuốn đi, coi như một con ác mộng thôi.

"Tại sao? Tại sao lại xem như không có chuyện gì xảy ra?" lòng hần thật đau đớn, hần không tiếp nhận hô to: "Chúng ta rõ ràng đã ở cùng nhau, đem qua em đã trở thành người con gái của tôi, tôi muốn em trở thành vợ tôi cùng tôi ở chung một chỗ".

Vợ? Lạc Tích Tuyết im lặng nhắm mắt lại, thật không biết tại sao hần lại cố chấp như thế.

Cô nhìn hần bất đắc dĩ nói: "Thiên Uy, chớ đại đột, em còn rất trẻ tương lai có thể còn gặp được người con gái mà em toàn tâm toàn ý yêu thương".

"Sẽ không, tôi không muốn gặp bất cứ người con gái nào khác, tôi chỉ thích một mình em thôi Tích Tuyết". Lạc Thiên Uy cắt đứt câu nói của cô, lời thề son sắt bảo đảm với cô.

"Lạc Thiên Uy, anh đừng nên ép tôi!" cô giận tái mặt, giọng nói khề mang theo tia không kiên nhẫn. Cô đã rất nỗ lực ép bản thân tỉnh táo lại để nói chuyện với hần, hần còn muốn như thế nào nữa, thật muốn cùng cô dây dưa cả đời sao?

Ngực hần khê run, hần nắm vội bả vai của cô, con ngươi tình mịch hướng cô nhìn thẳng: "Tích Tuyết, tôi không có ép em, tôi chỉ đơn thuần muốn ở cùng với em thôi".

"Không cần, không nên nói nữa, không cần nhắc đến chuyện ngày hôm qua". Lạc Tích Tuyết lần nữa che lỗ tai lại, khổ sở cau mày: "Tôi rất hối hận, rất hối hận có người em trai như người".

Con ngươi của hần xẹt qua nhất mạt đau thương, tay nhanh chóng nắm chặt thành quyền.

"Tôi đảm bảo với em về sau tôi sẽ đối với em thật tốt, không được sao? Tôi đảm bảo sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm với em, Tích tuyết em tin tôi đi được không?" hần bắt được tay của cô, lần nữa thành khẩn nhìn cô.

"Lạc Thiên Uy, rốt cuộc em có hiểu hay không? Tối hôm qua chỉ là một sai lầm, em không cần phải phụ trách gì cả, chúng ta nên quên nó đi, không cần nhắc đến nó nữa". Lạc Tích Tuyết giờ phút này cực nóng nảy.

"Không cần nhắc đến nó nữa?" sắc mặt của hần lập tức đen xuống, hần nắm chặt bả vai của cô không ngừng dùng sức, trong mắt lửa giận càng bùng cháy: "Em không muốn nhắc tới, muốn chạy trốn, có phải trong lòng của em vẫn còn Tiểu Vũ Trạch không? Em còn muốn cùng hần ở một chỗ? Còn thích hần? Có đúng không?"

Lạc Tích Tuyết im lặng nhìn hần thờ dài một cái, nghiêm túc nhìn hần nói: "Thiên Uy, đối với tôi công bằng một chút có được hay không? Tôi là chị của em, em cùng tôi xảy ra quan hệ tôi không muốn truy cứu vì dù sao em cũng là em trai của tôi, nhưng không đồng nghĩa tôi đồng ý cho em từ nay về sau cùng tôi chịu trách nhiệm, tôi thích ai, không thích ai, đó cũng không phải là chuyện em có thể quyết định, tôi tự xem xét được".

"Tôi không cho! Tôi không cho trong lòng em còn yêu hần!" hần nổi trận lôi đình, trên trán nổi đầy gân xanh, hần hung hăng đem cô kéo vào trong ngực, chấp nhất nói: "Em là của tôi, cả đời này em chỉ có thể là của tôi, tôi không cho phép trong lòng của em còn có người đàn ông khác".

"Lạc Thiên Uy anh không thể bá đạo như thế! Tôi không thuộc về anh cũng không thuộc về bất cứ ai, tôi là chính tôi!" cô tức giận đánh vào lưng của hần, từng câu từng chữ nói với hần.

Chẳng lẽ vì sai lầm đem qua mà cô phải trở thành tù binh của hần? không, cô không nguyện ý.

Lạc Thiên Uy đẩy cô ra, nhìn gần dung nhan của cô, hơi thở cả hai dung hòa, hần lạnh lẽo nhấn từng chữ: "Tôi quyết định rồi, Tích tuyết, tôi muốn nhốt em ở tại nơi này, vĩnh viễn đều không thể rời khỏi tôi".

"Cái gì? Lạc Thiên Uy anh điên rồi." Đôi môi cô run rẩy nói, trong mắt lần nữa dấy lên tia hận ý, cô vốn cho rằng cùng hần bình tâm nói chuyện hần sẽ bỏ qua cho cô không nghĩ tới hần bức bách cô thành ra thế này.

Khóe miệng hần lạnh lùng nâng lên: "Tôi là điên rồi, tôi bởi vì em mà điên".

"Tôi không rãnh cùng anh nổi điên!" tiếp tục như vậy nữa, cô không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không cho đi!” Lạc Thiên Uy không chút dè dặt kéo cô trở lại, cánh tay đỡ lấy thân thể của cô, đem cô đè ở trên giường.

Cô không kịp chuẩn bị cứ như vậy ngã vào trong ngực của hắn, cả kinh kêu lên: “Anh muốn làm gì?”

Lạc Thiên Uy ép thật chặt thân thể của cô, nắm chặt hai tay của cô để cô không thể nào nhúc nhích, nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt điên cuồng nói: “Tôi muốn làm cho em yêu tôi”.

Nói xong không đợi cô kịp phản ứng, hắn ôm eo của cô môi mỏng trực tiếp hạ xuống.

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra thân thể sợ sệt lui về sau, hoảng sợ giùng giàng: “Không cần, Lạc Thiên Uy anh muốn làm gì? Mau buông tôi ra, buông ra!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Không bằng cảm thú, lần nữa xâm phạm

“Buông tôi ra, Lạc Thiên Uy anh không được đối xử với tôi như thế”. Lạc Tích Tuyết nghiêng đầu né tránh, dùng sức chống cự, như có một loại áp bức đánh vào tim của cô.

Hai mắt của hắn bây giờ nhiễm đầy sắc dục, hắn ôm cô chặt hơn, không cho cô có cơ hội né tránh nào.

Đem gương mặt tuấn tú tới gần gương mặt xinh đẹp của cô, giọng điệu kiên định nói: “Tôi không buông, chết cũng không buông, tôi vĩnh viễn sẽ làm em ở bên cạnh tôi”.

“Không! Không cần!!” lồng ngực của cô bỗng co lại dữ dội, ra sức giãy giụa, vội vàng né tránh lồng ngực của hắn.

Thân thể của hai người hòa hợp đến mức không có chút khe hở nào, cô càng kịch liệt phản kháng càng làm cho thân thể dính chặt vào nhau hơn.

“Tích Tuyết, tôi yêu em, tôi không muốn cách xa em!” Lạc Thiên Uy lần nữa đem Lạc Tích Tuyết áp đảo dưới thân, tay phải dùng sức đem cánh tay đang không ngừng giãy giụa của cô kéo đến sau lưng, môi mỏng cường thế hạ xuống cánh môi mềm mại của cô.

“Ừm...” cô bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, trong lúc nhất thời đầu óc hỗn loạn thành một mảnh, vô lực phản kháng chỉ đành mặc cho hắn ở trong miệng cô làm bừa.

Chiếc lưỡi của hắn không kiêng nể gì khuấy động khắp cả khuôn miệng của cô, sau đó đột nhiên đem chiếc lưỡi thom tho của cô mút lấy, khẽ cắn, khẽ liếm, lại mút, hơi thở hai người như hòa quyện vào nhau, nhiệt độ càng ngày càng nóng rực.

Lạc Tích Tuyết vừa xấu hổ lại vừa sợ, kịch liệt giùng giàng, hai tay đẩy lồng ngực hắn ra: “Không cần, buông tôi ra, không cần!”

“Tuyệt nhiên, không cần trốn tránh tôi, em chỉ có thể là của tôi” hắn kéo hai chân của cô ra, trong mắt lộ ra bá đạo cùng chiếm lấy.

“Không, tôi là chị của em, chúng ta không thể như vậy được, không thể!” cô đau lòng la lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, trong lòng càng lúc càng sợ hãi.

Liếc thấy trong mắt Lạc Thiên Uy không che giấu chút dục vọng nào, cô cảm thấy bản thân mình lần nữa bị hắn đoạt lấy.

Không, đã có tội ác lần thứ nhất rồi bọn họ không thể phạm thêm tội ác lần thứ hai nữa, không cần, nếu cứ như vậy cô sẽ không chịu nổi mất.

Một bàn tay to của hắn đem hai tay đang chần chừ của hắn kéo lên đỉnh đầu của cô, một bàn tay khác càn rỡ ve vuốt xoa nắn đôi gò bồng đảo cao ngất.

Lòng hắn vô cùng kích động cùng hưng phấn: “Tích Tuyết, em sẽ thích”. Trên môi hắn xuất hiện nụ cười tà xấu xa, chiếc lưỡi liếm quanh những điểm mẫn cảm của cô, hai lòng nhìn thân thể của cô run lên một cách lợi hại.

Lần trước tại hắn quá bạo lực nên lần này hắn sẽ cho cô đệm dịu dàng nhất.

“Ừm... Ừm...” khoái cảm lan toàn thân làm cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng nhưng vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

Cô trong lòng thầm khinh bỉ mình, rõ ràng không muốn hắn đụng vào cô như vậy nhưng vì sao thân thể lại bán đứng cô như thế?

“Còn nói em không thích?” hàm răng của hắn đang không ngừng cắn nhẹ khắp thân thể cô tạo ra những dấu hồng nhỏ như chứng minh cô là của hắn, thanh âm phát ra có chút mơ hồ.

“Không!” nội tâm của cô giờ phút này đang đấu tranh gay gắt, cô lo lắng giãy giụa thân thể, muốn thoát khỏi cảm giác nóng ran này.

Nhưng càng giãy giụa thì cô càng tiến tới lồng ngực cường tráng của hắn gần hơn, thêm một hồi đè ép dục vọng của Lạc Thiên Uy như bị đẩy đến đường

cùng.

“Đáng chết, em làm tôi điên cuồng như vậy!” hấn khó chịu gầm nhẹ, bàn tay kéo hai chân mảnh khảnh trắng nõn của cô ra, rướn người tới tập kích.

“A!!!” tiếng kêu tê tâm liệt phế vang dội khắp cả căn phòng.

Cả người Lạc Tích Tuyết run rẩy, cả người như chìm vào biển sâu vô tận, trong đầu nháy mắt trống rỗng. Cô một lần nữa bị chính em trai của mình đoạt lấy. Nếu như nói lần đầu là thân bất do kỷ vậy lần này được xem là gì?

Cô liên tiếp cùng em trai mình xảy ra quan hệ nói ra cô cũng thấy xấu hổ thay cho chính bản thân mình, thân thể này không chút nào sạch sẽ nữa rồi.

Lạc Thiên Uy ở trên người của cô không ngừng luật động, trải qua tối hôm qua hấn biết trên người cô những điểm nào mẫn cảm, hơi chút trêu chọc cô đã yêu kiều thờ hồn hên.

Hấn cơ hồ rất hài lòng với việc Lạc Tích Tuyết đáp lại, hấn lần nữa dùng sức, muốn cho bọn họ cùng trầm luân.

Lạc Tích Tuyết nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn đến dục vọng của hấn càng không dám nhìn chỗ hai người kết hợp.

“Mở mắt ra! Nhìn tôi!” đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên thanh âm ra lệnh của Lạc Thiên Uy. Cô cắn chặt môi không trả lời hấn.

“Tích Tuyết, em biết chúng ta đang làm gì không?” Lạc Thiên Uy đột nhiên cúi người xuống, vẻ mặt cực kỳ tà ác ngậm vành tai của cô, ghé vào đó nói ra những âm thanh mê muội: “Chúng ta bây giờ đang làm tình, làm việc mà chỉ có vợ chồng hoặc những người yêu nhau mới làm, em còn nói chúng ta là chị em nữa không?”

“Râm!!!”

Cô cảm thấy trong đầu mình phòng tuyến cuối cùng cũng bị phá hỏng, lời của hấn như một thanh kiếm đâm thủng màng nhĩ của cô cũng đâm thẳng vào lòng cô, toàn thân không ngừng run rẩy.

Bọn họ đang làm chuyện mà cả đời này người đời chê cười, cũng không thể quay trở về như lúc đầu được nữa rồi.

Đời này, cô không có tư cách cùng người đàn ông mình yêu ở chung một chỗ nữa rồi.

Bởi vì cô quá dơ bẩn, dơ bẩn đến mức không chịu nổi.

“Đừng khóc! Tích Tuyết đừng khóc!” Lạc Thiên Uy cúi đầu, vô cùng dịu dàng liếm đi từng giọt nước mắt trên mặt cô, cô khóc bao nhiêu lâu hấn dùng bờ môi dịu dàng của mình hôn lên những giọt nước mắt đó bấy lâu.

“Tin tưởng tôi, Tích Tuyết, tôi sẽ yêu thương em!” hấn dịu dàng trấn an mắt lộ ra thâm tình: “Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi nhất định sẽ không để cho em chịu bất kỳ chút tổn thương nào!”

Hấn cúi người xuống, trêu chọc thân nhiệt của cô, bàn tay nhẹ nhàng dán lên gương mặt của cô, đầu ngón tay dính nước mắt của cô mon trón mỗi một tác da thịt.

Nghe xong lời hấn nói cô chỉ cười lạnh, ngoan tuyệt hướng hấn nói: “Chỉ cần tôi còn ở bên cạnh anh ngày nào thì ngày đó tôi sẽ không ngừng bị tổn thương”.

Nói xong cô bất chấp tất cả cảm cánh tay của Lạc Thiên Uy lên, cắn thật mạnh vào đó, máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống, trong miệng cô tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm.

Nhưng hấn lại không cảm giác được đau đớn, ánh mắt của hấn vẫn thâm thúy nhìn cô như vậy, trong mắt đều là hình bóng của cô.

“Chỉ cần em không rời khỏi tôi, cắn bao nhiêu lần cũng được, tôi đều không sao cả!” khóe miệng của hấn lộ ra nụ cười khổ.

Hấn biết cô hận hấn, nhưng coi như cô có hận hấn cả đời, hấn cũng không để cô đi, đời này hấn muốn chỉ có cô mà thôi.

“Tại sao không bỏ qua cho tôi?” Lạc Tích Tuyết buông hàm răng ra, mắt đẹp vo lực nhìn hấn.

“Tích Tuyết, chúng ta đã thật sự vượt qua ranh giới của chị em, tôi yêu em, cả đời này tôi không để em rời khỏi tôi đâu!” hấn ôm cô thật chặt, không cho phép cô có nửa phần thoát đi.

“Nhưng tôi không thương anh! Hơn nữa vĩnh viễn cũng không thể nào yêu anh được” cô quyết định cùng hấn nói rõ.

Lời cô nói làm như một thanh chủy thủ bén nhọn cắm vào trái tim hấn, máu dầm dề tràn lan lãng trí lòng của hấn. Không cách nào khống chế được lửa giận trong lòng nên hấn càng ra sức luật động, cuồng vọng đoạt lấy, hung hăng giày xéo, con người âm thầm không có chút ánh sáng nào

Cứ kéo dài mãi như thế không biết qua bao nhiêu lần cô ngất đi lúc tỉnh lại lại thấy hấn ở trên người của cô, không ngừng hôn cổ của cô, vành tai, ngực, qua từng địa phương.

Cô vô lực nhắm hai mắt lại. Nếu đây là cơn ác mộng thì tốt biết mấy, nếu không phải là ác mộng thì cô mong sao cô vĩnh viễn không tỉnh dậy nữa.

Rốt cuộc, không biết bao nhiêu lần muốn cô cuối cùng hấn cũng kiệt sức ngừng lại. Hấn nằm trên thân thể mềm mại của cô thở dốc, mồ hôi như mưa, chỉ là phía dưới của hấn chưa có ra khỏi cơ thể của cô.

Hắn đối voi cô thật sự không buông được, chỉ cần khẽ đụng vào cô hắn đã có phản ứng. Hắn khát vọng cô quá lâu, muốn dịu dàng với cô nhưng khi tiếp xúc với thân thể mềm mại này thì hắn không khống chế được thú tính của mình muốn một lần ăn hết cô.

“Xong chưa? Làm xong rồi thì mời đi cho”. Cô cắn chặt môi, lạnh lùng quay sang chỗ khác nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Sảng khoái chết đi

Nằm ở trên người cô thân thể của hắn chợt cứng đờ. Hắn nắm chặt hai quả đấm, cô cư nhiên một lòng chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng kết thúc, chẳng lẽ cô không chút cảm thụ sự kết hợp tuyệt vời của bọn họ hay sao?

“Ra ngoài, nhanh lên một chút!” Lạc Tích Tuyết xoay mặt, thanh âm lạnh lùng đến mức chính cô cũng run sợ.

Hắn còn ở trong cơ thể cô thêm một giây một phút nào nữa, đối với cô mà nói đó là ác mộng, cô chỉ nghĩ đến việc làm sao thoát đi.

Con ngươi của hắn âm trầm nhìn cô, nhìn thấy vết hôn mới cùng với vết hôn cũ, hắn cảm thấy áy náy vô cùng.

Hắn nói với cô hắn sẽ dịu dàng đối đãi cô nhưng mỗi một lần đều không kiềm hãm được dùng sức sâu hơn, muốn đem cô hòa nhập vào trong thân thể hắn, hắn biết càng làm như vậy cô lại càng thống hận hắn hơn.

Hắn thờ dài một hơi, rốt cuộc cũng rút ra khỏi thân thể của cô. Một tay ôm cô tiến tới gần vòm ngực rộng lớn của hắn, chỉ là toàn thân cô thật lạnh lẽo, cùng với nhiệt độ của người chết cũng không có gì khác biệt.

Hắn sợ hãi vội ôm cô chặt hơn, chỉ sợ có chuyện gì xảy ra với cô, hai mắt chăm chú nhìn cô, nháy mắt một cái cũng không dám.

“Tôi muốn uống sữa nóng!” Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc cô cũng nhàn nhạt mở miệng.

Cô một ngày đã chưa ăn cái gì rồi, lại bị hắn hành hạ nhiều lần như vậy cô chỉ cảm thấy như muốn ngất đi, đầu đau không chịu nổi.

Lạc Thiên Uy lập tức gọi điện thoại, kêu người giúp việc dưới lầu chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau, Ngũ Khiết đã đem ly sữa nóng lên, bên cạnh còn có chút đồ điểm tâm tinh xảo.

Nhìn hai người xốc xếch trên giường, lại nghĩ tới mối quan hệ của hai người, Ngũ Khiết chấn kinh một hồi, tay chân run rẩy, làm sữa đổ trên mặt đất.

“Ngươi làm việc như thế hả?” Lạc Thiên Uy rống giận hô. Hắn hiện tại tâm tình đã đủ phiền, cô gái này chút việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong làm hắn thêm phần bức bối.

“Thật xin lỗi, thiếu gia, thật xin lỗi!” Ngũ Khiết cúi gập người, khom lưng xin lỗi.

Cô vô tình nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Lạc Tích Tuyết cảm thấy đau lòng thay cho cô.

“Nhìn cái gì, còn không mau đi chuẩn bị ly sữa khác mang lên đây!” Lạc Thiên Uy thấy Ngũ Khiết nhìn Lạc Tích Tuyết lập tức cau mày quát.

“Dạ, thiếu gia!” Ngũ Khiết lập tức gập đầu, ngồi xổm xuống nhặt những mảnh thủy tinh dưới đất lên. Vốn dĩ cô nhặt rất cẩn thận nhưng do ánh nhìn như muốn giết người của Lạc Thiên Uy mà làm cho cô hoảng hốt bất cẩn trúng vào tay làm máu chảy ra.

Nhìn máu tươi chảy ra từ tay của Ngũ Khiết, trong mắt Lạc Tích Tuyết hiện lên tia suy tính.

“Không cần lượm nữa, cô đi ra trước đi”. thanh âm thật thấp phân phó. Ngũ Khiết ngần ngừ ngần đầu nhìn Lạc Thiên Uy một cái, thấy hắn không có ý kiến nên vội vàng lui ra ngoài.

“Tuyệt nhi, muốn ăn chút gì không?” Lạc Thiên uy vén máy sợi tóc xoắn trên trán của cô lên, hôn lên trán cô một cái, giọng nói êm ái.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, giờ điều cô muốn nhất đó là không nhìn thấy hắn nữa.

“Anh đi ra ngoài trước đi!” cô nhắm hai mắt lại không còn hơi sức để nói chuyện.

“Tích Tuyết”. Thân mình hắn không nhúc nhích, một khắc cũng không muốn rời khỏi cô.

Cô quay lưng đi, để lại cho hắn một bóng lưng lạnh lùng, gần từng chữ nói: “Tôi muốn yên lặng một chút, anh đi ra ngoài đi”.

Trong mắt hắn lóe ra tia ảm đạm, nhìn cô co rút ở góc giường làm lòng hắn khẽ có một tia xúc động.

Hắn dứt khoát đứng dậy, tay ôm lấy gò má của cô, con ngươi sắc bén nói: “Tích Tuyết, không nên nghi rồi khỏi tôi, nếu không tôi cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa”.

Nói xong hấn lấy chiếc áo phủ lên người rồi rời đi.

Dư âm còn lại sau lần hoan ái mạnh mẽ không thể nào ua đi được, thời thời khắc khắc đều nhắc nhở cô chuyện vừa mới xảy ra.

Cô nâng đôi tay ôm lấy thân thể của mình, nước mắt lần nữa từ đôi mắt to chảy xuống. Tâm, từ từ tuyệt vọng/

Cô biết hấn sẽ không bỏ qua cho cô, cô cũng không muốn ở lại nơi bẩn thỉu này thêm một lần nào nữa, giây phút những mảnh thủy tinh kia nằm trên mặt đất, cô đã có ý nghĩ này.

Có lẽ chỉ có chết mới có thể giải thoát được, mới không còn đau khổ như thế này được.

Lạc Tích Tuyết ngồi xỏm xuống, nhặt một mảnh thủy tinh lên, trong mắt đọng đầy nước mắt “thật xin lỗi, anh Vũ Trạch, em đã dơ bẩn, không còn xứng với anh nữa, thật xin lỗi anh”.

Cô không cách nào tiếp nhận được chuyện cô bị em trai cô chiếm lấy, càng không thể tưởng tượng được tương lai sau này của cô lại do hấn định đoạt, sẽ khổ sở đến cỡ nào.

“Ông trời xin trừng phạt tôi đi, để tôi xuống địa ngục đi”. Trong mắt cô lóe lên tia kiên định.

Cô giờ tay lên, chậm rãi đem mảnh thủy tinh sắc bén kia đặt lên cổ tay của mình. Giờ khắc này, cô chợt cười, nụ cười đó mới thể mỹ làm sao. Bởi vì cô thật sự đã được giải thoát.

“Lạc Thiên Uy, anh cho rằng có thể hành hạ tôi cả đời sao? Tôi chết đi, xem anh còn có thể hành hạ tôi như thế nào?” Cô bi thương nói.

Nhìn dòng máu từ trong cổ tay mình trào ra, một giọt lại một giọt rơi xuống nền nhà, tạo thành một vũng máu. Sắc mặt của cô càng ngày càng tái nhợt, đầu càng lúc càng mơ hồ.

Cô sẽ chết sao?

A, rốt cuộc cũng có thể được rồi đi, nhưng tốc độ này chậm quá làm cô cảm thấy đau đớn vô cùng. Cầm mảnh thủy tinh lên tay lại lần nữa, cô tàn nhẫn xẹt qua tay mình một vết cắt thật sâu, nhưng kỳ quái ở chỗ cô không còn cảm thấy đau nữa?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Muốn chết? Không dễ dàng như vậy!

Có lẽ những người sắp đối mặt với tử thần sẽ cảm thấy thần kinh sẽ tê dại hẳn đi. Như vậy càng tốt, cô càng đau nhiều càng cảm thấy như tội ác của cô như được giảm bớt.

Lần này cô lại càng dùng sức hơn, cho đến khi mảnh thủy tinh trong tay tràn đầy máu tươi, cô ngồi không vững nữa mới nhẹ nhàng buông ra...

Nhắm mắt lại, giờ cô chỉ việc ngồi chờ thôi, chờ cái chết đến với cô.

Chỉ là cuộc sống vốn vô tình như thế, người ta càng muốn cái gì thì tạo hóa thường đi ngược lại. Như giờ phút này chẳng hạn, rõ ràng cô muốn chết như thế thời khắc đang chuẩn bị nhắm mắt lại thì cửa lại nặng nề đẩy ra.

“Đáng chết, Lạc Tích Tuyết, em điên rồi phải không?” Lạc Thiên Uy khó có thể tin được nhìn sự việc diễn ra trước mắt.

Người con gái mà hấn dùng cả đời này để yêu thương cứ như vậy nằm trong vũng máu.

Máu đỏ tươi nhìn qua thật kinh tâm động phách. Hấn hung hăng nhìn cô, trong con ngươi vừa giận lại vừa bi phẫn, cắn răng rống giận nói: “Tại sao muốn tự sát? Tại sao em tình nguyện chết cũng không nguyện ý ở lại bên cạnh tôi? Tại sao em không chịu tiếp nhận tôi?”

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng nhìn hấn, bên môi hiện lên một nụ cười nhạt.

Hấn cư nhiên tức giận? Hấn có tư cách gì để tức giận? Cô bị hấn ép đến đường này người tức giận không phải là cô thì thôi, hấn mắc mớ gì phải tức giận.

Tại sao lại không nguyện ý ở chung với hấn một chỗ? Bởi vì ở chung với hấn cô còn sống không bằng chết. Ánh mắt sắc bén của cô hướng về phía hấn, lạnh lùng nói: “Anh nói đúng rồi, đúng là tôi tình nguyện chết cũng không đòi nào ở bên cạnh anh, tôi không yêu anh vĩnh viễn cũng sẽ không, cho nên mới tìm đến con đường này, tôi chết đi tất cả sẽ mau kết thúc thôi”.

“Ha ha ha....” Lạc Thiên Uy đột nhiên đau lòng cười điên cuồng.

Đau lòng tức giận nhìn chằm chằm cô, gằn từng chữ nói: “Em cho rằng chết là có thể thoát khỏi tôi sao? Em là người phụ nữ của tôi, tôi nói không thể thì em không thể chết! Tôi còn chưa có chơi đủ làm sao có thể để cho em rời đi dễ dàng như vậy? Muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu?”

“Lạc Thiên Uy, cái tên ma quỷ biến thái này!” cô không ngờ hắn lại tàn nhẫn như thế, lời như vậy mà hắn cũng nói ra được.

“Lạc Tích Tuyết, nếu như em dám chết, tôi nhất định sẽ làm cho những người bên cạnh em phải chôn cùng em đấy!” hắn nắm hai cánh tay của cô, về mặt âm lãnh cảnh cáo.

Trong mắt cô tràn đầy thống hận, sức lực không tự chủ được, mảnh thủy tinh đang trong lòng bàn tay cào cứa vào da thịt của cô hơn. Máu tươi theo vết thương chảy ra, đem cả bàn tay của cô nhuộm thành một màu đỏ.

Chỉ là cô không cảm thấy đau đớn..

“Lạc Tích Tuyết, đáng chết, em đang làm gì vậy?” Lạc Thiên Uy bất ngờ nhìn động tác siết chặt của cô làm máu chảy ra nhiều hơn cũng làm tim của hắn như ngừng đập.

Cô điên rồi? Cô không muốn sống nữa sao?

“Anh không phải muốn hành hạ tôi sao? Không cần anh phải phí tâm tôi tự mình làm!” Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên nhất mạt kiên quyết.

Cầm mảnh thủy tinh lên, nhắm ngay vết thương trên tay một lần nữa rạch xuống. Máu tươi chảy xuống, nhưng đó không phải là máu của cô mà là máu của Lạc Thiên Uy.

Hắn dùng bàn tay của hắn chặn trên bàn tay của cô, ngăn trở cô tự làm bị thương chính mình

“Buông ra!” Cô bực tức quát hắn.

“Không đòi nào!” hắn kiên quyết nói.

Lạc Thiên Uy dứt khoát cầm chặt vết thương trên tay của cô ngăn máu không chảy ra nữa, hung hăng đem cô kéo lại gần hắn: “Lạc Tích Tuyết, em quậy đủ chưa?”

“Không có!” cô hung hăng đẩy hắn ra.

Thấy cô cùng hắn ở cự ly gần như vậy làm cho cô có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của cả hai. Mảnh thủy tinh cầm trên tay cô không do dự hướng ngực của hắn đâm tới.

“Ngươi đi chết đi, cái tên ác ma này!” trong miệng cô không ngừng nói, cầm mảnh thủy tinh trên tay không ngừng đâm tới trước ngực hắn.

Từng phát từng phát một...

Mặc dù mảnh thủy tinh trong tay cô không đủ để lấy mạng hắn nhưng lại có thể làm cho da thịt trên người Lạc Thiên Uy huyết nhục mơ hồ.

Máu tươi không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ áo sơ mi của hắn, nhìn qua kính hải vô cùng.

Hắn cũng không có ngăn hành động điên cuồng này của cô lại, hắn không nhúc nhích, cam lòng để cô làm bị thương chính mình.

Nếu như làm vậy mà có thể làm giảm bớt thù hận trong lòng cô đối với hắn thì hãy để cô làm đi.

Dù sao kể từ khi hắn quyết định yêu cô ngày đó hắn đã đem sống chết giao cho cô rồi, hắn muốn bất chấp tất cả yêu cô dù cho cô cần tính mạng của hắn đi chăng nữa.

Nhưng thật không ngờ cô lại hận hắn như vậy, sức lực ngày một ngoan tuyệt hơn, xuống tay không một chút lưu tình.

Thật cô hận hắn như vậy sao?

Hắn không hiểu, coi như về sau hắn dùng tất cả cung chiêu cô cũng không thể bù đắp cho lần tổn thương này sao?

Tại sao cô lại không thấy lòng của hắn?

“Tại sao anh không tránh? Anh điên rồi sao?” cô khó có thể tin nhìn người đàn ông trước mắt, rõ ràng là rất đau nhưng ngay cả một chút âm thanh hắn cũng không phát ra.

“Nếu như làm như vậy có thể đổi lấy vui vẻ cho em thì tôi cũng cam lòng” ánh mắt hắn nhìn chăm chăm cô, khóe miệng nâng lên một nụ cười đắng chát.

Trong mắt cô hiện ra tia chán ghét, cô ghét hắn lấy cái cơ yêu cô để làm lý do.

“Không cần bày ra bộ dạng vĩ đại như thế, anh cho rằng tôi không dám giết anh sao?” thanh âm của cô lạnh lạnh nâng lên.

“Nếu quả như chỉ có giết chết tôi mới làm cho em hả giận vậy thì em hãy động thủ đi”. Lạc Thiên Uy nhắm chặt hai mắt lại đau khổ nói.

Lạc Tích Tuyết vô cùng ngạc nhiên, hắn nói như vậy làm cho cô chần chừ. Vì sao sự tình lại trở nên như vậy? Cô giờ mảnh thủy tinh trong tay lên, vừa định vứt bỏ nó đi thì một tiếng quát nghiêm nghị ngoài cửa truyền đến.

“Dừng tay”.

Chương 90: Thả tôi đi hoặc để tôi đi tìm cái chết

“Chát” một cái bạt tai bén nhọn nặng nề giáng xuống trên mặt của Lạc Tích Tuyết. Cô không phản ứng kịp nên thân thể không đứng vững ngã xuống đất, khóe miệng trào ra máu tươi.

“Tiện nhân! Ngươi lấy thân phận gì mà dám làm bị thương tôn chủ?” Trì Nhựt Huân tức giận, ánh mắt lạnh lùng hướng cô cảnh cáo.

“Chát!” lời của cô ả còn chưa nói hết đã bị Lạc Thiên Uy cho lại một cái tát.

“Ngươi dám làm tổn thương Tích Tuyết? Không muốn sống sao?” hắc hung hăng bóp cổ họng của cô ta, biểu tình như hàm bang, hận đến mức muốn xé cô ta ra làm trăm mảnh.

Không có người nào có thể động đến người con gái của hắc hung chỉ còn ở trước mặt hắc hung như chuyện vừa rồi.

“Tôn chủ, người phụ nữ này muốn giết ngài?” Trì Nhựt Huân vội vàng giải thích, ánh mắt thống hận hướng về phía Lạc Tích Tuyết.

“Tôi cam nguyện như vậy! Chỉ cần cô ấy vui vẻ, coi như có bị giết chết tôi cũng chấp nhận”. Bàn tay hắc hung không tự chủ càng ngày càng xiết mạnh hơn, từng câu từng chữ nói rõ ràng cho cô ta biết.

“Tôn chủ người...” Trì Nhựt Huân quả thật khó có thể tin được, đôi mắt cô tròn trĩnh nhìn người đàn ông trước mắt, đáy mắt xẹt qua tia bi thương.

“Cút ra ngoài, nơi này không có chuyện của cô! Cô tổn thương người con gái của tôi, món nợ này chút nữa tôi tính với cô!” hắc hung hăng ném cô ta xuống đất, cả người phát ra cỗ sát khí.

“Nhưng tôn chủ, ngài bị thương? Để cho tôi bang bó cho ngài trước có được hay không?” Trì Nhựt Huân không muốn cứ như vậy rồi đi, nhìn lồng ngực của hắc hung một mảng đỏ tươi, lòng cô nhói đau, đồng thời đối với Lạc Tích Tuyết càng thêm thống hận.

Lạc Thiên Uy cưỡng nộ cau mày: “Lui ra, đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai”.

Trì Nhựt Huân không cam lòng cắn môi, trơ mắt nhìn Lạc Thiên Uy chảy máu, lại nhìn Lạc Tích Tuyết một cái rồi xoay người bỏ đi.

Cô biết tính khí của Lạc Thiên Uy mệnh lệnh của hắc hung cô không thể nào cãi lại được.

“Chờ một chút!” thời điểm Trì Nhựt Huân chuẩn bị đóng cửa rồi đi, Lạc Thiên Uy ở phía sau đột nhiên kêu lên một tiếng.

Trì Nhựt Huân lập tức chạy tới: “Tôn chủ, ngài có gì phân phó?”

“Cầm hòm thuốc tới đây!” Lạc Thiên Uy trầm giọng phân phó.

Vết thương của hắc hung có chảy máu đến mấy cũng không sao cả, nhiều năm như vậy hắc hung dần quen rồi ngược lại Lạc Tích Tuyết vừa cắt máu tay nếu không sơ cứu sẽ ảnh hưởng đến tính mạng mặc dù những vết thương này chưa nghiêm trọng.

Trì Nhựt Huân rất nhanh đem hòm thuốc tới.

Cô cho là Lạc Thiên Uy hỏi tâm chuyển ý muốn cô bang bó cho hắc hung nên cầm bông bang lên định vì hắc hung rửa vết thương.

“Không còn chuyện của cô nữa, lui xuống đi!” nhìn hắc hung cũng không thèm nhìn cô một cái, hướng Lạc Tích Tuyết đi tới.

Trì Nhựt Huân sững sờ nguyên tại chỗ, nhìn sự quan tâm cùng dịu dàng của hắc hung đối với Lạc Tích Tuyết làm lòng của cô giống như bị ngàn đao băm vằm.

Tôn chủ, tôi mới là người thật lòng yêu ngài đó, tại sao ngài lại không đoái hoài gì đến tôi dù chỉ là một chút vậy?

“Tuyết nhi, để tôi bôi thuốc cho em!” hắc hung hòm thuốc đến chỗ của cô, giọng nói dè dặt tận lực dịu dàng.

“Không cần anh già mù sa mưa!” cô giật tay hắc hung ra chán ghét nói.

“Tích Tuyết” Lạc Thiên Uy nhẹ nhàng gọi tên của cô, trong con ngươi tràn đầy đau đớn, hắc hung sờ kéo môi nói: “Nếu như quả thật chỉ có giết tôi mới làm cho em hả giận, tôi nguyện ý chịu đựng, chỉ là...”

Hắc hung dừng một chút, kéo tay cô qua, chợt ôm chặt cô, thật chặt vào trong ngực của hắc hung, thối khí bên tai cô gần như tuyệt vọng mở miệng: “Dù em muốn mạng của tôi tôi cũng sẽ cho em, chỉ cần em đồng ý dừng rời xa tôi, vô luận muốn tôi làm gì cũng được”.

Hắc hung dùng toàn lực ôm cô, khít khao ôm lấy cô, khiến cô khó thở vô cùng, tâm lực muốn tránh ra, cô nhắm hai mắt lại, quyết tuyệt nói: “Tôi không muốn ở lại chỗ này, chết cũng sẽ không thích anh, nếu như anh thật sự yêu tôi, hoặc để tôi đi hoặc để tôi chết!”

“Không được!” Lạc Thiên Uy vội cắt đứt lời cô: “Cả hai tôi đều không cho phép, em là người phụ nữ của tôi, chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi, yêu một mình tôi, muốn chết hoặc muốn rời đi, cả hai ý niệm này đều không được, em nên bỏ chúng đi”.

Hắn nói như đinh đóng cột, không lưu cho cô một con đường sống, hắn sẽ không để cho cô đi đâu, càng không để cho cô chết, hắn nhất định phải làm cho cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn.

“Tại sao? Lạc Thiên Uy, tôi hận anh, anh là ma quỷ!” cô thê lương hô to, trên mặt nước mắt giàn giụa.

“Tôi biết làm như vậy sẽ khiến em càng thêm hận tôi nhưng tôi không có biện pháp.” Hắn khò sở cau mày, trong con ngươi là thứ ánh sáng âm trầm, hắn không thể làm gì được nữa rồi.

“Không cần, tôi không cần anh giả nhân giả nghĩa như vậy, buông tôi ra, mau buông tôi ra, tôi một chút cũng không muốn ở chung một chỗ với anh!” Lạc Tích Tuyết ở trong lòng hắn liều mạng giãy giụa, nhưng hắn lại càng ôm cô chặt hơn.

“Tích Tuyết, chẳng lẽ em không thấy lòng của tôi hay sao? Lòng của tôi đang rỉ máu vì em? Không cần hành hạ tôi như vậy nữa có được không?” con ngươi đen nhánh của hắn co rút lại, đau lòng gào thét nói.

Cô không thương hắn, vô luận hắn có làm gì có nói gì đi chăng nữa cô cũng không thương hắn.

Trong lòng giống như có một con đĩa khát máu, đang dần dần ăn mòn tâm hồn hắn, sợ hãi, hắn thật sự rất sợ.

Cô mệt mỏi quá, nước mắt làm mờ hồ hình ảnh của người đàn ông trước mặt, rốt cuộc cô không chống đỡ nổi nữa ngã vào vòm ngực rộng lớn của hắn.

“Tích Tuyết, Tích Tuyết, em làm sao vậy? Em đừng làm tôi sợ?” sắc mặt hắn khản trương, lòng như bị thiêu đốt.

Sắc mặt của cô giờ phút này tái nhợt như tờ giấy, giống như một con búp bê đang dần mất đi sinh mệnh, chỉ cần hắn chạm vào cô sẽ vỡ ngay.

Lạc Thiên Uy kinh hãi không còn để ý đến vết thương trong lòng nữa, nóng nảy hướng ngoài cửa hô: “Người đâu, mau gọi bác sĩ tới cho tôi!”

“Uy, đã xảy ra chuyện gì?” chỉ mấy phút sau, nhận được tin tức của Lạc Thiên Uy một vị bác sĩ vội vàng chạy tới.

Lạc Thiên Uy chưa bao giờ gọi qua hắn khẩn cấp như thế, hắn còn tưởng có chuyện gì xảy ra, đi vào phòng chẳng qua chỉ là một trong số những người phụ nữ của hắn bị thương mà thôi.

“Cô ấy thế nào rồi?” nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của cô làm cho chân mày hắn không tự chủ nhíu chặt lại.

Lạc Thiên Uy cảnh cáo nói: “Vô luận như thế nào, cậu cũng phải cứu cô ấy!”

Chu Y gật đầu một cái, hắn chưa từng thấy qua Lạc Thiên Uy khản trương như vậy bao giờ, không khỏi nghiêm túc chữa trị vết thương cho cô.

Chỉ là khi hắn cầm tay của cô lên, làm cho trong lòng của Lạc Thiên Uy bùng lên một ngọn lửa vô danh. Cô là người phụ nữ của hắn sao có thể để cho người đàn ông khác tùy tiện đụng vào như thế cho dù hắn có là bác sĩ đi chăng nữa. (a ni Cute. E thích à nha!!! ^^)

Khi thấy tay của Chu Y đang bắt đầu cời bỏ những cúc áo trước ngực của cô, hắn lập tức lao tới ngăn lại, đem cô ôm tới bên cạnh mình: “Cậu làm gì đây?”

“Tôi chỉ muốn giúp cô ấy thả lỏng chút mà thôi, quần áo của cô ấy quá chật sẽ gây trở ngại máu lưu thông” Chu Y nhàn nhạt trả lời, cũng cảm thấy có gì không ổn, hắn chỉ làm theo nghề nghiệp bác sĩ mà thôi.

Lạc Thiên Uy khẽ cau mày: “Được rồi, cậu lui xuống trước đi!”

“Hả?” Chu Y ngạc nhiên nói, hắn còn chưa có làm gì mà.

“Tôi sẽ tự bang bó cho cô ấy, rồi đưa cô ấy vào bệnh viện”. Sắc mặt hắn âm trầm nói.

“Ừ, như vậy cũng tốt”. Chu Y nhíu mày nói, dọn dẹp chút đồ đạc, lúc gần đi hắn không quên bổ sung thêm một câu: “Nếu đi bệnh viện thì sẵn ghé qua khoa sản luôn, cậu bạo lực như vậy có khi phía dưới của người ta sớm không chịu nổi đâu”.

Nói xong, thấy ánh mắt của Lạc Thiên Uy như muốn giết người, hắn liền chạy nhanh ra ngoài. Lạc Thiên Uy lập tức sai người chuẩn bị xe, ôm cô tựa vào lòng, một đường lo lắng chạy tới bệnh viện.

Sau khi kiểm tra xong, cuối cùng cô cũng ổn, nhưng do Lạc Thiên Uy mất máu quá nhiều nên cũng ngất đi sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Một đời một kiếp không cách nào thoát khỏi “Thiếu gia, người đã tỉnh?”

Lạc Thiên Uy vừa mở mắt ra thì bắt gặp đôi con ngươi lo lắng của Mặc Cảnh.

Hắn chống thân thể ngồi dậy, một lòng chỉ nhớ đến Lạc Tích Tuyết: “Cô ấy đâu? Cô ấy như thế nào rồi?”

“Tiểu thư không có việc gì cả, đã tỉnh dậy nhưng vừa mới chợp mắt” Mặc Cảnh thành thật bẩm báo.

Lạc Thiên Uy vừa nghe đến cô không có chuyện gì thì tảng đá trong lòng hắn rốt cuộc cũng để xuống, chỉ là hắn vẫn không yên lòng: “Tôi đi xem một chút”.

Nói xong, hắn vén chăn lên, chuẩn bị xuống giường.

Mặc Cảnh vội vàng ngăn cản: “Lão bản, thân thể của ngài còn rất yếu bác sĩ nói ngài không thể tùy tiện xuống giường đi lại được”.

“Tôi không sao” hắn không nghe lời khuyên của Mặc Cảnh, đi tới cửa phòng của cô.

Vốn cô đã tỉnh lại nhưng khi ngoài cửa truyền đến âm thanh của Lạc Thiên Uy thì cô lại lập tức nhắm mắt lại. Cô không muốn nhìn thấy hắn một chút cũng không muốn.

“Tích Tuyết!” hắn đi đến bên đầu giường, thấy mắt của cô khép chặt, nằm an tĩnh trên giường bệnh làm cho tâm của hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cô không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Hắn không ngừng an ủi mình như vậy. Chỉ là sâu trong nội tâm lại có cái gai không cách nào nhổ ra được. Trải qua việc lần này, hắn sợ cô sẽ hận hắn suốt cuộc đời.

Hắn không muốn như vậy, làm tổn thương cô cũng tựa như hắn đang làm tổn thương hắn vậy, thậm chí hắn còn cảm thấy đau hơn cô.

Chỉ là, không sử dụng phương thức như thế, hắn có thể có được cô sao?

Đáp án nhất định là không.

Hắn hèn mọn như vậy, sử dụng phương thức thấp kém như vậy để có được cô mặc dù biết cô sẽ hận hắn cả đời.

“Tích Tuyết, em đã là người phụ nữ của tôi rồi, em vĩnh viễn trốn không thoát đâu, đời này đều là của tôi! Tôi sẽ khiến em yêu tôi một đời một kiếp”.

Hắn cúi đầu, tiến gần đến môi của cô, như một ác ma thầm tuyên cáo. Cô nằm trong chăn chột run lên!

Bởi vì tức giận nên cô mở hai mắt ra, mà Lạc Thiên Uy sau khi thấy cô tỉnh lại thì hai mắt vốn đang lạnh lùng bỗng trở nên dịu dàng hẳn.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của cô, nhu tình mở miệng: “Tích Tuyết, em tỉnh rồi!”

Cô không nói lời nào, chỉ ngoảnh mặt làm ngơ đưa lưng về phía hắn. Ý của cô đã rất rõ ràng rồi, cô muốn rời đi, không muốn gặp lại hắn nữa.

Hắn thật sâu thở dài một cái, hắn biết mình bây giờ dù có làm gì đi chăng nữa cũng không thể nào đền bù những tổn thương mà hắn đã gây ra cho cô.

Nhưng mặc dù như thế hắn cũng không hối hận, vẻ đẹp của cô, thân thể của cô và cả trái tim của cô nữa chỉ có thể thuộc về hắn.

Cô cứ lẳng lặng nằm trên giường không nói tiếng nào như vậy. Những vết thương nhỏ trên người của cô đã khép lại, chỉ có vết sẹo màu nâu xấu xí cứ như vậy hằn trên tay của cô.

Dễ thấy vì nó rất bất mắt.

Giống như thời thời khắc khắc đều nhắc nhở cô, hắn không bằng cảm thú. Cô tự phong bế bản thân, trừ lúc ăn cơm ra cô đều sẽ ít gặp người khác.

Lạc Thiên Uy thỉnh thoảng vẫn đến đây, có lúc hắn trầm mặc cùng cô cho đến sáng có lúc hắn sẽ nói chuyện với cô mấy câu, nhưng cô vẫn giữ thái độ lạnh lùng đó với hắn.

Hai ngày sau cô được xuất viện, cô chợt nhiên mở miệng nói ra bốn chữ: “Tôi muốn về nhà!”

Lạc Thiên Uy hiểu thấu tâm tư của cô, nhếch môi lại gần cô nói: “Về nhà, em đã là người phụ nữ của tôi rồi mà còn muốn về nhà sao?”

“Tôi không phải” Lạc Tích Tuyết chán ghét quay đầu đi chỗ khác.

Cô tin tưởng chỉ cần về nhà có ba hắn sẽ không đụng đến cô nữa.

“Em chẳng lẽ đã quên những ngày chúng ta ở bên nhau đã vui vẻ và phấn khích như thế nào sao?” hắn cầm tay của cô, ánh mắt tà tứ nhìn chằm chằm cô nói.

“Anh vô si!” sắc mặt cô cứng đờ, hận không thể cầm chiếc ly bên cạnh ném vào mặt hắn. Mà trên thực tế cô cũng đã làm như vậy, chỉ là hắn vẫn khéo

léo tránh được.

“Chúng ta dù sao cũng đã phát sinh quan hệ, em trốn không thoát đâu!” ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn chăm chăm cô: “Trừ gả cho tôi, em không còn sự lựa chọn nào khác!”

Hắn kéo bàn tay không bị thương của cô, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn. Cô chán ghét rút mạnh ra, mắt lạnh nhìn hắn: “Muốn tôi gả cho anh? Nằm mơ đi”.

Lạc Thiên Uy không thể nào kiềm nén cơn tức giận được nữa: “Lạc Tích Tuyết, em nghe rõ cho tôi, tôi sẽ làm cho em nhất định phải gả cho tôi!” hắn nắm chặt hai vai của cô, cương bách cô đối mặt với hắn, phát điên gầm nhẹ.

Nói xong hắn xoay người rời đi. Thời điểm hắn chạm vào nắm cửa, Lạc Tích Tuyết ở phía sau đột nhiên nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Tôi muốn về nhà!”

Thân thể của hắn chấn động mạnh, cô cứ như vậy muốn chạy trốn khỏi hắn sao? Hai quả đấm nắm lại thật chặt, trong mắt lóe lên tia vằn đỏ.

Từ đó về sau Lạc Thiên Uy không có xuất hiện trước mặt của cô nữa. Cô đáng lý ra đã được xuất viện từ sớm nhưng cô không chịu xuất viện, kiên trì muốn gặp hắn.

Chỉ có thể về nhà cô mới có thể an toàn, hắn đối với cô sẽ không làm điều xằng bậy. Cô sẽ chống cự đến cùng đến khi gặp được hắn.

Cô cố ý phát khí với bác sĩ và y tá trong bệnh viện, cô làm như vậy để làm cho hắn xuất hiện trước mặt cô.

Chỉ là quyết tâm của hắn khá cao, hắn chỉ điều một nhóm người bảo vệ cô, dù sao cô không bị thương là được rồi muốn náo như thế nào cũng được.

Đến lúc đó chỉ cần hắn đến đón cô về, ngoan ngoãn ở cùng hắn là được rồi. Lạc Thiên Uy vẫn nhìn không gặp cô điều này làm cho cô hoàn toàn thất vọng.

Biện pháp cuối cùng cô sử dụng là tuyệt thực, ba ngày cô không ăn, nước uống cũng không đủ làm cho đôi môi xinh đẹp của cô khô đến nứt nẻ. Nếu không phải hằng ngày đều truyền dịch glucosơ chắc cô không chịu nổi đến bây giờ.

Mặc Cảnh không chịu được nữa nên đem tin tức cô tuyệt thực báo cho Lạc Thiên Uy. Lạc Thiên Uy vừa nghe đến cô tuyệt thực liền đem công việc bỏ sang một bên chạy ngay đến bệnh viện.

Phải nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy của cô lần nữa làm cho tim của hắn như bị ai đó nhéo vậy.

“Ăn một chút gì đi!” hắn bưng chén cháo nóng do Ngũ Khiết nấu đến trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết ngược mắt lên nhìn trần nhà cũng không thêm đề ý đến hắn.

“Hay uống một ngụm nước trước đi được không?” hắn vẫn ẩn nhẫn lừa gạt, nói nhẹ nhàng với cô nhưng cô vẫn trầm mặc như cũ, coi hắn như không khí.

Lạc Thiên Uy cũng không nhìn được nữa hắn cầm lấy cằm của cô, khóa chặt con ngươi của cô, giận dữ hét: “Em đến tận cùng muốn như thế nào? Lại muốn chết sao? Em xem tính mạng của mình không đáng một đồng sao?”

“Tôi dù muốn chết anh cũng không quản được!” Lạc Tích Tuyết cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm hắn.

Có ai lại không quý trọng tính mạng của mình chứ nhưng nếu để cô sống mà phải chịu sự dọa dẫm của tên ác ma này thì cô thà chết còn hơn.

“Em hận tôi đến vậy sao?” Hắn đau lòng không thôi.

“Không sai!” cô không chút do dự trả lời.

Lạc Thiên Uy mím chặt môi, khóe mắt co giật một cái, thô bạo nắm lấy cánh tay của cô: “Em cứ như vậy muốn rời khỏi tôi đúng không?”

“Tôi chỉ muốn về nhà việc này thì có cái gì sai?” cô tức giận hô lên.

Lạc Thiên Uy trầm mặc, đôi mắt đen nguy hiểm nhìn chăm chăm cô. Cô thấy hắn không tỏ thái độ gì hết, tiếp tục ngả bài nói: “Không phải anh nói dù tôi có về nhà cũng không thoát khỏi bàn tay của anh sao? Đã như vậy anh còn sợ cái gì nữa?”

“Tôi không sợ, chỉ là việc tôi muốn làm không ai có thể uy hiếp được tôi, dù em có là người con gái tôi yêu cũng không được!” trong mắt của hắn xẹt qua tia mỉa mai, nghiêng người tiến lại gần chống lại ánh mắt của cô.

“Tôi sẽ không về biệt thự đó của anh đâu, tuyệt đối không!” Lạc Tích Tuyết ánh mắt lạnh lẽo nói rõ với hắn.

“Rầm!” hắn tức giận hung hăng nện lên tường, máu đỏ thấm từ tay hắn chảy ra. Hắn không thể không công nhận cô luôn có cách làm cho hắn tức giận, chỉ có vài câu cũng có thể làm cho hắn tức giận như thế.

Cô hồ hững hờ nhìn cơn thịnh nộ của hắn, trong mắt không có chút sợ hãi nào. Tốt nhất là hắn tức giận đến mức giết cô luôn đi, nhưng cô không hề biết rằng dù hắn có tức giận đến mức nào cũng sẽ không đụng đến một cọng tóc của cô.

“Không muốn ăn sao?” hắn thu lại tức giận, bưng ly trái cây bên cạnh lên hóp một miếng sau đó nắm lấy cằm của cô, môi hướng tới môi của cô.

Chương 92: Tiếp tục dây dưa

“Ừm...” cô tròn tròn mắt, theo bản năng muốn phản kháng nhưng lại bị Lạc Thiên Uy giữ cái ót thật chặt làm cô không thể nào nhúc nhích được.

Nước trái cây trong miệng của hắn lần lượt được đổ vào trong miệng của cô, chất lỏng màu cam trong suốt cứ như vậy ở hai khoang miệng quần lấy nhau, nhưng do cô kháng cự nên có chút chảy ra ngoài khóe miệng.

Lạc Thiên Uy dùng lực hôn cô, cùng với cái lưỡi của cô dây dưa, mút không tha, thân thể của hai người càng ngày càng dựa vào gần nhau hơn.

Lửa nóng từ đáy lòng lần nữa bị kích thích mãnh liệt. Dây dưa đến tận nơi sâu nhất.

“Ừm” cô không kiềm chế được phát ra một tiếng ngậm khẽ, trên mặt đã là một mảng hồng nhuận.

Nước trái cây đã được cô nuốt xuống từ lâu, nhưng hai người bây giờ cứ ôm hôn nhau như vậy. Một hồi đau nhức kịch liệt đánh tới làm cho cô bùng tình thẹn quá hóa giận cắn lấy đầu lưỡi của Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy bị đau cau mày, vốn còn muốn tiếp tục cùng lưỡi của cô dây dưa nhưng không ngờ cô cứ cắn chặt lưỡi của hắn không thả cuối cùng hắn chỉ có thể buông tha cho cô.

“Như thế nào? Tôi đứt cho em ăn như vậy em thích không?” hắn bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, trong mắt mang theo tia cuồng vọng, tà mị cười hỏi.

“Anh... ghê tởm!” Lạc Tích Tuyết tròn tròn mắt, trên mặt một hồi trắng một hồi đỏ.

Cô không nghĩ hắn ta lại biến thái như thế, dùng cách này ép buộc cô.

“Dù sao trong mắt của em tôi vốn không phải là người tốt đẹp gì rồi, thêm một lần hạ lưu nữa cũng không sao!” Lạc Thiên Uy nhún vai, nói như không sao cả.

“Hừ!” cô quay mặt qua chỗ khác, không muốn để ý đến hắn.”Anh đi ra ngoài đi!”

“Chờ em ăn xong những thức ăn này tôi sẽ tự nhiên rời đi!” con người tinh mịch của hắn nhìn cô, bùng lên một chén cháo, ân cần nói:”Uống chén cháo loãng này trước đi, nó tốt cho dạ dày của em bây giờ hơn”.

“Không cần anh quan tâm!” Lạc Tích Tuyết lấy tay hất đổ chén cháo trên mặt đất, trốn trong chăn không để ý đến hắn nữa.

Lạc Thiên Uy cũng không có tức giận, hắn biết cô còn hận hắn nên hắn muốn cho cô có thời gian thích ứng. Dù sao từ việc một người em cùng cha khác mẹ lại biến thành người đàn ông của mình bất cứ người nào cũng khó chấp nhận ngay được.

“Tích Tuyết, húp chén cháo này đi!” hắn hướng về phía người đang vùi đầu vào trong chăn nói.

“Không muốn!” giờ cô không có chút tâm tư nào để ăn uống cả.

Lạc Thiên Uy nghiêng người tiến tới gần cô, vén chăn trên người của cô ra cúi đầu ngậm lấy vành tai của cô:”Chẳng lẽ em thích phương thức lúc này tôi cho em ăn sao?”

“Không cần!” cô lập tức căng thẳng, cảnh giác ngồi dậy nhìn hắn.

Trong mắt Lạc Thiên Uy chớp động nhu tình nhìn hắn, hắn dùng cái muỗng khuấy chén cháo trong tay lên, múc một ngụm nhỏ, nhẹ nhàng thổi sợ làm bỏng cô.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn hành động của hắn, trong ấn tượng của cô hành động như thế này chỉ có mẹ mới làm cho cô thôi.

Trong lúc nhất thời trong lòng của cô dâng lên cảm xúc phức tạp.

Một hồi như thiên sứ dịu dàng, một hồi lại như ác ma, rốt cuộc đâu mới là con người thật của hắn đây?

“Mở miệng nào, ngoan ngoãn húp cháo!”

Hắn để muỗng cháo bên môi của cô, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn hắn chần chừ không có mở miệng.

“Rốt cuộc thì đâu mới là con người thật của anh?” cô lẩm bầm không nhìn được mở miệng hỏi.

Lạc Thiên Uy ngưng trọng nhìn cô, ánh mắt sáng quắc:”Mặc kệ tôi là ai, cũng không cần biết sau này tôi có thành người nào thì tôi vẫn chỉ là Lạc Thiên Uy của mình em - Lạc Tích Tuyết!”

Lạc Tích Tuyết giật mình nhìn hấn, nghe được lời thổ lộ đó của hấn làm cho trong lòng cô có khó chịu không sao tả được.

Một người chỉ mới có mười sáu tuổi lại còn là em trai cùng cha khác mẹ của cô, hai người bọn họ thật sự có tương lai sao?

Đáp án dĩ nhiên là không.

Do bị hấn bắt ép ăn nên thể lực của cô phục hồi không ít, tinh thần cũng sáng khoái hơn rất nhiều. Lạc Thiên Uy cho bác sĩ đến kiểm tra cho cô lần cuối thấy cô đã hồi phục hấn nên ra lệnh cho thủ hạ làm thủ tục xuất viện cho cô.

“Tôi muốn về nhà!” Lạc Tích Tuyết lại hướng hấn nói ra yêu cầu cũ.

Nhưng hấn lại không nói gì hết, chỉ cầm hành lý của cô lên cưỡng chế ôm cô đi vào xe riêng.

Dọc đường đi cô luôn không ngừng muốn đòi về nhà nhưng hấn vẫn giữ thái độ trầm mặc như cũ làm cô không thể không tức giận.

Nhưng khi cô thấy biệt thự của Lạc gia hiện ra trước mắt mình thì quả thật mừng rỡ, rốt cuộc hấn cũng làm theo ý của cô. Không đợi Lạc Thiên Uy mở cửa xe cô đã nhảy vội xuống xe chạy ngay vào biệt thự.

Vừa vào phòng khách thấy ngay bóng dáng cao lớn của Lạc Chấn Long ngồi trên ghế sofa làm cho quả cân trong lòng cô dần dần buông xuống. Có ba ở đây hấn sẽ không đối với cô giờ trò gì.

“Ba!” Lạc Tích Tuyết chủ động tiến lên trước thân mật ôm lấy cánh tay của Lạc Chấn Long.

“Tốt rồi, Tuyết nhi đã trở lại!” Lạc Chấn Long sùng ái sờ sờ cái trán của con gái, không thấy cô mấy ngày qua hấn cũng nhớ cô.

Mặc dù cô không phải là đứa con mà hấn thích nhất nhưng dù sao cũng là con gái ruột của hấn nên hấn cũng thương đứa con gái này vô cùng.

Lúc này Lạc Thiên Uy cũng từ ngoài cửa đi vào, Vi Tình Nam vừa thấy hấn lập tức tiến lên đón. Hấn chỉ lạnh nhạt chào hỏi liền đẩy cô ta ra đi tới trước mặt của Lạc Chấn Long: “Ba!”

“Ừ!” Lạc Chấn Long đáp lại một tiếng, thấy con trai trở về hấn liền nghĩ ngay đến công việc nên bảo Lạc Thiên Uy lên phòng của hấn còn Lạc Tích Tuyết thì đi nghỉ ngơi.

Cô liền gạt đầu đồng ý nhưng vừa mới lên phòng, mở cửa thì bị một đôi bàn tay có lực kéo cô vào trong, ngay sau đó đóng cửa phòng lại.

“A ... Thiên Uy!” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người trước mắt, không phải hấn cùng với ba vào thư phòng của ba nói chuyện công việc rồi sao? Thế nào lại nhanh như vậy?

“Anh làm gì đấy?” cô dùng sức tránh hấn, lòng cô vẫn còn sợ hấn vô cùng. Mỗi lần hấn xuất hiện hấn sẽ dọa cô chết mất.

“Tôi nghĩ, chúng ta cần nói chuyện một chút!” Lạc Thiên Uy đốt một điếu thuốc, con người thâm u nhìn cô.

“Nói chuyện gì?” Lạc Tích Tuyết sửng sốt, trong mắt xẹt qua tia phức tạp nhưng sau đó gạt đầu một cái: “Được rồi!”

“Quan hệ của chúng ta vẫn tiếp tục!” Lạc Thiên Uy không nhanh không chậm nói ra những chữ này.

“Cái gì?” sắc mặt của cô tái nhợt, không tin được nhìn hấn: “Anh điên rồi sao? Nơi này là Lạc gia, tôi là chị của anh!”

“Tôi không quan tâm đây là nơi nào cũng không quan tâm em là ai, tôi chỉ quan tâm em là người con gái mà tôi yêu nhất, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng đừng mong trốn tránh tôi!” Lạc Thiên Uy nắm cằm của cô, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, giọng nói bá đạo, không cho phép cự tuyệt.

Cô cho rằng trở về Lạc gia có thể né tránh hấn sao? Về đây chỉ làm thêm có nhiều lý do để gần cô hơn mà thôi.

“Cái này không thể nào!” cô thẳng thừng cự tuyệt. “Quan hệ của hai chúng ta sẽ không thể nào thay đổi được, tuyệt đối không thể, dù bây giờ hay sau này đi chăng nữa cũng vậy thôi!”

“Vậy nếu như em mang thai của con của tôi thì sao?” trong mắt đen của hấn nhử lại, bỗng nhiên vươn tay ra kéo cô lại gần, đem cô chống lên vách tường, hô hấp nóng rực phun lên gò má trắng nõn của cô: “Chị thân mến, nếu như chúng ta có đứa bé, em nói coi chúng ta còn có thể nào làm chị em được nữa không? Há?”

----- BỎ SUNG THÊM -----

sao 1 chương mà nó dài thế không biết nữa. haiz.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Dơ bẩn, hoàn toàn dơ bẩn

“Anh không sử dụng biện pháp nào hết?” trái tim của Lạc Tích Tuyết căng thẳng, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Kể từ khi cô cùng hấn xảy ra quan hệ cũng được chừng mười ngày rồi, lần đầu tiên rất dễ mang thai, nếu thật sự hấn không sử dụng bất kỳ biện pháp ngừa thai nào cả thì nói không chừng cô có khả năng mang thai rất cao.

“Tôi luôn muốn nó trực tiếp nhất!” Lạc Thiên Uy mập mờ đến gần, đưa tay vuốt ve bụng của cô nói: “Nơi này không chừng đã có kết tinh tình yêu của chúng ta rồi đây”.

Trong lòng cô phát lạnh một hồi, nhất thời tức giận: “Anh... Khốn kiếp!”

Lạc Thiên Uy nhìn cô không hề chớp mắt, sóng mắt từ từ nói: “Em hiện tại còn cho rằng tôi với em là quan hệ chị em sao? Chuyện thân mật nhất chúng ta cũng đã làm?” vừa nói tay của hấn không an phận chui vào trong váy của cô.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào đây?” trong mắt của cô giờ phút này tràn đầy tức giận, không kiềm nén được lên tiếng cảnh cáo: “Nếu như anh đem chuyện của chúng ta nói cho người thứ ba biết, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh”.

Khóe môi của Lạc Thiên Uy nhếch lên nụ cười tà ác: “Tôi tạm thời còn không muốn cho ai ở Lạc gia biết chuyện này đâu, bởi vì tôi cảm thấy... làm chuyện vụng trộm với em sẽ kích thích hơn!”

“Anh...” lạc Tích Tuyết tức giận nhìn chằm chằm hấn, trên mặt một mảng trắng bệch, cô ầm ầm lửa giận: “Nói xong rồi có phải không? Nói xong rồi thì anh có thể đi được rồi!”

“Tích Tuyết, nhanh như vậy muốn đuổi tôi đi sao? Nhưng tôi không muốn đi giờ phải làm sao đây?” hấn duỗi cánh tay ra đem cả người của cô bế lên đặt trên chiếc giường rộng lớn.

“Lạc Thiên Uy, anh muốn làm gì? Buông tôi ra!” tâm của cô chợt co rút lại, kinh hoàng hô to: “Nơi này là Lạc gia, anh không thể làm loạn được”.

“Sợ cái gì? Tôi đã khóa cửa rồi!” Lạc Thiên Uy lơ đãng nói, gương mặt tuấn tú tiến tới gần cô hơn.

“Không cần, Lạc Thiên Uy anh điên rồi có phải hay không?” Lạc Tích Tuyết vội vã lớn tiếng trách móc, trên mặt một mảng đỏ ửng, đôi tay dùng sức đánh trên ngực hấn.

Nhưng sức lực của cô đối với hấn giống như đang gãi ngứa cho hấn vậy, lòng của cô nhất thời nóng như lửa đốt.

“Lạc Tích Tuyết, nếu như em muốn cho tất cả người trên dưới Lạc gia biết chuyện của chúng ta thì em cứ kêu to lên đi, tôi không có vấn đề gì cả, dù sao ba có tôi, tôi cũng sẽ không dừng lại việc chiếm đoạt em đâu” khóe miệng của hấn nhếch lên một nụ cười lạnh, hấn tà ác cắn vành tai của cô tốt bụng nhắc nhở.

Thân thể của cô lập tức cứng lại, cô biết rõ hấn không phải đang hù dọa cô, cô hiểu rõ con người của hấn, có chuyện gì hấn nói mà hấn không làm được đâu? Hấn căn bản là ma quỷ, tới đây để hành hạ cô.

Lạc Thiên Uy đã sớm đè thân thể của cô ở trên giường lớn, hai cánh tay gắt gao giữ chặt hai cánh tay của cô làm cô có muốn gãy giữa cũng không được. Cô chỉ có thể oán hận nhìn hấn, bộ ngực vì vậy mà kịch liệt phập phồng, nhìn hai mắt đang đầy hỏa diễm của hấn.

Cho đến khi môi của hấn càng lúc càng tiến đến gần cô, tim của cô đập càng ngày càng nhanh, tâm như chợt mất đi.

“Ừm... anh đừng đụng vào tôi!” cô sợ hô to, nhưng không kịp nữa rồi, bởi vì chính xác thì Lạc Thiên Uy đã bắt được môi của cô, cô có muốn trốn cũng không thể trốn được, tránh cũng không thể tránh.

“Dù sao chúng ta cũng đã từng làm qua, giờ có thêm lần thứ hai hay thứ ba cũng có gì khác nhau đâu?” một bên hấn hôn gò má tái nhợt của cô, một bên nhẹ nhàng trần an.

Nụ hôn nóng bỏng lại vô cùng cuồng nhiệt.

Thân mật ma sát, trần trọc mà mát, đầy đưa, kẻ trốn ta tìm, Lạc Tích Tuyết đang chống đỡ lồng ngực của hấn càng ngày càng không có lực nữa rồi.

Lạc Thiên Uy nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm nhẹ môi của cô, nhân nhật phát họa nó, cảm giác ẩm ướt làm cho cô sợ nhưng cũng kích động vô cùng.

Nhưng một chút lý trí còn sót lại làm cho cô cắn chặt răng lại, quật cường không cho lưỡi của hấn xâm nhập vào trong.

Lạc Thiên Uy cũng không gấp gáp, đầu lưỡi ướt át của hấn lướt qua khuôn mặt của cô, liếm hôn vành tai nhạy cảm của cô, cuối cùng ngậm trong miệng thỏa thích mà mát, kỹ xảo vô cùng điêu luyện trên ghẹo cô.

Bàn tay ấm áp của hấn cũng rời đi móng của cô chuyển đến trước ngực, cời từng cút áo sơ mi trên người của cô ra.

“Không cần!” ý thức được việc làm của hấn, Lạc Tích Tuyết kinh hãi hít vào một hơi, theo phản xạ cô muốn hé miệng hô to nhưng Lạc Thiên Uy lại nhân cơ hội này chiếc lưỡi chui vào trong miệng của cô, thăm dò mỗi ngõ góc trong miệng của cô, không chút kiêng kỵ đoạt lấy, kịch liệt dây dưa dường như muốn chạm đến linh hồn của cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy không khí trong lồng ngực của mình dần dần bị hút đi, cô không kiềm hãm được khẽ rên lên một tiếng kêu mè, đưa tay ôm lấy sống lưng của hấn, gương mặt đỏ ửng, hàng mi nhẹ nhàng lay động.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô như vậy làm áu trong người của Lạc Thiên Uy như chảy ngược lại vậy, nụ hôn của hấn càng ngày càng nóng bỏng giống như

muốn găm nuốt cô vậy. hoặc như muốn hòa tan cô chung với hắn.

Nụ hôn này kéo dài như nửa thế kỷ, quần áo của hai người giờ phút này đã rải đầy trên mặt đất, hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, mười ngón tay đang vào nhau, sau đó đột nhiên động thân tiến vào thân thể của cô, động tác vừa nhanh vừa dứt khoát.

“A...” Lạc Tích Tuyết không thể nào ngăn chặn bản thân phát ra âm thanh ni non như vậy, thân thể bị xâm nhập mang đến cho cô cảm giác khoái lạc nhưng lý trí lại không chấp nhận điều đó làm cho cả người cô như đang rơi vào thế giới không thể nào thoát được nữa.

“Đáng chết! Chết quá!” Lạc Thiên Uy chửi thề một tiếng, trong mắt bắn ra tia dục vọng không chút nào che giấu.

Cô cứ chặt khít như vậy giống như lần đầu tiên làm cho hắn không thể nào kiềm chế được.

“Tại sao không bỏ qua cho tôi?” trong mắt của cô tràn đầy bất lực, trên mặt mang theo nước mắt, nhìn chăm chăm vào hai tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy.

“Bởi vì em là của tôi!” Lạc Thiên Uy cúi đầu, ở trên bờ môi của cô rơi xuống nụ hôn êm ái: “Tôi muốn em hiểu, cho dù có trở lại Lạc gia em cũng không thể nào tránh được tôi đâu!”

Bàn tay nóng rực của hắn ôm lấy hông của cô, lúc lên lúc xuống, dùng sức bài động thân thể của cô.

Thanh âm quý mị lọt vào tai của cô như thanh âm của ma quỷ làm cô không cách nào tránh né được.

“Không cần, tôi không muốn, xin anh bỏ qua cho tôi có được không? Không nên ở chỗ này, van xin anh!” lông mi của cô run rẩy biểu thị sự sợ hãi trong lòng của cô.

Cô kinh hoàng không ngừng uốn éo người, nhưng không biết làm như vậy càng làm cho chỗ hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ. Giờ phút này con người thâm thúy của Lạc Thiên Uy bùng lên ngọn lửa mạng tên dục vọng, nhiệt độ trên cơ thể như muốn đốt cháy cô.

Mặc dù hắn đã hết sức nhẫn nhịn không muốn làm cô bị thương nhưng vẻ đẹp của cô làm cho hắn không thể nào kiềm chế được nữa. Hắn không thể nào không chế lực đạo được nữa rồi, hắn căn bản không dừng lại được nữa, thân thể không nghe theo hắn nữa rồi.

Chỉ biết đoạt lấy, chạy nước rút, rồi lại đoạt lấy,....

“A, đau quá!” cô khổ sở kêu lên, vô luận là thân thể hay tâm hồn, cô đã đến cực hạn rồi.

Chỉ là cô càng như vậy thì Lạc Thiên Uy lại càng hưng phấn. Cái loại cảm giác khuấy khoả đó đưa cả hai người đến thế giới của khoái lạc.

Một tay hắn nắm lấy hông của cô, một tay nâng chân của cô lên cao làm cho hắn xâm nhập càng lúc càng sâu hơn, sau đó bắt đầu ở trong thân thể của cô mạnh mẽ đâm tới.

Cứ như vậy một lần ba lượt. Lạc Tích Tuyết không thể nhớ được hắn đã làm bao nhiêu lần.

Thống khổ khó tả.

Là tâm đau hay thân đau.

Nước mắt, từng giọt, từng giọt rơi xuống và biến mất ở chiếc gối trắng tinh.

Cuối cùng cô không còn cảm giác gì được nữa, máy móc theo hắn, để hắn muốn làm gì thì làm.

Lạc Thiên Uy ôm chặt thân thể của cô, không cho cô có đường lui. Ga giường nhả nhúm, dưới đất trải đầy quần áo của hai người. tất cả đều bản thủ không chịu nổi, quan hệ của bọn họ càng thêm bản thủ không chịu nổi, toàn thân cao thẳng, từ trong ra ngoài không chỗ nào là không bản.

Chỉ là hắn ngại như thế chưa đủ bản nên hắn không ngừng biến đổi tư thế, càng không ngừng biến đổi địa phương, làm tình ở mọi góc trong căn phòng từ trên giường, trên tường, đến mặt đất, trên bàn, tất cả đều dính đầy dấu vết hoan ái của bọn họ.

Dơ bẩn, hoàn toàn dơ bẩn!

Toàn thế giới cũng trở nên dơ bẩn!!!

Lạc Tích Tuyết trở nên vô lực, chỉ là ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà, chỉ chờ hành hạ này sẽ mau chóng kết thúc.

Tại sao còn không kết thúc vậy?

Chết, không được; sống, cũng không xong.

Cô rốt cuộc nên làm gì đây?

Nước mắt đã chảy khô từ lúc nào nhưng người đàn ông ở trên người vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. hắn còn phải làm bao lâu nữa đây, cô còn phải chịu bao lâu nữa đây?

Rốt cuộc hắn cũng đạt đến cảm giác khoái lạc, phát ra một tiếng gầm nhẹ, cả người run rẩy, bắn vào trong người cô mầm mống của hắn, đột nhiên lúc này cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, cô có ở trong phòng không ạ?” là thanh âm của dì Ngô.

Thân thể của cô run lên, sắc mặt đại biến, dì Ngô có chìa khóa phòng của cô nếu như đi vào thì sao? Trong lòng một hồi gấp gáp, thân thể cũng căng lên, Lạc Thiên Uy còn ở trong thân thể của cô nhất thời bị phản ứng này của cô làm cho bùng cháy, nhưng hắn không thể không kiềm chế lại.

“Đừng chặt như vậy!” hắn ác liệt cắn vành tai của cô, bắt mắt nhắc nhở cô.

Lạc Tích Tuyết vừa định quay đầu mắng hắn chỉ nghe thấy ngoài cửa lại truyền đến âm thanh của dì Ngô: “Lão gia!”

Hồng bét, không phải ba đến tìm cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Vụng trộm kích thích

“Lão gia!” dì Ngô khom lưng, cung kính hô một tiếng.

Lạc Chấn Long ừ một tiếng, đi tới cửa phòng của Lạc Tích Tuyết.

“Tích Tuyết, nghỉ ngơi xong, cũng nhanh xuống dưới lầu dùng cơm, mọi người trong nhà đều đang chờ con đấy!” Lạc Chấn Long gõ cửa thúc giục.

Sống lưng của cô căng thẳng, thở cũng không dám thở mạnh, tròn tròn mắt nhìn chằm chằm cánh cửa, tâm như muốn nhảy ra ngoài.

Nhưng Lạc Thiên Uy cũng không có bỏ qua cho cô, hắn giống như càng có thêm kích thích, gia tăng tốc độ, như một mảnh thú khát máu, ở trong cơ thể của cô mạnh mẽ đâm tới.

Lạc Tích Tuyết cắn răng, cực độ xấu hổ. Hắn ác ý cử động, cộng thêm áp lực ngoài cửa phòng làm cho thân thể của cô hết sức căng thẳng.

“Lạc Thiên Uy, đừng như vậy, mau ra đi!” sắc mặt của cô vừa khấn trương lại vừa sợ, cô hốt hoảng quay đầu nhìn Lạc Thiên Uy, dùng giọng nói nhẹ hết mức có thể chỉ để hai người nghe được.

“Em xác định?” Lạc Thiên Uy ngoắc ngoắc môi, ánh mắt cực kỳ yêu mị, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang không ngừng hoảng sợ của cô, đôi mắt lóe ra tia sáng tà ác: “Tôi mà ra ngoài là em sẽ khó chịu đấy!”

“Khó chịu cái đầu anh!” cô tức giận mắng hắn, chợt Lạc Thiên Uy cúi đầu, ngậm hai cánh môi hồng nhuận ướt át của cô, cô vô thức rên rỉ một tiếng.

Mà thanh âm này cũng đúng lúc làm cho người ngoài cửa nghe thấy.

“Tích Tuyết, con đang ở trong phòng sao?” Lạc Chấn Long có chút tức giận gõ cửa.

Thân thể của cô run lên, vừa định trả lời, Lạc Thiên Uy lại cúi đầu ngăn chặn môi của cô. Chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn chui vào trong miệng của cô, quần tây chiếc lưỡi thom, không ngừng mút, làm cô muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác hơn là dây dưa cùng hắn mang theo thanh âm cầu xin.

“Không cần, cầu xin anh, mau dừng lại ngay đi, không cần ngay bây giờ có được không?” toàn thân cô run rẩy: “Ba vẫn còn ở bên ngoài”.

Lạc Thiên Uy chạm khẽ cánh môi hơi sưng của cô, thờ dốc nói: “Bảo bối, không cần khấn trương, bọn họ không thể vào đây được đâu”.

“Nhưng...” cô vẫn không yên lòng, gấp đến độ muốn roi lệ, nhưng thân thể lại lần nữa bị hắn xâm phạm làm cô dần dần run lên.

“Còn nói không muốn? Có bọn họ đứng ở bên ngoài không phải càng tốt hơn sao? Em sẽ càng thêm nhạy cảm” Lạc Thiên Uy ngậm lấy vành tai của cô, đôi tay nắn bóp đôi gò bồng đảo của cô.

“Anh...” Cô nói chưa hết câu thì Lạc Thiên Uy hung hăng đâm vào làm cô không nhịn được nữa hô lên một tiếng: “A!”

Lúc này Lạc Chấn Long xác nhận con gái đang ở trong phòng nên thanh âm của hắn càng ngày càng dồn dập hơn: “Lạc Tích Tuyết, con ở trong phòng làm gì? Nếu không mở cửa ba sẽ trực tiếp đi vào đấy?”

“Không cần! Ba không nên vào!” cô lớn tiếng nói, nhưng Lạc Thiên Uy cơ hồ không muốn cô phân tâm nên hắn gần như cuồng nhiệt hôn cô, lửa nóng bá đạo không ngừng dây dưa với cô, một giây cũng không muốn buông ra.

“Dì Ngô, đem chìa khóa của phòng tiểu thư lại đây cho tôi!” Lạc Chấn Long đang vô cùng tức giận vì cô dám không nghe lệnh của hắn, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hắn đem chìa khóa cắm vào ổ khóa, chuyển động một cái đẩy cửa đi vào.

Nghe được tiếng mở cửa phòng, cô vô lực nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt vô tình chảy xuống.

Nếu như ba phát hiện cô và em trai ở trên giường làm nên loại sự tình này không biết ba sẽ giận dữ cỡ nào, ba có thể trong cơn nóng giận đánh chết cô hay không? Sẽ như vậy chứ, bởi vì cô cùng em trai quả thật dơ bẩn quá rồi.

Tội ác như vậy đáng bị mọi người khinh bỉ cùng nhỏ mọn.

1 giây trước khi cửa phòng được mở ra, đột nhiên có âm thanh của một người làm nữ vang lên: "Lão gia, tiểu thư đang ở phòng tắm hiện tại người đi vào có chút không tiện".

"Tắm?" Lạc Chấn Long sợ run lên, trên mặt tức giận dần dần được sự lúng túng thay thế.

"Đúng vậy ạ, mới vừa rồi tiểu thư còn phân phó tôi chuẩn bị quần áo cho tiểu thư!" Người làm nữ càng kiên định nói.

"Vậy ta đi gọi Lạc Thiên Uy trước!" hần lần nữa đóng cửa phòng, xoay người hướng người nữ giúp việc phân phó: "Tiểu thư tắm xong ra ngoài người nói tiểu thư động tác nhanh lên một chút, ta buổi tối có việc đi ra ngoài nên không có nhiều thời gian để dùng cơm".

"Vâng, lão gia!" người làm nữ gật đầu một cái, cũng lui xuống theo.

Nghe được tiếng bước chân của ba cùng người làm nữ, thần kinh của cô giờ phút này mới được thả xuống.

Thì ra Lạc Thiên Uy đã sớm đem mọi chuyện an bài thỏa đáng, cho nên hần mới không để ý mọi chuyện tiếp tục muốn cô như vậy, bởi vì tất cả mọi chuyện hần đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

"Tích Tuyết, sợ sao?" trông mắt của hần phát ra tia sáng lung linh. Hần nghiêng người đến gần cánh môi của cô, ánh mắt càng trở nên mỉa mai hoặc "Tôi vẫn còn cảm thấy kích thích đây?"

"Anh... khôn khiếp!" Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc hần một cái, tiện tay cầm lên một cái gối, hướng về phía hần đập tới tấp.

Lạc Thiên Uy mặc cho cô đánh hần, hần vẫn ôm chặt thân thể của cô như cũ, ở bên tai của cô thờ hờn hển: "Em còn có khí lực như vậy? Xem ra mới vừa rồi tôi chưa có dùng hết sức!"

Nói xong, hần khắc chế không được, lần nữa hung hăng đoạt lấy cô.

Đến khi kết thúc là lúc cô đang ở trong phòng tắm, dưới ánh đèn mờ ảo, những vết hôn lớn nhỏ trải dài từ cổ cho đến toàn thân, tên biến thái này không chịu tha cho cô, mỗi lần đều hành hạ cô đến lúc không còn sức lực mới hài lòng.

"Tích Tuyết, chấp nhận tôi khó như vậy sao?" Lạc Thiên Uy từ phía sau ôm lấy hông của cô, nhu tình tỉ mỉ hôn đầu vai của cô.

Hần đối với cô khát vọng quá rồi, mà cô lại không nghe lời hần, mỗi lần đều làm cho hần tức giận không kiềm chế được. Có lẽ lần sau so với lần này càng thêm mãnh liệt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hần đánh hôn

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ cần môi yên lặng cảm lấy khăn lông lau thân thể của mình. Lau sạch những nơi mà bị Lạc Thiên Uy hôn qua, sợ bị người khác phát hiện ra có gì đó không đúng nên cô cố gắng chà xát thân thể của mình.

Thật vất vả mới tắm xong, Lạc Tích Tuyết thay bộ quần áo sạch sẽ ra ngoài, không ngờ Lạc Thiên Uy đang ở ngoài cửa chờ cô.

"Đi thôi" Lạc Thiên Uy môi mỏng nở ra một nụ cười tươi rói, chủ động kéo tay của cô, đôi con ngươi nóng bỏng nhìn cô không hề chớp mắt.

Cô theo bản năng né tránh lạnh lùng nói: "Anh đi xuống trước đi, một hồi tôi sẽ xuống".

Hai người bọn họ mà cùng đi xuống không khác gì nói ọi người biết giữa hai người có chuyện gì đó mờ ám.

"Em sợ?" trông mắt thâm thúy của hần dâng lên một nụ cười tà khí, tựa như xem thấu suy nghĩ của cô.

Lạc Tích Tuyết sợ run lên, liền vội vàng phủ nhận: "Tôi không có!"

"Lần sau nên ngoan ngoãn nghe lời tôi, nếu không không biết tôi sẽ lỡ miệng nói ra quan hệ của chúng ta cũng nên" Lạc Thiên Uy tiến tới gần cô hơn, bóng dáng cao lớn phủ xuống, uy hiếp nói.

"Anh dám đem chuyện của chúng ta nói ra tôi sẽ không tha thứ cho anh". Lạc Tích Tuyết trừng mắt ngẩng đầu nhìn hần.

Hần hạ thấp mặt xuống, đôi môi mỏng hướng đôi môi đỏ mọng của cô, cuồng vọng nói: "Không muốn tôi nói ra cũng được thôi, chỉ cần lần sau em chủ động lấy lòng tôi".

Lạc Tích Tuyết lần nữa cảm thấy vô lực, cô quay đầu đi chỗ khác, Lạc Thiên Uy tà nhỉnh cười cười, đôi tay bỏ vào túi quần đi thẳng xuống lầu.

Nhìn bóng lưng của hắn rời đi, trong mắt của cô tràn đầy thống hận. Cô chưa từng cảm thấy ghét một người như thế này.

Hắn chiếm đoạt cô còn chưa đủ, lại muốn cô yêu hắn, lấy lòng hắn? Điều này sao có thể? Cho dù đàn ông khắp thế giới này có chết hết, cô cũng sẽ không yêu hắn.

Bữa ăn tối tràn đầy hương vị, trên bàn đầy thức ăn ngon, rượu thơm, cái gì cần có cũng đều có. Lúc Tích Tuyết đi xuống cô chọn chỗ ngồi xa Lạc Thiên Uy nhất.

“Ngồi xa như vậy làm gì? Tôi gần một chút, ngồi bên cạnh Lạc Thiên Uy đi, hai con là chị em làm gì mà xa lạ như thế?” Lạc Chấn Long bỏ tờ báo trong tay xuống, chuẩn bị dùng com, thấy Tích Tuyết ngồi xa cách như thế liền cảm thấy không vui.

“Dạ!” Lạc Tích Tuyết bắt đầu đi gạt đầu một cái, chỉ có thể cắn răng ngồi xuống bên cạnh Lạc Thiên Uy, sắc mặt có chút khó coi.

Lạc Chấn Long nhìn sắc mặt có chút khác thường của con gái không khỏi nghi ngờ hỏi: “Thế nào? Không tình nguyện sao, không phải con với Thiên Uy có gì mâu thuẫn chứ?”

“Không có, không có”. Cô vội vàng lắc đầu, thần sắc có chút khẩn trương.

“Không có? Nhìn sắc mặt của con kìa, không phải tên tiểu tử thúi này khi dễ con chứ?” Lạc Chấn Long suy nghĩ tâm tư của con gái.

Lạc Tích Tuyết lúng túng lắc đầu: “Không có ạ! Thiên Uy rất tôn trọng con!” nói xong, cô không quên liếc người bên cạnh một cái, thấy hắn đang cười một nụ cười xấu xa, trong bụng của cô run lên.

“Vậy thì tốt!” Lạc Chấn Long gạt đầu một cái, ý bảo người nhà có thể dùng com.

Không khí hòa thuận quay quanh bữa ăn, thỉnh thoảng có vài câu nói chuyện.

Vì Tĩnh Nam gấp thức ăn bỏ vào chén của Lạc Thiên Uy, sắc mặt đỏ lên. Còn Lạc Thiên Uy chỉ cười nhạt, chớp mắt đem miếng thức ăn kia bỏ vào chén của Lạc Tích Tuyết: “Chị, em không thích ăn cá, chị ăn giúp em đi!” hắn hướng Lạc Tích Tuyết tà mị cười.

Cô thiếu chút nữa là bị sặc. Còn Vì Tĩnh Nam thì đem ánh mắt căm tức hướng về phía cô. Trong lúc nhất thời Tích Tuyết lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc ấy giọng nói của Lạc Chấn Long vang lên: “Tích Tuyết, tuần sau là sinh nhật của con, con muốn quà sinh nhật như thế nào?”

“Dạ?” Lạc Tích Tuyết sùng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới sinh nhật của mình gần đến.

“Cảm ơn ba, con còn chưa nghĩ ra đợi con nghĩ ra sẽ nói với ba sau” cô khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói. Đối với sinh nhật này cô cũng không quá quan tâm.

Lạc Chấn Long đột nhiên đề nghị: “Không bằng ba tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho con”.

“Ba?” Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, có chút thụ sùng nhược kinh, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ba chủ động tổ chức sinh nhật cho cô.

Khi còn bé chỉ có mẹ mừng sinh nhật với cô nhưng lần này ba lại chủ động làm cô rất vui mừng.

“Cứ quyết định như vậy, thời gian cùng địa điểm đến lúc đó ba sẽ nói sau”. Lạc Chấn Long quyết định nói.

Lạc Tích Tuyết gạt đầu một cái, rất vui vẻ, còn trên mặt của đi ghê cùng Vì Tĩnh Nam thì tràn đầy ghen tị.

Lớp học.

“Tích Tuyết, cậu không sao chứ?” Trần Tiểu Mạt quan tâm hỏi thăm cô.

“Mình thì có thể có chuyện gì?” cô buồn bực nháy mắt mấy cái, mấy ngày qua ba vì cô mà tổ chức sinh nhật, Thiên Uy thì không có làm phiền tới cô, cô vui vẻ còn không kịp thì có chuyện gì làm cô buồn chứ.

“Tích Tuyết chẳng lẽ cậu không biết sao?” Trần Tiểu Mạt mở to cặp mắt, lấy hết dũng khí nói với cô: “Tiểu Vũ Trạch chuẩn bị kết hôn với Phí Lệ”.

“Cái gì?” toàn thân cô cứng đờ.

“Tích Tuyết, cậu không sao chứ?” Tiểu Mạt lo lắng hỏi, trong lòng thầm trách mình nhiều chuyện, sớm biết vậy đã không nói cho Tích Tuyết biết.

“Không sao” Lạc Tích Tuyết lau nước mắt trên mặt, cố gắng bình phục tâm tình, tận lực dùng giọng nói bình thường nhất hỏi: “Chuyện khi nào vậy?”

“Khoảng một tuần trước, thời gian mà cậu không có ở đây? Mà lúc đó cậu đi đâu tại sao mình gọi điện cho cậu mà lại không liên lạc được, thậm chí đến nhà cậu tìm cậu cũng không có cậu ở nhà?” Tiểu Mạt nhắc đến chuyện này kinh ngạc hỏi.

“A, tại mình có việc nên rời khỏi nhà một vài ngày” Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, đoạn thời gian đó cô bị Thiên Uy giam giữ nên không thể nào liên lạc được với bên ngoài, giờ lại càng không nên cho Tiểu Mạt biết.

“Có việc gì?” Trần Tiểu Mạt tò mò muốn biết nhiều hơn.

“Chỉ là chuyện gia đình thôi, không có gì lớn đâu”. Cô thần nhiên trả lời.

Thì ra chuyện kết hôn ai cũng biết chỉ có mình cô ngốc nên mới là người biết sau cùng.

Lúc về nhà cô tự nhốt mình trong phòng, hồi tưởng lại những kỷ niệm đã từng trải qua giữa cô và Tiểu Vũ Trạch, có chút không đành lòng.

“Anh Vũ Trạch, chúng ta kiếp này không có duyên rồi”. Lạc Tích Tuyết tự lẩm bẩm, trên mặt đầy ưu thương.

“Không cho phép em nghĩ đến hán nữa!” sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lùng của Lạc Thiên Uy.

Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn vội vàng để hình xuống, xoay người sang chỗ khác: “Thiên Uy?” kể từ hôm ba nói tổ chức sinh nhật cho cô đã mấy ngày cô không có nhìn thấy hán.

“Không cho em nhớ đến hán nữa! trong lòng em chỉ có thể có tôi!” gương mặt của hán trầm xuống, đi tới trước mặt của cô, nắm chặt hai vai của cô bá đạo nói.

“Chẳng lẽ tôi nghĩ đến ai cũng cần đến sự cho phép của anh hay sao?” Lạc Tích Tuyết không khỏi cười lạnh nói.

“Hán chuẩn bị kết hôn cùng người con gái khác, đã không nhớ đến em nữa rồi, em còn nghĩ đến hán làm gì?” mặt Lạc Thiên Uy như băng không chút cảm xúc, đoạt lấy tấm hình trên tay của cô, xé nó thành những mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đồ kỵ làm mất không chế!

“Không!!!” Lạc Tích Tuyết vội vàng ngăn cản, hán tại sao có thể xé bỏ tấm hình của cô cùng anh Vũ Trạch, đó là tấm hình kỷ niệm còn lại duy nhất giữa hai người.

Trong mắt Lạc Thiên Uy không hề nín được con tức giận: “Em cứ như vậy thích hán? Biết hán cùng người con gái khác kết hôn em cũng không tức giận?”

“Tôi tin tưởng anh ấy chắc chắn có nỗi khổ tâm, chính tôi cũng không xứng đáng với anh ấy!” Lạc Tích Tuyết đoạt lại tấm hình đem nó giữ thật chặt ở trong ngực, trông mắt ưu thương nói.

Nếu như không phải do hán nhốt cô, cô sớm đã cùng anh Vũ Trạch bỏ trốn đến nơi khác, hiện tại anh Vũ Trạch cưới người khác muốn trách thì trách cô không tốt đã phản bội anh ấy trước.

“Hán là người đàn ông mà em muốn mang lại hạnh phúc nhất? Vậy còn tôi thì sao?” hán quả thật bị ghen tỵ làm uồn nổi điên, hán hung hăng nhìn thẳng vào mắt cô.

Trời mới biết mấy ngày nay hán ở bên ngoài giúp cha kinh doanh, trong lòng có bao nhiêu nhớ đến cô, nhưng cô thì sao? Đối với hán không có nửa điểm nhớ nhưng, còn nghĩ về đến tên Tiểu Vũ Trạch đó.

“Anh?” Lạc Tích Tuyết lạnh lùng cười, không nhìn hán tức giận, cô ngẩng đầu nhìn thẳng hán nói: “Anh chỉ là em trai cùng cha khác mẹ của tôi thôi, sao tôi phải đem lại hạnh phúc cho anh?”

Tức giận ở đáy lòng hán trào dâng, sắc mặt lập tức xanh mét: “Đáng chết, em cứ như vậy nghĩ tôi là em trai của em thôi sao?”

Lạc Tích Tuyết không có cãi lại chỉ im lặng như đó là câu trả lời của cô. Lát sau cô nói: “Anh vốn chính là em trai của tôi”.

“Nhưng tôi không muốn em làm chị của tôi!” Lạc Thiên Uy chợt dùng sức ôm cô, bá đạo tuyên bố: “Tôi không muốn chị gì cả, tôi chỉ muốn em! Ngoại trừ tôi ra, không cho phép em nghĩ tới bất kỳ người đàn ông nào khác, cũng không được thích người đàn ông nào khác”.

Lạc Tích Tuyết nghe xong vô tình cười lạnh, tựa như đang cười nhạo hán tự cao tự đại, càng thêm giễu cợt hán cố chấp.

“Anh có thể đoạt lấy thân thể của tôi nhưng lòng của tôi thì anh không bao giờ có được?”

Lạc Thiên Uy thoáng qua trong mắt nhất mạt hung ác, không thể nào lãnh hơn: “Tích Tuyết, tôi yêu em, cho nên không muốn làm em tổn thương, nhưng em cứ muốn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, nếu như em không lấy lòng tôi mà cứ chọc giận tôi như thế, thì tôi cũng không biết đối với em làm ra chuyện như thế nào đâu!” hán nhìn chăm chăm mắt của cô, ánh mắt âm lãnh mà nói.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy cả người run rẩy, hán nói như vậy là đang uy hiếp cô sao? Nếu như không tuân theo hán, hán sẽ đối với anh Vũ Trạch làm ra chuyện bất lợi sao?

“Lạc Thiên Uy, anh không có quyền uy hiếp tôi, càng không có quyền can thiệp vào chuyện của tôi!” cô ngẩng đầu lên, không chịu thua kém nói.

Hắn yêu cô như vậy nhưng cô thủy chung lại muốn né tránh hắn như loài rắn rết, chẳng thèm ngó ngang gì đến hắn.

“Đáng chết, em nghe kỹ cho tôi, em đã là người phụ nữ của Lạc Thiên Uy này thì bất cứ kẻ nào dám dòm ngó đến em tôi sẽ đem kẻ đó hủy diệt, em chỉ có thể là của tôi thôi”. Hắn kéo cánh tay của cô, từng câu từng chữ như nghiền răng mà nói ra.

Cô chỉ có nghe như vậy cũng không có bất kỳ hồi đáp nào, Lạc Thiên Uy thấy đáng về cô không chút nào để ý thì càng tức giận hơn, kéo mạnh cánh tay kéo cô ôm vào trong ngực.

“Á?” cô sợ hết hồn, vừa phản ứng lại thì đôi môi mỏng của hắn đã đè lên môi cô.

Trời ơi, phòng của cô hiện giờ không có khóa, ngộ nhờ giờ phút này có ai đi vào, cô biết làm sao bây giờ?

Lạc Tích Tuyết nhanh chóng đẩy hắn ra, nhưng không ngờ Lạc Thiên Uy lại ôm càng chặt hơn.

“Không cần, Ưm!” cô dùng sức phản kháng, làm cho Lạc Thiên Uy càng dùng sức cạy mở hàm răng của cô ra, mùi hương bá đạo trong nháy mắt tràn đầy khoang miệng của Lạc Tích Tuyết.

Hắn dùng sức mà chiếm ngưỡng đôi môi của cô, giống như muốn trừng phạt cô, nặng nề gặm cắn.

Lạc Tích Tuyết bị hắn tấn công mạnh mẽ như thế làm cô cũng vô lực phản kháng, nhưng lý trí nói cho cô biết bọn họ còn chưa có đóng cửa nếu cứ tiếp tục hôn như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Thời điểm cô tưởng chừng như ngừng thở thì hắn lại buông môi cô ra nhưng vẫn ôm cô chặt chẽ như vậy.

“Tại sao lại không phản ứng lại? chẳng lẽ đối với nụ hôn của tôi em cũng chán ghét như vậy sao?” Lạc Thiên Uy cảm thấy mình vô cùng thất bại.

Mà Lạc Tích Tuyết chỉ có thể vui ở trong ngực của hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, một câu cũng không thể nói được.

Trên thực tế, cô đối với những đụng chạm của hắn không phải là không có cảm giác, nhất là Lạc Thiên Uy còn là người đàn ông đầu tiên của cô, cô đối với hắn cảm giác rất khó hình dung.

Nhưng bọn họ dù sao cũng là chị em, có tầng quan hệ này trói buộc, nhất định bọn họ không có chút tiến triển nào.

Lạc Tích Tuyết muốn nói cái gì đó, nhưng đột nhiên nghe được tiếng bước chân ngoài cửa phòng, cô vội vàng đẩy hắn ra.

“Đại tiểu thư, A! thiếu gia cũng ở đây!” Người đến là di Ngô, bà không ngờ rằng Lạc Thiên Uy cũng ở trong phòng của tiểu thư.

Nhìn đôi môi có chút sưng đỏ của bọn họ, quần áo xốc xếch, nhất thời không khí có chút lúng túng.

“Tôi đi ra ngoài trước!” Lạc Thiên Uy phá vỡ sự yên lặng, nhìn cô một cái thật sâu, xoay người đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, di Ngô liền đi đến bên cạnh của Tích Tuyết, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, cô cùng thiếu gia quan hệ rất tốt sao?”

“Cũng tốt”, trong lòng cô có chút phát run, cô cố ý tránh ánh mắt của di Ngô, làm bộ dáng không để ý, ngồi trước bàn đọc sách, bổ sung thêm một câu: “Có thể là đoạn thời gian mà có hai chúng tôi ở nhà thôi, nên tình cảm có chút tốt lên”.

Di Ngô nhìn Lạc Tích Tuyết: “Chỉ là có chút quen thuộc thôi sao? Rõ ràng tôi thấy cô cùng thiếu gia” có chút kỳ quái. Dĩ nhiên là mấy câu nói sau cùng bà không có ý định nói ra khỏi miệng.

“Cô và cậu ấy không xảy ra chuyện gì chứ?” Ngừng lại trong chốc lát, di Ngô vẫn không yên lòng hỏi tới.

“Không có không có! Có thể phát sinh chuyện gì chứ?” Lạc Tích Tuyết lúng túng cười cười, chỉ là không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của di Ngô, những năm này đều là do di Ngô chăm sóc cô nên tâm tư của cô di Ngô có thể nhìn thấu.

Chỉ là cho dù cô có gan lớn tày trời cũng không dám nói với di Ngô cô cùng Lạc Thiên Uy có quan hệ được.

“Ài, tiểu thư!” di Ngô thở dài một hơi, ý vị sâu xa nói: “Di Ngô lắm mồm nhắc nhở tiểu thư một câu, Uy thiếu gia mặc dù là em trai có chung dòng máu của cô, nhưng dù sao hai người cũng là chị em cùng cha khác mẹ, huống chi năm đó mẹ của hắn cùng mẹ của cô có mâu thuẫn, cô cùng thiếu gia không nên kết giao quá sâu thì tốt hơn, tôi thấy Uy thiếu gia là một người có lòng dạ rất sâu”.

Lạc Tích Tuyết trong lòng một hồi kêu khổ, di Ngô đã nhìn ra, thế nào không nhắc nhở cô sớm hơn? Hiện tại tất cả đã rồi cô cùng hắn chỉ sợ càng ngày càng lún sâu hơn.

“Thiên Uy mới 16 tuổi, chỉ là một thiếu niên, còn cần dạy dỗ nhiều” Lạc Tích Tuyết nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng ở trước mặt di Ngô cô không muốn để di Ngô hoài nghi.

“Tôi thấy Uy thiếu gia bây giờ lòng dạ như một người đàn ông trưởng thành vậy, hắn hôm nay nói với lão gia không cần tổ chức tiệc sinh nhật cho tiểu thư” di Ngô tức giận nói thắm: “Đứa nhỏ này thật bá đạo, không muốn lão gia công bố cô cùng hắn đều là người thừa kế, sợ cô tranh gia sản cùng hắn”.

Ngày hôm sau, Lạc Tích Tuyết bắt đầu tìm mọi cách tránh né Lạc Thiên Uy, hy vọng hắn không làm ra chuyện gì quá phận với cô. Nhưng cô cũng không thể không để ý đến vẻ mặt âm trầm của hắn, giống như cơn giận của hắn càng ngày càng nặng chỉ chờ bộc phát.

Rốt cuộc cũng đến ngày sinh nhật 21 tuổi của Lạc Tích Tuyết.

Lạc Chấn Long vì cô ở nhà cử hành bữa tiệc lớn, mời cổ đông và khách hàng của ông tha gia.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, để thợ trang điểm làm đẹp cho cô, nhưng cô cảm thấy càng lúc càng kỳ quái, họ trang điểm cho cô giống như ột cô dâu mới.

Nhưng đây rõ ràng là tiệc sinh nhật chứ không phải là tiệc đính hôn?

Trong phòng chất đầy quà sinh nhật, Lạc Tích Tuyết thật vất vả mới trang điểm xong, đang lúc mọi người mong đợi, cô nâng váy bước vào đại sảnh của biệt thự.

Hôm nay cô khoác trên mình bộ dạ phục bó sát người, thiết kế tỉ mỉ, khéo léo, sau lưng để lộ một khoảng lưng trắng nõn, phía trước khoét sâu hình chữ V, chạy dọc chiếc váy là những hạt trân châu, làm lộ ra cảnh xuân mơ hồ. Chiếc váy thật dài phủ xuống đất, tạo cảm giác cao quý nhưng thật thoát tục.

Dung nhan thanh nhã, mày đen như mực, môi đỏ như hoa, nhìn so qua với bình thường ít đi một phần thanh lệ, lại nhiều hơn một phần quyến rũ.

“Wow! Tích Tuyết, cậu hôm nay thật sự là một mỹ nữ mê người! Như một nàng công chúa vậy!” Trần Tiểu Mạt khoa trương đi quanh người Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết chỉ cười nhạt, kêu cô qua bên kia dùng thức ăn. Cả buổi tối trên khuôn mặt của cô đều mang theo nụ cười rạng rỡ, làm chói mắt của những người có mặt trong buổi tiệc.

Đang thời lúc một môi chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi một chút, chợt một người đàn ông đưa tay ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, một món quà tình xảo đưa tới trước mặt của cô.

“Tích Tuyết, sinh nhật vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ba người đàn ông một sân khấu

"Là anh?"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người đi tới, đôi mắt tròn tròn.

Bây ra khuôn mặt mê hoặc mọi người, đôi mắt phượng hoa đào phóng điện về phía cô, bộ âu phục màu đỏ thắm tôn lên ngoại hình tuấn tú cùng dáng người cao lớn rắn rỏi của hắn, chỉ mới vừa xuất hiện ở hội trường bữa tiệc, đã khiến cho tất cả phụ nữ ở đây đều thét chói tai.

Lãnh Khinh Cuồng! !

Lạc Tích Tuyết không dám tin nhìn gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ trước mắt, hoàn toàn không ngờ rằng hắn sẽ xuất hiện ở tiệc sinh nhật của cô, còn tự mình đem quà tặng tới cho cô.

"Như thế nào, không thích quà của anh? Muốn mở ra xem hay không?" Lãnh Khinh Cuồng mỉa hoặc nháy mắt với cô, khóe mắt gợi lên nụ cười tà khí.

"Không phải." Lạc Tích Tuyết vội vàng lắc đầu, lễ phép mỉm cười với hắn: "Cảm ơn."

Cô nhận quà tặng, tất cả bốn phía đều là ánh mắt hâm mộ.

Đúng lúc này, ánh đèn sáng lên, giọng nói trầm ổn của Lạc Chấn Long vang lên.

"Hoan nghênh mọi người tới tham gia tiệc sinh nhật của con gái tôi! Mời mọi người tự nhiên!" Toàn thân Lạc Chấn Long mặc bộ âu phục màu đen phẳng phiu, đứng ở giữa sân khấu chào hỏi khách mời.

Lạc Tích Tuyết ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ông, lễ phép mỉm cười với tất cả khách mời.

Chỉ là lúc khách mới vây quanh cô, mới phát hiện không thấy bóng dáng em trai Lạc Thiên Uy ở đây, mặc dù cô cũng không chờ mong hắn xuất hiện, nhưng mà hắn đột nhiên mất tích, không hiểu sao trong lòng Lạc Tích Tuyết luôn có cảm giác bất an.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Lãnh Khinh Cuồng đã bung ly rượu đi thẳng tới đây, lễ phép chào hỏi Lạc Chấn Long.

"Bác trai!"

"Là Khinh Cuồng a, con cũng đến đây?" Rõ ràng là Lạc Chấn Long không ngờ rằng Lãnh Khinh Cuồng sẽ đến.

Lãnh Khinh Cuồng nắm vòng eo Lạc Tích Tuyết nhìn như rất quen thuộc, khóe môi câu lên: "Con và Tích Tuyết là bạn bè."

"Ha ha! Thật sự? Thật sự là quá khéo rồi!" Lạc Chấn Long vui vẻ cười to, tựa hồ đối với quan hệ của công ái và Lân Khinh Cuồng cực kỳ vừa ý: "Bác còn nghĩ làm thế nào để giới thiệu hai con với nhau đấy!"

Trên thực tế, Lạc Tích Tuyết cảm thấy ba hi vọng mình cùng Lân Khinh Cuồng phát triển, nếu không cũng không nghĩ sẽ giới thiệu bọn họ với nhau!

Chỉ là hiện tại, làm được sao? Bỏ qua tình cảm của cô và anh Vũ Trạch không nói, có tên ác ma Lạc Thiên Uy như hình với bóng ở bên người, tinh thần của cô làm sao có thể ổn định để đi nói chuyện yêu đương đây.

"Bác trai, thực ra là cha cháu thường xuyên nhắc tới bác." Lân Khinh Cuồng nho nhã lễ độ hỏi han, Lạc Chấn Long đối với biểu hiện của hân đường như rất hài lòng.

Hai người nói chuyện vui vẻ, hình như đều đã quên còn một Lạc Tích Tuyết đứng bên cạnh.

Đang lúc Lạc Tích Tuyết cảm thấy xấu hổ, bỗng nhiên ngoài cửa một trận nhốn nháo, các phóng viên không ngừng chạy theo chụp ảnh.

Cô kinh ngạc nhìn qua, chỉ thấy em trai Lạc Thiên Uy đang ôm lấy một cô gái xinh đẹp, phách lối đi tới.

Lạc Thiên Uy hôm nay mặc quần áo màu đen, cà vạt màu đỏ trên áo sơ mi trắng, cả người tuấn tú phi phàm. Vừa vào tiệc sinh nhật, lập tức thành tiêu điểm toàn hội trường.

Bày ra gương mặt tuấn tú vô song, từ trên người phát ra một loại khí thế nguy hiểm như con báo sẵn chờ hành động, khiến cho bất luận người nào ở đây muốn không chú ý hẳn cũng đã khó.

Lạc Chấn Long đối với khí thế mạnh mẽ của con trai rất hài lòng, trên mặt mang theo nụ cười tiến tới.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể hít sâu một hơi, đi theo ba cùng nhau nghênh đón.

Cô còn tưởng rằng tối hôm nay em trai hẳn là không tới, không nghĩ tới hẳn vẫn đến đây, nhưng lại cố ý dẫn theo người đẹp tới, hẳn đây là có ý gì?

"Chị, sinh nhật vui vẻ!" Lạc Thiên Uy đưa quà tặng của hẳn lên, ánh sáng chớp động trong đôi mắt thâm trầm hút lấy hồn người.

Lòng Lạc Tích Tuyết run rẩy, tay trái lên lút kéo váy lên che phủ chân mình, buộc bản thân lộ ra nụ cười rục rịch, "Cảm ơn."

Nhận lấy quà tặng của hẳn, hai người không nói chuyện nhiều.

"Lạc tiểu thư, chúc mừng, sinh nhật vui vẻ!" Người đẹp bên cạnh Lạc Thiên Uy, cũng đúng lúc chúc mừng Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết lạnh nhạt liếc cô ta một cái, nhận ra cô ta là người phụ nữ lần trước em trai dẫn về nhà Annie Na.

"Cảm ơn cô." Lạc Tích Tuyết máy móc cho qua.

Hai người chào hỏi giao tiếp, Annie Na một lần nữa lui về kéo cánh tay Lạc Thiên Uy, Lạc Thiên Uy cúi đầu nói gì đó bên tai cô ta, cô ta cười nhẹ mập mờ, hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy mà tiến vào.

Lạc Chấn Long biến mất vào trong đám người cùng khách mời chào hỏi, Lạc Tích Tuyết cũng theo sát phía sau ba mình.

Đúng lúc này, một đám phóng viên xông tới.

"Lạc tổng, hôm nay ông vì con gái tổ chức tiệc sinh nhật, là vì người thừa kế Lạc thị có thay đổi sao?" Một tên phóng viên trực tiếp hỏi đến vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Lạc Chấn Long trấn tĩnh nhàn nhã, trực tiếp trả lời: "Lạc thị đã giao cho con trai kế thừa, tiệc sinh nhật lần này chỉ là buổi tiệc chúc mừng sinh nhật con gái."

Càng làm ánh mắt của đám phóng viên nhìn tới Lạc Tích Tuyết: "Lạc tiểu thư xinh đẹp như vậy, có cùng vị công tử nào đính hôn chưa? Hôm trước nghe đồn cô có quan hệ với Tiểu Trạch Vũ, không biết có phải là sự thật hay không?"

"Trước giờ tôi vẫn độc thân." Lạc Tích Tuyết chỉ là nhàn nhạt ứng phó một câu, khóe mắt lại theo bản năng bắt đầu sưu tầm tìm kiếm bóng dáng Lạc Thiên Uy.

Chỉ thấy hẳn dựa trên cửa sổ, cúi đầu dựa sát Annie Na, hai người đang nói thân mật cái gì đó.

Cô bấu môi, trong mắt xẹt qua cái gì đó, nâng váy tiếp tục đi chào hỏi khách mời.

Rất cực đến chỗ đoạn sâm banh.

Toàn hội trường vỗ tay, ánh đèn liên tục.

Lúc này cánh cửa đại sảnh bị mở ra, một người mỉm cười đẩy một chiếc xe đẩy đi vào, mặt trên đặt một thùng nước đá, bên trong là rượu sâm banh số lượng có hạn.

Lạc Tích Tuyết nhìn người đi tới, vô cùng kinh ngạc. Ba không nói cho cô biết còn có một đoạn này?

Có nhiều người ở đây nhận ra, thấp giọng kinh hô lên: "Là Hàn Diệp Thành!"

Các phóng viên đồng loạt xông lên, vội vàng hỏi: "Hân tổng hôm nay đặc biệt lên sân khấu, xin hỏi anh cùng Lạc tiểu thư có quan hệ gì?"

Hân Diệp Thần chỉ là tao nhã mỉm cười: "Tôi cùng Lạc tiểu thư là nam chưa cưới nữ chưa gả, chẳng qua hôm nay tôi chỉ tới đây với thân phận là bạn Lạc tiểu thư để chúc mừng sinh nhật."

Câu trả lời nho nhã lễ độ, nhưng cũng mơ hồ suy đoán, để ọi người đoán không ra, hẳn cùng Lạc Tích Tuyết rốt cuộc là quan hệ gì?

Trong nháy mắt, Hân Diệp Thần đã mỉm cười đẩy xe đi đến trước mặt Lạc Tích Tuyết, "Lạc tiểu thư, sinh nhật vui vẻ."

Lạc Tích Tuyết có chút xấu hổ bĩu môi, dù sao bọn họ từng có hôn ước, nhưng hiện tại đã hủy bỏ, Hân Diệp Thần đột nhiên xuất hiện trên tiệc sinh nhật của cô rốt cuộc là cái ý gì? Chẳng lẽ là ba cố ý an bài?

Cô kinh ngạc nhìn Lạc Chấn Long bên cạnh, thấy ba đang mỉm cười gật đầu với Hân Diệp Thần, cô cũng chỉ buồn cười, "Cám ơn."

Đồ sâm banh lên tháp, Lạc Tích Tuyết cùng Hân Diệp Thần nâng ly, toàn hội trường vô cùng vui vẻ.

Trong lúc này, đối với suy đoán quan hệ của bọn họ, thành tiêu điểm của buổi tiệc lần này.

Hân Diệp Thần xuất thân từ gia đình danh tiếng, lại là thanh niên đặc chí, uy tín của ba hẳn khá cao, hiện giờ đặc biệt xuất hiện là khách mới thần bí, có thể thấy được quan hệ của hắn cùng Lạc Tích Tuyết không tầm thường.

Lạc Tích Tuyết trái lại không có quá nhiều biểu cảm, chỉ là vẫn chào hỏi khách mời, nhưng đối với sự xuất hiện của Hân Diệp Thần, trong lòng cô vẫn có chút hơi không được tự nhiên.

Cô biết đây nhất định là ba mình an bài, nhưng cô đối Hân Diệp Thần thật sự không có cảm giác, hiện tại ba đột nhiên để cho hắn nhảy dù trong tiệc sinh nhật của cô, điều này làm cho Lạc Tích Tuyết rất không thoải mái, cảm thấy bản thân mình là quân cờ!

"Ừm, một mời quá!" Lạc Tích Tuyết vừa ứng phó hết khách mời, ngồi vào một bên góc sáng sủa, hơi hơi cảm thấy có chút nhàm chán.

"Người đẹp nhỏ bé! Thì ra tiệc sinh nhật của bản thân em cũng nhàm chán a...!" Bên tai truyền đến tiếng nói diễn trò của Lãnh Khinh Cuồng.

Lạc Tích Tuyết quay đầu lại, nhíu mày: "Anh còn chưa đi sao?"

"Hi vọng anh đi như vậy, anh thật sự rất đau lòng." Lãnh Khinh Cuồng cố ý làm ra tâm trạng đau lòng, khiến cho Lạc Tích Tuyết nở nụ cười.

Lạc Tích Tuyết giận hằn liếc mắt một cái: "Anh thật là, trường hợp này còn muốn đùa giỡn, anh đem bộ dáng công tử đánh nát rồi!"

Lãnh Khinh Cuồng tùy ý khoát tay, chớp mắt một cái chỉnh sửa thật tốt nhìn về phía cô: "Đúng rồi, Hân Diệp Thần vừa rồi có quan hệ gì với em?"

"Thì là quen biết." Lạc Tích Tuyết không quá nghiêm túc trả lời.

"Chỉ là quen biết sao? Đối với ánh mắt em nhìn hắn cực kỳ mập mờ a, các người không phải đã từng cùng một chỗ chứ?" Lãnh Khinh Cuồng không chịu tin tưởng, lại không đứng đắn hỏi.

Lạc Tích Tuyết không khỏi tròn trĩnh mắt: "Anh cho là người nào cũng giống anh sao, động một tí liền kéo nữ sinh đi mướn phòng!"

Cô chỉ là vô ý nói, chỉ là sau khi nói xong, sắc mặt hai người cứng đờ, ánh mắt nhìn nhau đều đã trở nên phức tạp.

"Anh!"

"Em!"

Hai người như là nhớ tới chuyện gì, đồng thời mở miệng.

"Ưu tiên phụ nữ, em nói trước đi." Lãnh Khinh Cuồng hiếm khi có được làm thân sĩ.

Trong đầu Lạc Tích Tuyết rất nhanh tổ chức ngôn ngữ, nhưng mà lúc muốn nói, vẫn à có chút xấu hổ nuốt vào nhả ra: "Đêm đó, cám ơn anh!"

Cô vẫn cho là đêm đó Lãnh Khinh Cuồng chạm vào cô, về sau đổi tin nhắn cùng điện thoại của hắn, tất cả đều trốn tránh không tiếp.

Nhưng mà hiện tại xem ra là sợ bóng sợ gió, Lãnh Khinh Cuồng người này tuy bề ngoài có chút quần là áo lượt, nhưng coi như là một người đoan chính.

Ít nhất về phương diện này, hẳn so với em trai Lạc Thiên Uy đủ là đàn ông hơn.

"Em, đều biết rồi hả?" Lãnh Khinh Cuồng dừng một chút, ánh mắt liền trở nên âm trầm khó hiểu.

Hắn còn tưởng rằng cô cái gì cũng không biết, không nghĩ tới vậy mà cô biết đêm đó hắn không có đụng tới cô, cô làm sao mà biết được? Chẳng lẽ cô

Nghĩ như vậy, trong lòng Lãnh Khinh Cuồng không khỏi nổi lên một hồi chua xót.

Lại có người tiến lên chúc mừng, Lạc Tích Tuyết vội vàng xã giao, lễ phép chào tạm biệt Lãnh Khinh Cuồng.

Thời gian qua rất nhanh

Lạc Tích Tuyết ứng phó hết một lượng lớn khách mời, liền cảm thấy có chút khát nước, đi qua phòng chờ chuẩn bị rót ly nước ỉnh.

Lúc này, một sức lực mạnh mẽ bỗng nhiên nắm lấy vòng eo của cô, cô không kịp hoảng sợ, đã bị một đôi tay lớn ôm đi rồi.

Hương vị quen thuộc thấm vào mũi, cô liền biết người đến là ai rồi.

"Em trai, em ở trong này làm gì?" Lạc Tích Tuyết xoa cổ tay đau nhức bị Lạc Thiên Uy nắm, tròn mắt.

Cả đêm không thấy hấn, không chừng hấn cùng người đẹp mềm mai kia đi phóng đảng, suy nghĩ đến đây, cô không có thái độ tốt.

Lạc Thiên Uy đóng cửa ban công, xoay người lại đi tới, cười lạnh vài tiếng, lập tức tới gần Lạc Tích Tuyết.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết Tâm dâng lên một dự cảm bất tường, vừa định né ra, đã bị đôi tay Lạc Thiên Uy ôm vào, gắt gao đè cô vào trong lòng, cúi đầu hôn lên cái miệng ngày nhớ đêm mong này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Trùng phạt của ác ma

"Úm"

Lạc Tích Tuyết hoảng sợ tròn tròn mắt, muốn đẩy Lạc Thiên Uy ra, lại dễ dàng bị hấn ôm chặt hơn.

Môi mỏng của hấn trần trụi vò cánh môi của cô, đầu lưỡi cường hãn cạy mở răng môi của cô, Lạc Tích Tuyết xấu hổ và giận dữ cắn hấn, hấn bị đau, lập tức lui ra ngoài, lại một ngậm cắn lên môi dưới phẫn nộ của cô, trùng phạt lại tăng thêm sức lực.

"Úm đau quá" Lạc Tích Tuyết theo bản năng nhú mày, kêu đau một tiếng.

Lạc Thiên Uy lập tức buông môi dưới của cô ra, lại nhân cơ hội kẽ hở từ giữa răng tiến quân thần tốc, liên tiếp quấy lên ngọn lửa bá đạo, ép đầu lưỡi của cô cùng hấn dây dưa.

Ngón tay thon dài mà tinh xảo của hấn, chậm rãi xoa nhẹ lên gò má Lạc Tích Tuyết, động tác bắt đầu trở nên chậm rãi, hấn vươn đầu lưỡi ra, thật cẩn thận liếm sạch máu tươi trên làn môi của cô, giống như dịu dàng giống như thương tiếc.

Lạc Tích Tuyết dần dần ngừng giãy dụa, hô hấp lại bắt đầu trở nên hỗn loạn, hơi thở nóng bỏng của Lạc Thiên Uy lấp đầy giữa răng và môi của cô, khiến cho cô gần như hít thở không thông.

Cảm giác rung động từ môi mỏng của hấn dường như mang theo loại ám chỉ kỳ lạ nào đó, dường như đang từng chút từng chút thôn tính lý trí của cô.

"Ú" Trong lúc lơ đãng răng và môi ngậy ngô bật ra, lại làm cho cánh môi Lạc Thiên Uy vô ý về ra một đường cong khiến người động lòng.

Hấn dùng sức ôm lấy eo cô, nhắc cô lên lui về phía sau hai bước, để cô lên trên lan can sân thượng, bàn tay to di chuyển lên, dao động trên lưng cô, khiến cho cô một hồi run rẩy.

Lúc này trong con người Lạc Thiên Uy chứa đầy lửa giận, trong ánh mắt âm u lạnh lẽo như băng, suy nghĩ đến đêm nay cô luôn nói chuyện với người đàn ông khác, trong lòng hấn liền bốc lên ngọn lửa ghen tuông chưa xót.

Nhất là lúc hấn vừa đến nhìn thấy cô ăn mặc hở hang như vậy, hở ngực lộ lưng, chậm chậm bước đi, khoe ra làn da trắng như tuyết dưới ánh đèn sáng rực, hấn nhìn đến da đầu cũng kéo căng lên, hướng chỉ là trong buổi tiệc nhiều ánh mắt như vậy.

Hấn thực hận không thể ôm cô rồi đi, đưa tới một nơi chỉ thuộc về một mình hấn, giấu cô đi.

"Úm" cảm thấy sức mạnh mãnh liệt trong miệng hấn, Lạc Tích Tuyết đau nhức hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn trong đôi đồng tử đen thẳm của Lạc Thiên Uy, hấn khí bức người lạnh như băng, nhưng lại giống như che giấu ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Trong lòng cô chấn động, dùng sức chống đẩy hấn, liều mạng giãy dụa, nhưng bị hai tay Lạc Thiên Uy cố định kẹp chặt ở phía sau đầu, môi mỏng chẳng những không có buông cánh môi của cô, ngược lại vươn bàn tay còn lại ra, từ phía sau đi tới phía trước, đi tới chỗ đầy đà của cô, nắm giữ một bên, dùng sức xoa nắn.

Ngắn cách bởi một lớp quần áo mỏng, hấn thờ gấp cảm nhận mềm mại của cô, ngón trỏ khiêu khích vòng cổ giữa hai mảnh vải, vừa dùng chút sức, toàn bộ nơi đầy đà trắng như tuyết liền bại lộ ra, nhảy tới trong lòng bàn tay hấn.

Hấn tiếp tục si mê vuốt ve, chỉ là hơn phân nửa gò má Lạc Tích Tuyết cũng đã đỏ bừng.

Cô quá sợ hãi, dồn sức đẩy hấn ra: "Lạc Thiên Uy! ! !" Cô tức giận hung hăng kêu tên của hấn, hai bàn tay ôm lấy ngực.

Đáng giận, lễ phục sinh nhật cứ như vậy bị hấn xé hồng, cô làm sao ra ngoài.

Lạc Thiên Uy thấy gương mặt đỏ rực của cô, môi sưng đỏ lấp lánh dính nước miếng của hắn, vãi tơ tằm mỏng che lấy ngực, lơ mơ thấy được da thịt trắng tuyết nhấp nhô khiến cho hắn choáng váng đầu.

Lúc này Lạc Tích Tuyết đứng ở trước mặt hắn, cả người liền hóa thân thành 4 chữ: Vô cùng hấp dẫn.

Rốt cuộc hắn không chịu đựng được, mạnh mẽ hôn lên môi cô, không ngừng dùng lưỡi khiêu khích nhiệt tình của cô, dụ dỗ cô cùng hắn trầm luân.

"Ưm không cần! !" Lạc Tích Tuyết thẳng lưng, theo bản năng kháng cự nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Nhiệt độ nóng bỏng từ bàn tay Lạc Thiên Uy lưu lại bên eo cô, gắt gao ôm chặt, giọng nói ác ma trầm ồm mà quý mị kẻ sát bên tai cô, "Tích tuyết, em có ý ăn mặc như thế này, không phải là muốn câu dẫn tôi sao? Tôi thỏa mãn yêu cầu của em, chúng ta đến đi."

Đến? Đến cái gì?

Lòng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, còn chưa có phản ứng kịp những lời em trai nói là có ý gì, đã thấy Lạc Thiên Uy kéo hai tay ngăn trở của cô xuống, từ giữa miệng lễ phục xinh đẹp xé rách hai bên.

Lạc Thiên Uy duỗi bàn tay đi vào, đụng đến ven bờ vú, vừa xé xuống tiếp, lại cảm một bên vú dán lên trên lan can.

Lạc Tích Tuyết bị dọa vừa xấu hổ vừa vội, cô dùng sức vùng vẫy, nhưng mà Lạc Thiên Uy vẫn chính xác bắt được nơi mềm mại trước ngực cô, bàn tay to dùng sức xoa nắn.

"Ưm, tôi không muốn" Toàn thân Lạc Tích Tuyết run lên, không khỏi dùng sức nhấc chân, hung hăng giẫm lên chân Lạc Thiên Uy.

"A! !" Lạc Thiên Uy bị đau khó chịu, sức từ gầy cao gót lại thêm cân nặng của cô, đầu ngón chân của hắn thiếu chút nữa bị cô giẫm đứt.

Hắn tức giận nhú mày, người phụ nữ này thật đúng là đập xuống! !

Lạc Tích Tuyết vừa muốn chạy trốn, lại bị Lạc Thiên Uy chặn ngang bế lên, hắn đặt cô ở trên lan can, sau lưng Lạc Tích Tuyết trống rỗng, nhìn xuống dưới lại càng sợ tới mức thét chói tai!

"A! ! ! Anh điên rồi phải không, mau thả tôi ra! ! Buông ra! ! !" Mặt cô đổi màu, dùng sức lớn hơn vùng vẫy.

Trời ạ, đây là lâu ba a! Té xuống không chết cũng sẽ bị liệt nửa người, rốt cuộc là hắn muốn như thế nào?

Phản ứng bản năng, Lạc Tích Tuyết đánh phải ôm chặt lấy đầu Lạc Thiên Uy, cả người hướng tới sát bên người hắn.

"Ha ha, Tích Tuyết, sợ sao?" Lạc Thiên Uy kẹp chặt bên eo Lạc Tích Tuyết, tà mị dùng răng cắn xuống vành tai của cô, mê hoặc kẻ sát bên tai cô: "Không muốn té xuống, liền ngoan ngoãn phối hợp với tôi! ! !"

"Anh biến thái! ! !" Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lông mi dài dài như là tiết lộ sự sợ hãi của cô, run rẩy liên tục, giống như con ve run rẩy ở giữa gió thu.

Cô thật không ngờ em trai vậy mà sử dụng cách biến thái như vậy để hành hạ cô, ép cô đi vào khuôn khổ, cuối cùng hắn vẫn là ác ma.

"Tích Tuyết, em rất không ngoan, cả buổi tối đều nói chuyện cùng những người đàn ông khác, em tươi cười theo chân bọn họ kích thích đến tôi, hiện tại tôi quyết định phải trừng phạt em một chút!"

Trong con ngươi tối đen như đêm khuya của Lạc Thiên Uy hiện lên một đám sương mù, đáy mắt hắn lộ ra ngọn lửa dục vọng, hắn gắt gao nhìn cô, đối với vẻ mặt chống cự của cô, đáy mắt màu nâu của hắn càng thêm rõ ràng.

Phút chốc, hắn cúi đầu hôn cô, trần trọc găm cắn cánh môi của cô, mỗi một động tác đều mãnh liệt mà điên cuồng, hắn bắt chấp bú mút cô, không lưu tình chút nào, giống như là trừng phạt tàn nhẫn với cô, dường như muốn cắn nuốt cô vào bụng.

Thân thể Lạc Tích Tuyết liền cứng ngắc, run rẩy, lúc này Lạc Thiên Uy mở mắt điên cuồng hôn cô, trong con ngươi sâu đen của hắn liên tiếp hiện lên ánh mắt chinh phục, trong lòng ngực cô có cảm giác mãnh liệt giống như là xấu hổ và giận dữ, không ngừng lung lay nhảy lên khó có thể đè xuống.

"Ưm đừng như vậy, không cần! ! !" Cô vừa thẹn lại sợ, né tránh nụ hôn của hắn, mà lại sợ động tác quá lớn sẽ ngã xuống lầu, sau cùng vẫn một lần nữa lọt vào giữa ôm ấp của Lạc Thiên Uy.

Lúc này mặt Lạc Thiên Uy vừa lúc chôn ở ngực cô, hắn phát ra tiếng cười sung sướng, bỏ qua một lớp quần áo ngăn cách ngấm lên đỉnh đầu của cô.

"Ưm" Chỗ Lạc Tích Tuyết bị hắn ngấm chặt lan truyền ra từng đợt tê dại, toàn thân đều mất cảm giác.

Lạc Thiên Uy giống như mãnh thú cắn lấy nơi mềm mại của cô, lưu lại một vết màu đỏ, dần dần cô chịu không nổi, cả người xụi lơ xuống dưới, ngã lên đầu vai hắn.

Lạc Thiên Uy ôm lấy cô, bàn tay to đè nòng trôn của cô, đè xuống lửa nóng của mình.

Lạc Tích Tuyết có thể cảm nhận rõ ràng được thứ cứng rắn như thép đó chống đỡ mình.

Mặt cô đỏ lên, nóng lòng muốn chạy trốn, nhưng Lạc Thiên Uy cũng không tính cứ như vậy mà buông tha cô.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về trước ngực cô, giọng nói khàn khàn ái muội, mang theo hương vị đầu độc chết người: "Muốn tôi sao?"

Lạc Tích Tuyết bị trêu hấn đùa không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, gật gật đầu lại lập tức lắc đầu, trong đầu một mảnh trống không, chỉ cảm thấy tư thế hiện tại của mình và em trai, thật sự quá xấu hổ rồi.

"Ngoan, nói muốn tôi!" Lạc Thiên Uy thổi hơi nóng vào bên tai cô, tà ác ra lệnh.

"Không! !!" Lạc Tích Tuyết không khuất phục quay mặt qua chỗ khác, sắc mặt đỏ bừng thiếu chút nữa là nở ra máu.

"Không nói tôi liền ôm em xuống muốn em, nói hay là ngay tại nơi này muốn em, chính em lựa chọn một cái! !" Lạc Thiên Uy nhướng mày, trong mắt hiện lên suy nghĩ tà khí.

"Anh? !" Trên mặt Lạc Tích Tuyết một hồi trắng hồng, cô quả thực không biết nên mắng hắn như thế nào, em trai như vậy đã quá đáng rồi, làm sao có thể dùng việc này ép buộc cô.

Chỉ là còn chưa đến hai giây do dự, Lạc Thiên Uy đã sốt ruột khó nén lại một lần nữa ôm cô đi lại lan can.

"Là em lựa chọn không dịu dàng! !"

Một bàn tay hắn gắt gao chế trụ Lạc Tích Tuyết, một bàn tay thăm dò dưới váy của cô, bàn tay to liền dùng sức, ngay cả quần lót của cô cũng bị hắn xé thành mảnh nhỏ.

Bên tai Lạc Tích Tuyết nghe được tiếng kéo khóa thô, cô liền hoảng hốt.

"Lạc Thiên Uy —— A!"

Thét chói tai đã không còn kịp rồi, hắn liền như vậy mà tiến vào, thẳng lưng dùng sức, chặt chẽ chiếm giữ cô.

"Kích thích sao?" Hắn tà ác đẩy cô một cái, xấu xa hỏi.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết tái nhợt tới cực điểm, cô muốn chửi ầm lên, lại chửi không ra tiếng, lúc này cổ họng cô khô khốc, cả người đã bị cái tên đàn ông này chiếm giữ triệt để.

Hắn cúi đầu hôn cô, hung hăng trần trọc bú mút môi cô.

Lễ phục cứ theo đường cong xinh đẹp trên thân thể Lạc Tích Tuyết, hoàn toàn rơi xuống mặt đất.

"Ừm a"

Trên ban công, đúng lúc tình cảm của bọn họ đang mãnh liệt như lửa bỏng dầu sôi, đúng lúc này, cửa ban công lại đột nhiên mở ra.

Lạc Thiên Uy phản ứng cực nhanh, hắn vội vàng ấn đầu Lạc Tích Tuyết vào trong lòng, quay đầu nhìn, là người nào không có mắt đúng lúc này lại vào phá hỏng việc tốt của bọn họ.

Ai ngờ người tới không phải ai khác, là mẹ kế của bọn họ Lam Thu Đình.

Lúc này bà dẫn theo một đám người đứng ở đó, có phóng viên, có khách, cũng có bạn hợp tác thương nghiệp, mọi người nhìn thấy một màn này, quả thực kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Lạc Thiên Uy người thừa kế Lạc gia vậy mà ở trên sân thượng vụng trộm yêu đương với một cô gái, cô gái này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Quan hệ sáng tỏ rồi!

Edit: fpurplebrown23

Lạc Tích Tuyết gắt gao chui vào trong ngực Lạc Thiên Uy, thân thể run lẩy bẩy, cô chưa bao giờ muốn trở thành không khí như lúc này.

Nhưng cô không phải, nhóm người đứng xem ở trên ban công náo nhiệt cũng không phải.

Bọn họ tồn tại thật sự, mặc kệ có mạng mục đích gì đi chăng nữa, nếu để cho bọn họ biết

người phụ nữ núp trong ngực Lạc Thiên Uy, cùng hấn kích tình triền miên là chị của anh Lạc

Tích Tuyết, cô thật không dám tưởng tượng ra hậu quả kinh người đến thế nào.

Từ giây phút bắt đầu cũng Lạc Thiên Uy lên giường, cô vẫn bất an, một mặc lo lắng, sợ quan hệ của bọn họ ra ánh sáng, lo lắng nghe được khiển trách cùng chửi rủa của mọi người.

Nhưng bất kể cô cẩn thận thế nào, ngày nay vẫn phải tới !!!

Mẹ kế Lam Thu Đình che miệng giạt mình nhìn trước mắt một màn, sững sốt hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần : “Nghe người ta nói cửa ban công bị khóa trái, tôi còn tưởng do người nào đó nghịch ngợm cơ! Ai biết --- Thiên Uy, làm sao con ở chỗ này à? Bố con đang tìm con đó? Hiện tại dễ dàng đi ra không?”

Mấy câu phía sau, Lam Thu Đình hiển nhiên biết rõ lại còn hỏi, nhìn Lạc Thiên Uy bảo vệ cô gái trong ngực như thế, cũng biết là anh không hy vọng đem cô ra ngoài đến thế nào.

Chỉ là trùng hợp như vậy bị cô bắt được, cô còn không mượn đề tài chuyển sang chuyện của mình sao? Cô dám cam đoan nếu lão gia biết chuyện này, nhất định sẽ lên án Lạc Thiên Uy mạnh mẽ, đến lúc đó cô có cơ hội được phân chia của cải nhà họ Lạc, sẽ tăng lên thật lớn.

Lạc Thiên Uy trong lòng phập phồng tức giận, Lam Thu Đình đáng chết này, bà ta rõ ràng là cố ý, hai mắt ghen ghét trừng mắt về phía cô !!! Mẹ kế, lần này nhớ kỹ cho tôi !!!

“Tôi một chút nữa sẽ qua đó!”. Mặt anh lộ vẻ không kiên nhẫn, giọng nói trầm ổn trả lời.

Lạc Tích Tuyết nghe anh nói “Sẽ qua đó”, chỉ cảm thấy trong đầu lập tức muốn nổ tung, trong cơn tức giận cô há mồm cắn vào ngực Lạc Thiên Uy --- đều là do anh ta làm hại! Hừ, lại vẫn muốn không mặc kệ cô, cứ đi như thế !!!

Lạc Thiên Uy hít sâu một hơi, đáng chết, vết răng cắn nho nhỏ của cô trên người của anh, hơi đau nhói, hơn nữa là sáng khoáy mãnh liệt.

Lúc này, thân dưới của anh còn chôn trong thân thể của cô, đã bộc phát bành trướng, chẳng qua trước nhiều người như vậy, anh giả vờ chẳng có gì cả.

Thân thể Lạc Tích Tuyết cũng nhất thời run rẩy, theo nam tính phía dưới càng ngày càng bành trướng, cô chỉ cảm thấy ê ẩm căng căng từ phía dưới truyền đến, thiếu chút nữa không chịu nổi sẽ phải kêu lên tiếng.

“Có cảm giác rồi sao?” Lạc Thiên Uy cúi đầu, môi mòng dính vào trán của cô, khoe miệng tràn ra đũa cọt tã ác.

“Khốn kiếp!”. Lạc Tích Tuyết hung hăng căm tức nhìn, đến mức này rồi, anh ta vẫn không quên đùa giỡn cô.

“Bộ dạng em bây giờ thế này, để cho tôi muốn em ở chỗ này thì sao?” Lạc Thiên Uy cúi đầu bên tai đỏ của cô nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, vui chặt hơn trong ngực anh: “Không cần, đuổi bọn họ đi van anh! !!!”

Cô thật sự không chịu nổi, hiện tại hai người trong trạng thái này, còn một nhóm người đang nhìn, cô bây giờ chỉ muốn thoát khỏi đây.

Lạc Thiên Uy hài lòng nhìn vẻ mặt hiền thực của cô, đưa tay nắm eo của cô, để cho cô gần sát mình chặt hơn, quay đầu lại với đám người vô lực kia quát: “Tất cả rút ra ngoài! !!!”

Nghe được tiếng tức giận quát tháo đặng đặng của Lạc Thiên Uy, mọi người hóa đá nghe vậy nhất thời tỉnh ngộ, trong khoảnh khắc rời đi.

Nhưng trong đám người khó tránh khỏi mấy người theo dõi tình hình, tò mò núp ở trong khe cửa nhìn, còn có mấy ký giả to gan muốn trực tiếp đi lên hỏi.

“Lạc tổng, ngài nên giới thiệu một chút vị tiểu thư trong ngực ngài chứ? Cô ấy có phải bạn gái mới của ngài không?” Ký giả cả gan tiến lên, lại bị ánh mắt cảnh cáo hù sợ của Lạc Thiên Uy, lúc này cứng đờ tại chỗ.

“Ba giây đồng hồ, anh không lui ra ngoài, đừng trách vệ sĩ của tôi không nể mặt! !!!”

Chỉ một câu trầm thấp ra lệnh, sắc mặt ký giả hoảng hốt, bị dọa đến chạy ra ngoài, một số

người ở lại trong khe cửa muốn theo dõi riêng tư, cũng sợ rớt rít rời đi.

Đợi đến khi toàn bộ người rời đi, trên ban công lại khôi phục về yên tĩnh.

Lạc Thiên Uy cúi đầu, hôn một cái vào trán Lạc Tích Tuyết, nhẹ giọng nói, “Đừng sợ, tất cả bọn họ đều đã đi rồi!”.

Lạc Tích Tuyết thả lỏng một hơi, cả người quả thật muốn xụi lơ trong ngực Lạc Thiên Uy.

Cũng may, không có bị phát hiện.

Chỉ là mới trải qua một màn kia, hôn của cô đã bị dọa được hai lần rồi, tại sao có thể như vậy, những người này làm sao sẽ vừa vận xông tới, còn có nhiều ký giả đứng xem như vậy.

Nếu như cô bại lộ thân phận vừa rồi, vậy thì lòng cũng chết luôn.

Lạc Thiên Uy lại bắt đầu ở trong thân thể cô mạnh mẽ đâm tới, cô tức giận cảm phần quả thật muốn giết người, người đàn ông này như thế nào vậy? Như vậy mà vẫn chưa thỏa mãn dục vọng! Mới vừa gặp chuyện không may rồi, giờ còn không thả cô ra.

“Ra ngoài, đừng náo loạn!”. Lạc Tích Tuyết không kiên nhẫn quát.

Lạc Thiên Uy không quan tâm, tiếp tục làm chuyện của hắn.

“Như vậy, ngược lại em lại nhạy cảm hơn!”. Hắn càng mạnh mẽ hơn, chiếm cứ cô như vậy không buông tay.

Thân thể Lạc Tích Tuyết bị hắn nâng lên, hắn đem cô chống đỡ ở trên lan can, mãnh liệt đánh thẳng vào.

Lạc Tích Tuyết a một tiếng, một lần sóng đánh tới, thân thể của cô không tự chủ được mềm nhũn ra.

Hai tay không tự chủ ôm trọn cổ của Lạc Thiên Uy, đem lấy chính mình treo ngược ở trên người anh. Nhưng giày cao gót màu đen trên chân còn chưa có còi xuống, theo thân thể của cô bị một trước một sau đụng nhau ở giữa không trung lay động.

Rốt cuộc, kịch tình kết thúc.

Lạc Thiên Uy ở trong cô thúc giục cùng lo lắng, chỉ vội vã muốn cô 2 lần liền thôi.

Giương mắt thấy đầu tóc cô rối bời, ánh mắt ướt át, y phục càng thêm tan tành không chịu nổi. Trong mắt của hắn xẹt qua tia đau lòng, còi áo khoác xuống đắp trên người cô.

Thân thể hắn khom xuống, bàn tay bé ngang cô, muốn đi ra ban công.

“Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài!”. Lạc Tích Tuyết cuồng quát hô to.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì”. Lạc Thiên Uy nhẹ giọng an ủi, đem khuôn mặt cô vùi vào trong ngực, đem áo khoác che lấy cô cực kỳ chặt chẽ, lúc này mới đá văng cửa ban công, sai bước đi ra ngoài.

Người trong đại sảnh cũng làm bộ không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn đồ ăn, nói chuyện phiếm.

Lạc Thiên Uy tự mình đem Lạc Tích Tuyết vào một gian phòng khách, bảo người ta tìm bộ váy tương tự cô đã mặc để cho cô thay, lại đặc biệt sai người đem Annie Na tìm đến.

Mới vừa có chuyện, mặc dù tất cả mọi người không nhắc lại, nhưng hắn luôn luôn ọi người một cái công đạo.

Lạc Tích Tuyết tuyệt đối không thể ra ánh sáng, như vậy, hắn chỉ có cách tìm người thay thế rồi.

“Quấy rầy mọi người mấy phút, cho phép tôi vì mọi người mà long trọng giới thiệu bạn gái hiện giờ của tôi ---- Annie Na”. Lạc Thiên Uy ôm Annie Na cao quý một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, lên giọng vì mọi người mà giới thiệu.

Mọi người cơ hồ vây quanh, đặc biệt là ký giả, vội vàng đưa trong tay máy chụp hình, cố gắng chụp ảnh.

Sân khách chuyển đổi tràng mới ---- vốn là tiệc sinh nhật của người chị Lạc Tích Tuyết, giờ thay đổi là buổi họp báo công khai tình yêu của em trai Lạc Thiên Uy.

“Lạc Tổng, xin hỏi anh cùng với An tiểu thư từ lúc nào?”. Máy ký giả cầm văn bản phỏng vấn, hỏi cẩn thận.

“Tôi biết Uy lúc tới tới nước Mỹ”. Annie Na mặc cỡ đồ mặt, bộ mặt hạnh phúc nhìn Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy vốn là công bố tình yêu một cái liền tuyên bố tan cuộc, không ngờ Annie Na lại ngược lại chủ động trả lời câu hỏi của ký giả, anh cũng nghiêm chỉnh rời đi, chỉ có thể nhắm mắt chống đỡ, bồi thêm khuôn mặt tươi cười.

“Hả? Vậy 2 người là thanh mai trúc mã sao?” Ký giả rất nhanh bắt được tin tức này.

“Ừ, đúng vậy a”. Annie Na thân mật khoác tay Lạc Thiên Uy, mặt vui vẻ cùng ký giả giới thiệu : “Tôi với Uy là bạn học đấy”.

Lạc Thiên Uy nghe xong nhú mày, uống xong một hợp rượu đỏ bên tay, tâm tình lại càng thêm phiền muộn.

“Nếu hai vị là thanh mai trúc mã, lại vừa mới thân mật như vậy, chắc hẳn hai vị rất thích đối phương chứ?” Các ký giả đều nở nụ cười.

Annie Na không chậm trễ chút nào liền gật đầu, nhân cơ hội thêm dầu thêm mỡ, “Đương nhiên rồi, Uy của tôi là duy nhất, mà tôi cũng là người phụ nữ anh ấy thích nhất, anh ấy đã cam kết với cô là muốn chăm sóc tôi cả đời này”.

Lạc Thiên Uy nghe xong lông mày đứng dậy, cả đời? Anh lúc nào nói những lời như vậy?

Toàn bộ nữ khách quý ở đây đều đưa tới ánh mắt hâm mộ, người đàn ông cam kết người phụ nữ cả đời như vậy, chẳng phải là thể hiện muốn cùng cô kết hôn sao? Annie Na có thể gả cho Lạc Thiên Uy vừa đẹp trai vừa nhiều tiền như vậy thật tốt a, bọn họ mới yêu nhau sao?

“Nói như vậy hai vị chuẩn bị kết hôn?” Các ký giả theo lời nói của Annie Na hỏi liên tục.

“Àm!”. Chỉ nghe thấy âm thanh bình thủy tinh vỡ vụn, đó là ly rượu của Lạc Thiên Uy bị anh vụn nát, anh hận không thể tại chỗ liền quay đầu đi.

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Annie Na vội vàng lúng túng cười giảng hòa: “Tôi với Uy cũng đã tròn 18 tuổi đầu, chuyện kết hôn, đợi trưởng thành rồi hãy nói”.

Mặt mọi người sáng tỏ, trong lòng cũng chấp nhận với thương người, cũng nhận định Annie Na chính là vợ chưa cưới của Lạc Thiên Uy.

Trong lúc nhất thời đèn flash liên tiếp, tất cả ký giả vây thành một đoàn, một vấn đề tiếp một vấn đề hỏi ra.

Trong đám người không biết có người nào đề nghị: “Nếu hai vị đang tình yêu cuồng nhiệt, có thể hôn một cái, cho chúng tôi chụp hình một cái được không?”

Tiếng vỗ tay dưới đài và tiếng hoan hô liên tiếp.

Annie Na ngoắc ngoắc ngón tay cái của Lạc Thiên Uy, ném qua một ánh mắt, ý bảo anh hôn cô.

Lạc Thiên Uy căn bản đối với cô không có hứng thú, nhưng do áp lực của mọi người, bảo vệ

Lạc Tích Tuyết không bị thương tổn, anh chỉ có thể nám eo nhỏ nhắn của Annie Na, không chút để ý hôn lên môi của cô.

Vốn chỉ tính toán là hôn nhẹ một cái liền buông ra, không ngờ Annie Na lại chủ động đưa đầu lưỡi ra ngoài, đôi tay ôm cổ anh không tha, Lạc Thiên Uy bất đắc dĩ, chỉ có thể phối hợp màn diễn này với cô.

Hai người kịch liệt hôn nóng bỏng, bị ánh đèn flash truyền thông chụp được thường xuyên.

Dĩ nhiên cũng rơi vào đôi mắt không xa của Lạc Tích Tuyết.

Nhìn em trai trước mặt mọi người ôm lấy người phụ nữ khác hôn môi, trong lòng của cô lại vô ý xẹt qua một tia chua xót, không nói ra được không thoải mái.

Đang lúc ấy thì, trong đám người có một ký giả phát hiện cô trong góc, mang theo mấy ký giả xúm lại: “Lạc đại tiểu thư, em trai của cô Lạc Thiên Uy đã tìm bạn gái trước mặt cô rồi sao? Là thành viên của nhà họ Lạc, cô có ý kiến gì với chuyện này không?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tới Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, cưới em ! ! !

Edit: fpurplebrown23

Lạc Tích Tuyết nhất thời không nói được gì.

Người phóng viên này hỏi cái vấn đề thối nát gì vậy, em trai tìm bạn gái liên quan gì tới cô, cô tại sao phải tỏ thái độ a.

Hàn Diệp Thần chẳng biết lúc nào lại xuất hiện, anh cười thay Lạc Tích Tuyết giải vây, “Lạc tiểu thư, làm chi, đương nhiên có thể chúc mừng cho em của mình rồi”.

“Đúng vậy a.”. Lạc Tích Tuyết hướng Hàn Diệp Thần cảm kích cười một tiếng, cũng đúng ký giả thân thiết gật đầu một cái.

Chỉ là cô mới vừa làm xong động tác này, tự dung cảm giác trên đỉnh đầu có một tia sắc bén ở đâu bắn tới, khiến cho sống lưng cô thẳng đứng.

Không cần đoán cũng biết, nhất định là tên Lạc Thiên Uy kia đang uy hiếp cô, không cần cùng Hàn Diệp Thần đi quá gần.

Nhưng hấn quân được sao? Hấn cũng chỉ là em trai của cô mà thôi, mới vừa ôm lấy bạn gái thân thiết công bố tin cưới đấy.

Quan hệ tội ác của 2 người, viễn viễn không thể nào ra ánh sáng, mà cô ở bên ngoài trong mắt của tất cả mọi người, chỉ có thể là chị của hấn.

“Anh còn chưa đi sao?”. Lạc Tích Tuyết không nhìn cảnh cáo của Lạc Thiên Uy, trực tiếp đến gần Hàn Diệp Thần, tò mò hỏi.

Hàn Diệp Thần lắc đầu một cái, ánh mắt nhu hòa hỏi: “Không có a, anh một mực ở bữa tiệc tìm em đấy, Tích Tuyết, em mới vừa đi đâu vậy?”

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, nét mặt nhất thời trở nên cực kỳ mất tự nhiên.

Nhớ tới mình mới vừa cùng em trai xảy ra một màn mắc cỡ, cô hận không tìm được chỗ đất đào nào để chui vào, hiện tại lại bị Hàn Diệp Thần hỏi đột ngột, cô đương nhiên có thể ngượng

ngượng.

“Thế nào? Sao lại mặt hồng như vậy?”. Hàn Diệp Thần đưa mặt tới, ánh mắt tình mịch nhìn chăm chú vào cô.

“Ách cái đó, không có gì em chỉ có chút không thoải mái, lên lầu đi nghỉ một chút!”. Lạc Tích Tuyết lúng túng cười một tiếng, úp úp mở mở suy đoán nói vài câu, cô nâng váy rời đi.

Chỉ là thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, tất cả đều rơi vào trong mắt Hàn Diệp Thần, theo ý anh, Lạc Tích Tuyết nhất định vừa xảy ra chuyện gì đó.

Chỉ là anh không có liên tưởng đến Lạc Thiên Uy, mà cho rằng Lãnh Kinh Cuồng ở cùng với anh trong phòng yến hội tìm kiếm Lạc Tích Tuyết chắc tìm được cô trước, cùng với cô xảy ra chuyện gì đó.

Trở về trong phòng, Lạc Tích Tuyết tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, tiệc sinh nhật lầu dưới trong đại sảnh cũng không sai biệt lắm đã tan cuộc.

Cô đi đến giường, bắt đầu mở quà sinh nhật.

Từng cái một trong hộp quà tinh xảo, không phải mỹ phẩm thì chính là đồ trang sức số lượng có hạn, xem ra đều là giá trị xa xỉ.

Cô từng cái một bóc xong, ở bên cạnh ghi chú rõ ràng là ai đưa, những thứ này nhận là nhận, có thể sau cũng muốn trả, cô nhớ kỹ tên những người này, chờ sau khi bọn họ cử hành bữa tiệc, quà của cô cũng không thể thiếu.

Đang nhất thời xem xét, khỏe mắt cô bắt đến một cái hộp, chỉ là không chút để ý mở ra, trông thấy có cái gì đó trong hộp, Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt tròn mắt há hốc mồm.

Lại là cái nhẫn kim cương? !

Mặt trên còn có thiệp, vài chữ cái to viết: yêu em một đời một kiếp.

Có làm hay không? Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn cái nhẫn trong tay, sinh nhật của cô cũng không phải là kết hôn, tại sao có người ác như vậy, đưa cô nhẫn kim cương làm lễ vật chứ!

Nhất định là Lãnh Kinh Cuồng, trong ấn tượng chỉ có loại con nhà giàu như anh ta, mới có thể trêu chọc cô như vậy.

Chỉ thấy tên trên Lạc Khoản, Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt giật mình.

Lạc Thiên Uy? ! !

Lại là em trai đưa?

Em trai thật tốt đưa cô nhẫn kim cương làm gì chứ? Chẳng lẽ muốn cầu hôn cô sao?

Không thể nào? Trong lòng của cô nhất thời hỗn loạn, em trai mới 16 tuổi, hiểu được cái gì là hôn nhân sao?

Chắc là nhất thời vui mừng, trêu đùa cô sao?

Lạc Tích Tuyết ngờ ngắc nhìn nhẫn kim cương trong tay, nhất thời cảm thấy trong tim khó nói lên lời.

“Thích không?” Chợt âm thanh của Lạc Thiên Uy nâng lên, chờ phản ứng kịp thời điểm của Lạc Tích Tuyết, hắn đã đi tới trước mặt cô rồi.

“Đây là anh đưa?” Lạc Tích Tuyết buồn bực nhìn anh.

“Ừ”. Lạc Thiên Uy khẳng định gật đầu một cái.

“Thật tốt, đưa tôi cái này làm gì?”. Lạc Tích Tuyết đem chiếc nhẫn cùng hộp, vút vào trong ngực Lạc Thiên Uy, giọng nói khó chịu: “Muốn đưa, anh cũng nên đưa cho vị hôn thê mà hôm nay anh đã công khai ỹ”.

“Tích Tuyết” Lạc Thiên Uy sững sờ, nhất thời trong mắt lóe lên tia sáng, hưng phấn nói : “Em ở đây ghen?”

“Tôi không có rồi đây!”. Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc anh một cái.

Lạc Thiên Uy lại đến gần, vui vẻ ôm cô, thâm tình nhìn lại: “Tích Tuyết, Mục Cảnh nói cho anh biết, người phụ nữ chỉ tin tưởng vào cam kết kết hôn, không thể nào tin tưởng một người đàn ông muốn sống một đời mà không chịu cưới cô ấy”.

“Vậy thì sao?” Lạc Tích Tuyết không hiểu hắn tội cùng muốn nói cái gì.

Lạc Thiên Uy chợt nâng lên tay của cô, nói cực kỳ nghiêm túc: “Tích Tuyết, chúng ta kết hôn đi!”.

“Cái gì? Anh điên rồi?”. Lạc Tích Tuyết trông mắt kích động, khó có thể tin nhìn em trai, hất tay của hắn ra, lạnh lùng nhắc nhở: “Chúng ta là chị em!”.

“Tích Tuyết, tôi thích em, tôi đã sớm nói qua, tôi đối với em không phải tình ruột thịt, là tình yêu, tôi không phải thích em với tư cách chị mình, tôi muốn biến em trở thành người phụ nữ anh thích! Hi vọng em có thể hiểu!”. Lạc Thiên Uy cố chấp nói, ánh mắt chắc chắn.

Con người Lạc Tích Tuyết co rụt lại, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Vốn cô muốn tìm viện cớ lấp liếm cho qua, không ngờ em trai lại nghiêm túc giải thích cho cô như vậy, hắn muốn cùng cô kết hôn, không phải là thật sao?

“Nhưng chúng ta thật sự là chị em a!”. Cô bắt đầu nhìn hẳn, cuối cùng lại bổ sung một câu:

“Chị em ruột!”

Lạc Thiên Uy cầm tay của cô, không để cho cô lấy ra, vừa lấy chiếc nhẫn tự tay đeo lên cho cô, cam kết với cô : “Tôi muốn, tôi có thể dẫn em rời đi khỏi đây bất cứ lúc nào, ra nông trường nước ngoài không ai biết của chúng ta, bắt đầu cuộc sống mới”.

“Anh nói giỡn sao?” Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn hẳn, đây đối với cô là em trai, ước mơ xa xôi lắm vậy.

Người ta, có thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả sao?

Bỏ xuống tất cả người thân cùng bạn bè, ẩn cư, duy trì một quan hệ tội ác như thế sao?

“Tích Tuyết, tin tưởng anh, chúng ta nhất định có thể”. Lạc Thiên Uy nâng cằm cô lên, ánh mắt sáng nhìn cô : “Đến lúc đó, chúng ta có thể ở trong nông trại trồng loại cây chúng ta thích, nếu như em nguyện ý, chúng ta còn có thể sinh em bé”.

Lạc Tích Tuyết nhìn con người đen nhánh của em trai, chỉ cảm thấy ma lực trong đôi mắt kia như nhau, canh chừng cô, không cách nào dời đi khỏi chỗ khác, chỉ có thể trở mắt nhìn anh và cánh tay thon dài sạch sẽ sờ xoạc hai gò má của cô.

Hắn thở dài một cái: “Em chịu ở lại bên cạnh anh là tốt rồi”.

Lạc Tích Tuyết giật mình, tâm như bị cái gì đó đụng vào, ánh mắt mờ mịt nhìn Lạc Thiên Uy, suy tư lời nói vừa rồi của hẳn, thật có thể sao? Bọn họ thật có thể ở chung một chỗ sao?

“Khụ ----”. Đột nhiên, tiếng ho khan nặng nề ở cửa ra vào vang lên, phá vỡ không gian hai người thâm tình nhìn nhau.

p.s: chuyện này t mới đọc văn án, nhiều cách gọi với cách viết sẽ hơi khác so với chương trước nên mọi người thông cảm nhé. Nhưng tó vẫn dịch sát nhé chỉ tội cách gọi hơi khác thôi >.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tội Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Ngịch chuyển: người nào rơi xuống, vạn kiếp bất phục!

Editor: tieuphuchac

Lạc Tích Tuyết chấn động, vội vàng đẩy Lạc Thiên Uy ra, nhìn về phía cửa...

May mắn là vú Ngô, hoàn hảo!

Cô thờnhẹ ra một hơi, hoàn hảo là vú Ngô, cô còn tưởng rằng sẽ là cha tới đây, trên tay cô đeo chiếc nhẫn kim cương.

“Chuyện gì?” Lạc Thiên Uy tựa hồ rất không vui khi bị người khác quấy rầy, cau mày trừng vú Ngô.

Về mặt Vú Ngô ngưng đọng, vừa rồi còn thấy một màn kia.

Tiểu thư cùng thiếu gia tại sao lại có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn nhau đây? Thấy thế nào đều là loại mập mờ không nói ra được.

“Vú Ngô!” Lạc Tích Tuyết lên tiếng nhắc nhở.

Vú Ngô lập tức hoảng hốt, cung kính cười nói đối với Lạc Thiên Uy:

“Thiếu gia, lão gia bảo cậu tới thư phòng, ông ấy đang chờ.”

Trong bụng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, ba muốn tìm em trai? Không phải là vì chuyện phát sinh trên ban công tối nay sao? Còn em trai công bố Annie Na cùng nó có quan hệ?

“Tích Tuyết, tôi đi ra ngoài trước.”

Lạc Thiên Uy vỗ vỗ tay Tích Tuyết, đứng dậy đi ra ngoài.

Vú Ngô kinh ngạc ngẩn người tại chỗ, nhú mày:

“Đại tiểu thư, thiếu gia như thế nào lại trực tiếp kêu tên của tiểu thư? Đây cũng quá không lễ phép, dầu gì cũng phải kêu cô một tiếng chi.”

Lạc Tích Tuyết giật giật khóe môi, chẳng qua là cười cười như vậy, cũng không trả lời.

Lạc Thiên Uy chỉ không gọi cô là chị mà thôi, nó hơi quá đáng, lại càng không lễ phép chuyện này cô đều biết, không gọi chị, cô đã sớm quen rồi.

“Vú Ngô, còn có việc gì sao?” Thấy vú Ngô vẫn còn ngần ngại tại đó, Lạc Tích Tuyết không khỏi nghi ngờ nói.

Vú Ngô gật đầu một cái, vẻ mặt đồng lại đi tới, quan tâm hỏi:

“Tiểu thư, bây giờ cô có bạn trai hay không? Hôm nay tôi thấy có Lãnh tổng cùng Hàn tổng, giống như có ý đối với cô!”

Lạc Tích Tuyết ngần ra, tựa như không nghĩ tới vú Ngô lại nói như vậy, cô chẳng qua là thân nhiên cười cười:

“Không có, vú Ngô người suy nghĩ nhiều rồi, tôi với bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi.”

“Bạn bè bình thường sao? Ai, đại tiểu thư, đừng bảo vú Ngô nhiều câu nhàu nhiều chuyện, Tiểu Vũ Trạch cũng đã cùng người phụ nữ khác đính hôn, cô cũng nên quên anh ta đi đi chọn một người bạn trai khác, nhất là bây giờ thiếu gia cũng công bố bạn gái, An tiểu thư đó, trong nhà rất có thể lực, nếu là thiếu gia tốt hơn cô, sợ rằng sau này lão gia sẽ không quan tâm nhiều tới cô nữa.”

Vú Ngô thật tâm nhắc nhở, bà chẳng qua chỉ cảm thấy Lạc Tích Tuyết tìm được bạn trai, ít nhất cũng có nể dựa, tương lai ở Lạc gia sẽ không quá khó khăn.

“Vú Ngô, ba tôi lần này không phải cho phép tôi tổ chức tiệc sinh nhật sao? Chứng minh trong lòng ba vẫn có tôi, ông ấy không muốn lo lắng, bởi vì tôi là con gái ruột thịt của ông.”

Lạc Tích Tuyết cười trấn an, vú Ngô luôn luôn nhắc nhở muốn cô cùng em trai tranh gia sản, còn nói muốn ba coi trọng cô, cuộc sống sau này mới có thể tốt lên, nhưng cô không hiểu, cô cùng em trai là người một nhà, tại sao nhất định phải phân chia rõ ràng như vậy?

“Ai!” vú Ngô nặng nề thở dài, ánh mắt cực kỳ phức tạp:

“Đại tiểu thư, có một số việc bây giờ tôi không thể nói với cô được, chỉ có thể khuyên cô tranh thủ khiến lão gia thương yêu, có một ngày kia lão gia sẽ không phát hiện thật ra thì cô...”

“Tôi cái gì?”

Lạc Tích Tuyết nghe đầu nghi ngờ, cô cảm thấy vú Ngô hôm nay có chút kỳ quái, nói năng ấp a ấp úng.

“Không có gì, đại tiểu thư. Tôi đi xuống trước, cô nghỉ ngơi thật tốt đi.” Vú Ngô dừng lại, vội vàng lắc đầu một cái, kinh hoảng đi ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết nhìn theo bóng lưng hoảng sợ rời đi của vú Ngô, trong lòng có cảm giác bà ấy đang che giấu mình chuyện gì đó.

Sáng sớm ngày thứ hai, một nhà quỳ quần ở bàn ăn điểm tâm, sau khi ăn xong không khí trầm mặc, Lạc Tích Tuyết cùng Lạc Thiên Uy theo thói quen cùng nhau đi ra ngoài.

“Em trai, tối hôm qua ba tìm cậu tới thư phòng, có chuyện gì không?” Lạc Tích Tuyết đột nhiên đuổi theo Lạc Thiên Uy, vỗ bờ vai của cậu ta hỏi.

Thật ra thì tối hôm qua cô rất muốn hỏi em trai, chỉ là thấy thời gian quá muộn, người trong nhà đều ngủ hết, cô ngưng ngưng nhớ tới quá khứ khi tới phòng em trai.

Nhưng là trong lòng cô đang rất lo lắng, dù sao cô cùng em trai cũng xảy ra loại quan hệ đó, em trai lại tìm Annie ra làm thể thân, dĩ nhiên cô muốn quan tâm tới thái độ của ba như thế nào, ngàn vạn lần không muốn ba hoài nghi điều gì mới phải.

“Không có gì.”

Lạc Thiên Uy cố tránh việc Lạc Tích Tuyết khoác lên bà vai của mình, thanh âm cứng rắn lạnh lùng.

Lạc Tích Tuyết nhất thời sững sờ tay cứng ở giữa không trung, thiếu chút nữa không có phản ứng kịp.

Thái độ của em trai đối với mình, lúc nào thì trở nên lạnh lùng như vậy? Chẳng những né tránh cô đụng chạm vào, thậm chí ngay cả lời nói cũng trở nên cứng rắn như vậy?

Lạc Tích Tuyết buồn bực nhìn về phía Lạc Thiên Uy, nhưng cậu ta căn bản là không có ý định cùng cô giải thích, chẳng qua là đẩy tay cô ra, xoay người ngồi vào xe riêng của mình.

Dọc theo đường đi học, hai người đều trầm mặc, Lạc Tích Tuyết mấy lần muốn mở miệng, Lạc Thiên Uy cũng không để ý tới cô.

Cuối cùng lúc xuống xe, cậu ta lãnh đạm bỏ lại một câu: “Bắt đầu từ ngày mai, tôi không phụ trách đưa đón cô đi học nữa.”

Nói xong, người đã biến mất trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ, chẳng biết tại sao, trong lòng lại cảm thấy buồn buồn.

Trở lại phòng học, Lạc Tích Tuyết vừa tìm chỗ ngồi xuống, Trần Tiểu Mạt mặt hề hề như kẻ trộm nhích lại gần.

“Tích Tuyết?” Tiểu Mạt đẩy vai bạn tốt.

“Ừ?”

Lạc Tích Tuyết thờ ơ đáp một tiếng, trong đầu tràn đầy hình ảnh về mặt lạnh băng kia.

“Thì ra em trai của cậu cùng Annie na là một đôi, hai người bọn họ thật xứng đôi, tài gái sắc!!” Trần Tiểu Mạt lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Thật xứng?!! Cô thế nào lại không cảm thấy?

Lạc Tích Tuyết rơi vào ý thức mâu thuẫn, bĩu môi: “Làm sao bạn biết?” Tin tức này cũng truyền tới tai Trần Tiểu Mạt?

“Này, báo chí cũng nói qua, hôm nay là tin tức ở đầu của tuần san giải trí đấy? Toàn bộ thế giới đều biết a!”

Trần Tiểu Mạt đem quyển tạp chí đưa tới, chỉ chỉ chỗ chỗ nói:

“Nghe nói Annie na xuất thân danh môn, với em trai của bạn là thanh mai trúc mã, hai người đã sớm có hôn ước rồi đó?”

“Bọn họ có hôn ước sao? Mình thế nào lại không biết?” Lạc Tích Tuyết bắt được trọng điểm trong lời nói của bạn tốt.

Trần Tiểu Mạt kỳ quái nhìn về phía Lạc Tích Tuyết:

“Đĩ nhiên, tạp chí có viết nha, hơn nữa tớ mới vừa xem bọn họ cùng nhau tới, nghe nói Annie na vì cùn em trai của bạn, chuyển tới trường của chúng ta học rồi đó.”

“Cái gì? Annie na đã chuyển tới học ở trường chúng ta?” Giọng của Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt đề cao vài Db.

Khó trách sáng nay lúc em trai xuống xe nói với cô sau này sẽ không đưa đón cô đi học nữa, nguyên nhân là muốn làm hộ hoa sứ giả ỹ nữ, chẳng qua đây hết thấy đều không phải điều cô hy vọng? Tại sao tâm lại khó chịu như vậy?

Trần Tiểu Mạt nâng má trêu ghẹo:

“Cô Annie na đó rất hạnh phúc, giống như lập tức cùng em trai của bạn kết hôn vậy đó. Tích Tuyết, bạn có thể rất nhanh có em dâu!!”

Em dâu? Nghe thế, trái tim Lạc Tích Tuyết chấn động, sắc mặt rất nhanh trắng bệch.

Buổi tối hôm qua nói muốn kết hôn với cô, hôm nay lại quay ngoắt 180 độ, muốn cô tiếp nhận như thế nào?

Cô biết quan hệ chị em giữa bọn họ không tệ, quan hệ khôi phục lại bình thường không sao, nhưng là bây giờ liền khôi phục, có phải hay không quá nhanh? Gần như là cô không kịp phản ứng nữa, đến tốt cùng tối hôm qua ba nói chuyện gì với em trai? Mà em trai lại đột nhiên thay đổi như vậy?

“Tích Tuyết, bạn làm sao vậy? Sắc mặt kém như vậy?” Trần Tiểu Mạt thấy sắc mặt của Lạc Tích Tuyết rất khó coi, lập tức đỡ cô ngồi xuống, không hiểu hỏi.

“Không có không có gì!”

Lạc Tích Tuyết cười cười một cái, chẳng qua là nở nụ cười miễn cưỡng.

“Ài, Tích Tuyết, chuyện tình của bạn cùng Tiểu Vũ Trạch cũng đã qua, đừng thương tâm nữa.”

Trần Tiểu Mạt thở dài một hơi, cho là Lạc Tích Tuyết nhìn thấy em trai yêu, nhớ lại chuyện tình lần trước với bạn trai, thật tâm khuyên bảo.

“Ừ, mình biết!”

Lạc Tích Tuyết gạt đầu một cái, chẳng qua là ánh mắt vẫn âm trầm như cũ.

Bắt đầu từ hôm nay, Lạc Thiên Uy bắt đầu xa lánh Lạc Tích Tuyết.

Em trai không hề chờ cô tan học nữa, không hề đưa cô đi học nữa, cũng không nói những lời mập mờ với cô nữa, thậm chí thấy cô đều kêu cô là chị, không giống như lúc trước quấn lấy cô.

Lạc Tích Tuyết rất muốn hỏi em trai tại sao? Thái độ của em trai đối với cô lúc nóng lúc lạnh, để cho cô cực kỳ không chịu nổi.

Vừa bắt đầu cô còn cảm thấy em trai đối với mình như vậy, ngược lại thấy thanh tịnh, nhưng càng về sau tâm tình càng xuống thấp, càng buồn bực, nhất là ở trong sân trường mọi người đều bàn tán việc Lạc Thiên Uy cùng Annie na yêu thương nhau, hai người bọn họ luôn cùng xuất hiện cùng thời điểm, cô chỉ muốn lướt qua.

Tại sao?!! Em trai đang đùa giỡn cô, thậm chí chiếm đoạt cô rồi, còn có thể công khai cùng cô gái khác ở cùng chỗ.

Phải nói là trong lòng khó chịu khi bị lừa gạt, lúc này cô cảm thấy một cảm giác phản bội mãnh liệt, mặc dù cảm giác như thế là không bình thường, nhưng nó vẫn sinh ra.

Chiều hôm đó, Trần Tiểu Mạt mồn hen cô đi dạo phố, cô cự tuyệt, trong khoảng thời gian này tâm trạng của cô bị em trai làm cho không phấn chấn, cô bây giờ không có tâm tình ra đường.

Đi một mình qua lại ở lối đi bộ, nhìn chiếc xe bên cạnh qua lại đường, Lạc Tích Tuyết có cảm giác đang bị cả thế giới vứt bỏ.

Lúc này cách đó không xa có một cặp tình nhân, nắm tay hình như đang chuẩn bị đi bộ.

Nhìn tấm lưng kia rất quen thuộc, Lạc Tích Tuyết nhìn kỹ, lại là Lạc Thiên Uy cùng Annie Na!!

Lúc này khuôn mặt ngọt ngào của Annie na kéo cánh tay của Lạc Thiên Uy cũng không có cự tuyệt, vừa nói với cô ấy cái gì, một cái tay khác còn cầm một cái bị lớn.

Vừa nhìn cũng biết bọn họ vừa mới đi dạo phố về, không, chính xác mà nói là cùng ước hẹn.

Em trai nè bồi cùng cô gái ước hẹn, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc mở to mắt, cô nhớ em trai nói, cậu ta chán ghét nhất là bồi bên cạnh nữ sinh đi dạo phố?

Nhưng cậu ta hiện tại đang bồi cô gái kia đi dạo phố, chẳng lẽ bồi bên cạnh cô gái mình yêu thích, cậu ta cũng không chán ghét?

Ánh mắt của Lạc Tích Tuyết đau nhói nhìn chăm chăm hai bóng lưng đi xa dần, chợt Lạc Thiên Uy giống như có cảm giác, quay đầu lại, theo bản năng tìm kiếm người.

“Uy, anh đang nhìn cái gì vậy?” Annie na thấy bạn trai không chuyên tâm kéo ống tay áo, tò mò quan sát theo ánh mắt của bạn trai.

Không có, không có gì cả cô thật không biết anh ấy đang nhìn cái gì a?

Nhưng là Lạc Thiên Uy lại nhìn thấy.

Anh biết---là cô ấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Là mộng xuân hay là cơn ác mộng?: người nào rơi xuống, vạn kiếp bất phục!

Editor: lovelygirl262

Lạc Tích Tuyết trốn đằng sau một cây cột to, cô cảm giác mình hiện tại giống như một kẻ trộm, rõ ràng mình không có làm chuyện xấu, nhưng lại không có can đảm bước ra đón nhận ánh mắt của hắn, càng không muốn cứ như vậy bắt gặp hắn cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ.

Vốn chỉ là nghe Trần Tiểu Mạt mấy ngày nay một mặt hình dung, cô không có cảm giác gì nhiều, nhưng bây giờ để cô tận mắt hình thấy hai người ở chung một chỗ, lòng cô lập tức chùng xuống.

Đến cùng hắn là người đàn ông đầu tiên của mình, thấy hắn cùng những người phụ nữ khác ở chung một chỗ, cô có loại cảm giác bị vứt bỏ.

Loại cảm giác này thật khổ sở, giống như là bị người ta phản bội, lòng đau giống như bị người ta xé ra.

Chẳng lẽ hắn chính là đang cố ý trả thù cô sao? Trả thù cô không muốn cùng hắn ở chung một chỗ, cho nên anh thà rằng chọn cùng người phụ nữ khác, cũng không cần cô?

Lạc Tích Tuyết cảm thấy trong lòng mình hoảng sợ, cô cũng biết Lạc Thiên Uy quá nhỏ tuổi, nói thích cô, tám chín phần là hành động theo cảm tính, chỉ là không nghĩ đến hắn có mối nói cũ so với người thường còn nhanh hơn.

Ai!!! Cô khờ thờ dài, gãi đầu, đã biết là thế? Trái lại còn khát vọng em trai yêu say đắm?

Cô lắc đầu chán nản, hắn có thể không dây dưa với cô nữa không phải là chuyện tốt sao? Cô cuối cùng cũng không hy vọng cùng em trai có chút gì đó sao? Sau này cô cứ tiếp tục là chị của hắn, bọn họ trở lại quan hệ chị em, bình thường mới phải.

Nhưng mà nhiều năm sau cô mới biết, thì ra lúc này cô cũng bắt đầu đối với Lạc Thiên Uy có tình cảm, chỉ là chính cô cũng không rõ ràng, hoặc là chính xác mà nói, cô không dám thừa nhận.

Lúc về đến nhà, đã rất khuya. Từ khi nhìn thấy Lạc Thiên Uy cùng Annie Na hẹn hò, Lạc Tích Tuyết vẫn luôn không có tâm trạng về nhà, chỉ một mình đi lang thang.

Nhưng làm cô không nghĩ đến chính là, hắn cư nhiên lúc này vẫn chưa về, lòng cô lại chùng mấy phần, Lạc Thiên Uy nhất định là đang đi hẹn hò với Annie Na.

Không người thật đúng là như keo như sơn, cũng vào thời điểm này, ko theo thì ko chịu thôi.

"Đại tiểu thư, cô đã trở lại!" Di Ngộ nhìn thấy Lạc Tích Tuyết trở lại, lập tức cười chào đón, giúp cô cầm túi xách.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết uể oải đáp một tiếng, trực tiếp đi lên lầu.

Di Ngô nghi hoặc gọi cô lại: "Đại tiểu thư, cơm tối đã làm xong, không ăn cơm trước sao?"

"Không, cháu không đói bụng." Lạc Tích Tuyết phờ phạc lắc đầu một cái, trở về phòng trên lầu, đóng kỹ cửa phòng.

Đầu óc một chút cũng không có đáp án vấn đề: Lạc Thiên Uy tại sao vẫn chưa về? Hắn cùng Annie Na đi đâu? Có phải hay không cũng sẽ cùng Annie Na nói lời tâm tình? Còn hôn người phụ nữ khác giống như hôn cô?

Cô cảm giác mình nhất định điên rồi, cho nên đầu óc đều là hình dáng của Lạc Thiên Uy, hay là cô cũng đi vào phòng tắm nhanh chóng tắm nước lạnh, để bình tĩnh táo một chút,

Khi nước lạnh như băng từ đỉnh đầu trút xuống, thấm vào da thịt cô, lúc này mỗi một tế bào bên trong thân thể cô đều đau đớn, cuối cùng cô cũng hiểu, cô và Lạc Thiên Uy là không thể.

Quan hệ chị em, tình yêu tội lỗi, hoặc giả hán một lần nữa lựa chọn đúng.

Như vậy, coi như tất cả là con ác mộng đi, qua khứ đi, tất cả đều là quá khứ.

Lạc Tích Tuyết tắm xong, lại uống chút nước, sau nhiều lần kiên định ý chí của mình, cô mới an tâm bò lên giường, hai mắt nhắm lại.

Cả người mệt mỏi một ngày, cô rất nhanh đi vào trạng thái nửa mơ hồ, dần dần rơi vào mộng đẹp.

Ngủ, cô đột nhiên cảm thấy nóng, thân thể từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, đều có cảm giác nóng rang rang thường không chịu nổi, da cũng có chút tê dại.

Lạc Tích Tuyết tựa như mơ mà không phải mơ mở mắt ra, cảm giác có người sờ cô, còn đè ở trên người cô! Cô không thể tưởng tượng nổi nhìn bàn tay đang ở trên người mình.

Cô theo bản năng muốn phản kháng, nhưng mà thân thể không có một chút sức lực.

Chỉ có thể nhìn người đàn ông có khuôn mặt quyến rũ trên người, cảm giác tốt đẹp giống như buổi sáng sớm, con người khí thể lạnh lùng, không kiềm chế được, kiêu ngạo, từ trên người hắn tỏa ra một sức mạnh kinh người.

Khoảng cách gần như thế, hô hấp xen lẫn quần cùng một chỗ, trên cơ thể người đàn ông quen thuộc lại có mùi xa lạ làm tim cô đập nhanh.

Chỉ là hắn đè ép cô, cho nên cô không cảm giác được sức nặng, cũng không có cảm giác bị chèn ép.

Mà thân thể cô theo bàn tay dao động của hắn, dần có cảm giác nhấc nhô lên xuống, bắt đầu nóng lên.

#đã che giấu#

"Đừng" cô đinh thắp một tiếng, muốn động, muốn giãy giụa, nhưng mà thân thể không nghe cô sai khiến.

Trên mình người đàn ông chợt chống cơ thể lên, lộ ra con người sâu đen xinh đẹp, yên lặng nhìn cô, che đôi đồng tử thay đổi càng thêm đỏ ngầu, hắn giống như đang thưởng thức vẻ mặt cô lúc này.

Lạc Tích Tuyết tim đập rộn lên, một nửa là sợ hãi, một nửa là khản trương.

Cô tận lực cắn môi không phát ra âm thanh, nhưng người đàn ông thật giống như ác ý chọn những nơi nhạy cảm của cô mà ra tay, thân thể cô, hán so với chính cô còn hiểu rõ hơn, không ngừng nghỉ, hôn không ngừng ở trên người cô, cổ, trước ngực lưu lại dấu vết.

#đã che giấu# "A!" Cô thét lên ngồi dậy, đột nhiên mở mắt, đêm đã trải qua rất sâu.

Là mộng? !

Tìm Lạc Tích Tuyết gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bởi vì sợ hãi, tay chân đều phát run.

Cô đứng dậy đi thăm dò nhìn cửa phòng khóa, giống như lúc cô ngủ đông lại, không có bất kỳ biến hóa nào.

Cửa sổ ban công sát đất cũng vậy, rèm cửa sổ bị ghế đè ép, trên cửa sổ cũng không có một chút dấu hiệu bị mở ra.

Cả phòng cũng không có dấu hiệu bị người lên vào.

Như vậy, nhất định là mộng.

Gương mặt Lạc Tích Tuyết đỏ kịch liệt, hô hấp cực kỳ không ổn định, cô có chút mờ mịt trở lại ngồi trên giường, nhịp tim vẫn còn không ngừng đập mạnh.

Tại không lại nằm mơ thấy Lạc Thiên Uy? Hơn nữa còn chân thật như vậy.

Thân thể cô khao khát hán chạm vào, nó đang mong đợi cùng hắn lần nữa kết hợp, ngay cả nằm mơ cũng muốn hán? !

Cô không cách nào dễ dàng tha thứ tình, cô tại sao có thể khát vọng thân thể em trai mình đây?

Nơi đó ẩm ướt dính dính, là phản ứng của động tình, đây là cô hai mươi một năm qua, lần đầu tiên làm như vậy, mà trong mơ người đàn ông lại là em trai

của cô...Lạc Thiên Uy.

Trong mơ, cảm giác được ngón tay của Lạc Thiên Uy ở trên người cô, là chân thật như vậy, còn có đầu lưỡi hơi lạnh, ánh mắt thoả mãn.

Thân thể Lạc Tích Tuyết theo bản năng run lên, một loại tự trách và xấu hổ trước nay chưa từng có kéo đến.

Cô thậm chí ngay cả nằm mơ cũng muốn em trai, còn khát vọng hân dục dằng và hôn sâu, cô là thế nào đây?

Vội vàng đứng dậy đi vào phòng tắm xối nước lạnh lần nữa, lúc đi ra Lạc Tích Tuyết đột nhiên cảm thấy đói bụng, từ lúc trở lại đến giờ vẫn chưa ăn gì, nhìn thấy di Ngô đang ngủ, cô tự mình xuống bếp tìm đồ ăn.

Trong tủ lạnh ở nhà bếp có một bình nước đá lớn, Lạc Tích Tuyết không chút nghĩ ngợi liền cầm lên, nhanh chóng rót hết.

Cô muốn tỉnh táo, nhất định duy trì tỉnh táo hoàn toàn, việc mình cùng em trai triền miên, đây là chuyện xấu hổ cỡ nào, không thể, tuyệt đối không thể xảy ra nữa.

"Em rất khát hả?" Lạc Thiên Uy không biết từ lúc nào xuất hiện phía sau cô, giọng trầm thấp ở bên tai, cảm giác ấm áp quen thuộc kéo đến.

Lạc Tích Tuyết phải vất vả lắm mới kiên định được ý chí, nghe giọng em trai Lạc Thiên Uy ở phía sau, thiếu chút nữa làm rót bình nước.

Cô ngừng thở, dùng sức lắc đầu một cái, không dám ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt hắn: "Không có, tôi không có, chỉ là muốn tìm ít đồ ăn."

"Em đói bụng?" Trong mắt Lạc Thiên Uy xẹt qua một chút lo lắng, lập tức kéo tay cô, nói: "Tôi làm món Tây cho em ăn."

"Không cần, tôi đột nhiên lại không đói nữa." Lạc Tích Tuyết cố hống nghẹn lại, vội vàng muốn né ra.

Lạc Thiên Uy bước lên trước ngăn cô lại, màu mắt âm u: "Em tránh né tôi?"

"Không có, tôi không có." Lạc Tích Tuyết lập tức phản bác, nhưng mà dưới chân vẫn không tự chủ được lui về sau mấy bước.

Nhớ tới việc xấu hổ khi nãy, mặt cô đỏ lên, bây giờ không còn mặt mũi để đối diện với em trai, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng trở về phòng giam mình lại.

"Không cho phép tránh tôi !" Lạc Thiên Uy không giải thích kéo lấy tay cô, mang cô chặn ngang bệ lên, thả vào trên bàn ở nhà bếp.

"A? Không muốn, thả tôi xuống!" Lạc Tích Tuyết sợ hãi thét chói tai, hắn sao có thể to gan như vậy, mà mang cô ôm đặt lên mặt bàn ở nhà bếp, nếu bị người giúp việc và người nhà nhìn thấy, thì phải làm sao?

Lạc Thiên Uy khẽ hôn lên vành tai cô, tay xấu xa đưa vào trong quần áo cô, "Yên tâm đi, bọn họ đã ngủ hết rồi, không có ai phát hiện chúng ta đâu !"

Hơi thở nóng bỏng quen thuộc phun ra phía sau lỗ tai cô, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thân thể mềm nhũn, Lạc Thiên Uy tình té hôn lên cổ và lỗ tai cô, hơi thở càng ngày càng nóng, trên cổ cô tỉ mỉ mút để lại dấu vết màu hồng, tay thăm dò vào trong váy cô vuốt ve một đường đi lên.

"Ừ Thiên Uy" Lạc Tích Tuyết kêu lên, thân thể bên trong mềm mại trống rỗng, làm cho cô nói chuyện yếu ớt, ngược lại giống như yêu kiều van xin.

"Tôi biết bảo bối, ngoan, tôi sẽ làm em thoải mái !" Giọng khàn khàn dụ dỗ cô, dịu dàng ngậm môi cô, mút, trần trọc.

Tay của hắn đi đến trước ngực cô, phủ lên nơi tươi tốt của cô, bóp nhẹ một lần, không hề thoả mãn, ngón tay thành tạo mở ra khoá áo ngực phía sau cô, vén áo lót cô lên, vừa muốn trực tiếp chạm đến nơi mềm mại của cô.

Chợt, Lạc Tích Tuyết mở hai mắt ra, trong mắt xuất hiện một tia chán ghét, muốn đẩy hắn ra, vừa vội vừa tức thét: "Đừng dùng đôi tay dơ bẩn đã chạm vào người phụ nữ khác chạm vào tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Cả đêm dây dưa

Editor: Trâm Trần

“Em”

Lạc Thiên Uy hoàn toàn không ngờ rằng Lạc Tích Tuyết lại có phản ứng lớn như vậy, trong lúc nhất thời cơ hồ chỉ đứng sờ đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn về phía cô.

“Tích Tuyết, em nói cái gì?”

Đến khi cô tỉnh táo hẳn mới ý thức mình đã lỡ lời, cô vội vã cúi đầu, trong mắt loé lên tia ảo não. Cô tại sao có thể ở trước mặt anh ta chỉ trích anh ta đi

tìm người đàn bà khác đây? Điều này không phải chứng tỏ là cô đang ghen sao?

Trong lòng thầm mắng chính bản thân mình, ngoài miệng lại lập tức sửa lại lời đã nói: "Không có gì, tôi chỉ nói bậy thôi".

Nhưng về mặt ngưng ngừng, ảo não của cô làm sao có thể tránh được ánh mắt của Lạc Thiên Uy.

Anh lập tức giữ chặt hai vai của cô, trong mắt mang theo tia vui mừng không thể nào tin nổi: "Tích Tuyết, em đang ghen sao?"

Nghe được thanh âm của anh không che giấu chút nào vui vẻ cùng đùa giỡn, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy bản thân càng không có đất dung thân, cô dùng sức đẩy anh ra.

"Tôi không có. Anh có bạn gái tôi vui mừng còn không kịp sao lại phải ghen, như vậy ít nhất anh sẽ không làm phiền đến tôi nữa, tôi vui mừng còn không kịp đây".

Cô tự nhiên lại nói một hơi, càng nói như càng phơi bày sự quan tâm của cô đối với anh vậy.

"Haha, thì ra Tích Tuyết quan tâm tôi như vậy à". Lạc Thiên Uy cười đến không khép miệng được, bàn tay không kịp chờ đợi đặt trên vòng eo nhỏ nhắn của cô, ở trên gương mặt ónh nhuận của cô hạ xuống một cái hôn trộm.

Lạc Tích Tuyết hung ác trừng mắt liếc hắt hủ một cái, mặt đỏ lên: "Tôi không có, anh đừng hoang tưởng".

"Em không có gì?" Lạc Thiên Uy nâng nhẹ lông mày, tà khí tiến đến gần cô.

Lạc Tích Tuyết bị hơi thở của hắn càng ngày càng tiến tới gần làm cho suy nghĩ của cô bị rối loạn, giằng giằng muốn nhảy xuống kệ bếp: "Tôi không để ý đến anh nữa, anh tự luyện một mình đi, mau buông tôi ra".

"Không thả!" Lạc Thiên Uy gắt gao ôm chặt cô, kiên trì không chịu buông.

Lạc Tích Tuyết giận tái mặt, uy hiếp hắn: "Nếu không buông thì tôi sẽ giận đấy".

Lạc Thiên Uy ngẩng đầu lên, tà ác hí mắt cười một tiếng, bất chợt cúi đầu, cách lớp áo ngủ thật mỏng hắn không chút khách khí cắn lên đôi vú mềm mại trước ngực của cô.

"A um".

"A Thiên Uy".

Lạc Tích Tuyết bị bất ngờ không nhận được gọi ra tên của hắn, cảm giác sáng khoái cùng bành trướng làm cho ánh mắt của cô càng ngày càng trở nên mê loạn.

"Có cảm giác rồi sao?" nụ hôn ẩm ướt của Lạc Thiên Uy rơi xuống khắp phần cổ của cô, một bên hôn một bên nhiệt tình hỏi: "Có phải muốn tôi không?"

"Tôi không có!" Lạc Tích Tuyết kiên quyết không chịu thừa nhận, cô chết cũng cắn chặt môi, không để cho những tiếng rên khiến người khác đỏ mặt tía tai của mình tràn ra ngoài.

"Tích Tuyết không ngoan, không chịu nói thật nên phải chịu phạt" Lạc Thiên Uy tà tứ cười, bàn tay từ dưới váy ngủ của cô đưa vào trong, đặt lên ngực của cô.

Lực lớn làm cho Lạc Tích Tuyết bị đau kêu lên một tiếng, Lạc Thiên Uy sớm đã chuẩn bị nên nhanh chóng chui vào miệng cô, dây dưa lưỡi của cô, nhiệt liệt khuấy động. Đầu lưỡi treu đùa, lướt qua, tràn đầy dụ hoặc và khản cầu.

Đầu lưỡi quấn chặt si mê, chống đỡ ngay cổ họng của cô. Lạc Tích Tuyết cảm giác mình hít thở không thông, tay của anh đặt tại trên vai của cô, một chút cô cũng không thể cử động được, bị buộc hé miệng, cố gắng hô hấp, lại đổi lại việc anh càng dây dưa nhiều hơn.

Nụ hôn lúc này đã đi tới cổ của cô, ngay xương quai xanh, ngón tay thon dài bắt đầu vuốt ve từng chút một thân thể của cô, một đường trượt xuống. Theo bản năng thân thể của cô càng ngày càng run lẩy bẩy, trong lòng cô rất lo lắng biết rõ bọn họ là chị em không thể nào xảy ra quan hệ cảm kỳ như vậy.

Nhưng bản thân lại phản bội chính bản thân mình, hưng phấn khác thường, cô có thể cảm thấy thân thể của mình đối với anh có khát vọng cỡ nào.

"Tích Tuyết, anh nghĩ anh muốn em!" Lạc Thiên Uy thở gấp, khí nóng trong miệng dâng lên từng tầng sóng nhiệt, hai tay anh nâng gương mặt của cô lên, tròng mắt tỉnh mịch như biển sâu khoá chặt cô.

"Chúng ta..." cô nhìn anh với ánh mắt do dự, hàm răng trắng bóng khẽ cắn chặt môi dưới, bởi vì dùng sức mà nơi đó lưu lại một đạo dấu răng.

Không thể phủ nhận là cô cũng rất muốn anh, nhưng cô xấu hổ nên không thể nào mở miệng được.

Với chướng ngại quá lớn trong lòng cô không thể nào chấp nhận khát vọng đối với anh, cùng anh tiếp tục duy trì mối quan hệ không bình thường này.

Lạc Thiên Uy không đợi cô trả lời, anh chợt kéo cổ áo ngủ của cô xuống, xé cả nội y, hung hăng cúi đầu ngậm một bên ngực mềm mại của cô.

"A!!!" Lạc Tích Tuyết kêu đau nhưng lại bị anh lần nữa dùng miệng chặn lại.

Kịch liệt hôn, quên mình dây dưa, môi của anh mang theo khí tức dề xuống, hơi thở cuồng thế bao trùm lấy cô.

Trong nháy mắt ngọn lửa kích tình được đốt lên.

Trên mặt của Lạc Thiên Uy lúc này là vô cùng thoả mãn, anh tự tay lấy những sợi tóc ướt mồ hôi trên mặt của cô ra, vốn là một gương mặt tuyệt mỹ nhưng giờ phút này bởi vì tình triều mà càng thêm ứng đỏ mê người.

Anh nhìn cô, nhìn đến ngây dại.

Cho tới bây giờ thấy được cô, đầu óc của anh sẽ tự động mất đi năng lực suy tư, từng về mặt của cô, mỗi câu nói cũng có thể nắm giữ ý chí của anh, ảnh hưởng tâm tình của anh.

Anh nghĩ muốn cô, giống như một thiếu niên mới lớn muốn được nếm thử hương vị của tình yêu, muốn có được người con gái mà mình yêu mến, cơ hồ không cần lý trí và logic.

Anh, hiện tại liền muốn triệt triệt để để cảm thụ cô!

Lạc Thiên Uy bắt đầu luật động, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng khiến cô khó thở.

“Ừ ừ nhẹ một chút!” cô đè nén bản thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chôn ở trước ngực của anh, cầu xin anh.

Lạc Thiên Uy bị vẻ mặt ần ần cùng ngưng ngừng này của cô kích thích, anh căn bản không thể nào dừng lại được, ngược lại phía dưới càng lúc càng luật động nhanh hơn, càng lúc càng mất khống chế.

Lạc Tích Tuyết cắn răng, né đầu qua lại, khổ sở ần ần. Bọn họ hiện tại đang ở trong phòng bếp cách phòng khách không xa, ngộ nhờ ban đêm có người giúp việc thức dậy phát hiện ra bọn họ thì hỏng bét, cô không dám lên tiếng.

Nhưng cô càng khản trương thì thân thể lại càng căng thẳng, Lạc Thiên Uy chỉ có thể nâng hông của cô lên, nặng nề đẩy vào, lực càng lúc càng lớn.

“Ngoan, thả lỏng đi, em càng như vậy tôi lại càng nhịn không được mà muốn em”. Anh nặng nề thở hổn hển, đầu lưỡi liếm lỗ tai của cô, tà tứ trêu chọc.

Thân thể của cô khẽ run một chút, cô cắn môi dưới: “Thiên Uy, chúng ta vào phòng có được hay không? Bên này cách âm không tốt lắm, không cần ở chỗ này!!!”

Lạc Thiên Uy đã nhiệt huyết sôi trào, cô ngưng ngừng làm cho hắn bành trướng, cả động tác cũng thô lỗ hẳn, làm gì còn có tâm tình mà đổi địa phương.

Tiếng thở dốc tràn đầy cả căn phòng bếp, hai người ôm nhau thật chặt, dây dưa như loại dây leo, trong không khí tràn ngập tư vị hoan ái.

Ngay tại lúc này trong phòng khách một chiếc đèn trên tường chợt sáng lên, tiếp đến là tiếng bước chân của người nào đó

Lạc Tích Tuyết ngừng thở, vội vàng đưa tay ra che miệng của Lạc Thiên Uy lại, một tay khác che miệng của mình, sợ bọn họ sơ suất một cái sẽ làm cho họ bị phát hiện ra.

Lạc Thiên Uy vẫn như cũ không hề cảm kỳ gì mà muốn cô lúc này so với lúc trước càng lúc càng mãnh liệt hơn. Trên tâm lý đè nặng cộng thêm thân thể bị hành hạ làm cho Lạc Tích Tuyết thật không biết làm sao.

Cô há miệng cắn một cái thật mạnh trên bả vai của Lạc Thiên Uy, dùng ánh mắt cảnh cáo anh. Nhưng anh vẫn hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ uy hiếp của cô, thoáng lui một chút sau đó lại đột ngột đâm mạnh vào.

Lạc Tích Tuyết lấy tay nắm chặt kệ bếp, nức nở khẩn cầu hắn dừng lại, hoặc là trở về phòng tiếp tục, nhưng Lạc Thiên Uy cứ muốn lên lút như vậy để tăng kích thích.

“A!” rớt cuộc, dưới sự kích thích xấu xa của Lạc Thiên Uy, cô nhịn không được thét lên một tiếng chói tai.

Cũng vì tiếng la này đã dẫn đến sự chú ý của các người làm nữ đang nói chuyện ở trong phòng khách.

“Người nào ở trong bếp?” người làm nữ nghe được thanh âm từ phòng bếp phát ra nên cất bước hướng phía phòng bếp đi đến.

Cả người Lạc Tích Tuyết cứng đờ, nếu để cho người khác phát hiện cô cùng em trai nửa đêm không ngủ, ở trong phòng bếp vụng trộm, truyền tới tai của ba thì họ xong đời.

Cô dùng tay níu lấy áo của Thiên Uy, cả người co rút nhanh. Lạc Thiên Uy không thể ức chế được gầm nhẹ, cô gái này nhất định là cố ý muốn lấy mạng anh đây mà.

“Là tôi, các người trở về phòng đi” hắn ách giọng hướng người bên ngoài phòng bếp quát. Người làm nữ vừa bắt đầu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng khi nghe được bên trong truyền đến tiếng rên rỉ đè thấp lập tức phản ứng kịp chuyện gì.

Thiếu gia hiện tại đang cùng An tiểu thư tình yêu cuồng nhiệt, người trẻ tuổi tìm kiếm kích thích cũng rất bình thường, bọn họ còn chưa muốn quấy rầy để bị đuổi việc đâu.

Nghe được tiếng bước chân đi xa, Lạc Thiên Uy lúc này mới từ phòng bếp lấy quần áo rơi đầy trên mặt đất quăn quắt ôm Tích Tuyết trở về phòng.

Lạc Thiên Uy giãy vò cô đến tờ mờ sáng mới bắt đầu cho cô đi ngủ, cái buổi tối này không biết anh muốn cô đã bao nhiêu lần, mỗi lần đều khiến cô nức nở cầu xin. Anh không cách nào kháng cự cảm dỗ mà cô mang đến cho anh, chỉ cần có cô cho dù muốn anh chết hắn cũng nguyện ý.

Lạc Thiên Uy vòng tay ôm cô, giúp cô lau mồ hôi, khẽ hôn lên bả vai ướt đầm mồ hôi của cô. Lạc Tích Tuyết cũng mềm nhũn trong ngực của anh, để mặc anh ôm cô đi tắm rửa và dịu dàng lau hạ thân cho cô.

Nhìn động tác tỉ mỉ của anh, ánh mắt thâm tình, lòng của cô không nhịn được run rẩy. chỉ là kích tình đi qua, cái cảm giác tội lỗi đó như cũ lắng trĩu lòng của cô.

“Chúng ta sau này đừng như thế này nữa, anh đã có bạn gái rồi, tôi nay coi như là đêm cuối cùng của chúng ta thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hậu quả của việc chọc giận hân

Giọng nói của cô bình tĩnh đến mức kỳ lạ, nhưng trong lòng lại không ngừng kịch liệt đấu tranh.

Cô thật sự không thể cùng em trai của mình tiếp tục mối quan hệ thân xác điên cuồng này nữa, bọn họ là chị em thỉnh thoảng vụng trộm như thế này đã là tội ác rồi không thể đem mối quan hệ này kéo dài được.

Hãy để cho việc này kết thúc đi, cô khổ sở nhắm hai mắt lại, lòng mi thật dài còn ứ đọng những giọt nước. Lạc Thiên Uy cúi người xuống, con người không hề chớp nhìn chăm chăm cô, trong mắt ẩn chứa ý lạnh thâm trầm phức tạp.

Bất chợt, bên tai Tích Tuyết truyền đến âm thanh chói tai của tiếng kéo, cô kinh ngạc mở to hai mắt, lại thấy Lạc Thiên Uy cứ như vậy mạnh mẽ đâm vào cô.

“Thiên Uy bây giờ là buổi sáng!” Cô giùng giàng tốt bụng nhắc nhở anh, trời đã sáng rồi. Lạc Thiên Uy không nói gì, chỉ nâng eo nhỏ của cô lên mặc kệ bất kỳ lời nói nào của cô, dùng sức mạnh mẽ đâm vào, mỗi lần đâm là đâm đến chỗ sâu nhất.

“A Thiên Uy, không cần, tôi không chịu nổi!” thân thể của cô đã không thể nào chịu đựng được nữa, anh muốn cô cả đêm rồi, lại còn đòi lấy như vậy nữa, cô cảm thấy cả người như sắp hỏng mất, nếu tiếp tục nữa cô sẽ chết mất.

Lạc Thiên Uy liều mạng, trong mắt đỏ thẫm con tức giận, liên tục va chạm, không có ngừng nghỉ. Anh giống như dã thú, ở trên người cô liên tục gặm cắn tạo ra vô số vết đỏ, như không chảy máu thì không dùng tay vậy.

Lạc Tích Tuyết bị anh hành hạ quả thật đau muốn bất tỉnh, trong miệng không ngừng kêu: “Không cần, không cần ô ô”.

Cuối cùng cô không chịu đựng được nữa mà khóc rống lên, Lạc Thiên Uy nhìn thấy cô khóc thảm thương như vậy thì thân thể cứng đờ, lui ra ngoài, tâm cũng muốn nhéo lại. Nhưng không lâu sau đó anh lại tiếp tục nhào tới, lần nữa giữ chặt eo của cô, so với vừa rồi thì càng dùng sức hơn.

Đau, đau, đau. Đây là ý thức còn sót lại duy nhất của Tích Tuyết. Lúc trước ở trong phòng bếp quần quýt với anh là cảm giác mỹ diệu, hiện tại cảm giác đó không còn nữa mà chỉ còn lại toàn thân như bị xé rách, mỗi cái đụng của anh đối với cô mà nói là sự đòi mạng.

Anh đem thân thể của cô lần nữa kéo tới, điều chỉnh tư thế để cho cô nửa quỳ nửa nằm trên giường lần nữa đã man đàm tới. Đau đớn mãnh liệt lần nữa kéo tới làm cho cô gian nan thở hổn hển, đến cuối cùng ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Chiếm đoạt không ngừng nghỉ, Lạc Thiên Uy giống như một con thú bị nổi điên, lại đem cô hành hạ suốt cả một buổi sáng. Cả đêm cộng voi cả buổi sáng làm cho toàn thân Tích Tuyết rã rời, hoàn toàn không có chút hơi sức nào.

Cô khóc đến khàn cả tiếng, cuối cùng Lạc Thiên Uy xô xuyên qua đâm đến nơi sâu nhất, sau đó ngã xuống giường giống như mất đi toàn bộ sức lực. Cả quá trình Lạc Thiên Uy một câu cũng không nói, anh vẫn duy trì sự trầm mặc, dùng sức tàn phá cô. Khi tất cả kết thúc, anh vẫn như cũ không nói gì, Lạc Tích Tuyết cho là anh sẽ giống như trước đây cường bách cô nói ra lời thương anh. Nhưng lần này không có, một câu cũng không có. Thậm chí không có nhìn cô lấy một cái, chỉ kéo khóa quần trong mắt không có chút độ ấm nào, cứ như vậy xoay người rời đi.

Lòng của cô trong phút chốc rơi xuống đáy cốc, anh coi cô là cái gì đây? Công cụ ấm giường hay là một con gái điếm? Thân thể đã đau đến chết lặng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy của cô còn chưa khô nước mắt, tuyệt vọng cùng vô dụng cắn nuốt cô, cô nằm lì ở trên giường, khóc ngất đi. Thời điểm mở mắt ra lần nữa đã là buổi tối.

Một vầng trăng sáng xuyên thấu qua rèm cửa, thẳng chiếu trên chiếc giường của cô. Tích Tuyết miễn cưỡng chống thân thể lên, bước từng bước về phía phòng tắm, bắt tri bắt giác để nước nóng xối lên những vết thương, đau khiến cho cô phải hít hơi lạnh.

Thật vất vả mới tắm xong ra ngoài, dì Ngô đã gõ cửa, muốn cô đi xuống phòng khách nói là có khách tới nhà. Lạc Tích Tuyết khẽ lên tiếng, đơn giản sửa sang lại mọi thứ liền đẩy cửa đi xuống lầu.

Ai ngờ vừa mới xuống lầu đập vào mắt là một hình ảnh vô cùng chói mắt. An Ny Na một thân quần áo ngắn cũn cỡn giờ phút này đang ngồi dạng hai chân trên đùi của Lạc Thiên Uy, kê vào lỗ tai của hân nói những điều thù thâm gì đó mà cả gian phòng khách không ngừng truyền đến âm thanh cười đùa của hai người.

An Ny Na một đầu tóc quần xinh đẹp vén lên, gương mặt xinh đẹp động lòng người nhưng không mất đi sự quyền rũ, cô kéo cánh tay của Lạc Thiên Uy thân mật dựa trên bả vai của hắn, đôi mắt to sáng ngời cộng thêm hạnh phúc trên gương mặt càng làm cho cô ta thêm phần sinh động đầy sức sống.

Lạc Tích Tuyết cường bách dời tầm mắt của mình, đẩy lòng toát ra tia khổ sở, An Ny Na khoẻ miệng hạnh phúc cười làm cô cảm thấy châm chọc cho bản thân mình. Mấy giờ trước, Lạc Thiên Uy còn đè ép cô cùng cô làm ra chuyện thân mật như vậy nhưng trong chớp mắt anh lại có thể ôm người con gái khác, còn cho cô ta nụ cười sùng ái.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy vô lực, tâm tình buồn bực không vui sớm đã lọt vào mắt của Lạc Chấn Long.

“Tích Tuyết, con không khoẻ chỗ nào sao?” Lạc Chấn Long quan tâm nhìn cô, phát hiện sắc mặt của cô thật sự rất kém.

Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu một cái: “Con không sao, có thể do lạnh nên cảm thấy trong người không thoải mái”.

“Tích Tuyết, con phải chăm sóc tốt cơ thể, có gì ba sẽ mời bác sĩ riêng đến xem cho con?” Lạc Chấn Long vuốt ve mái tóc thật dài của cô, lo lắng hỏi.

“Không cần đâu ba, con không sao”. Lạc Tích Tuyết cạy mạnh nói, cô không muốn để cho Thiên Uy biết cô vì anh mà cảm thấy khó chịu.

Hít sâu một hơi, Lạc Tích Tuyết chuẩn bị đến phòng ăn dùng cơm, chợt sau lưng truyền đến âm thanh của An Ny Na gọi cô lại.

“Chị!” An Ny Na cười ngọt ngào đi đến trước mặt của Lạc Tích Tuyết. Thân thể của Tích Tuyết cứng lại, chị? Cô cùng cô ta không có quen thuộc như vậy nha, nhanh như vậy đã theo em trai gọi cô là chị rồi sao?

“Chị!” An Ny Na lần nữa thân mật gọi, giờ một món quà tặng được gói tinh xảo lên trước mặt của Tích Tuyết “Chị, đây là quà mà em cùng Uy chọn cho chị, hy vọng chị thích nó!”

“Cảm ơn, em quá khách sáo rồi!” Lạc Tích Tuyết nhận lấy quà tặng, lịch sự cười nhạt đáp lại.

“Không cần khách khí như vậy, đây cũng coi như là lần đầu tiên em ra mắt chị, nên tặng chị một món quà!” An Ny Na cười nhẹ nhàng, lại lấy thêm một hộp quà đưa đến trước mặt của Lạc Chấn Long: “Bác trai, đây là cháu đặc biệt vì bác mà chuẩn bị”.

“Ny Na, về sau con chỉ cần đến chơi là được rồi, đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy làm gì” Lạc Chấn Long cứng chịu nhìn về phía cô, tựa hồ đối với đứa con dâu này ông rất là hài lòng.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy trong lòng buồn bực, ba nói người một nhà là có ý gì? Sẽ không quyết định cho Thiên Uy cùng Ny Na đính hôn chứ?

Đang lúc ấy thì ngoài cửa truyền đến thanh âm, sau đó là bóng dáng tây trang của Hàn Diệp Thần đi vào. Trên tay anh cũng cầm quà tặng, vừa vào đến cửa thì đã lễ phép chào hỏi người của Lạc gia.

“Bác trai, bác gái, chào mọi người!”

“Diệp Thần, đến rồi à!” Lạc Chấn Long đứng lên, tựa hồ như việc của Diệp Thần đến đây đã được ông đoán trước vậy.

Hàn Diệp Thần lễ phép cùng Lạc Chấn Long hàn huyên mấy câu, sau đó liền đi tới bên người của Lạc Tích Tuyết.

“Tích Tuyết, đã lâu không gặp!!!” khoẻ miệng anh hiện lên nụ cười ấm áp, vươn tay bắt tay với cô.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp!” Lạc Tích Tuyết cũng lịch sự vươn tay đáp lại anh.

Trong đầu cô suy nghĩ tại sao ba lại mời cả Hàn Diệp Thần và An Ny Na đến nhà? Ba có ý gì đây? Nhưng không đợi cô suy nghĩ lâu, chỉ thấy Vi Tình Nam đã nhào đến trong ngực của Hàn Diệp Thần: “Anh Diệp Thần, anh đã đến rồi?”

“Tình Nam, chào em!” Hàn Diệp Thần khách khí chào cô.

Vi Tình Nam không thuận theo bữu môi, một bên Lam Thư Đình khuyên: “Diệp Thần, con cũng cùng với Tình Nam chuẩn bị đính hôn rồi, sao còn nói chuyện khách khí như thế”.

Hàn Diệp Thần không nói gì, bên môi vẫn nhàn nhạt nụ cười, chỉ là khoẻ mắt lại luôn nhìn về phía Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nghe vậy không khỏi kinh ngạc, Hàn Diệp Thần lúc nào thì đã biến thành vị hôn phu của Vi Tình Nam rồi? Ba đang dự tính chuyện gì đây?

Cả nhà ngồi ăn cơm, không khí trên bàn ăn thật quý dị. Lạc Thiên Uy và An Ny Na thì luôn nói cười trên bàn ăn, còn Hàn Diệp Thần vẫn không chút nào để ý đến Vi Tình Nam, ngược lại không ngừng gấp thức ăn cho Tích Tuyết, làm cho Vi Tình Nam vô cùng tức giận còn Lạc Tích Tuyết thì lại vô cùng lúng túng.

“Con ăn no rồi, con xin lên phòng trước”. Cô cảm thấy nếu còn tiếp tục ở trong này nữa cô sẽ không thở được nữa, nên cô muốn trở về phòng của mình.

Bóng đêm mê ly, ánh trăng ngoài cửa sổ vừa sáng lại vừa tròn, chỉ là cô không có tâm tình để thưởng thức. cô nhắm mắt nằm ở trên giường, vừa nghĩ tới tình cảnh hiện tại thì cô không sao chợp mắt được.

Đến tốt cùng ba có ý gì đây? Cô không hiểu cũng rất nghi ngờ. Chỉ là nghĩ tới hình ảnh của Thiên Uy cùng An Ny Na đùa giỡn là tâm cô chợt lạnh.

Mở mắt ra, chợt nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Lạc Thiên Uy phóng đại ngay trước mặt làm cho cô giật mình không ít. Vô vô ngực bị hoảng sợ,

không vui oán trách một câu.”Anh muốn hù chết tôi đúng không?”

Lạc Thiên Uy không trả lời chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô.

“Anh muốn làm gì?” Lạc Tích Tuyết bị hấn nhìn như muốn tê cả da đầu, vừa định nhảy xuống giường rồi đi lại bị anh đưa tay kéo lại, lật người đè cô ở dưới thân.

“Buông tôi ra! Lạc Thiên Uy!” cô không ngừng giãy dụa ở dưới thân, nhớ tới một màn của anh cùng An Ny Na là cô đã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tối Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Không sao cả, dơ bẩn thì liền dơ bẩn đi

Nụ hôn rực lửa, cứ như vậy đè lại, roi thẳng trên cánh môi của Lạc Tích Tuyết. Lạc Thiên Uy gần như cuồng nhiệt hôn cô, giống như vô hạn nhớ nhung đè đặt trong nụ hôn này nhưng bên trong đó vẫn kèm theo sự trừng phạt giống như cô không ngoan vậy, không lưu chút khe hở nào, anh hung hăng hôn lên mọi cô.

“Không cần ô” Lạc Tích Tuyết vô lực phản kháng, lưỡi của anh càng thuận thế tiến vào, thật sâu quán lấy lưỡi của cô. Cô chỉ cảm thấy quanh thân giống như có một cỗ nhiệt lưu động, Lạc Thiên Uy hé miệng bú liếm cái lưỡi của cô, đem lòng của cô trừng xuống.

“Nói, nói em sẽ không rời tôi mà đi!” anh nặng nề đè ép cô, hung hăng hôn môi cô, môi lưỡi quần quýt dây dưa. Lạc Tích Tuyết trầm mặc không nói, không cho anh bất kỳ một đáp án nào.

Cô ở trong lòng cười lạnh, anh ta đã có bạn gái vậy mà còn muốn cô ở bên cạnh sao?

Lạc Thiên Uy thấy cô không trả lời, liền kéo một cái chân của cô qua, không cho cô bất kỳ cơ hội thích ứng nào, liền hung hăng chạy nước rút đi vào. Lạc Tích Tuyết bị đau, chỉ là còn chưa kịp bất mãn đã bị Lạc Thiên Uy điên cuồng luật động.

Liên tiếp vài đêm như vậy chuyện xảy ra cũng như thế, mỗi ngày ngay lúc cô chuẩn bị đi ngủ thì Lạc Thiên Uy sẽ xuất hiện, mà anh xuất hiện chỉ có một mục đích duy nhất chính là muốn cô. mỗi đêm anh hành hạ cô cho đến trời sáng mới thôi, trong miệng không ngừng lầm bầm đó là cô không được rời xa anh.

Và tất nhiên là cô không thể nào chấp nhận yêu cầu đó của anh, mỗi lần cô không đồng ý là anh lại càng nóng lòng chinh phục hơn. Mỗi đêm đều triệt để muốn cô, không đến trời sáng thì không dừng tay.

Vừa mới bắt đầu cô không thể nào thích ứng được nhưng càng về sau nó như trở thành thói quen. Cùng lắm là bị anh hành hạ chút thôi, cô cũng muốn sớm được giải thoát.

Dù sao cả đời này cô đã bẩn thỉu không chịu nổi rồi, chỉ cần ở cùng em trai mình thêm một ngày nào nữa giống như là đang ở trong địa ngục vậy.

Tâm, đã sớm không còn.

Bẩn thì liền dơ bẩn thôi.

“Tích Tuyết, dạo gần đây cậu sao thế? Cả ngày phờ phạc rũ rượi?” Trần Tiểu Mạt đã sớm chú ý đến tâm tình của Lạc Tích Tuyết dạo gần đây, chỉ là chưa muốn hỏi cô nguyên nhân vì sao mà thôi, trong khoảng thời gian này Tích Tuyết rất hay đi học trễ.

“Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi thôi!” Lạc Tích Tuyết nói xong lại mệt mỏi ngáp một cái.

“Một chút thôi sao? Mình thấy cậu như là mệt muốn gần chết vậy đó. bộ dạng cậu như thế này làm tớ tưởng cậu cả đêm không ngủ đấy” Trần Tiểu Mạt quan tâm nhìn bạn tốt, cười trêu ghẹo.

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái thật sâu, cả đêm không ngủ? A, thật sự của cô cũng không sai biệt lắm.

Mỗi đêm đều làm, hơn nữa động tác của anh càng lúc càng cuồng dã, không đem cô làm thiếu sống thiếu chết là đã may lắm rồi, cô còn sức để đi học coi như không tệ.

“Tích Tuyết, cậu cãi nhau với em trai à?” Trần Tiểu Mạt chợt tò mò hỏi tiếp.

“Cãi nhau? Không có” Lạc Tích tuyết nhẹ nhàng lắc đầu một cái, bọn họ chỉ là không nói chuyện nhiều với nhau thôi.

Trần Tiểu Mạt buồn bực vò đầu “Nhưng hiện tại hấn mỗi lần nhìn thấy cậu cũng lạnh lẽo vô cùng nha, cũng không đưa bữa sáng tới cho cậu”.

“Hấn có bạn gái rồi thì đương nhiên chị như mình không cần đếm xỉa gì nữa rồi” Lạc Tích Tuyết thay anh tìm lý do.

“Không phải, mình cảm thấy cách hấn đối xử với cậu có gì đó không đúng”. Trần Tiểu Mạt chống cằm suy tư.

“Không giống nhau? Không giống nhau ở đâu hả?” Lạc Tích tuyết ngăn người hỏi lại.

“Nói thật Tích Tuyết, mình cảm thấy hấn giận cậu giống như cơn giận của tình nhân với nhau”. Trần Tiểu Mạt kéo tay cô qua nói nhỏ. Về mặt của Tích Tuyết liền có chút khó coi, cô kinh ngạc nói: “Không phải đâu, Tiểu Mạt cậu nghĩ nhiều rồi”.

“Không phải là em trai của cậu đang thăm mền cậu đó chứ”. Trần Tiểu Mạt nói hoạch toạc ra. Lòng của cô theo những lời nói của bạn tốt này mà trầm xuống.

“Tiểu Mạt, cậu suy nghĩ nhiều rồi? Mình cùng Thiên uy có quan hệ máu mủ không thể nào như cậu nói được đâu” Cô cố gắng duy trì vẻ mặt trấn tĩnh, nhưng trong nội tâm lại không ngừng hoảng hốt.

Trần Tiểu Mạt bĩu môi: “hiện tại tư tưởng cũng cởi mở hẳn ra, dù là chị em ruột thì như thế nào, chỉ cần yêu nhau thì có thể ở cùng nhau được mà”.

“À!” Lạc Tích Tuyết bị giật mình, không nghĩ tới bạn tốt lại có suy nghĩ sáng suốt như thế, đi ở trong sân trường, cô vừa cảm quyền sách vừa nghĩ lại những lời Tiểu Mạt đã nói.

Chợt có mấy nữ sinh ăn mặc rất kỳ quái xông tới đem Lạc Tích Tuyết vây ở bên trong.

“Cô chính là Lạc Tích Tuyết?” một cô gái cầm đầu trong tay có cầm điều thuốc, mặc áo hở rốn, nhìn bên ngoài là biết chẳng đàng hoàng gì.

Cô lạnh nhạt gạt đầu một cái, giọng nói có chút không kiên nhẫn: “Chính là tôi, xin hỏi các người tìm tôi có chuyện gì?”

“Ừ tính khi vẫn còn lớn đấy!” cô gái tiến lên đẩy cô một cái, lấy ra một cái dao nhọn “Đi theo chúng tôi một chuyến”.

“Các người muốn làm gì?” Lạc Tích Tuyết phòng bị nhìn con dao trong tay họ, có chút hối hận vì mình đã khinh địch, mấy cô gái này xem ra đến đây không có chút ý tốt nào.

“Không cần nhìn, sẽ không có người đến đây để cứu cô đâu, không muốn bị đau thì đi theo chúng tôi nhanh lên!” cô gái vung tay về phía cô hung ác uy hiếp.

Lạc tích tuyết bị bắt đắ dĩ chỉ có thể đi theo những người này đi tới một bãi đất trống. Nhìn bốn phía không có một bóng người, trong lòng của cô nổi lên lo lắng.

Mấy người con gái đó dần dần tản ra, từ đằng sau đi lên một người con gái khác không ai khác chính là An Ny Na.

“An” cô vừa định mở miệng gọi cô ta nhưng không ngờ một cái tát tai thật mạnh giáng xuống.

“Tiện nhân!!!” cô hung hăng quát, một cái tát vừa ngoan vừa chuẩn, má phải của Lạc Tích Tuyết ngay lập tức hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

“Cô làm gì đấy?” Lạc Tích Tuyết che gò má của mình khó tin mà nhìn cô ả.

“Làm gì? Ai cho nguoi cái quyền đi quyền rũ Lạc Thiên Uy?” sắc mặt của An Ny Na băng lãnh, ánh mắt ngoan độc nhìn chăm chăm cô: “Lạc Tích Tuyết, nguoi thật không biết xấu hổ, ngay cả em trai ruột của mình mà cũng không bỏ qua”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Lãng nhục biến thái

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết biến sắc: "Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?"

"Nghe không hiểu sao? Dám làm còn không dám thừa nhận hả?" Annie Na cắn hận gào thét, hai tay nắm thật chặt: "Đừng cho là tôi không biết mỗi buổi tối các người đã làm cái gì?"

Lòng Lạc Tích Tuyết kéo căng, không biết tại sao Annie Na lại khẳng định cô cùng em trai đã xảy ra quan hệ như vậy, là em trai nói cho cô ta? Hay là bạn gái của em trai quá nhạy cảm?

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết hờ hững hỏi, cũng không có tâm tình giải thích với cô ta cái gì.

Annie Na bước đi đến trước mặt cô, núp vạt áo của cô lên, nhìn sát vào đôi mắt lạnh nhạt, rất không khách khí nói: "Lạc Tích Tuyết, tôi cảnh cáo chị, cách xa Lạc Thiên Uy một chút!"

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết ngay thẳng trong veo mà lạnh lùng, chỉ là hờ hững cười: "E rằng chuyện này cô nên đi nói với Lạc Thiên Uy, chỉ cần hấn gặt đầu đồng ý buông tha tôi, tôi cầu còn không được, nếu cô muốn cùng hấn ở một chỗ, thì phải có bản lĩnh cột hấn lại mới được."

Nếu Lạc Thiên Uy có thể dời tất cả lực chú ý đặt ở trên người Annie Na, cô nhất định sẽ rất vui mừng, phải biết rằng liên tục bị hành hạ nhiều đêm như vậy, cô sớm đã không chịu nổi rồi.

Annie Na tới uy hiếp cô thì có ích gì, muốn ở đây diễn xuất về mặt cho ai xem? Ha ha, ông trời có thể làm chứng, thật tình không phải cô muốn cướp đoạt người đàn ông của cô ta, cô cũng là thân bất do dĩ.

Annie Na hung hăng bóp chặt cằm dưới của cô, chớp mắt suy tính quan sát trên dưới cô một lần, lời nói xem thường: "Phụ nữ ghê tởm! ! Chị ở trước mặt tôi già bộ vì đại cái gì? Đừng tưởng rằng bản thân có một chút sắc đẹp thì giỏi lắm, tôi thật sự là khâm phục chị, chị gái có thể đi thẳng lên giường em trai mình ngủ, mỗi buổi tối còn cùng em trai mình quan hệ thân mật chỉ có vợ chồng mới có thể, làm sao chị lại thấp hèn như vậy! ! Thật sự là tiện nhân không cảm thấy nhục nhã! !"

Khỏe môi Lạc Tích Tuyết gọi lên quét xuống nụ cười lạnh lẽo thê lương, cùng em trai mình lên giường, cô sớm đoán được sẽ có một ngày như vậy, bản thân sẽ chịu ngàn người chỉ trích! !

Ở trong mắt bọn họ, là cô không biết liêm sỉ dụ dỗ em trai sao? Dù sao cô đã hai mươi tuổi, là người trưởng thành rồi, vậy mà bị một thanh niên mười sáu tuổi ép buộc, ai cũng sẽ không tin!!

Càng không ai biết, trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ——

Dấn thân sa vào trầm luân, mỗi ngày lên giường với em trai, cô còn phải trải qua cuộc sống địa ngục như thế nào?

Từ nhỏ mẹ đã nói với cô, thiếu nữ phải giữ mình trong sạch, cho nên cô cùng Tiểu Vũ Trạch quen biết năm năm, cũng không có tiếp xúc trên thân thể, nhưng mà toàn bộ mộng đẹp đều bị em trai Lạc Thiên Uy phá vỡ rồi.

Hấn bá đạo đòi hỏi cô, ép buộc cô, một lần lại một lần ép cô đi vào khuôn khổ, cho đến hôm nay, cô không hề hay biết đi theo hấn lên giường.

Nhất định là như vậy, thân thể giao hợp, là thỏa mãn dục vọng mà thôi! ! !

"Nếu cô có bản lĩnh dụ dỗ hấn lên giường của cô, tôi sẽ rất biết ơn cô!" Cô nhìn Annie Na, đột nhiên không sao cả cười cười.

"Bốp!" Lại một cái bàn tay, hung hăng đánh vào mặt bên kia của cô.

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên, người phụ nữ này cũng dám vô lễ với cô như vậy, liên tục đánh cô hai bạt tay?

Cô muốn xoay tay lại đánh lại, nhưng mà mấy cô gái ở phía sau Annie Na, lại cầm dao găm uy hiếp.

"Tiện nhân, dám can đảm dụ dỗ người đàn ông của tôi! ! !"

Annie Na phần nộ gầm lên, đánh Lạc Tích Tuyết hai bạt tay vẫn còn oán hận, cô ta bỏ nhào về phía cô, hai tay gắt gao bóp chặt cổ Lạc Tích Tuyết, hung tợn quát:

"Từ lúc nhỏ lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, cũng đã thích anh ấy, sau khi lớn lên, tôi lại càng yêu anh ấy sâu nặng hơn, đúng là anh ấy chưa từng quý trọng tôi, càng chưa bao giờ liếc mắt nhìn tôi một cái, vì cái gì? Anh ấy không thích tôi, nhưng mà lại cứ thích chị?"

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng cười, trong mắt có vài phần đồng tình, cô ta bắt quả chỉ là một nạn nhân chịu đủ dày vò trong tình yêu, gần như là người phụ nữ lạc đường đáng thương.

"Chị rõ ràng là chị của anh ấy, anh ấy tình nguyện thích chị của mình, cũng không nguyện ý thích tôi? Tôi không cam lòng, tôi không có chỗ nào thua kém chị, dựa vào cái gì, một mình chị ỉn hưởng hết cung chiêu của anh ấy? Chiếm đoạt toàn bộ trái tim của anh ấy, bây giờ tôi sẽ phá hủy chị, xem chị sau này làm sao dụ dỗ anh ấy?"

Annie Na đã phát cuồng, cô ta bắt kẻ hậu quả bóp chặt cổ Lạc Tích Tuyết, sức lực trong tay càng ngày càng mạnh, Lạc Tích Tuyết liền bắt đầu cảm thấy khó thở.

"Buông, buông tay" Không khí mỏng manh, Lạc Tích Tuyết dùng sức gỡ tay Annie Na ra khỏi cổ mình, ra sức vùng vẫy.

Bỗng nhiên, Annie Na vừa buông tay, thân thể Lạc Tích Tuyết như lá cây giữa mùa thu, ngã nhào trên đất.

Annie Na tới gần cô, ánh mắt hung dữ: "Yên tâm đi, tôi sẽ không cho chị chết thoải mái như vậy."

"Rốt cuộc cô muốn như thế nào?" Lạc Tích Tuyết liên tục thở hổn hển vài cái, mới khôi phục một chút hơi sức, sắc mặt cô trắng bệch hỏi.

Cũng không biết kiếp trước bản thân có phải là thiếu nợ Lạc Thiên Uy hay không, bây giờ buổi tối cô bị hấn hành hạ còn chưa đủ, ban ngày còn bị bạn gái của hấn hành hạ? Hiện tại xem ra, Annie Na cùng Lạc Thiên Uy đúng là thích hợp, đều là nhân vật tựa như ma quỷ.

"Như thế nào?" Annie Na đột nhiên ngửa đầu cười to, trong mắt phụt ra ánh sáng ác độc: "Tôi muốn Lạc Thiên Uy hoàn toàn hết hy vọng với chị, chị nói xem nếu chị bị vài người luân phiên cưỡng bạo, mà mấy người luân phiên cưỡng bạo chị lại là phụ nữ, chị đoán về sau anh ấy còn có thể mỗi ngày đều muốn chị sao?"

"Cô muốn làm gì? Cô điên rồi sao?" Lạc Tích Tuyết sợ hãi mở to hai mắt, cô thực sự không thể tin.

Annie Na sao có thể ác độc như vậy, nghĩ ra phương pháp như vậy để đối phó với cô, chẳng lẽ cô thật sự hận cô như vậy sao?

"Lạc Tích Tuyết, không cần khẩn trương như vậy, có thể cùng em trai của mình lên giường, chị còn có chuyện gì không làm được đâu? Tôi tìm mấy người phụ nữ tới cưỡng bức chị, đây xem như là bắt đầu, đối với phụ nữ không biết liêm sỉ như chị, như vậy đã có lợi cho chị rồi! "

Annie Na âm hiểm cười lạnh, trong mắt hiện lên một nét tà ác, lui ra phía sau một bước, ra lệnh mấy cô gái phía sau: "Hầu hạ chị ta thật tốt cho tôi! Sau cùng đem chị ta đùa đến chết! "

Lạc Tích Tuyết kinh hãi không ngừng lui về phía sau, muốn chạy trốn, lại bị mấy cô gái này chế trụ cổ tay, chặn ngang ngã ở trên mặt đất.

Cô vùng vẫy theo bản năng, cũng không nghĩ tay chân đều bị người khác kẹp cố định.

"Buông, buông ra! " Khàn giọng hô to, thanh âm lại có vẻ vô lực như thế.

Mấy cô gái đi lên, điên cuồng xé rách quần áo của cô.

Ngoài đau nhức ra, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

Cô chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày mình lại bị phụ nữ cưỡng bức.

Đây là ông trời trừng phạt cô sao?

Phản bội anh Trạch Vũ, phản bội cha, không chỉ cùng em trai nảy sinh tình yêu, mỗi đêm còn liêu minh dây dưa cùng em trai, cô nhất định trốn không thoát trừng phạt của ông trời.

Đây, nhất định là báo ứng cô nên nhận! !

Có người xé nát áo của cô, một cái bàn tay nữ chui vào trong áo lót của cô, hung hăng vuốt ve .

Cô quả thực ghê tởm muốn nôn, ánh mắt trống rỗng làm cho người ta sợ hãi, đó là loại lạnh lẽo tuyệt vọng .

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Dám đụng đến người phụ nữ của tôi, Chết! ! !

Edit : babynhox

Trong đầu, xen lẫn từng hình ảnh dây dưa cùng Lạc Thiên Uy.

Cô đã từng cho rằng, cùng em trai ruột của mình lên giường, đã đủ ghê tởm rồi.

Thật không ngờ hiện tại, bản thân còn bị mấy người phụ nữ cưỡng bức.

Loại cảm xúc sụp đổ tuôn ra, nước mắt liền không khống chế được rơi xuống dưới.

Thiên Uy Thiên Uy

Ở trong lòng cô nắm bắt một cái tên, giống như làm như vậy có thể quên đau đớn, để cho giờ phút này nhanh chóng trôi qua.

Bàn tay lớn của người phụ nữ, vuốt ve trên dưới toàn thân cô, trên da thịt của cô đã nổi lên một mảng da gà.

Đang lúc cô cực kỳ tuyệt vọng, bỗng nhiên một người đàn ông dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai ôm cô lên, đá nhanh mấy cái, đá tan nát những người phụ nữ muốn cưỡng bức cô.

Lạc Tích Tuyết thấy người bên người mình, rất lâu không có động tĩnh, cô từ từ mở to mắt.

Đập vào mắt, là gương mặt anh tuấn chứa đầy lo lắng.

Lãnh Khinh Cuồng đau lòng nhìn cô, giờ phút này Lạc Tích Tuyết nằm trên mặt đất quần áo không chỉnh tề, vết thương phủ đầy trên thân thể nhỏ bé yếu ớt, cô lạnh run .

Làm hấn đau lòng nhất là giờ phút này ánh mắt vô tội hoang mang của cô, cặp con ngươi thương cảm nhẹ nhàng chớp động, hình như không biết được là hấn tới.

"Em, không sao chứ?" Lãnh Khinh Cuồng cầm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, từ từ đỡ cô dậy từ trên mặt đất, thấp giọng quan tâm hỏi.

Lạc Tích Tuyết vẫn rơi lệ, cô mở to hai mắt ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, không kịp phản ứng mọi thứ vừa mới xảy ra.

Nhưng mà, nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay của hắn, ấm áp khiến cho nàng không cảm thấy sợ hãi nữa.

Lãnh Khinh Cuồng thấy cô nức nở, kinh sợ quá độ gần như không nói nên lời, hắn không nhịn được vươn hai tay ra, ôm cô vào trong lòng.

"Không sao, cái gì cũng chưa xảy ra không có việc gì, không có việc gì rồi." Lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Nhớ tới một màn vừa rồi hắn liền sợ hãi, nếu không phải gần đây hắn có bạn gái mới là giáo viên ở trường học này, hôm nay hắn cũng sẽ không có ý lái xe đến đón bạn gái đi ăn cơm, đúng lúc thấy mấy người phụ nữ không có ý tốt bao vây Lạc Tích Tuyết, hắn một mặt ngạc nhiên nghi ngờ, một mặt liền đuổi theo nhìn xem.

Không nghĩ tới quả thực xảy ra chuyện.

Mấy người phụ nữ này, sau khi nhìn thấy hắn, đều đã sợ tới mức chạy trốn hết rồi.

Lãnh Khinh Cuồng ôm chặt Lạc Tích Tuyết vào trong ngực, lo lắng hỏi: "Tích Tuyết, rốt cuộc là em đã đắc tội với người nào? Vì sao bọn họ muốn đối phó em như vậy?"

Lạc Tích Tuyết chỉ ôm đầu, cuộn tròn thân thể lại khóc.

Muốn cô nói với hắn như thế nào, là vì cô cùng em trai lên giường, cho nên làm bạn gái em trai mất hứng, mới tìm cô gây phiền phức.

Căn bản là cô khó có thể mở miệng.

"Em không sao" Lạc Tích Tuyết cố nén cảm xúc đau khổ, muốn nói bản thân mình không có việc gì, để cho Lãnh Khinh Cuồng có thể rời khỏi, nhưng mà nước mắt lại không thể không chảy rơi xuống.

Trải qua chuyện vừa rồi, cô bị hù dọa không nhẹ.

"Anh đưa em đến bệnh viện, em bị thương rồi!" Lãnh Khinh Cuồng nhìn thấy dấu móng tay cùng hôn ngân trên người cô, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt.

Hắn lập tức cởi áo khoác, khoác lên trên người Lạc Tích Tuyết, đỡ cô đi khỏi trường học lên xe của hắn.

Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, bộ dáng hiện tại của cô, đúng là không thể về nhà.

Chỉ là vừa đứng lên, dưới chân lại tê rần, xém chút là té ngã.

"Em làm sao vậy?" Lãnh Khinh Cuồng quay đầu, khẩn trương hỏi.

Lạc Tích Tuyết đỡ lấy hai đầu gối của mình, nhú mồm: "Chân bị chuột rút rồi."

Lãnh Khinh Cuồng hiểu rõ ôm cô lên, thương tiếc vuốt vuốt mái tóc của cô: "Anh ôm em đi."

Lạc Tích Tuyết không có cự tuyệt, chỉ là uất ức rúc vào trong lòng Lãnh Khinh Cuồng, nén nước mắt trong lòng.

Nếu không phải hắn ôm cô, bộ dáng bây giờ của cô, cô thực không có can đảm đi ra cửa chính trường học.

"Tích Tuyết, đừng khóc, có đau không?" Lãnh Khinh Cuồng cúi đầu, giọng nói mềm nhẹ hỏi.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, lại gật gật đầu, trong đầu rối loạn bất an.

Thực ra trên người vẫn rất đau, e rằng nơi bị mấy cô gái kia đụng vào đã nổi lên cục xanh cục tím, nhưng thân thể đau đớn, vẫn thua kém với trái tim bị đã kích làm cô càng thêm đau khổ, về sau sẽ để lại âm ảnh trong lòng cô.

"Không có việc gì, đừng sợ, lát nữa chúng ta đến bệnh viện, bác sĩ xem xong rồi nghỉ ngơi vài ngày, thì sẽ không có chuyện gì." Lãnh Khinh Cuồng vỗ nhẹ phía sau lưng cô, nhẹ giọng an ủi cô.

Lạc Tích Tuyết rung rung gật gật đầu, cảm kích vui vào trong lòng hắn: "Cám ơn anh!"

"Không cần khách khí, coi như anh làm chuyện tốt miễn phí một lần, không biết có thể cho là anh chuộc tội vì những chuyện xấu trước đây hay không." Lãnh Khinh Cuồng tà mị nháy mắt với cô.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết được trấn an một chút, người đàn ông này, lúc này vẫn còn không quên nói đùa.

"Thì ra tan học không về nhà đúng giờ, là ở đây hẹn hò." Một tiếng nói âm lãnh quen thuộc bay tới.

Lạc Tích Tuyết vừa quay đầu nhìn, không nghĩ tới thì ra là em trai Lạc Thiên Uy.

Chỉ thấy hắn bày ra gương mặt lạnh lùng, trong đôi mắt đen sáng gần như muốn phun ra lửa, gắt gao nhìn chằm hai người ôm nhau, nhiệt độ khắp người gần như đều đã rút xuống không độ.

Sát khí tràn ngập.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết có linh cảm không tốt, cô níu vạt áo Lãnh Khinh Cuồng, ý bảo hấn để cô xuống.

Chỉ là, cô còn chưa kịp đứng vững, đã thấy Lạc Thiên Uy xông tới, tách cô và Lãnh Khinh Cuồng ra, đánh tới một quyền thật mạnh.

Lãnh Khinh Cuồng không né tránh, miễn cưỡng chịu một quyền, máu mũi liền phun ra.

"A! Lãnh Khinh Cuồng" Lạc Tích Tuyết kinh hãi hô to, muốn đi qua xem vết thương của Lãnh Khinh Cuồng, lại bị Lạc Thiên Uy chặn ngang kéo vào trong lòng.

"Buông, Lạc Thiên Uy, sao anh lại không phân tốt xấu đánh người lung tung." Lạc Tích Tuyết phần nộ trùng mắt em trai mình, nói như thế nào thì Lãnh Khinh Cuồng cũng cứu cô, sao hấn có thể đánh người ta?

"Ai cho hấn đứng em!" Lạc Thiên Uy tức giận, vẻ mặt u ám, hai tròng mắt hung ác nham hiểm trợn nhìn Lãnh Khinh Cuồng, tàn nhẫn cảnh cáo: "Sau này nếu anh còn dám đứng vào cô ấy, tôi liền chặt đứt hai tay của anh."

"Lạc Thiên Uy, mời nói chuyện khách sáo với bạn tôi một chút, anh dựa vào cái gì mà đánh người lung tung?" Lạc Tích Tuyết đẩy em trai một cái, bức tức cũng dâng lên.

Cô vì hấn mới bị người ta ức hiếp, nhưng không ngờ, hấn vừa tới liền đánh người đã cứu cô Lãnh Khinh Cuồng, cũng không hỏi rõ vừa xảy ra chuyện gì, hấn cho rằng hấn là ai vậy.

"Em giúp hấn? ?" Lạc Thiên Uy không thể không nghi ngờ nhìn cô, trong mắt có đau xót.

Lạc Tích Tuyết tức giận trừng em trai: "Không sai, anh không hỏi rõ ràng tình huống liền đánh người lung tung, quả thực là một người ngang tang bạo ngược, cần phải xin lỗi người ta!"

"Em muốn tôi xin lỗi anh ta! ?" Lạc Thiên Uy bị tổn thương rống to.

Lạc Tích Tuyết thấy vẻ mặt ngang bướng của em trai, chắc cũng sẽ không xin lỗi.

Cô trợn mắt nhìn hấn, xoay người đi tới bên cạnh Lãnh Khinh Cuồng, thấy bên khóe miệng hấn đều đã chảy máu, liền cảm thấy rất áy náy.

Nói như thế nào hấn cũng đã cứu mình, lại bị em trai không phân biệt nguyên nhân đánh một quyền, cô thật sự cảm thấy rất áy náy.

"Thực xin lỗi, Lãnh Khinh Cuồng, là em liên lụy anh rồi!" Trên mặt của cô tràn ngập xin lỗi.

"Không có việc gì, em trai của em cũng là lo lắng em" Lãnh Khinh Cuồng nhún nhún vai, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, chuyển mắt dự định giải thích với Lạc Thiên Uy: "Uy thiếu, thực ra vừa rồi"

"Tôi cảnh cáo anh, cách xa Lạc Tích Tuyết một chút!" Lạc Thiên Uy cắt ngang hấn, vẻ mặt cự tuyệt ngoài ngàn dặm.

Nói xong, hấn chặn ngang ôm lấy eo Lạc Tích Tuyết, ở cửa trường học, trước mắt bao nhiêu người, nhét cô vào cửa xe riêng của hấn.

Lạc Tích Tuyết bị đặt ở hàng ghế phía sau có màn che, tiếp theo Lạc Thiên Uy cũng ngồi vào ôm lấy cô, nhưng cô không có nhìn hấn, mà là xoay đầu đi, tầm mắt vẫn ngóng nhìn về hướng Lãnh Khinh Cuồng ngoài cửa sổ.

Cô thật sự cảm thấy rất áy náy, hấn cứu cô, cô còn không kịp nói cảm ơn và áy náy, đã bị e trai vừa hiểu lầm vừa cưỡng ép đưa đi.

Em trai đây là tại phát tát tính thiếu gia, bản thân không phân tốt xấu liền đánh người, đánh người còn không xin lỗi, thật là không nói đạo lý. Cô lại không bao giờ để ý đến hấn nữa.

Chiếc xe màu đen có rèm che ở trong tầm mắt của mọi người không nhanh không chậm khởi động chạy đi, từ đầu tới cuối Lạc Tích Tuyết lo lắng nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng ngoài cửa sổ, ánh mắt của cô trước sau cũng không thay đổi.

"Làm sao vậy, em luyến tiếc anh ta?" Lạc Thiên Uy vươn ngón tay nắm cầm Lạc Tích Tuyết, ý vị thâm sâu nguy hiểm hỏi.

Lạc Tích Tuyết hất tay hấn ra, giận dữ trợn mắt nhìn hấn: "Sao anh lại muốn đánh anh ấy?"

Đôi mắt Lạc Thiên Uy tối sầm u ám, giữa con ngươi có loại cảm xúc xoay chuyển thâm thúy khó dò: "Tôi đánh anh ta, em đau lòng rồi sao?"

"Anh không nên tùy tiện đánh người." Lạc Tích Tuyết tức giận mắng mỏ.

"Anh ta không nên tùy tiện đứng vào em." Lạc Thiên Uy ần ần lửa giận, ôm Lạc Tích Tuyết vào trong ngực mình, cô là của hấn, hấn chỉ có thể cho phép trên thân thể cô có mùi của hấn, những tên đàn ông khác tuyệt đối không được.

"Ánh ngang ngược không nói phải trái!" Lạc Tích Tuyết quả thực cảm thấy không thể nói lý với em trai, cô phần nộ đẩy hấn ra, nổi giận kêu lên: "Anh không nên đứng tới!"

Toàn bộ đều là hấn làm hại, nếu không phải hấn, thì sao Annie Na có thể tìm cô gây phiền phức, lúc cô bị những người phụ nữ kia ức hiếp, hấn đang ở đâu? Liền không phân biệt nguyên nhân đánh người lung tung, cũng không biết hỏi một chút rốt cuộc là cô đã chịu bao nhiêu uất ức, cô thật sự rất tức giận.

Lạc Thiên Uy nhăn đầu lông mày, nhìn động tác kháng cự của cô, lòng của hấn không hiểu sao liền không vui.

Vừa mới cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, lúc này lại chống đẩy hấn ra, chẳng lẽ cô có người đàn ông khác rồi hả ? Là tên Lành Khinh Cuồng kia sao?

Hấn lại vờn tay, không để ý phản kháng cùng vùng vẫy của Lạc Tích Tuyết, lại ôm cô vào trong ngực mình, một bàn tay theo cổ áo của cô dò xét đi vào.

"Buông! Anh không nên đụng tôi!" Lạc Tích Tuyết xấu hổ và giận dữ trừng Lạc Thiên uy, giống như trên người hấn có vi khuẩn sẽ lây bệnh cho nàng, cô chán ghét, càng bài xích!

Lạc Thiên Uy thấy cô như thế, càng thêm tức giận, trực tiếp đưa tay vào trong áo lót của cô thăm dò, vuốt ve trước ngực no đủ của cô, tận tình vuốt ve.

"A! Anh" Lạc Tích Tuyết khó có thể tin hành động của em trai, muốn mở miệng ngăn cản, lại sợ tiếng kêu của mình bị tai xế phía trước nghe thấy, chỉ có thể xấu hổ và giận dữ trừng hấn.

Lạc Thiên Uy chèn ép thân thể lên, ấn cái nút bên chỗ ngồi một cái, phía sau ô tô được tấm màn đen che chắn.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại hô hấp cùng tiếng tim đập của hai người.

Hấn lập tức xốc áo đồng phục của Lạc Tích Tuyết ra, cởi bỏ mấy nút áo trước ngực, không chút do dự vùi đầu vào nơi cao ngất mềm mại của cô, môi ra sức hút thượng, ngậm chặt ——

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Tôi Cao: Em Dám Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.